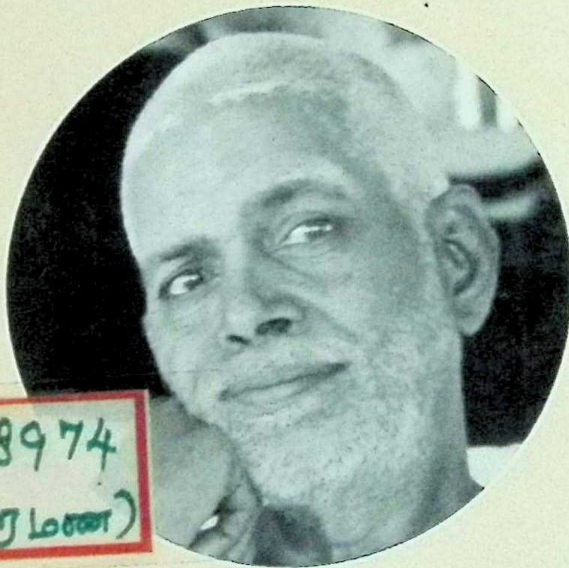

ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்திலிருந்து கடிதங்கள்

பாகம் - 1

8974
R65(ரமண)

ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்
திருவண்ணாமலை

26-2

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமத்திலிருந்து கடிதங்கள்

பாகம் - I

தெலுங்கு மூலம் : சூரிநாகம்மா
தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு : விசாகா

பதிப்பாளர் :
ஸ்ரீ வி. எஸ். ரமணன்
தலைவர், நிர்வாக குழு
ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்,
திருவண்ணாமலை - 606 603.
1997

ஸ்ரீ ரமணஸ்ரமம், திருவண்ணாமலை.

முதற் பதிப்பு : 1,000 பிரதிகள்

மேற்பார்வை : சேதுரமணன்

அச்சிட்டவர் : உதயம் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,

26-2

பொருளடக்கம்

பக்கம்

எண்

ix

முன்னுரை

xi

பதிப்புரை

1. அப்பாவுக்குப் பிள்ளை அடக்கம் 1
2. "நான்" உணர்வு 2
3. உமா மகேச்வரர் ஊடல் 3
4. கல்யாணப் பேச்சு 6
5. ஸ்கந்தாச்ரமப் பயணம் 7
6. யோக சக்ரவர்த்தியின் தர்பார் 8
7. அமுதப் புதையல் 13
8. ஆத்மாவே குரு 14
9. அதிசய சமத்துவம் 15
10. ஸம்ஸாரத் தொல்லைகள் 18
11. ஸம்ஸாரம் என்றால் என்ன ? 20
12. வந்த வழியே போங்கள் 21
13. அனன்ய பக்தி 23
14. சம்பிரதாய மரியாதைகள் 24
15. எச்சம்மா மறைவு 27
16. முதல் பிகை 31
17. ஒன்றும் தெரியாது என்பது எப்படி
தெரிந்தது 33
18. சிறுத்தைகளும் பாம்புகளும் 34
19. வாயில்லா என் முறையீடு கேட்பாயா ? 36
20. அணிலின் பிடிவாதம் 38
21. தர்மம் வேறு தர்மஸூக்ஷ்மம் வேறு 39
22. மோகும் கேட்ட மாதா 41
23. கோ பூஜை 43
24. ஜோடிப் புறாக்கள் 46
25. சிறுத்தைக் குட்டிகள் 48
26. வைத்தியரில்லாத வைத்தியம் 50
27. பக்திச் சுவை 52
28. பிரம்மாஸ்திரம் 53
29. "அது ஆட இது தேட" 56
30. கோபம் 58

31. அம்பிகை அலங்காரம்	60
32. ஓளவையார் பாட்டு	61
33. உயர் ஒளி வழிகளும் லோகங்களும்	64
34. புத்தகங்கள்	65
35. வியாதி	67
36. கௌபீன வந்த: கலுபாக்ய வந்த: (கௌபீனதாரி அன்றோ பாக்கியவான்)	69
37. சரீரத்துடன் மோகும்	71
38. சிரஞ்ஜீவிகள்	72
39. உமா	73
40. அகஸ்தி பாதிப்ரியம் ச (இருப்பு உணர்வு இன்பு)	76
41. பிரதக்ஷிண தத்துவம்	77
42. அபயம் ஸர்வ பூதேப்ய (அனைத்துயிர்க்கும் அடைக்கலம்)	81
43. உள்ள பொருள் ஒன்றே	83
44. கறுப்புப் பசு	84
45. பராத்பர ஸ்வரூபம்	86
46. கூட்டுறவு நெறி	87
47. எது வண்டி	88
48. ஜபம் - தபம்	91
49. ஸமாதி என்றால் என்ன ?	94
50. ஸர்வம் என்றால் என்ன ?	95
51. மாதவஸ்மாமி மரணம்	97
52. அனோரணியான் மஹதோ மஹயான் (அனுவினும் அனு: பெரிதிலும் பெரிது)	100
53. கனவுகளும் பிரமைகளும்	102
54. நிர்மலமான பக்தியே நிஜமான ஸேவை	104
55. குறிதானே குரு ?	107
56. ஸித்தர்கள்	108
57. கர்மம் பயன்தரல் கர்த்தன(து) ஆணையாள்	110
58. ஸர்வ ஸமத்துவம்	112
59. யதேச்சை (அவரவர் விருப்பப்படி)	113
60. நிகழ்ச்சி நிரல்	115
61. அநாமதேய அடியார்	116

62. ஏக அக்ஷரம் (அழியாத ஒரெழுத்து)	118
63. திருப்தி	120
64. ஆத்மப்ரதஃஷிணம்	122
65. நரகாசுரன் தீபாவளி	124
66. விருந்துகளும் வினோதங்களும்	126
67. அர்ப்பணம்	128
68. ஸாதனை-ஸாக்ஷத்தகாரம்	130
69. பிரம்ம ஸத்யம், ஜகன் மித்யா (பிரம்மமே உண்மை, உலகம் தோற்றமே)	133
70. ஸ்வாமி எங்கு இல்லை ?	134
71. அக்ஷர ஸ்வரூபம்	140
72. உபதேச ஸாரம் - உள்ளது நாற்பது	143
73. "நான்" என்பது மனம் தான்	147
74. பொன் விழா வைபவம்	149
75. பொன் விழா நிகழ்ச்சிகள்	156
76. பிரம்மோத்ஸவம்	159
77. ஆத்மாகார விருத்தி	164
78. ஆண்டவனே	166
79. ஓங்காரம் - அக்ஷரம்	169
80. விருபாக்ஷ குகைக் கதைகள்	171
81. சிவநேசர் சுந்தரமூர்த்தி	174
82. சுந்தரரின் அடிமைச் சீட்டு	178
83. ஸ்வாபம்	184
84. ரமணன் யார்	187
85. திராவிட சிசு (தமிழ்க் குழந்தை)	189
86. ஞான சம்மந்த மூர்த்தி	191
87. சைதன்ய சக்தி	196
88. உறக்கமும் உண்மையான நிலையும்	198
89. தக்ஷிணமூர்த்தி அவதாரம்	200
90. ஞானிகளுடைய மனம் பிரம்மமே	204
91. மாயை	207
92. மரியாதை	209
93. குருஸன்னிதியில் ஸாதனை	212
94. ஹிருதயமும் ஸனுஸ்ராகமும்	214
95. தெலுங்கு வெண்பா	216

96. ஏகாத்ம பஞ்சகம்	219
97. பிறப்பு	222
98. தான் (ஸெல்ஃப், ஆத்மா)	225
99. குருஸ்வரூபம்	227
100. எளிமை	231
101. பிராந்தியும் சாந்தியும்	234
102. அம்மா அழகம்மா	236
103. புருஷ யகாரம் (புரு த்னம்)	241
104. மடாதிபதி பதவி	242
105. ஆஹார-விஹாரம்	246
106. நியமம் த்வரூத வாழ்வு	248
107. ஆசீர்வாதங்கள்	250
108. உபதேசச் செண்டு	252
109. அநன்ய சரணுகதி	255
110. கனவில் அளித்த தரிசனங்கள்	259
111. திவ்ய தரிசனங்கள்	262
112. வெள்ளை மயில்	264
113. பாதம் எது, சிரம் எது	267
114. தற்கொடை	268
115. இருப்பது ஒரே சக்தி	271
116. பிராரப்தம்	273
117. சிம்ம சொப்பனம்	276
118. அரசன் எங்கே ? அரசாங்கம் எங்கே ?	279
119. நிதித்யாசம் (ஒரு முகத் தியானம்)	282
120. அஜபகத்வம்	284
121. ஒளிவு மறைவு எதற்கு ?	286
122. புஸ்தக ஸமர்ப்பணம்	290
123. கரதல (உள்ளங்கை) பிகை	292
124. உபந்யனம்	296
125. பலவந்த விருந்துகள்	298
126. தெரிந்து - தெரியாத கேள்விகள்	302
127. மலர் வழிபாடு	305
128. அபிக்ஷேகம்	307
129. தீர்த்தப் பிரஸாதங்கள்	311

130. ஹஸ்த மஸ்தக ஸம்யோகம் (கரம் - சிரம் ஸ்பர்ச அனுக்ரஹம்)	313
131. "விசாரமணி மாலா"	316
132. வெளிநாடுகள் போயிருப்பவர்கள்	308
133. அக்ஷய லோகம்	321
134. ஞான திருஷ்டி	323
135. சிரவண மனனாதிகள்	326

முன்னுரை

தூரி நாகம்மா என்ற தெலுங்கு பக்தை வெகுநாள் ரமணாச்ரமத்தில் வசித்து, ஸ்ரீ ரமண பகவானுடைய அனுக்ரஹம் பெற்றவர். அவர் ஆச்ரமத்தில் தினந்தோறும் நடந்த சம்பவங்களையும் பக்தர்களுக்கு பகவான் அருளிய உபதேசங்களையும், தன் சகோதரருக்குக் கடிதங்களாக எழுதிக் கொண்டு வந்தார். “ரமணாச்ரம லேகலு” என்னும் பெயரில் தெலுங்கில் ஐந்து பகுதிகளாக இந்த கடிதங்கள் புத்தக உருவில் வெளியாகி இருக்கின்றது. இது ஆங்கிலத்திலும் மற்றும் சில இந்திய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கடிதங்களை படிக்கும் பொழுது, நாம் ஆச்ரமத்தில் ஸ்ரீ ரமண பகவானுக்கருகில் இருந்து, அந்த சம்பவங்களில் பங்கு கொண்டாற் போலவும், பகவான் விதேக முக்தி அடைந்திருந்தாலும், அவர் ஸஜீவ மூர்த்தியாக அன்போடு நமக்குக் காட்சி தரும் அனுபவமும் உண்டாகின்றன. ஆந்திர மொழியிலிருக்கும் இந்த ஞானப் பெட்டகத்தைத் தமிழாக்கி பக்த ஜனங்களுக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்று நான் ஆவலோடு செய்த முயற்சியின் பலனே இந்நூல். இப்பணியில் எனக்கு உதவி செய்த ஸ்ரீமதி பாகீரதி நாராயணஸ்வாமிக்கு நன்றி.

இந்தத் தமிழாக்கத்திற்கு தங்கள் அனுமதியைத் தந்த ஸ்ரீ ரமணாச்ரம நிர்வாகிகளுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

ஆத்ம விசாரத்திற்கு அனுகூலமான வழியைக் காட்டும் இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்து, ஸ்ரீ ரமண பகவான் அனுக்ரஹத்தைப் பக்தர்களெல்லோரும் பெறுவார்களாக.

“விசாகா”

பதிப்புரை

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய:

ஆத்ம ஞானம் அடைய விரும்பும் சாதகர்களுக்கு ஸ்ரீ ரமணச்ரமம் ஒரு அலாதியான அமைப்பிடம். இங்கு இன்ன வகையான சாதனை தான் செய்ய வேண்டும் என்பது போன்ற நிபந்தனைகள் கிடையாது, அவரவர் பக்குவத்திற்கும், விருப்பத்திற்கும் ஏற்ற வகையில் சாதனையைக் கைக்கொள்ளத்தக்க அமைதியான சூழ்நிலையை ஸ்ரீ ரமணச்ரமம் வகுத்துக் கொடுத்துள்ளது.

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள் பெரும்பாலும் மௌனத்தின் மூலமே சாதகர்களின் ஐயங்களைக் களைந்து அவர்கள் கடைபிடிக்க வேண்டிய மார்க்கத்தையும் உபதேசித்து வந்தார். இச்சந்நிதியில் அன்பர்கள் அமர்ந்து ஆத்ம விசாரத்திலும் அவரவர்க்கேற்ற இதர சாதனைகளிலும் ஈடுபடுவர். அவசியம் நேர்ந்த போது ஸ்ரீ பகவான் தமது அமுத மொழிகளின் மூலம் சாதகர்களின் ஐயங்களைக் களைந்து அவர்களை நேர்மார்க்கத்தில் செலுத்தி வந்தார். இப்பொன்மொழிகள் தமக்கும், மற்ற அன்பர்களுக்கும் உதவுவதற்காக குறிப்பெடுத்து எழுத்தில் வடிக்கும் தொண்டில் சில பக்தர்கள் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். ஸ்ரீ மதி சூரி நாகம்மா இத்தகைய அன்பர்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் ஆவார்.

நாகம்மா அவர்கள் முறைப்படி கல்வி பயின்றவரல்லர். குடும்ப சூழ்நிலையின் காரணமாக சிறுவயதிலேயே தனிமைப் படுத்தப்பட்டதால், தனது தாய்மொழியாகிய தெலுங்கில் சில இதிகாசங்களைப் படித்து மொழியறிவு பெற்று, சில புத்தகங்களையும், கவிதைகளையும் இயற்றியவர். ஸ்ரீ ரமணச்ரமத்திற்கு வந்த பின், ஸ்ரீ பகவான் சந்நிதியில் அமர்ந்து ஆழ்ந்த சாதனையில் ஈடுபட்டவர். ஸ்ரீ பகவான் சந்நிதியின் மகிமையைப் பற்றி இவர் தம் தமையனருக்கு அவ்வப்போது கடிதம் மூலம் தெரிவித்து தனது உறவினர்கள் பலரும் ஸ்ரீ பகவானின் கிருபைக்குப் பாத்திரமாக உதவியவர்.

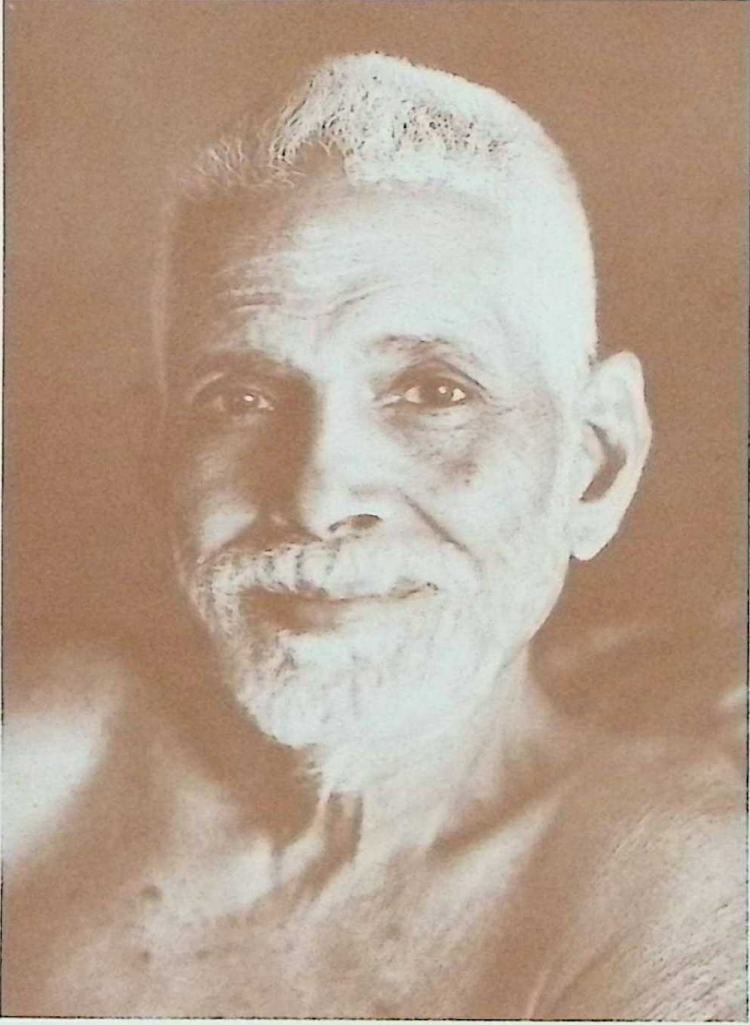
இக்கடிதங்களின் மூலம் ஸ்ரீ பகவானின் சந்நிதி மகிமையை உணர்ந்த இவரது தமையனாரும் மற்ற அன்பர்களும் நாகம்மாவிடம் குறிப்பேடு (Diary) எழுதும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். குறிப்பேடு எழுதும் முறை தனக்கு சரிப்பட்டு அமையவில்லை என்று நாகம்மா தெரிவிக்க, தனக்கு முன்னம் எழுதி வந்த கடிதங்களின் நயத்தையும், அழகிய நடையையும் நினைவிற்கொண்டு, இக்கடித நடையிலேயே அன்றாடம் ஸ்ரீ பகவான் சந்நிதியில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை எழுதுமாறு பணித்தார். இவ்வாறு முதலில் தெலுங்கில் “லேகலு” என்று உருவாகியது தான், பிறகு ஆங்கிலத்திலும் “லெட்டர்ஸ் ஃப்ரம் ஸ்ரீரமணாச்சரம்” (Letters From Sri Ramanasramam) என்று அவரது தமையனாராலேயே உருவாக்கப்பட்டது. இப்புத்தகத்தைப் படித்த பின் “ஸ்ரீ பகவான் திருமேனி தாங்கியிருந்த காலத்தில், அவரை தரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைக்கவில்லையே” என்ற ஏக்கம் நம்மை விட்டு நீங்குகிறது. ஸ்ரீ பகவான் சந்நிதியில் அமர்ந்து அவரது அமுத மொழிகளை பருகும் பாக்கியம் பெற்ற அன்பர்களும் இக்கடிதங்களைப் படித்து, அன்று தாம் பெற்ற ஆனந்த பாக்கியம் மீண்டும் தற்போது கிடைப்பதை உணர்கின்றனர். ஸ்ரீ பகவானின் சந்நிதி மகிமையை தத்ருபமாக எழுத்தின் மூலம் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் அற்புத அனுக்கிரக சக்தி இக்கடிதங்களுக்கு உள்ளதால் தெலுங்கிலும், ஆங்கிலத்திலும் பல ஆயிரம் பிரதிகளைக் கண்டு, தற்போது தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கும் திரு விசாகா அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப் பெற்று அச்சேறி வெளிவருகிறது.

ஸ்ரீ பகவான் அருளையடைந்து நூறு ஆண்டுகள் நிறைவு பெறும் இத்தருணத்தில் இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். இப்புத்தகத்தை ஆழ்ந்து படித்து ஆத்ம சாதகர்கள் தங்கள் ஐயங்கள் நீங்கி நேர் மார்கத்தில் சென்று பரமானந்தப்ராப்தி அடைவார்களாக.

4 - 5 - 97

(47 வது ஆராதனை நாள்)

வே. சு. ரமணன்
தலைவர், நிர்வாகக் குழு,
ஸ்ரீ ரமணாச்சரம்.

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள்

1. அப்பாவுக்கு பிள்ளை அடக்கம்

ஸ்ரீ ரமணச்சுரம்

21-11-45

அண்ணா,

பகவான் ஸன்னிதியில் நடக்கிற நல்ல விஷயங்களையும் அந்த சந்தர்ப்பங்களில் அவர் கூறும் மொழிகளையும் அவ்வப்பொழுது உனக்குக் கடித ரூபத்தில் எழுதச் சொன்னாயே, இது என்னால் முடியக்கூடிய விஷயமா? ஆனாலும் முயற்சி செய்து பார்க்கலாமென்று இன்றே ஆரம்பித்திருக்கிறேன். பகவத் கிருபை இருந்தால் இந்தப் பணி நிறைவேறும்.

முந்தாநாள் பெளர்ணமியன்று, இங்கு (கார்த்திகை) தீபோத்ஸவம் விமரிசையாக நடந்தது. இன்று காலை அருணாசலேசுவரர் கிரிப்ரதக்ஷிணத்திற்கு பரிவாரங்களுடன், பேரிகை, மிருதங்க வாத்தியங்களோடு புறப்பட்டு, நமது ஆச்ரம வாசலுக்கு வந்தபொழுது ஸர்வாதிகாரி நிரஞ்ஜ னானந்த ஸ்வாமி, கர்ப்பூரம், தேங்காய் முதலானவைகளை காணிக்கை செய்து உபசரித்து நமஸ்கரித்தவுடன் அங்கு நின்ற ஈச்வரனுக்கு அர்ச்சகர்கள் ஹாரத்தி எடுத்தார்கள். அதே சமயம் கோசாலை பக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த பகவான், அந்த வைபவம் பார்த்து புஸ்தகசாலைப் பக்கம் இருக்கிற குழாய்த் திண்ணை மீது உட்கார்ந்தார்.

ஹாரத்தித் தட்டை ஆச்ரம வாசிகள் பகவானிடம் கொண்டு வந்தார்கள். பகவான் விபூதி குங்கும பிரசாதத்தை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டு “அப்பாவுக்குப் பிள்ளை அடக்கம்”, என்று மெள்ளச் சொன்னார். இப்படிச் சொல்லும் பொழுது பக்தி பரவசத்தால் பகவான் குரல் தழுதழுத்தது.

அப்பொழுது பகவானின் முகவிலாஸத்தைப் பார்த்தவர்களுக்கு “பூர்ணமான பக்திதான் ஞானம்”, என்ற பெரியோர்கள் வாக்கு நிரூபணமாகியது. பகவான், சிவகுமாரன், முருகப்பெருமானின் அவதாரம் என்ற கணபதி முனியின் வாக்கும் உறுதிப்பட்டது. எல்லோரும் ஈசன் குழந்தைகள் தான். ஆனால் மஹாஞானியும் ஈச்வரனுக்கு அடக்கமே என்று பகவான் உபதேசித்தது போன்று எங்களுக்கு உணர்வேற்பட்டது.

மகான்களின் வாக்குகள் எவ்வளவு பொருள் செறிந்தவை என்று சொல்ல முடியாது. நீ, என்னமோ 'எழுது' என்று சொன்னாயே தவிர இந்த ரமணீய ரமண வாக்குகளை என்னால் எப்படி எழுத முடியும்? அவரது ஒவ்வொரு சொல்லும் வேத மந்திரம். கிரஹிப்பதற்கு நமக்கு மேதை வேண்டுமே தவிர, மஹான்களின் பேச்சு, மூச்சு, நடத்தை, பார்வை, செயல், செயலின்மை, இருக்கை எல்லாம் அர்த்தம் உள்ளவைதான். அதையெல்லாம் புரிந்து கொள்ள எனக்கு சாமர்த்யம் இருக்கிறதா என்ன? பகவான் மேல் பாரத்தைப் போட்டு (ராமனது ஸேதுபந்தனத்தில் மணல் உதவிய) அணில் பக்தி போல், எனக்குத் தோன்றியதை எழுதுகிறேன்.

இப்படிக்கு,
சகோதரி.

★ ★ ★

2. "நான்" உணர்வு

22-11-45

ஹ்ருஷாகேசானந்தா என்ற காவியுடையணிந்த ஒரு வங்காளி நேற்றுதான் இங்கே வந்தார். இன்று காலை சுமார் எட்டரை மணியிலிருந்து பதினொரு மணி வரை பகவான் அவரிடம் அத்யாத்மிக விஷயங்களைத் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார். பகவானது பேச்சு தடங்கலில்லாமல் செல்லும் அமுத மயமான கங்கா ப்ரவாஹம். அந்த அமுதத்தை ஏந்தி ஆசை தீரப் பருக வேண்டுமே தவிர, காகிதத்தில் அதை அடக்குவது முடியாத காரியம்.

சிறு வயதில் மதுரையில் தனக்கு மரணபயம் தோன்றிய பொழுது ஏற்பட்ட அனுபவத்தை பகவான் சொல்லும் பொழுது அந்த மூர்த்தியைக் காண இந்த இரு கண்களும், அச் சொற்களைக் கேட்க இந்த இரு செவிகளும் போதாது. கேட்பவர்களுடைய தகுதியை அனுசரித்து, சொல்பவர்களுடைய உற்சாகம் பெருகுவது சகஜம் தானே! அந்த சந்நியாசி கேட்ட கேள்விகளுக்கு பகவான் சொன்ன

ஒவ்வொரு விஷயமும் விவரமாக எழுதத்தக்கது. ஆனால், நான் பின்னால் எட்டி உட்கார்ந்ததினால் எனக்குச் சரியாகக் கேட்க முடியவில்லை. ஒன்று மாத்திரம் தெளிவாகக் கேட்டது. “மரண அனுபவத்தில் கருவி கரணங்கள் அடங்கி விட்டன. அஹம் ஸ்புரணம் (நான், நான் என்னும் உணர்வுப் பிரகாசம்) தானாகத் தானே தன்னில் ஒளிர்ந்தபொழுது, அதுதான் நான், இந்த ஜடசரீரம் நான் இல்லை என்று தெரிந்தது. “இந்த அஹம் ஸ்புரணை ஒருபோதும் நசிக்காதது. எதற்கும் அடங்காதது. தானாகப் பிரகாசிப்பது. இந்த சரீரம் எரிக்கப்பட்டனும், இது அழியாது. ஆகையினால் இதுதான் ‘நான்’ என்று அன்றைக்கே ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்து கொண்டேன்”, என்று பகவான் கூறினது எனக்குக் கேட்டது. இதற்கு முன்பு இதுபோல் இங்கு உரையாடல்கள் எத்தனையோ நடந்துள்ளன. எத்தனையோ ரத்னங்களை, மாணிக்கங்களை நமுவ விட்டு விட்டேனா என்று இப்பொழுது தோன்றுகிறது. எத்தனையோ நாட்களாக நீ என்னை எழுதச் சொல்லி வந்தாலும், உன் பேச்சைக் கேட்காமல் சோம்பேறியாக இருந்த என்னை நீ மன்னிப்பாயா?

அஹமி நாசபா ஜ்யஹமஹந்தயா
ஸ்புரதி ஹ்ருத்ஸ்வயம் பரமபூர்ணஸத்

(உபதேச ஸாரம் - 20).

★ ★ ★

3. உமா மஹேச்வரர் ஊடல்

23-11-45

இன்று மத்தியானம் விசுவநாதர் ஸ்ரீ பகவானருகில் இதர பக்தர்களுடன் அமர்ந்திருந்த சமயம் ஸ்ரீ பகவான் வயதான ஒரு கீழூர் அம்மையாரைப் பற்றி சொல்லலானார். (மதுரையிலிருந்து அருணைக்கு வரும் வழியில் கீழூரில் பகவானுக்கு ஆகாரம் கொடுத்து ஆதரித்த முத்துகிருஷ்ண பாகவதரின் மனைவியாரே அந்த அம்மையாரெனப் பிறகு தெரிந்தது.)

“அந்த அம்மாள் எனக்கு வயிறு நிறையச் சாப்பாடு போட்டதோடல்லாமல், நைவேத்தியத்திற்காகப் பண்ணியிருந்த பக்ஷணங்களைப் பொட்டலம் கட்டிக் கொடுத்து,

‘அப்பா, இதை ஜாக்கிரதையாக கொண்டு போய் வழியில் சாப்பிடு’, என்று அன்புடன் சொன்னார்கள். நான் விருபாக்ஷ குகையிலிருந்த போது அவர் இருமுறை வந்தார். அப்பொழுதெல்லாம், இங்கே இப்படி இருக்கிறாயே! பொன் போல் இருக்கிற உடம்பின் மேல் துணிகூடப் போர்த்திக் கொள்ளாமல் இருக்கிறாயே! என்று சொன்னார்கள்”, என்று அன்பு நிறைந்த ஹ்ருதயத்துடன் அவர் தம்மிடம் கூறியதைச் சொல்லும் போது பகவானின் நாத்தமுதமுத்தது. அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கும் போது, ஞானிகளுடைய ஹ்ருதயம் வெண்ணெய் போன்றது. ‘பூர்ணமான அன்பே ஞானம்’, என்கிற பெரியோர்களின் வாக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

இதற்கிடையில், பகவான் அருணாசல புராணத்தில் கௌதமர் அம்பாளை துதிக்கும் கட்டத்தைப் படிக்கும் போது, அவருடைய கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பிப் பேச முடியாமல் புஸ்தகத்தை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு மௌனமாக அமர்ந்தார். அன்பு பெருக்கெடுக்கும் சம்பவங்கள் நிகழும்பொழுதோ, புத்தகங்களில் பக்திப் பிரதானமான கட்டங்களைப் படிக்கும்பொழுதோ, பகவான் இவ்வாறு பிரேம ரஸம் நிறைந்து உணர்ச்சி வயப்படுவதை ஸாதாரணமாகப் பார்க்கலாம். இதைப் பார்த்துப் பார்த்து பிரேமையும் பக்தியும் ஞானத்தின் மறு உருவங்களே என்ற எண்ணம் உறுதிப்படுகிறது.

ஒரு வாரம் முன்பு, ஹிந்துசுந்தரி என்னும் பத்திரிக்கையில் “சொக்கட்டான்” என்ற தலைப்பில் ஒரு கதை வந்தது. அது ஸ்கந்தபுராணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாம். அதன்படி, ஒரு சமயம் நாரதருடைய கலகத்திற்கு பார்வதி பரமேஸ்வரர்களும் கூட இலக்காயினர். ‘மஹாவிஷ்ணுவும் லக்ஷ்மியும் சொக்கட்டான் ஆடுகிறார்களே, நீங்கள் ஏன் ஆடுவதில்லை?’ என்று நாரதர், உமாமஹேஸ்வரர்களைத் தூண்டிவிட்டவே, அதைக் கேட்டு, பார்வதி ஆர்வமேலிட பரமேஸ்வரனை விளையாடலாமென்று கூப்பிட்டாள். ஆட்டத்தில் பரமேஸ்வரன் தோல்வியடைந்தார். பார்வதிக்கு இது கர்வ காரணமாகி ஈஸ்வரனை எள்ளி நகையாடினாள். இதுதான் கதை. இதைப் படித்து

இதயத்தில் பக்தி நிரம்பிய பகவான், 'இந்த கதையை படித்திருக்கிறீர்களா?' என்று என்னைக் கேட்டார். நான் 'படித்திருக்கிறேன்', என்று பதிலளித்தேன்.

“சங்கராந்தியன்று இங்கு நடைபெறும் திருவூடல் உத்ஸவம் கூட முக்கியமாக இந்த கலகத்தைப் பற்றியதுதான்”, என்று தொண்டையடைக்க பகவான் கூறினார். “ஒரு சமயம் பிருங்கி முனிவர் அம்பாளை லட்சியம் செய்யாமல் ஈச்வரனை மாத்திரம் தொழுது மோக்ஷமடைந்தார். இதனால் வெகுண்ட அம்பாள், அஸ்தமன வேளையில் தன் ஆலயத்திற்குப் போய் கதவை மூடிக்கொண்டுவிட்டாள். ஆகையால், அன்று அம் பாளில்லாமல் தான் மட்டுமே கிரி ப்ரதக்ஷிணம் வருவார். ஆச்ரம வாயிலுக்கு இந்த உத்ஸவ மூர்த்தி வரும்போது நடுநிசியாகிவிடும். திரும்பி அங்கிருந்து புறப்பட்டு உண்ணாமுலை தீர்த்தம் தாண்டிய உடன் திருடர்கள் வந்து ஈச்வரனின் சொத்தை அபகரிப்பார்கள்.” சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகையில் இது போன்ற கதைகளைச் சொல்லி பக்தி நிரம்பிக் காணப்படுவார்.

அருணாசலேச்வரருக்கு வருடந்தோறும் பங்குனி உத்திரத் தன்று கல்யாண உத்ஸவம் நடைபெறுகிறது இல்லையா? அச்சமயத்தில் யாரேனும் பகவான் சன்னதியில் இந்த விஷயத்தை குறிப்பிட்டால், “அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் கல்யாணம்,” என்று மகிழ்வுடன் பகவான் சொல்வதுண்டு.

மஹான்கள் சரித்திரமே விசித்ரமானது. தங்களுக்கேற்படும் ரஸாநுபவங்களையெல்லாம் அப்போதைக்கப்போதே எப்படித்தான் முகத்தில் நடமாடச் செய்கிறார்கள்! எல்லா ரஸங்களையும் ஒன்றாக்கி விடுகிற அகண்ட மெய்ஞான ரஸமே பகவான் வடிவத்தில் வந்திருக்க, நாம் சொல்ல வேண்டியது என்ன இருக்கிறது.

4. கல்யாணப் பேச்சு

24-11-45

பகவான், 'அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் கல்யாணம்' என்று சொல்வாரென்று நேற்று நான் எழுதினேன், கிருஹஸ்தர்களான பக்தர்கள், தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு விவாஹம் செய்தபின் புதுதம்பதிகளை அழைத்து வந்து பகவானுக்கு நமஸ்காரம் செய்விப்பார்கள். பகவான் புன்னகையோடும் கருணைப் பார்வையுடனும் அவர்களை ஆசீர்வதித்து கல்யாண விஷயங்களையெல்லாம் கேட்டு ரசிப்பார். அப்பொழுது அவருடைய முகபாவங்களைப் பார்த்தால், நாம் சிறுவயதில் பொம்மைக் கல்யாணம் செய்து விளையாடுவதைப் பார்த்து நம் பெரியோர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தது போலவேயிருக்கும்.

இதற்கிடையில், பிரபாவதிக்கு ஓராண்டிற்கு முன் கல்யாணம் நடந்தது. அவள் தேவாஸ் (ஸீனியர்) சமஸ்தான அரசனின் புதல்வி. கல்யாணத்திற்கு முன் இரண்டு வருடங்களாக இங்கேயே இருந்து கொண்டிருந்தாள். மஹாராஷ்டிரத்தைச் சேர்ந்தவள். நல்ல படிப்பும் அழகும் உள்ளவள். தானும் பக்தியில் மீராபாயைப் போல் இருக்க வேண்டும் என்று ஆடுவதும் பாடுவதுமாக இருந்து கொண்டு, 'எனக்கு கல்யாணமே வேண்டாம், நான் காவியுடை யணியப் போகிறேன்', என்று பகவானிடம் குறும்புக்காரப் பெண் போல் நடந்து கொண்டிருந்தாள். கல்யாணமானால்தான் இந்தக் குழந்தை சேஷ்டைகள் விடுமென்று பகவானுக்கு தெரியும். ஒருவழியாக அவள் திருமணம் செய்து கொள்ளவே செய்தாள். உடனேயே தம்பதிகள் புது ஆடைகள் உடுத்தி பந்து மித்திரர்கள் சகிதமாக வந்து பகவானுக்கு பழம், புஷ்பங்களை சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் இங்கே தங்கியபின், புக்ககத்தில் புதுக் குடித்தனம் போவதற்காக பகவானிடம் அனுமதியும் ஆசியும் பெறக் கணவனோடு காலை எட்டு மணிக்கு பிரபாவதி வந்தாள். பகவானுடைய ஸோபா மேல் அணில்கள் ஓடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. ஹாலில் சிலரே இருந்தனர்;

அமைதியாக இருந்தது. பிரபாவதியின் கணவர் பக்தியோடு நமஸ்கரித்து, “நாங்கள் சென்று வருகிறோம்”, என்று சொல்லி வாசலில் ஓதுங்கி நின்றார். பிரபாவதியோ பகவான் அருகில் நின்று கொண்டு பூமியை பார்த்தவாறு நீர் மல்கிய கண்களுடன் அனுமதிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த பெண்ணைப் பார்த்தால் கண்வாச்ரமத்திலிருந்து விடைபெற முடியாமல் தவிக்கும் சகுந்தலையைப் போலிருந்தது. ‘சரி’, என்பது போல் பகவான் தலையசைத்தார். அவள் அவரை நமஸ்கரித்து விடைபெற்று வாயிலைத் தாண்டியவுடன் பகவான் என்னிடம், “பாகவதத்திலுள்ள கிருஷ்ணாவதார கட்டத்தை அவள் நேற்றுதான் சுந்தரேச அய்யரிடமிருந்து எழுதி வாங்கிக் கொண்டாள்”, என்றார். “அடுத்த தடவை வரும் போது கையில் குழந்தையுடன் வருவாள்”, என்று நான் சந்தோஷத்துடன் சொன்னேன். இதற்குள் அவள் ஹாலில் பிரதக்ஷிணம் வந்துகொண்டே குயில் போல் இனிய குரலில் நெஞ்சையுருக்கும் பக்தி ரஸத்துடன் பாட ஆரம்பித்தாள். பகவான் புளகாங்கிதத்துடன், “கேட்டாயா? முகுந்த மாலா ஸ்தோத்ரம்”, என்றார் ஸாக்ஷாத் கண்வரிஷி போன்று தழு தழுக்கும் குரலில். என் கண்களில் நீர் நிரம்பியது. நான் வெளியே வந்து பகவானை நோக்கி மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு ஆசி அளித்து சமாதானம் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு ஹாலுக்குள் வந்தேன். அப்பொழுதே, புராணத்தில் நாம் படிக்கும் கதைகள் எல்லா வற்றையும் இங்கே பிரத்தியக்ஷமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோமென்று உனக்கு எழுத நினைத்தேன். இதை நான் மிகைபடக் கூறுவதாக நினைப்பாயோ என்னவோ!

★ ★ ★

5. ஸ்கந்தாச்ரமப் பயணம்

25-11-45

பகவான் பக்தர்களுடன் ஸ்கந்தாச்ரமத்திற்குச் சென்று அங்கு அனைவரும் விருந்துண்பதாக நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ள நன்னாள் நாளை. அதனால் இன்றைக்கு ஆச்ரம அன்பர்களான சகோதர

சகோதரிகள் எல்லோரும் பிரயாண ஏற்பாட்டில் படு துடி துடிப்பாகவிருந்தனர். பகவான் மாத்திரம் ஒருவித சலனமு மில்லாமல் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருக்கிறார். எல்லோரும் சேர்ந்து போகலாமென்றால் அவரும் போவார்; இல்லா விட்டால் நின்றுவிடுவார். அவருக்கு என்ன மூட்டை முடிச்சு என்று ஏதேனுமிருக்கிறதா? கமண்டலம், கைத்தடி, கோவணம், மேல்துண்டு இவைதான் அவருடைய உடமைகள். நினைத்தவுடன் தயாராகிவிடுவார் 'கௌபீனவந்த; கலு பாக்யவந்த:' (கோவண்ணண்டியன்றோ பாக்கியசாலி?) என்று ஆதிசங்கரர் வர்ணித்தது இவர்களைப் போன்ற மஹான்களைப் பற்றியே போலும். இந்த ஆச்ரமம், இந்த நடவடிக்கைகள், பந்தா எல்லாம் மற்றவர்களுக்காகத்தான். இவையெல்லாம் நாடகம் போல் நடக்கின்றனவே தவிர, உண்மையில் அவருக்கு என்ன வேண்டும்? கருணாமூர்த்தி யாகையால் நம்மெல்லோர் பொருட்டு இப்படியிருக்கிறாரே தவிர வேண்டாமென்றால், நினைத்த மாத்திரத்தில் தன்னிஷ்டம் போல் ஏழு கடலும் தாண்டிப் போய்விட முடியாதா அவரால்? இப்படி இருப்பது நம் பாக்கியமே. நாளை சமாசாரம் பிறகு எழுதுகிறேன்.

★ ★ ★

6. யோக சக்ரவர்த்தியின் தர்பார்

26-11-45

இன்று விடியற்காலையில் வேத பாராயணம் கேட்க நான் போனபோது ஆச்ரமத்தில் மிகக் கெடுபிடியாக இருந்தது. சிலர் சமைத்துக் கொண்டும் சிலர் பெருக்கி சுத்தம் செய்து கொண்டும், சிலர் கட்டளை பிறப்பித்துக் கொண்டும் சமையல் கட்டு பலவிதமான சாமான்கள் நிறைந்து ஒரு சித்திரசாலை போல் தோற்றமளித்தது. புளியோதரை, தயிர்சாதம், சர்க்கரைப் பொங்கல், வெண்பொங்கல், வடை, பூரி, கூட்டு, வறுவல் இன்னும் என்னென்னவோ உணவு வகைகளைக் கூடைகளில் நிரப்புவதும் மலைக்கு அனுப்புவதுமாக இருந்தார்கள். சர்வாதிகாரி நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமி ராத்திரி

தூங்கினதாகத் தெரியவில்லை. எல்லா சிரமங்களும் அவருக்குத்தான்.

முன்பு துவாபர யுகத்தில் கிருஷ்ணர் யாதவர்களை நோக்கி, வருடந்தோறும் பண்ணிக் கொண்டிருந்த இந்திர யாகத்தை நிறுத்தி, கோவர்தன மலைக்கே பூஜை, நிவேத்தியம் செய்யச் சொன்னாராம். மலைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் கூடைகளைப் பார்க்கும் போது, கார்த்திகை மாதத்தில் வனசமாராதனைக்காகச் செய்யும் நெல்லிமரப் பூஜைக்கு பதிலாக அருணாசல மலைக்கே நிவேதனம் செய்வது போல் தோன்றியது.

வேத பாராயணம் முடிந்தவுடன் பகவான் குளித்து பின் சிற்றுண்டி சாப்பிட்டு நந்திகேசுவரர்போல் ரங்கஸ்வாமி உடன்வர பரமசிவனைப்போல் மலை மீது செல்லத் தொடங்கினார். உதய தூரியனின் கதிர்கள் இருமருங்கிலும் அணிவகுக்க, அருணகிரி மீதேறி சொந்த வீட்டிற்குப் போவது போல் ஸ்கந்தாச்ரமம் சென்றார்.

பகவானுக்கு நெரிசல் ஏற்படுத்தாமல் நிதானமாகப் பல்கும்பல்களாகப் பக்தர்கள் பின் தொடர்ந்து சென்று ஸ்கந்தாச்ரமம் அடைந்தார்கள். பகவானின் சகோதரி அலமேலு அத்தையும் நானும் மற்றும் சில பெண்டிற்களுடன் கொஞ்சம் தாமதமாகச் சென்றோம். நாங்கள் அங்கு போய்ச் சேர்ந்த போழுது பகவான் ஸ்கந்தாச்ரமத்திற்கு முன் மரத்தின் நிழலில் பக்தர்களின் நடுவில் சுகாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். ஆகா! ரிஷி ஆச்ரமம் என்றால். இதுதான் அல்லவா என்று தோன்றியது. ஹரிவம்சத்தில் சொல்லியிருப்பது போல் ஸம்யம்ச்வரர் போன்ற ரிஷீச்வரர்கள் அர்ப்பிக்கும் அர்க்யஜலம், ஸாமகானம் முதலானவை இங்கு இல்லாது போனாலும் அருவியினுடைய நீர்த்துளிகளே ஸந்தியா அர்க்கிய நீர்த்திவலைகளாகவும் பறவைகளின் சப்த ஜாலங்களே ஸாமகானமாகவும் பத்ரிகாச்ரமம் போலவே ஸ்கந்தாச்ரமம் காணப்பட்டது. எத்தனையோ ஸாதகர்களும், ஸன்னியாசிகளும் வந்தது மட்டுமின்றி, புதுச்சேரி, சென்னை, விழுப்புரம் இன்னும் எங்கெங்கிருந்தோ, வக்கீல்கள்,

டாக்டர்கள், இன்ஜினியர்கள், சித்திரக் கலைஞர்கள், பத்திரிக்கை நிருபர்கள், புலவர்கள், சங்கீத வித்வான்கள் என்பதாகப் பலர் வந்திருந்தார்கள். பெண்கள், சிறுவர் சிறுமியர்கள் முதியவர்கள் எல்லோரும் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவரென நினைக்காமல் தரையில் பகவானை சூழ்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு கண்கொட்டாமல் பகவானை நோக்கிய வண்ணம் இருந்தார்கள். அநேக விதமான தாதுக்களுடன் கூடிய அருணாசலமே ரத்ன ஸிம்ஹாசனமாகவும், வானத்தை மறைத்திருக்கும் முகில்களே வெண்குடையாகவும், அடர்ந்து பரந்த கிளைகள் கூடிய மரங்களே வெண்சாமரங்களாகவும் இருக்க, அந்த யோக சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்தி முடிசூட்டப் படும் சக்ரவர்த்தி போன்று உட்கார்ந்திருந்தார். சூரிய கிரணங்களை ஆட்டி அவருக்கு இயற்கை நங்கை ஆரத்தி எடுப்பது போல் இருந்தது. அண்ணா! அந்த கண்கொள்ளாக் காட்சியை எப்படி வர்ணிப்பேன்! அந்த மஹாத்மாவின் ஒப்பற்ற சாந்த கம்பீர அருட்பார்வையின் ஒளி திக்கெட்டிலும் பாய்ந்து பரவியது. அவருடைய புன்னகையோ சரத்தால சந்திரனின் கிரணங்களை நிகர்த்திருந்தது. அவரது பேச்சு அமுதமழை பொழிந்தன. நாங்கள் மெய்மறந்து சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தோம். போட்டோகாரர்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்தனர். 9.30 மணிக்குப் பிறகு ஆச்ரமத்தில் நடப்பது போல் தபால் பார்த்தல், நாளேடு வாசித்தல் போன்ற காரியங்களும் மஹாராஜாவின் தர்பார் போல் நடந்தன.

சிறிது நேரமான பிறகு மேக மூட்டமதிகரித்துக் காற்று வீசியடித்தபடியால், சிஷ்யர்கள் பகவான் போர்த்திக் கொள்வதற்கு வெண்ணிற சால்வை ஒன்றைக் கொடுத்தார்கள். முகம் மாத்திரம் தெரிகிறுற்போல் அதை உடல் முழுதும் போர்த்திக் கொண்டு பகவான் உட்கார்ந்த போது நம் அன்னை அழகம்மையின் மறுவுறுவமோ என்னுமளவு இருந்தார். எனக்கும் அலமேலு அதைக்கும் இந்த எண்ணமே ஏற்பட்டது. இக் காட்சியில் பகவானை ஒரு போட்டோ எடுத்தார்கள்.

பிறகு சிறிது நேரம் பகவான் மௌனமாக உட்கார்ந்து தக்ஷிணாமூர்த்தி போல் மௌன வியாக்கியானம் செய்தார்கள்.

‘சின்ன சம்சயா’ என்னும் பதத்திற்கு — மௌனத்தின் பொருளைப் புரிந்து கொண்டு அதனாலேயே தங்கள் ஐயம் களையப் பெறுவதற்கு — தகுதியுள்ள புண்ணியவான்கள் இந்தக் கூட்டத்திலும் இருந்திருப்பார்கள். ஆனால் என் மனமோ மதிய உணவிலே நாட்டமுற்றிருந்தது.

அடியார்கள் பகவானுக்கு தனியாக ஆகாரமிட இடம் பார்த்தார்கள். ஆனால் பகவான் அதற்கு ஒப்புக் கொள்வாரா? தாம் அமர்ந்திருந்த ஆஸனத்திற்கு அருகிலேயே இலை போடச் சொல்லி எல்லோருடனும் சேர்ந்து விருந்துண்டார்கள்.

போஜனம் ஆனபின் கிராதி போட்டிருந்த வராந்தாவிடமிருந்து ஆசனத்தை மாற்றினார்கள். பத்து நிமிடங்கள் விலகியிருந்த வர்கள் ஒழுங்காக பகவானைச் சுற்றி உட்கார்ந்தார்கள். அலமேலு அத்தையும் நானும் மற்றும் சில பெண்களும் அடுத்திருந்த சிறு அறையில் அமர்ந்து ஜன்னலின் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். தன் தாயார் திருவண்ணாமலைக்கு வந்த சமாச்சாரம், ஸ்கந்தாச்ரமம் கட்டின விதம், அங்கு ஜல வசதிகள் ஏற்பாடு செய்தது, சமையல் சாமான்கள் வந்தவிதம், குரங்குகளின் ராஜ்யம், மயில்களின் நடனம், பாம்புகளுடன் நட்பு, சிறுத்தைகளுடன் சந்திப்பு முதலான தமது மலைவாழ்வு நாட்களைப் பற்றி வேடிக்கையாக பகவான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் புதிதாக வந்த நாகநாயா என்கிற கவி பகவானின் கண்களில் படவே, ‘எப்போ வந்தீர்கள்?’ என்று அவரைக் கேட்டு, என்னைப் பார்த்து, ‘இதோ வருகிறார்’, என்று சொன்னார். நான், ‘பார்த்தேன்’, என்றேன். உடனேயே ஏதோ பொறி தட்டினாற் போல் தனது சுடர்விடும் திருஷ்டியை இந்தப் பக்கம் திருப்பி ‘அங்கேதான் அம்மா ஐக்கியமானாள். அதோ வெளியே அம்மாவின் உடலை உட்கார்ந்த நிலையில் வைத்தோம். அவள் முகத்தில் மரணச் சின்னங்கள் ஏதுமே காணவில்லை. சமாதியில் இருந்தாற் போல் முகத்தில் திவ்வியமான தேஜஸ் வீசியது. அங்கேதான் நீங்களிருக்கும் இடத்தில்தான்’, என்று பகவான் சொன்னார். அப்பொழுது அந்த மஹாபுருஷனின் சொற்கள் குழலையொத்த இனிமையுடன் என் காதில்

பாய்ந்தன. மகிமை கூடிய இடத்திலமர்ந்து மகிமைகூடிய சொற்களைக் கேட்டேன். இன்று இப்பேர்ப்பட்ட நன்னாள்.

கபிலர் தனது தாயான தேவஹுதிக்குத் தத்வோபதேசம் செய்து முக்திபெறச் செய்தார். துருவன் தன் அன்னை சுநீதியை முக்தி மார்க்கத்தில் செலுத்தினார். ஆதி சங்கரர் தன் தாயாருக்கு சக்திலோகப் பிராப்தி அனுக்ரகித்தார். ஸ்ரீ ரமணரோ தன் அன்னைத் தெய்வத்திற்கு அழிவற்ற மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததோடன்றி அவளது பெருமையின் சின்னமாக அவளது ஸமாதியின் மீது ஸ்ரீ மாத்ருபூதேசுவரர் லிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்வித்து இந்த லோகத்தில் அவளது கீர்த்தி நிலையாயிருக்கும்படி செய்துள்ளார்.

பகவான் தன் அம்மாவைப் பற்றி அவர் வாக்கினாலேயே சொன்னது கேட்டு எனக்கு ஆனந்த பாஷ்யம் வந்தது. தமது தாயின் விஷயத்தைத் தமது சேய்க்கு சொன்னாரென்று தோன்றியது. எப்போழுதுமே மஹாத்மாக்கள் பெண் குலத்தைப் பெருமைப் படுத்துவார்கள். அவர்கள் திருஷ்டியில் ஸ்திரீ என்றாலே அம்பாள் ஸ்வரூபம், பிரேமையுருதான்.

அம்மா வருவதற்கு முன்பு ஆச்ரமத்தில் சமையலே இல்லை யாம். அம்மா வந்துதான் பக்தர்களனைவர்க்கும் வயிறு நிரம்பச் சாப்பாடு போட்டாள். அந்த அம்மாள் முதல் முதலில் மூட்டிய அக்னிதான் இன்றும் ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்களுக்கு உணவளித்து வருகிறது.

பூஜிக்கத்தகுந்த அந்த அன்னையின் படம் அங்கிருக்கிறதா என்று பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஏதுமில்லாதது கண்டு ஏமாற்றமடைந்தேன். “பெண் குலத்திற்கே பெருமையைத் தேடித் தந்த தாயே, நாங்கள் தன்யராணோம்,” என்று மானசீகமாக வணங்கினேன். இதற்குள் விதவிதமான பலகாரங்கள் வந்தன. அவற்றை உண்ட அரைமணி நேரத்திற்குப் பின் பூரியும் கூட்டும் வந்தன. அவற்றை உண்ட பின் ஒருவரொருவராக அனைவரையும் அனுப்பிவிட்டு, பகவான் அருணாசல சிம்மாசன பீடத்திலிருந்து இறங்கி சில அன்பர்களுடன் மெல்ல மெல்ல நடந்து ஆச்ரமம் வந்து சேரும்பொழுது அருணன் அருணகிரியின் மேற்குப் பகுதிக்குள் மறைந்தான்.

பின் வழக்கம் போல் வேத பாராயணத்தி காரியங்கள் நடைபெற்றன.

★ ★ ★

7. அமுதப் புதையல்

27-11-45

நேற்று நான் எழுதின கடிதத்தைப் பிரித்து முழுதும் பார்த்தேன். ஸ்கந்தாச்சரமப் பயணம் மிகவும் ஆனந்தமாகவே இருந்தது. ஆனால் நன்றாக சிந்தித்துப் பார்த்தால் நினைவுக்கு வருகிறது.

வினன்கோட வேங்கடரத்தினம் ஒரு பாட்டில் எழுதிய இந்த விஷயம்தான் அது:

“அவர் பசிக்குச் சோறு போட்டு திருப்தி செய்து அனுப்பி விடுகிறார்; ஆனால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கான வழியை எவரும் கண்டு கொள்ள அவர் அனுமதிப்பதில்லை”.

பகவான் ஸ்கந்தாச்சரமத்தில் இருந்த அத்தனை நேரமும் எங்களுக்கு ஏதேதோ ஸமாசாரங்கள் சொல்லி, வயிறு நிரம்ப ஆகாரம் அளித்து, போய் வாருங்கள் என்று அனுப்பி விட்டார். இதற்கே நாம் மெய்மறந்து மகிழ்வில் திக்குமூக் காடுகிறோம். உண்மையான செல்வத்தை, அந்த அமுதப் புதையலை எங்கேயோ மறைத்திருக்கிறார். அண்ணா! அந்த நிதியை கண்டுபிடிக்கவிடாமல், புளியோதரை, தயிர்சாதம் எல்லாம் கொடுத்து எங்களை போதையுண்டவர்கள் போன்று மறக்கடித்துவிட்டார். ஒருவராவது வாய்திறந்து அவரிடம் மெய்யான நீதியைக் கேட்கவில்லை. ஆனால் இது எங்கள் தவறுதான். எங்களுக்கு வேண்டியது இதில்லை. ஏக ரஸமான அமுதரஸம் வேறொன்றிருக்கிறது. அதுதான் தேவை, என்று கேட்டிருக்க வேண்டும். தாயானாலும் கேட்காவிட்டால் தரமாட்டாள் என்று சொல்லுவார்கள். ஏதோவொன்று வேண்டும் வேண்டுமென்று முணுமுணுக்காமல் பசியின் தீவிரம் தாங்காமல் கேட்டால் அந்த அமுதமான மெய்ஞ்ஞான உணவைப் பகவான் அனைவர்க்கும் கொடுக்காமலிருப்பாரா?

அவர் அருள் நிறைவான கருணைக் கடலல்லவா? ஆனால், எங்களுக்கு சரியாகக் கேட்பதற்கு தெரிந்தால்தானே? அவருக்கென்ன நஷ்டம்? தமக்குச் சொந்த வீடுபோல் அருணாசலத்தில் புதையலை மறைத்து வைத்திருக்கிறார்.

மகான்களின் நடைமுறைகளெல்லாம் எவ்வளவு விதமானவை! இமைப்பொழுதுகூட தாம் மட்டும் எப்பொழுதும் கண்முடாமல் ஜன்னல் வழியே அந்த (அருணாசலப்) புதையலைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பார். என்போன்றவர் களுக்கு அந்தப் புதையலைக் கண்டு பிடிப்பது சாத்தியமா? அதற்குத் தகுதியை நாம் பெற்றுக் கொண்டால் அவரே உடனே தானாகக் கொடுப்பார். ஆகவே அதை நாம் பெற்றாக வேண்டும். 'பாத்திரமறிந்து பிச்சை, நிலமறிந்து வித்து', என்று பெரியோர்கள் சொல்லியுள்ளார்கள். இவரைப் போல் ஒரு மஹா வள்ளலை நாம் குருவாக அடைந்திடினும் அந்தப் புதையல் கைக்கு எட்டாமலிருக்கிறது. எதனால்? நாம் தகுதியை ஈட்டிக் கொள்ளாதபடியால்தான். நான் சொல்வது சரியா? நீ என்ன சொல்கிறாய்?

8. ஆத்மாவே குரு

28-11-45

கடந்த செப்டம்பர், அக்டோபர் மாதங்களில் பகவானுக்கு காலில் வாதம் அதிகமாயிற்று. தொண்டர்கள் தைலம் தடவிக் காலைப் பிடித்து விடுவார்கள். பக்தர்களில் சிலர் ஆர்வம் மிகுதியால் அரை மணிக்கு ஒருவராக சேவை பண்ணுவதற்கு ஆரம்பித்து போகப்போக நேரத்தை மறந்து சேவையைத் தொடர்ந்தார்கள்.

பகவான் தொண்டர்களைக் கூட 'வாருங்கள்', 'போங்கள்' என்றுதான் சொல்லுவார். 'வா, போ' என்று சொல்வதில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவான் இந்த மாதிரி சேவையை ஒன்றும் சொல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்வாரா? கண்டித்து வேண்டா மென்று சொல்வது அவரிடம் கிடையாது. அதனால் பகவான்

தூசகமாக 'நீங்கள் எல்லோரும் கொஞ்சம் காத்திருங்கள் நானும் இந்த கால்களைக் கொஞ்ச நேரம் பிடித்து விடுகிறேன். அந்தப் புண்ணியத்தில் கொஞ்சம் எனக்கு மாத்திரம் வர வேண்டாமா?' என்று கூறி அவர்களுடைய கைகளை எடுத்து விட்டுத் தாமே கால்களை பிடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். இது எனக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. மட்டுமில்லாமல், பகவானின் பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்று என்னுள் இருந்த ஆசையும் முற்றிலும் நசித்துவிட்டது.

பகவான் பேச்சு எல்லாமே தமாஷாக இருக்கின்றன. அந்தப் புண்ணியம் அவருக்கும் கொஞ்சம் வேண்டுமாம்! சற்றேனும் தூசும் புத்தியுள்ளவர்களுக்கு இதற்கு மேல் என்ன குறிப்பு வேண்டியிருக்கிறது.

அந்த நாளில் இங்கேயே தங்கி இருந்து வந்த ஓய்வு பெற்ற ஜட்ஜ் பிரதாபராய் தேசாய் பகவானை அணுகி, 'ஸ்வாமி!' எனக்கும் குரு பாத சேவையில் பங்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார். பகவான், 'ஓஹோ! சரி, சரி, ஆத்மாவே குரு': 'நீங்கள் ஆத்ம சேவை பண்ணினால் அதுவே குரு சேவை போலாகும். நீங்கள் எழுபது வயதைத் தாண்டிவிட்டீர்கள். நீங்களா எனக்குச் சேவை செய்வது? போதும் போதும் இனியாவது ஆத்மசேவை செய்யுங்கள். மௌனமாக சும்மா இருந்தாலே போதும்', என்றார். சரியாக சிந்தித்துப் பார்த்தால் இதைவிட வேறென்ன உபதேசம் வேண்டும்? பேசாமல் அவ்வாறிருப்பது பகவானுக்கே இயல்பானதே தவிர நமக்கு அது முடியுமா? எவ்வளவு தவித்தாலும் அந்நிலை வருவதில்லையே! நமக்கும் அந்நிலை வர பகவானது கருணையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர நம்மால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

★ ★ ★

9. அதிசய சமத்துவம்

29-11-45

இன்றைக்குச் சுமார் ஓராண்டிற்கு முன்னென்று நினைக்கிறேன். ராமச்சந்திர ராவ் ஒரு ஆயுர்வேத வைத்தியர் இல்லையா?

அவர் பகவான் சரீரத்திற்கு பலம் தரக்கூடிய மருந்து வகைகள் அனைத்தையும் ஒரு பட்டியல் போட்டு பகவானிடம் காட்டினார். நல்ல பிள்ளை போல் பகவான் ஜாபிதா முழுவதையும் படித்து ஒளஷதங்களின் சிறப்புகளை புகழ்ந்து, “அது சரி, யாருக்கு ஓய் இந்த மருந்து?” என்று கேட்டார். ‘பகவானுக்குத் தான்’, என்று வைத்தியர் கூறினார். “சரி, சரி, ஜாபிதா பெரியதாகத் தானிருக்கிறது. காசுக்கு எங்கே போவது? பத்து ரூபாயாகலாம், யாரிடம் யாசிப்பது?” என்றார், பகவான்.

‘இதெல்லாம் யாருடையது ஸ்வாமி?’ என்றார் ஒருவர். (ஆசீரம உடைமை யாவும் பகவானுடையதுதானே என்ற அர்த்தத்தில்).

‘ஓஹோ! சரி, சரி எனக்கென்ன இருக்கிறது?’ ஏதேனும் வேண்டுமென்றால் சர்வாதிகாரியிடம் தான் கேட்க வேண்டும். யார் இப்பொழுது கேட்பது? மணி அடித்ததும் போனால் ஏதோ சாதம் போடுகிறார்கள். நேரமானால் எங்கே இல்லை, போ - என்று சொல்லி விடுவார்களோ என்னும் பயத்தினால் எல்லோருடனும் போய் சாப்பிட்டு வருகிறேன். பரிமாறும் போது நான் ‘லாஸ்டில் பஸ்டு’ (கடைசியிலிருந்து முதலாமவர்) என்றார் பகவான்.

பாவம்! வைத்தியர் நடுங்கும் கைகளைக் கூப்பி ‘நான் சும்மா உங்களுக்கு ஜாபிதாவைக் காண்பித்தேனே தவிர, நானே மருந்து வகைகளையெல்லாம் கொண்டு வருகிறேன் ஸ்வாமி’ என்றார்.

“சரி, ஓய், நீங்களே அந்த மருந்துகளையெல்லாம் கொண்டு வருகிறீர்கள். அந்த மருந்து எனக்கு நல்லதானால் இவர்களெல்லோருக்கும் அது நல்லது தானே? என்னுடன் இவ்வளவு பேர்களுக்கும் உங்களால் கொடுக்க முடியுமா?” என்று கேட்டார், பகவான்.

அங்கிருந்தவர்கள், ‘எங்களுக்கெதற்கு பகவான்?’ என்று கேட்டதும், பலம் தரும் மருந்து ஓடியாடி வேலை செய்பவர்களுக்கு இல்லாமல், சாப்பிட்டு சும்மா உட்கார்ந்திருக்கும்

எனக்கு மட்டுமெதற்கு? போதும், போதும், போங்கள்,” என்றார் பகவான்.

ஒரு சமயம் டாக்டர் ஸ்ரீநிவாசராவ் இங்கிலீஷ் மருந்து ஒன்றின் பேர் சொல்லி, அது உடம்புக்கு பலம் தரும். பகவான் அதைச் சாப்பிட்டால் உடம்புக்கு நல்லதென்று சொன்னார். ‘ஆமாம், நல்லதுதான். நீங்கள் பணக்காரர்கள், நீங்கள் எது வாாலும் சாப்பிடலாம். நாளை பிச்சைக்காரன். அவ்வளவு விலையான மருந்தை எப்படி வாங்குவேன்?’ என்றார் பகவான்.

பகவான் எதையுமே வேண்டாம் என்று சொல்கிறார், ஆனால், பகவான் வேண்டுமென்றால் மருந்துகள் வராவா? போகட்டும், மருந்துகளே வேண்டாமென்றால், வேண்டாம். பலம் தரும் ஆகாரங்களாவது சாப்பிடலாமே. அரவிந்தரைப் பாருங்கள். பால், பழம், பாதாம் பருப்பு முதலியவை சாப்பிட்டுப் பலமாக இருக்கிறார். அவருடைய போஜனமே தனிப்பட்டது,” என்றார் டாக்டர்.

“சரி, சரி அவற்றையெல்லாம் சாப்பிடுவதற்கு என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? நான் தரித்திர நாராயணன். அது போகட்டும். நான் என்ன ஒண்டிக்காரனா என்ன? என்னுடையது பெரிய சம்சாரம். இவர்கள் எல்லோருக்கும் பால், பழம் எப்படிச் சிடைக்கும்”, என்றார் பகவான்.

தனிச்சலுகை, பிரத்தியேக உபசரிப்பு என்றாலே பகவானுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது. யாராவது பக்ஷணங்கள் கொண்டு வந்தால் மற்ற எல்லோருக்கும் கொடுத்தபின் தான் அவருக்குத் தர வேண்டும். மற்றவருக்குக் கொடுத்து அவருக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் போனாலும் திருப்திதான். தனக்குக் கிடைத்தது மாதிரிதான். ஆனால் அவருக்கு மாத்திரம் கொடுத்துப் பிறருக்கு கொடுக்காமல் இருந்தால் தன்னை அவமானம் செய்தது போலாகும் என்று எத்தனையோ முறைகள் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஒரு பாதையில் நடக்கும் போது எதிரில் வருபவர் விலகி வழி விடுவதைக் கூடப் பொறுக்காமல், தாமே விலகி அவர் போன பிறகுதான் போவாரே தவிர, இல்லாவிடில் தாம் முன்னால் ஓரடி கூட எடுத்து வைக்க மாட்டார்.

பகவானுடைய அந்த ஸமத்துவ, அந்த தியாக பாவத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கையாவது நாம் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தால் நாம் பிறவிப் பயன் பெற்றவராவோம்.

அவருடைய அபிப்பிராயம் தெரியாமல், என்னைப் போல் மந்த புத்தியுள்ளவர்கள் ஆகார விஷயத்தில் பிரத்தியேகமாக அவரை உபசரித்தால், பொறுமையே உருக்கொண்ட அவர் பெரும்பாலும் பொறுத்துக் கொண்டு இருப்பார். ஆனால், அதுவும் அளவுக்கு மீறி விட்டால், சலிப்புடன், “என்ன செய்வது?” அவர்கள் கை ஒங்கியிருக்கு, என் கை தாழ்ந்திருக்கு அவர்கள் கொடுப்பவர்கள். நான் வாங்குபவன். அவர்கள் சொல்வதை நான் கேட்க வேண்டும்; போட்டதைச் சாப்பிட வேண்டும். ஸ்வாமித்வமென்றால் இதுதான். இப்பொழுதாவது தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்பார். இதைக் காட்டிலும் படிப்பினை தேவையா?

10. ஸம்ஸாரத் தொல்லைகள்

30-11-45

சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னிருக்கலாம், வயதான தம்பதியர் கொண்டையாவும் அவரது மனைவியும் குண்டுரி லிருந்து வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். இருவரும் இங்கு வந்து இரண்டு மாதங்களாயிற்று. பாவம் கொண்டையாவிற்கு வீடு வாசல், குழந்தைகள் இவற்றையெல்லாம் பிரிந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் இருக்க முடியவில்லை. பழியை மனைவி மேல் போட்டுவிடுமெண்ணத்துடனே என்னமோ, பகவானிடம் வந்து, ‘பகவானே, இந்த ஸம்ஸாரத் தொல்லை களை என்னால் தாள முடியவில்லை. வேண்டாமென்று சொன்னாலும் என் மனைவி என்னுடன் வந்திருக்கிறாள். இரண்டு மாதங்களானவுடனேயே ஊருக்குத் திரும்பலா மென்கிறாள். “நீ போ”, என்றால் போக மாட்டேன் என்கிறாள். எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்கமாட்டேன் என்கிறாள். கருணை கூர்ந்து நீங்களாவது அவளைச் சொல்லி அனுப்புங்கள். நான்

உங்களோடு இங்கேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்து விடுகிறேன்', என்றார்.

பகவான் வேடிக்கையாக, “சம்சாரத்தை விட்டு எங்கேய்யா போவது? ஆகாயத்தில் பறக்க முடியுமா என்ன? பூமி மேல் தானே நாமிருக்க முடியும்? நாம் எங்கேயிருந்தாலும் அங்கேயே ஸம்ஸாரம். எதுவும் வேண்டாமென்றுதான் நானும் வந்தேன். இப்பொழுது பாருங்கள், எவ்வளவு பெரிய ஸம்ஸாரம்? உங்களுடைய ஸம்ஸாரத்திற்கு மேல் நூறு மடங்கு அதிகமாயிருக்கிறது. உங்கள் பத்தினியை போகச் சொல்லுங்கள் என்கிறீர்கள். ‘நான் எங்கே போவது, ஸ்வாமி? இங்கேயே இருக்கிறேன்’, என்று அவள் சொன்னால் நானென்ன பதில் சொல்வேன். உங்களுடைய ஸம்ஸாரம் உங்களுக்கு வேண்டாம் என்கிறீர்கள்.’ என்னுடைய இந்த ஸம்ஸாரத்தை என்ன செய்வது? இவையெல்லாம் விட்டு நானெங்கு போவது?” என்றார் பகவான்.

ஹாலில் ஒரே சிரிப்பு. ‘உம், பகவானுக்கென்ன? பந்த மற்றவரான படியால் எவ்வளவு ஸம்ஸாரமென்றாலும் தாங்குவார்’, என்று சொல்லி அப்படியே கொண்டையா உட்கார்ந்தார்.

பகவான் வேடிக்கையாகப் பேசும் போது அதன் அழகே தனி. சாதாரணமாக அவர் பேசுவதெல்லாம் போதனையாகவே அமையும். எங்களைப் போன்ற பக்தர்கள் பகவானிடம் ஏதாவது வயிற்றுவலி, கால்வலி என்று தெரிவித்துக் கொள்வது வழக்கமாகி விட்டது. இதன் நடுவில் ஒருவர் வந்து, “எனக்கு கண் சரியாகத் தெரியவில்லை, பகவான் அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்”, என்றார். “சரி”, என்பது போல் பகவான் தலையாட்டினார். அவர் எழுந்து போனவுடன், “அவர் கண் சரியாகத் தெரியவில்லை,” என்கிறார், எனக்குக் கால் வலி நான் யாரிடம் சொல்லிக் கொள்வது? என்றார் பகவான். பகவான் அவ்வப்போது இம்மாதிரிப் பேசுவதுண்டு.

11. ஸம்ஸாரம் என்றால் என்ன?

1-12-45

நான் இங்கு வந்த புதிதில் ஒரு நாள் மத்தியானம் மூன்று மணிக்கு புதிதாக வந்த நடுவயதுள்ள தெலுங்கர் ஒருவர் பகவானருகில் சென்று, “ஸ்வாமி! நான் ராம நாமம் நியமத்துடன் காலையிலும் மாலையிலும் ஒரு மணி நேரம் செபித்து வருகிறேன். ஜபம் ஆரம்பித்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், நினைவுகள் அலையலையாகக் கிளம்பி மேல் மேல் அதிகமாகி கடைசியில், ‘அடாடா, நாம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த ஜபம் என்னவாயிற்று?’ என்று எண்ணும்படி முடிகிறது. இதற்கு என்ன செய்வது?” என்றார்.

“நினைவு தெரிந்தவுடன் மறுபடியும் நாமத்தை பிடித்துக் கொள்ளுங்களேன்” என்றார் பகவான்.

அவருக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் வந்தது. “ஆமாம், அது சரிதான் ஸ்வாமி, ஆனால் அந்த மனத்தினுடைய சம்சாரத்தை எப்படி விடுகிறது?” என்றார் அவர்.

“அதுதான் நீங்கள் ராமநாம ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களே”, நினைவுகள் வர வர, அவ்வப்பொழுது “அடே, நாம் செய்த ஜபத்தை மறந்து விட்டோமே!” என்று ஞாபகம் வருகிறதில்லையா? அந்த ஞாபகத்தையே விருத்தி பண்ணிக் கொண்டு அந்த நாமத்தையே விடாமல் சொல்லிக் கொண்டு வாருங்கள். படிப்படியாக மற்ற நினைவுகளின் பலம் குறைந்து வரும். நாம ஜபத்திற்கென்றே கிரமமாகப் பல படிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. உரக்க ஜபிக்காமல் உதடுகளை மாத்திரம் அசைத்தவாறு ஜபிப்பது நல்லது, அதனிலும் சிறந்தது மனத்தினால் மட்டும் ஜபம் செய்வது. எல்லா வற்றுக்கும் மேலானது தியானம்”, என்று பகவான் கூறினார்.

உத்தமஸ்தவா துச்ச மந்தத: |

சித்தஜம் ஜபத்யானமுத்தமம் ||

(உபதேசஸாரம்-6)

12. வந்த வழியே போங்கள்

2-12-45

ஆந்திர வாலிபன் ஒருவன் ஆச்சரமத்திற்கு வந்தான். அவன் பகவானிடம், “ஸ்வாமி, நான் மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்ற தாபத்தால் அதைப் பெறுவதற்கு வழி தெரிந்து கொள்வதற்காக எத்தனையோ வகையான வேதாந்த புத்தகங்களைப் படித்தேன். அவற்றில் பற்பல விதங்களாக எழுதியிருக்கிறார்கள். இன்னும் பல பெரியோர்களைத் தரிசித்து அவர்களிடம் கேட்டால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மார்க்கம் சொல்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் தோன்றாமல் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். ‘நான் எந்த மார்க்கத்தில் செல்ல வேண்டும்?’ என்று கேட்டான்.

பகவான் புன்னகையோடு, “சரி, சரி, நல்லது வந்த வழியிலேயே போங்கள்”, என்று சொன்னார். எல்லோரும் சிரித்தார்கள். பாவம் அந்த வாலிபன் ஒன்றும் சொல்லாமல் வருத்தம் தோய்ந்த முகத்துடனிருந்தான்.

பகவான் வெளியே சென்றதும் அங்கிருப்பவர்களிடம் “என்ன இது, நான் எவ்வளவோ ஆசையுடன் பணச் செலவு பார்க்காமல் மோக்ஷ மார்க்கத்தை நாடி இவ்வளவு தூரம் வந்தால், இவர் வந்த வழியே செல் என்கிறாரே, இதென்ன நியாயம்? இது என்ன பரிஹாசம்?” என்று வேதனைப்பட்டுக் கொண்டான்.

அப்பொழுது அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவர், “ஐயா, இதில் பரிஹாசம் ஒன்றுமில்லை, பகவான் உமக்குச் சொன்னது சரியான பதில்தான். ‘நான் யார்?’ என்கிற விசாரம் தான் மோக்ஷத்திற்கு சுலபமான வழி என்பது பகவானுடைய உபதேசம். அந்த ‘நானை’ச் சேருவதற்கு எந்த வழியில் போக வேண்டுமென்று கேட்டீர்கள். அந்த ‘நான்’ என்பது எந்த வழியில் வருகிறது என்று அந்த வழியே ஆராய்ந்து கொண்டு போனால் மோக்ஷமடையலாம்”, என்பதே பகவான் சொன்னதற்கு அர்த்தம். ஒரு வேளை பகவான் பரிஹாசமாகச் சொல்லி

இருந்தாலும், மகான்களுடைய வாய் மொழிகள் யதார்த்தத்தைத்தான் குறிக்கும், என்று சொல்லி 'நான் யார்?' என்னும் புத்தகத்தை அவருக்கு கொடுத்தார்.

அந்த இளைஞன் வியப்படைந்து, அதை உபதேசமாக ஏற்று, பகவானை வணங்கி விட்டுத் திரும்பிச் சென்றான்.

இப்படிப் பரிஹாசமாகவோ, மறைபொருளாகவோ சமாதானத்திற்கானாலும் போதித்துக் கொண்டேயிருப்பார் பகவான்.

சாந்தம்மா அவர்கள் சமையலறையில் கைங்கரியம் செய்யத் துவங்கின புதிதில் ஒரு நாள் பகவானிடம் “எனக்கு தியானம் பண்ணிக் கொண்டே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதே. வேலையை எப்படிச் செய்வது?” என்று கேட்டாராம். பகவான் விளையாட்டாக மனத்தை இருக்கிற இடத்திலேயே நிறுத்தி சரீரம் மட்டும் வேலை செய்யட்டும்” என்றாராம்.

நான் கூட இங்கு வந்த புதிதில் அவ்வப்போது வீட்டின் மேலுள்ள ஆசையினால் ஊருக்கு புறப்படுவதற்கு முன் ஹாலில் ஜனங்களில்லாத நேரமாகப் பார்த்து பகவானிடம் போய் “வீட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்றால், திரும்பி அந்த கிணற்றில் விழுந்துவிடுவனோ என்று பயமாக இருக்கிறது”, என்பேன். “எல்லாம் வந்து நமக்குள் விழும் போது நாம் எதற்குள் விழுவது?” என்றும், “இந்த பந்தங்களெல்லாம் விடவில்லையே” என்றால், “வருவது வரட்டும், போவது போகட்டும், அதனால் உனக்கென்ன?” என்றும் கூறுவார் பகவான். அந்த ‘நான்’ என்பது என்ன என்பதை மட்டும் சரியாக புரிந்து கொள்ள முடிந்தால் இந்த கஷ்டங்கள் நமக்கு இருக்குமா?

13. அன்னய பக்தி

3-12-45

1944, ஆகஸ்ட் மாதத்தில் டில்லி பிர்லா மந்திரிலிருந்து சின்மயானந்தா என்னும் காஷாயம் தரித்த ஒரு இளம் ஸன்யாசி இங்கு வந்தார். அவர் ஹிந்து மத தர்ம பிரசாரகர்களில் ஒருவர். பல இடங்கள் சுற்றி, அரவிந்தாசர்மத்திற்குப் போய் திலீப்குமார் ராயிடமிருந்து கடிதம் பெற்று ரமணசர்மம் வந்தார். பஜனை பத்ததியில் மிகவும் ஈடுபாடுள்ளவர். நல்ல குரல் படைத்தவர். சைதன்ய மார்க்கத்தைப் பின்பற்று பவரென அவரது பேச்சிலிருந்து தெரிந்தது. நாலைந்து முறைகள் ஸமஸ்கிருதத்திலும், ஹிந்தியிலும் கீர்த்தனைகள் பாடி பகவான் ஸன்னிதியில் பஜனை செய்தார். அவர் தேச சுஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த பொழுது ஆன்மீக நிறுவன மொன்றின் நிர்வாகி அவரிடம், “நீ ஸ்திரமாக ஓர் இடத்திலிருந்தாலன்றி வாழ்க்கையின் லக்ஷயத்தை அடைய முடியாது” என்று கூறினாராம்.

பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிந்து கொள்வதற்காக ஒரு நாள் சின்மயானந்தா அவரை நாடி, “ஸ்வாமி!, ஸாதகர்கள் பஜனையில் ஈடுபட்டும் தேச ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டும் பிறவிப் பயனை பெற முடியுமா அல்லது ஓர் இடத்திலேயே ஸ்திரமாக இருந்துவிட வேண்டுமா?” என்று கேட்டார்.

“எத்தனை இடங்கள் சுற்றினாலும் மனத்தை ஓர் இடத்திலேயே (லக்ஷ்யத்திலேயே) வைத்துக் கொள்வது நல்லது. சாரீரத்தை ஓர் இடத்திலேயே வைத்து மனத்தைச் சுற்ற விட்டால் என்ன லாபம்?” என்றார் பகவான்.

அஹைதுக பக்தி (உள்நோக்கமற்ற, ஒன்றையும் கோராத, காரணமற்றபக்தி) நம்மால் செய்ய முடியுமா? என்று கேட்டார் அந்த ஸந்நியாசி. ஆஹா, நிச்சயம் முடியும், என்றார் பகவான்.

இதற்கு முன் கூட இப்படியே சிலர் கேட்ட போது, பகவான் அஹைதுக பக்தியைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, ‘இது சாத்தியமா?’ என்று கேட்ட பொழுது, ‘சாத்தியம்

இல்லாமல் என்ன?’ பிரஹ்லாதர், நாரதர் இவர்களுடையது அஹைதுக பக்தி தானே, என்று விளக்கி அருளிஞர்.

அருணாசலேசரிடம் நம் பகவான் காட்டிய பக்தியும் உள் நோக்கமற்ற பக்திக்குச் சான்றையல்லவா? முதல் தரிசனத்திலேயே, “அப்பா, உன் ஆணையை அநுசரித்து வந்து என்னை உனக்கு அர்ப்பித்துக் கொண்டேன்”, என்றாராம் பகவான். அவர் வரச் சொன்னாராம், இவர் வந்தாராம். எதற்கு அவர் வரச் சொன்னாரோ? வந்து எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணித்து விட்டார். எந்தக் காரணத்தை மனதில் கொண்டு இப்படி பண்ணினார் என்று கேட்டால் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

பகவான் இயற்றியுள்ள அருணாசல நவமணி மாலையில் ஏழாவது செய்யுளில் இருக்கும் பாவத்தை பார்.

அண்ண மலையா யடியேனை யாண்ட வன்றே யாலியுடற்
கொண்டா யெனக்கோர் குறையுண்டோ இறையுங் குணமு நீயல்லா
லெண்ணே னிவற்றை யென்னுயிரே யெண்ண மெதுவோ வது செய்வாய்
கண்ணே யுன்றன் கழலினையுற் காதற் பெருக்கே தருவாயே.

— (அருணாசல நவமணிமால - 7)

இந்த பக்தியில் எந்த நோக்கமாவது அடங்கியிருக்கிறதா? “அஹைதுக பக்தி (இன்னொன்றை நாடாத), அநன்ய பக்தி, பூர்ண பக்தி இவையெல்லாம் ஞானத்திற்கு மறு பெயர்கள் (பர்யாய பதங்கள்) தானே தவிர வேறு இல்லை” என்று அவ் வப்போது பகவான் சொல்லுவார்.

★ ★ ★

14. சம்பிரதாய மரியாதைகள்

12-12-45

இதன் நடுவில் ஒரு நாள் காலே பகவான் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது, தன் தாயார் வந்தது,

ஸ்ரீ ரமணச்சரமத்திலிருந்து கடிதங்கள்

அவள் இங்கே வசித்தது முதலான விஷயங்களைப் பற்றி பேசுகையில் என்னிடம் இப்படிச் சொன்னார்.

“அம்மா இடையிடையே வந்து போவாள். வந்தால் பல நாட்கள் தங்குவாள். நான் பசு பசுக்களை மரியாதையாகக் கூப்பிடுகிறேன் இல்லையா? அது போலவே அம்மாவையும் கூட “நீங்கள்”, என்று அழைத்து வந்தேன். பிறகு, இதன் மூலம் அவளுக்கு ஏதோ மனதில் காயமேற்படுத்தி விட்டது போல் தோன்றியது. அதற்குப் பின் மரியாதைப் பிரயோகத்தை விட்டு சாதாரணமாக அழைக்க ஆரம்பித்தேன். இயல்பான வழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்வது யாருக்கும் சிரமம் தான். ஆனாலும் இது போன்ற பௌதிகமான விஷயங்களில் என்ன இருக்கிறது?”, என்றார். அவர் தழுதழுத்த குரலில் சொன்னதும் என் கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் தளும்பியது.

சிறு பிராயத்திலேயே இம்மை சுகத்தை நீத்து பரத்தை நாடி வீட்டை விட்டு புனித அருணாசலத்திற்கு ஓடி வந்து, உன்னத மோக்சு ஸாம்ராஜ்யத்தின் மன்னனாக விளங்கும் தன் அருமை மகன் வாயினால் ‘அம்மா, அம்மா’ என்று அழைக்கப்பட்ட அந்தத் தாய் என்ன பேறு வெற்றவள்! ‘மாத்திர தேவோ பவ’ என்று வேதங்களில் அன்னைக்கு முதலிடம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் விசித்திரம், அழகு என்னவென்றால், அன்னையை மரியாதையாக அழைப்பது பகவானுக்கே இயற்கையாகத் தோன்றிற்றும். நிஜமாகவே, தன்னை ‘வாங்கோ, போங்கோ’, என்றால் தாயாருக்கு பிராணன் போகும்படி இருக்காதா? அம்மா, வா, போ என்றால் திருப்தியாக இருக்கும். இந்தச் சிறு விஷயத்திற்காக தாயாருக்கு ஏன் மனக் கஷ்டம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது பகவானுடைய அபிப்பிராயமாக இருந்தது போலும்.

“அம்மா போய் விட்ட பிறகு, பந்தம் போய் விட்டதே, இனி சுயேச்சையாய்த் திரிந்து கொண்டே ஒரு இடமென்றில்லாமல் மலைக் குகைகளில் எங்கேயாவது ஏகாந்தமாக இருந்து விடலாமென்று எண்ணினால், இப்பொழுது அதற்கு மேல் பொரிய பந்தமாய்ப் போச்சு, நகரவே வழியில்லை,” என்று

எத்தனையோ முறை பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அவரைப் பெற்ற தாயார் என்னவோ ஒருவர் தான். அவருடைய குழந்தைகளோ ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றனர். இந்த பந்தம் பெரியதல்லவா?

ஸ்கந்தாச்சரமத்தில் மராமத்து வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தது. பகவான் பகல் சாப்பாடான பிறகு வழக்கமாக வெளியே போய் வருவது போல் கிளம்பி அப்படியே யாருக்கும் சொல்லாமல் ஸ்கந்தாச்சரமம் போய் பார்த்து வரலாம் என்று ரங்கஸ்வாமியுடன் புறப்பட்டுப் போனார். ஆனால், அவர் போவது தெரிந்து எல்லோரும் அவரைத் தொடர்ந்து நகர விடாமல் தூழ்ந்து கொண்டோம். இந்தக் கும்பலுடன் சென்று திரும்புவதற்குள் இரவு எட்டு மணியாகி விட்டது.

பதினெந்து நாட்களுக்குப் பின் ஆச்சரமத்திலிருந்து ஸ்கந்தாச்சரமத்திற்கு போகும் பாதையை செப்பனிடும் பணி முடிந்த பின் தொழிலாளர்கள் பகவானிடம் வந்து பார்க்கும்படி பிரார்த்திக்க, பகவானும், 'பார்க்கலாமென்றார்'. நாங்கள் எல்லோரும் போகலாமென்று குதூகலப்பட்டால் 'போகலாமே' என்று நல்ல வார்த்தையாகக் காலையில் சொல்லி விட்டு மாலை ஐந்து மணிக்கு வழக்கம் போல் வெளியில் சென்ற போது, யாருக்கும் தெரியாமல் ஸ்கந்தாச்சரமம் போய் விட்டார். இந்த விஷயம் தெரிந்தவுடன் ஸ்திரீகளென்ன, புருஷர்களென்ன இருட்டைக்கூட லக்ஷியம் பண்ணாமல் டார்ச்சுகள், விளக்குகள் தடிகள் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு மலையேறினார்கள். அபிப்பிராயம் தெரியாதவர்கள் இப்படிப் போவது சரி, ஆனால் அதை அறிந்த நானும் போகக் கூடா தென்று நிச்சயித்து, மலையின் முதல் திருப்பம் வரை இரண்டு தரம் ஏறி இறங்கியும் கூட, எல்லோரும் போகிறார்களே என்னும் சபலத்தினால் நானும் அவர்கள் பின்னால் போனேன். குரங்கை எவ்வளவு தாஜா பண்ணினாலும், அது தன் இயல்பான சேஷ்டைகளை விடாதது போல், எவ்வளவு அடக்கினாலும் இந்த மனம் தன் சகஜ குணத்தை விடாது. இதைப்பற்றி பிற்பாடு வருத்தப்பட்டுப் பிரயோஜனமென்ன?

அந்த இருட்டில் இத்தனை குழந்தைகள் வந்தார்களே, நிம்மதியாக உட்காருவதற்குப் பொழுதில்லையே, சாப்பிடுவதற்கும் ஒன்றும் இல்லையே என்ற உணர்வு பகவானுக்கு ஏற்பட்டு எவ்வளவு வேதனைப்பட்டாரோ? அதனால் தான் கருணாமூர்த்தியானதினால் பிற்பாடு எல்லோருக்கும் விருந்து ஏற்பாடு செய்தார். பகவானுக்கு எவ்வளவு சக்தி இருந்தால் இந்த ஸம்ஸாரத்தை இப்படி நிர்வகிக்க முடியும்? எவ்வளவு சாந்த ஸ்வரூபியாக இருந்தால் இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கொண்டும் பந்தப்படாமலிருக்க முடியும்? மஹான்கள் எல்லாம் வல்லவர்களே.

★ ★ ★

15. எச்சம்மா மறைவு

29-12-45

முந்தா நாள் இருபத்தி ஏழாம் தேதி வியாழக்கிழமை இரவு இரண்டேழுக்கால் மணிக்கு பகவானின் தாய்க்கு சமமான எச்சம்மா ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு ஸ்ரீ ரமண சரணரவிந்தத்தில் ஐக்கியமானான்.

எச்சம்மாவின் வாசஸ்தலம் அருணாசலத்திற்கு இருபது மைல் தொலைவிலுள்ள மண்டகுளத்தூர். அவர் அந்தண குலத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரது நடுவயது காலத்திலேயே கணவன், குழந்தைகள் இறந்து விட்டார்கள். அதற்குப்பின் தன்னந்தனியாக விரக்தியுடன் 1904ல் பகவான் சன்னதிக்கு வந்து சுமார் நாற்பது வருடங்களாக நாள்தோறும் பகவானுக்கு அன்னம் கொண்டு வந்து இடும் பிஷா கைங்கர்யத்தைச் செய்து கொண்டே தன் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டாள். இதை எழுதும் பொழுது விசனத்திற்கு பதிலாக ஒருவித சந்தோஷ நிறைவே எனக்கு ஏற்படுகிறது.

நான் அவளுடைய வீட்டிலிருந்து ஆச்ரமத்திற்கு அருகில் வீடு மாறிப் போன பிறகு என்னிடம் எச்சம்மா அடிக்கடி, “உன்னை என் சொந்தக் குழந்தையாக பாவித்தேன். நான் இந்த உலகத்தை விட்டுப் போகும் வரை என்னை உடனிருந்து

பார்த்துக் கொள்வாயென்று நினைத்தேன். நீதள்ளிப் போய் விட்டாய். இனி, இறந்த பிறகு என்னை எடுத்துப் போடத்தான் வருவாய். அவ்வளவு தானே?" என்று சொல்லுவார். அப்பொழுதெல்லாம் அவர் கண்களில் நீர் தளும்பும். அவர் சொன்னது போலவே அந்த அம்மாள் நோய்வாய்ப்பட்ட விஷயம் கூடத் தெரியாமல் மரணச் செய்திதான் தெரிந்தது. 'பெத்த மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு' என்னும் முதுமொழி என் விஷயத்தில் உண்மையாயிற்றே என்று விசனப்பட்டேன்.

இருபத்தைந்தாம் தேதி எச்சம்மாளுக்கு நீ வஸ்திரம் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துவிட்டுப் போனாயல்லவா? அதற்கு முந்தின நாள் அவரது மருமானின் மனைவி மறைந்ததால், விசாரிக்க வந்திருந்தவர்களுக்கெல்லாம் அவர் சமையல் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார் இல்லையா? அன்றைய தினம் மாலையே அவர்களுக்கு எழுந்திருக்க முடியாமல் தாகமாக இருக்கிறதென்ற பொழுது ஜலம் கொடுத்தார்கள். அதன் பிறகு எச்சம்மாள் எழுந்திருக்கவில்லை. மருமானும் மருமானும் தவிர மற்றவர்களெல்லோரும் சென்று விட்டார்கள். இந்த விஷயம் பகவானுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. இருபத் தேழாம் தேதி அவளது உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகவே, உறவினர்களுக்குத் - தந்தி மூலமாகத் தெரிவித்தார்கள். அவ்வளவு மயக்கத்திலும் யாரேனும் கூப்பிட்டால், அரை குறையாக கண் திறந்து பார்ப்பதைக் கண்டு மாலை நான்கு மணிக்கு ஒரு அம்மாள் இந்த அம்மாவுக்கு நினைவு எப்படி இருக்கிறதென்று பார்க்கலாமென்று, "இன்றைக்கு பகவானுக்குச் சாப்பாடு அனுப்பவில்லையாமே?" என்றாராம். உடனே, 'ஆ' என்ற சப்தத்துடன் கண் திறந்து கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தாராம். அந்நிலையில் அவளுக்குக் கலக்கமேற்படக் கூடாதென்று, 'சாப்பாடு அனுப்பி விட்டோம்', என்று மருமாள் சொல்ல, 'சரி', என்பது போல் தலையை ஆட்டினாராம். விரத தீகைஷ என்றால் இது தான் இல்லையா? சாகுந்தருவாயில்கூடக் கைங்கர்யத்தை மறக்காமல் இருந்த அந்தத் தாயை என்னவென்று புகழ்வது?

இரவு எட்டு மணிக்கு ஏதேதோ முணுமுணுப்புகள் துவங்கிப் பின் அடங்கின. பார்வையிலும் மாற்றம் வந்தது. அந்த மரணாவஸ்தையில் அவர் இருக்கையில் மருமாள் வந்து பகவானிடம் சொன்னார். ஆஸ்ரம டாக்டரும் போய்ப் பார்த்து ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை என்று சொன்ன பிறகு ஜீவப் பிராயச்சித்தம் பண்ணினார்களாம்.

எப்படியாயினும், பகவானிடம் சொன்ன பிறகு அந்த அம்மாளுக்கு மூச்சு வலுவிழந்து மெல்ல அடங்கியது. கஷ்ட மில்லாமல் இரவு இரண்டே முக்கால் மணிக்கு அடங்கி விட்டார்கள்.

அவளுக்கு உடம்பு சரியில்லாத சமாசாரமே எனக்கு வியாழக்கிழமை மாலைதான் தெரிந்தது. மறுநாள் காலை பார்க்கலாமென்று நினைத்தேன். மறுநாள் அங்கு செல்லுமுன் ஆச்ரமம் சென்றேன்; அப்போதே துக்கச் செய்தி கேட்டு விட்டேன். அனுமதிக்காக பகவானிடம் போனவோது அவர், “ஓஹோ! போய் விட்டாளா? அப்பா! அவள் கஷ்டம் நிவர்த்தி ஆயிற்று. சரி, போய் வாருங்கள்” என்றார்.

பக்தர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து போனேன். காந்தி கொஞ்சம் கூடக் குறையாத அந்த முகத்தைப் பார்த்து எனக்கு அழகை வந்தது. அவள் வேகமும் துடிப்பும் சற்றுக் கூடுதலாகவுள்ள இயல்பினளே ஆயினும் நான் தனியாக வந்த ஆதி நாட்களில் எனக்கு அவளே உறுதுணையாக இருந்து ரட்சித்தாள். அந்த அம்மாளின் இஷ்டத்திற்கு மாறாக நான் குடி பெயர்ந்தாலும் எனக்கு அசௌகரியமான நாட்களில் பகவானுடன் எனக்கும் சேர்த்துச் சாப்பாடு கொண்டு வருவாள்.

அவள் என்னிடம் முன்பே சொன்னாற்போல் உடலத்துக்கு கங்காஸ்னனம் செய்வித்து, விபூதி பூசி ருத்ராக்ஷமாலை அணி வித்தோம். உறவினர்களெல்லோரும் உடலைத் தகனம் செய்வதென்றே நிச்சயித்தார்கள்.

பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு நான் பகவானுக்கு நமஸ் காரம் செய்தபோது, “எப்படிப் போனாள்? என்ன பண்ணினார்கள்?” என்று கேட்டார். “தகனத்திற்கே நிச்சயித்தார்கள்.

எச்சம்மாளே, தன்னைத் தகனம் செய்து பிறகு அஸ்தியை சொந்த கிராமத்தில் ஸமாதி செய்து துளஸியை நட்டுப் பூஜிக்கும்படி விரும்பியதாகப் பந்துக்கள் சொன்னார்கள்”, என்று சொன்னேன். “சரி, சரி, அதுவே நல்லது. கணபதி. சாஸ்திரிகளுக்கும் அப்படித்தான் செய்தார்கள்”, என்றார் பகவான்.

நான் உட்கார்ந்த பிறகு ஆறுதலாகத் திரும்பி என்னிடம் பகவான் சொன்னார். “அவளுக்கு நான் எத்தனையோ தடவை இந்த சாப்பாட்டிற்காக இவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டாமென்று சொல்லிப் பார்த்தேன். ‘ஊஹும், ஸ்வாமிக்கு உணவு கொடுக்காமல் நான் சாப்பிட மாட்டேன்’, என்று ஒரே பிடிவாதம். இன்று கூட அவள் பெயரில் சாதம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எதற்கு இனிமேல் வேண்டாமென்றேன். இனி அந்த முதலியார் பாட்டி ஒருத்தி இருக்கிறாள்” என்று சொன்ன போது எனக்குத் துக்கம் வந்தது. எதையாவது அந்த எச்சம்மா எனக்குக் கொடுத்து அதை நான் சாப்பிட்டாவிட்டால் அவளுக்கு கோபம் வருமென்றேன். என் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. “ஆமாம், ஆமாம்”, என்று பகவான் விஷயத்தை மாற்றி விட்டார். முப்பத்திஎட்டு வருஷங்களாக ஸ்வாமி சாப்பிட்டாமல் தான் சாப்பிடுவதில்லை என்கிற விரத தீக்ஷையோடு இருந்தவள் எச்சம்மாள். அவ்விதமாக பகவதாராதனை பண்ணிய ஒரு பக்தையின் இகவாழ்க்கை முடிவுற்றது.

இன்னொரு விசேஷம் இருபத்தி ஏழாம் மாலே பாராயணம் முடிந்தவுடன் ஹாலேப் பிரதக்ஷிணம் செய்து பகவானை நமஸ்கரிக்க உள்ளே சென்றேன். பகவான் ஆழ்ந்த தியானத்தில் மூழ்கிச் சலனமற்று பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார். உஜ்வலப் பிரகாசமான இரு ஜோதிகள் போல் கண்கள் ஜ்வலிக்க தேஜோமயமாய் விளங்கும் அந்த மூர்த்தியைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன். பூவுலகிற்கப்பாற்பட்ட ஒரு ஒளியுலகே உருவம் தரித்து வந்தது போன்று தோன்றினார் பகவான். அந்த உருவத்தை பார்க்கலாமென்று நினைப்பெழுந்தாலும் அந்த நெருங்கிய பிரகாசத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. வணங்கி விட்டு மகான்கள் இவ்விதம் பேரொளியுருவில் இருப்பதற்கு ஏதேனும் காரணம் இருக்க வேண்டுமென்று யோசித்துக் கொண்டே வீட்டிற்கு வந்தேன்.

இரவு ஆகாரம் ஆனவுடன் சிறி நேரம் பகவானுடன் உரையாடிவிட்டு கிருஷ்ண பிஷு ஒரு சிநேகிதருடன் என் இடத்துக்கு வந்தார். என்ன விசேஷமென்று நான் கேட்டேன். “மாலை முதல் இப்பொழுது வரையில் பகவான் உஜ்வல ரூபமாய் தன்னில் ஆழ்ந்து இருக்கிறார். அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இருக்க வேண்டும் என்றார். விஷயம் என்னவாக இருக்குமென்று யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தோம். எச்சம் மாள் நேற்று இறந்த விதத்தை கேட்டபோது முதல் நாள் மாலை ஐந்து மணி முதல் எச்சம்மாள் மரண வேதனையில் இருந்தாள் என்றும், ஒன்பது மணிக்கு பகவானிடம் சொன்ன பிறகு வேதனைகளெல்லாம் அடங்கி மிக அமைதியாய் தன் வாழ்க்கைப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டாள் என்றும் சொன்னார்கள். பகவான் அந்த விதமாக தேஜோ மூர்த்தியாக இருந்தது, இந்த பக்தையினுடைய பவ பந்தங்களை நீக்குவதற் காகத்தான் போலும் என்று அப்பொழுது நாங்கள் நினைத்தோம்.

16. முதல் பிஷு

30-12-45

ஒரு நாள் பிற்பகல் பகவானுக்குத் தாம் இந்த ஊருக்கு வந்த முதல் சில நாட்களில் நடந்த சமாசாரம் நினைவுக்கு வந்து பக்தரிடையில் இவ்வாறு சொன்னார்: “கோபுரத்தினையுள் ஆலயத்தில் ஒரு மௌனஸ்வாமி இருந்து வந்தார். நான் ஆயிரங்கால் மண்டபத்திலிருந்த போது அவர் இன்னுமொரு வருடன் சேர்ந்து ஒருநாள் என்னிடம் வந்தார். அவரும் மௌனம். நானும் மௌனஸ்வாமி தானே! ஒருவருக்கொரு வர் பேசிக் கொள்ளவில்லை. மத்தியானமாயிற்று. பாவம்! அவர் என்னைப் பார்த்து அங்கிருந்த ஒருவரிடம் ‘இந்தப் பையன் யார் தெரியவில்லை, மிகவும் களைப்பாகத் தோன்று கிறான். கொஞ்சம் ஆகாரம் கொடுங்கள்’ என்று சைகை காட்டினார். அவர் இவ்விதம் ஜாடை மொழியில் சொன்ன

உடனேயே வந்தவர் ஒரு தகர குவளையின் அடியில் புளிப்பான கஞ்சி, அதன் மேல் புழுங்கலரிசி சாதம், கொஞ்சம் எனக்காகக் கொண்டு வந்தார். இதுதான் ஸ்ரீ அருணாசலேசுவரர் கொடுத்த முதல் பிசை. உண்மையில் அந்த சுகம் இப்பொழுது சாப்பிடும் சுகத்திற்கு கொஞ்சம் கூட ஈடாகாது", என்றார் பகவான்.

மௌனஸ்வாமி சொற்படி உணவு கொண்டு வந்தவர் மலையாள தேசத்தைச் சேர்ந்த ராமஸ்வாமி என்றும், அந்த அன்னம் பிசுபான்னம் என்றும் பிறகுதான் தெரிந்தது.

"அந்த பிசை பகவான் இந்த ஊருக்கு வந்த முதல் நாளிலா?" என்று நான் கேட்டேன்.

"இல்லை, இல்லை. அடுத்த நாள். அதுதான் ஈசுவரன் எனக்களித்த முதல் பிசை. அவர்களே ஆகாரத்தை என் வாயில் ஊட்ட, நான் சாப்பிட்டு அந்த ஜலத்தைக் குடித்தேன்", என்றார் பகவான்.

"பகவான், முதன் முதலில் பிசைக்காக ஊரில் போவதற்கு ஆரம்பித்த கதை ஒன்று இருக்கிறது போலிருக்கிறதே" என்றார் பக்தர் ஒருவர். 'ஆமாம்'. ஒரு பக்தை ஏதாவது ஆகாரம் கொண்டு வந்து ஸாதுக்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் புளியோதரை, தயிர் ஸாதங்களுடன் ஸாதுக்களுக்கு விருந்து பண்ணி, என்னையும் பந்திக்கு வருமாறு கட்டாயப்படுத்தினான். நான் வீடு வீடாக பிசைக்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சைகை காட்டினேன். ஒன்று, இந்த பந்தியில் உட்கார வேண்டும், அல்லது பிசைக்குப் போக வேண்டும். சரி, இதில் ஈசுவர சங்கல்பம் பிசைக்குப் போவதே போலும் என்று தோன்றக் கிளம்பினேன். நான் பிசைக்கு போகிறேனா இல்லையா என்று அந்த அம்மாவுக்குச் சந்தேகம். என் பின்னாலேயே ஒருவரை அனுப்பினான். எனவே தப்பித்துக் கொள்ள முடியாமல், நான் கோவிலுக்கு இடப் புறம் இருக்கும் தெருவிலுள்ள ஒரு வீட்டின் முன் நின்று கை தட்டினேன். அந்த வீட்டிலுள்ள தலைவி முன்னமே என் சமாசாரம் கேட்டிருந்ததால், என்னை கவனித்து நோக்கி, 'வா,

அப்பா, வா' என்று சொல்லி நன்றாக பிசைஷியிட்டு, அப்பா! எனக்கு உன் போல் ஒரு பையன் இருந்தான் அவன் தவறிப் போய் விட்டான். உன்னைப் பார்த்தால் அவனைப் போலவே இருக்கிறது. தினந்தோறும் நீ இப்படியே வந்து கொண்டிரு' என்று சொன்னாள். அந்த அம்மாள் பெயர் முத்தம்மாள் என்று பிறகு தெரிந்தது என்று சொன்னார் பகவான்.

17. “ஒன்றும் தெரியாது என்பது எப்படித் தெரிந்தது?”

31-12-45

போன மாதம் முதல் வாரத்தில் ஒரு நாள் காலை ஒரு அப்பாவி வழிப்போக்கன் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்து பிறகு, சத்திரத்தில் ஊண் மடத்தில் உறக்கம் என்பது போல் எங்கேயோ சாப்பிட்டுக் கொண்டும், எங்கேயோ உறங்கி விட்டும் பகவான் சன்னிதி தர்சன பாக்கியம் சில நாட்கள் பெற்றுக் கொண்டிருந்தான். ஊரை விட்டுப் போவதற்குமுன் பகவானை அணுகிக் கூச்சத்துடன், “ஸ்வாமி! இங்கே உட்கார்ந்திருக்கும் இவர்களெல்லோரும் உங்களை ஏதோ கேட்பதும், நீங்கள் ஏதோ பதில் சொல்லுவது மாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் எதையாவது கேட்பதற்கு எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லையே! நான் கடைத் தேறுவது எப்படி?” என்று பணிவாகக் கேட்டான்.

பகவான் அவனை ஆதரவோடு பார்த்து, “உமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை என்று எப்படித் தெரிந்தது?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“இங்கே வந்த பிறகு, இவர்களெல்லோரும் கேட்கும் கேள்விகளையும், பகவான் சொல்லும் பதில்களையும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்த எனக்கு, ஐயோ நமக்கு ஒன்றும் தெரியாமல் இருக்கிறதே என்று விசனமேற்பட்டது ஸ்வாமி”, என்று அவன் பதிலளித்தான்.

“இனி, என்ன? நமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை என்று தெரிந்து கொண்டே, அதுவே போதும், வேறு என்ன வேண்டும்?” என்றார் பகவான்.

“அதனால் மட்டும் நான் கடைத்தேறுவது எப்படி?” என்று அவன் திரும்பவும் கேட்டான்.

“எப்படியானால் என்ன? ஒன்றும் தெரியவில்லை என்கிற விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ள ஒருவர் இருக்கிறார் அல்லவா? அப்படித் தெரிந்து கொள்பவர் யார் என்று பார்த்தால் போதும். எல்லாம் தெரியும் என்று நினைத்தால் அகங்காரம் பெருகுகிறது. அதைவிட, ஒன்றும் தெரியவில்லை நாம் கடைத்தேறுவது எப்படி?” என்ற நினைவு எவ்வளவோ நல்லது”, என்றார் பகவான்.

அத்துடன் அவன் அங்கிருந்து சந்தோஷமாகச் சென்றான். பகவான் அருளிய அந்த உபதேசத்தின் பொருள் அவனுக்குப் புரிந்ததோ இல்லையோ, என் போன்றவர்களுக்கு அது மந்திராட்சம் போன்று இதயக்குகையில் ஒலித்தது!

18. சிறுத்தைகளும் பாம்புகளும்

1-1-46

பகவான் மலைமேல் இருந்த காலத்தில் நடந்த ஒரு விசேஷத்தை ஒரு பக்தரிடம் முந்தாநாள் கேட்டதை இதோ எழுதுகிறேன்.

பகவான் விருபாக்ஷ குகையில் இருந்து கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு நாள் அருகில் இருக்கும் சுனையில் தண்ணீர் குடிப்பதற்காக ஒரு பெண் சிறுத்தை உறுமிக் கொண்டு வந்தது. அங்கிருந்த பக்தர்கள் பயந்து போனார்கள். அதை விரட்டுவதற்காகத் தட்டு, டப்பா எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வந்து பெரிய ஓசை உண்டாக்கினார்கள். அந்த சிறுத்தை அதற்குள் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மீண்டும் ஒருமுறை உறுமி விட்டுப் போய் விட்டது.

பகவான் அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் ஏன் இப்படி சிரமப்படுகிறீர்கள்? அந்தப்புலி தான் வந்து கொண்டிருப்பதை ஒரு உறுமல் மூலம் எனக்குத் தெரிவித்தாள்.* தண்ணீர் குடித்த பிறகு இன்னுமொருதரம் உறுமித் தான் போகிறதாகச் சொல்லித் தன் வழியே போய் விட்டாள். உங்கள் ஜோலிக்கு ஒன்றும் அவள் வரவில்லையே. உங்களுக்கு ஏன் இந்தப் பயம். இந்தமலை அவர்களுடைய இருப்பிடம். அவர்கள் இடத்திற்கு நாம் வந்து அவர்களை வராமல் தடுப்பது என்ன நியாயம்? சும்மா இருங்கள், போதும் அட்டகாசம் என்று கண்டித்தார். பிறகு அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கு வதற்காகவோ என்னமோ, “இந்த மலையில் பல ஸித்த புருஷர்கள் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னைப் பார்ப்பதற்காக என்னென்னமோ உருவங்களில் வந்து போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு ஒருவிதமான இடைஞ்சலும் ஏற்படக்கூடாது,” என்று கூறினார். அதுமுதல் அந்தச் சிறுத்தை அவ்வப்பொழுது தண்ணீர் குடிப்பதற்காக வரும். அது உறுமும் போதெல்லாம், ‘அதோ! அவள் நான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறாள்’, என்று பகவான் சொல்வார். இப்படி பகவானுக்கு சிறுத்தைகளுடன் சிநேகம் எவ்வளவோ உண்டு.

பகவானது மலைவாழ்வு காலத்தில் பாம்புகளுடன் ஏற்பட்ட நட்பைப் பற்றி ஹாலில் பேச்சு கிளம்பியது. ஒரு பாம்பு பகவானது தேகத்தின் மீது ஊர்ந்ததென்றும், கால்மேல் ஏறியதென்றும், என்னென்னமோ பலவிதமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது, ஒரு பக்தர் இதைப்பற்றி உண்மையென்னவென்று பகவானிடம் கேட்டார். “ஆமாம், அந்த பாம்பு நட்புடன் வந்தது வாஸ்தவம்தான், காலின் மீது ஏறும் போது கிசுகிசுமுட்டுவது போலிருந்ததால் காலைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டேன். அவ்வளவுதான், அது தானாகவே அவ்வப்போது வந்து போய்க்கொண்டிருந்தது”, என்றார்.

* விலங்குகளையும் பகவான் ‘அவன்’, ‘அவள்’ என்பாரேயன்றி அஃறிணையில் குறிப்பிடமாட்டார்.

பகவான் ஸன்னிதியில், இதை நான் படித்து பகவானைப் பார்த்து, “ஸித்தர்கள்” பற்பல உருவங்களில் வந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று பகவான் சொன்னது உண்மை தானா என்று கேட்டேன். ‘ஆமாம்’ என்றார் பகவான். ‘அருணகிரியோகி கீரிப்பிள்ளையாக வந்தது பற்றிச் சொன்னது?’ என்று ஒருவர் கேட்டார். ‘அதுவும் நிஜம்தான்’, என்றார் பகவான். பாரதத்தில் ராஜதூய யாகத்திற்குப் பிறகு தர்மராஜரிடம் வந்த கீரியின் கதை போலிருக்கிறது என்று நான் சொன்னேன். ‘உம், உம்’ என்று புன்னகைத்து மௌனமானார் பகவான்.

19. “வாமில்லா என் முறையீடு கேட்பாயா?”

2-1-46

ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகளை நீ பார்த்திருக்கிறாய் அல்லவா? அவர் இங்கிருந்த போது ஒரு நாய் அவருடனேயே திரிந்து கொண்டிருந்தது. அது மிகவும் புத்தியுள்ள நாய். சாஸ்திரி தம்பதியரில் யார் வந்தாலும் அவர்களோடு வந்து ஹாலில் உட்கார்ந்து அவர்கள் எழுந்து போகும்போது அதுவும் எழுந்து போய் விடும். அந்த அம்மானிடம் அதற்கு பிரியம் ஜாஸ்தி. ஹாலுக்குள் அது வராமல் தடுக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்தோம். நடக்கவில்லை.

ஒருதரம் சாஸ்திரி தம்பதியர் அந்த நாயை யாரிடமோ ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்னைக்குச் சென்றவர்கள் இரண்டு வாரங்களாகியும் திரும்பிவரவில்லை. முதல் நான்கைந்து நாட்கள் அது ஹாலுக்குள் வந்து சுற்றிப் பார்த்து தேடிப்பின் தன் எஜமானர்கள் எங்கெங்கு செல்வார்களோ அங்கெல்லாம் தேடிச் களைத்துப்போய் ஹாலுக்குள் சுமார் பத்து மணிக்குச் சென்று பகவானது ஸோபாவினருகே சென்று அவரையே பார்த்தவாறு நின்றது. நானும் அந்தப் பக்கத்தில் தான் உட்கார்ந்திருந்தேன். பகவான் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தார். கிருஷ்ணஸ்வாமி எவ்வளவு அதட்டியும் அது

போகவில்லை. நானும் 'போ' என்றேன். ஊஹூம். 'அது அசையக் காணோம். இந்த சந்தடியைக் கேட்டு பகவான் திரும்பிப் பார்த்தார். எங்கள் அடாவடியை சிறிது நேரம் கவனித்துவிட்டு, பேப்பரைக் கீழே வைத்து அந்த நாயின் விருப்பத்தை மௌனத்தின் மூலமாகப் புரிந்து கொண்டு, கையை அசைத்துக் கொண்டே 'என்னடா? என்ன?' 'அவர்கள் எங்கே போயிருக்காங்க? என்று கேட்கிறாயா? சரி, சரி, தெரிந்தது. அவர்கள் பட்டணம் போயிருக்காங்க. ஒரு வாரத்தில் வாருங்க, பயமில்லை. நீ ஜாக்கிரதையாக இரு, சரியா? நீ இப்ப போ'', என்றார்.

அவர் பேசி முடித்தவுடனேயே, அந்த நாய் சட்டெனத் திரும்பிப் போய்விட்டது.

உடனே, பகவான் என்னிடம், "பார்த்தீர்களா? 'எங்கள் வர்கள் எங்கே போனார்கள்? எப்பொழுது வருவார்கள்?' என்று என்னைக் கேட்கிறது. இவர்கள் எவ்வளவு அதட்டினாலும், நான் சொல்லும் வரையில் நகரவேயில்லை", என்றார்.

இன்னொரு சமயம், அந்த நாய் ஏதோ தப்பு பண்ணின தினால், சாஸ்திரியாரின் மனைவி, கோபங்கொண்டு தடியால் அதை அடித்து ஓர் அறையில் தள்ளிக் கதவை மூடிவிட்டாள். அரைநாள் கழிந்தபின் கதவைத் திறந்து விட்டால், நாய் கோபத்துடன் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து பகவானிடம் முறையிட்டது மட்டுமன்றி சாஸ்திரியாரின் வீட்டிற்குப் போகாமல் நான்கைந்து நாட்கள் ஆச்ரமத்திலேயே இருந்து விட்டது. பகவான் அதற்கு ஆகாரம் கொடுக்கச் சொல்லி, அந்த அம்மாளைப் பார்த்து, "நீ என்னமோ செய்திருக்கிறாய், இல்லாவிட்டால் அது எதற்கு இவ்வளவு கோபம் கொண்டு என்னிடம் சொல்லிக் கொள்கிறது? ஏன்? நீ என்ன பண்ணினாய்?" என்று கடிந்தார். கடைசியில், அந்த அம்மாள் தன்னுடைய தவறை ஒப்புக்கொண்டு, அந்த நாயை சமாதானப்படுத்தித் திரும்பி வீட்டிற்கு அழைத்துப் போனார்.

20. அணிலின் பிடிவாதம்

3-1-46

நம் அணில் சகோதரர்களுக்கு பகவானிடம் எவ்வளவு உரிமையென்று உனக்குத் தெரியுமே. இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன் இந்த அணில்களில் ஒருவன் ஒரே கலாட்டா பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் பகவான் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்ததால், அவன் வந்த உடனேயே ஆகாரம் கொடுக்காமல் சற்றுத் தாமதித்தார். பகவான் தன் கையால் ஊட்டினால்தான் அவன் சாப்பிடுவான். அவர் தாமதத்திற்குக் கோபம் கொண்டோ என்னவோ, அவன் பகவான் ஊட்டத் துவங்கிய பொழுது அவரது விரலைக் கடித்தான். பகவான், “அடே, துஷ்டப்பயலே, நீ என் விரலைக் கடித்தாயே, உனக்கு இனிமேல் ஆகாரம் ஊட்டமாட்டேன் என்று சொல்லித் தன் கைகளிலிருந்தே நேராகக் கொடுப்பதை கொஞ்ச நாட்களுக்கு நிறுத்தி வைத்தார்”

அவன் சும்மா இருப்பானா? பகவானுடைய காலின் மேலும் கையின் மேலும் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பகவானும் விடாப்பிடியாக முந்திரிப் பருப்பை ஜன்னல்மீதும் ஸோபாமீதும் வைத்துத் தின்னச் சொன்னார். அவனோ அதைத் தொடவேயில்லை. பகவான் பார்த்தும் பார்க்காமல் இருந்தார். ஆனால் அவன் பகவானது கால்கள் மீதேறியும், உடல் மீதேறியும், தோள்கள் மீது குதித்தும் என்னென்னமோ செய்து கொண்டிருந்தான். அதைக் காட்டி பகவான், “பாருங்கள், இவன் என் விரலைக் கடித்ததால் நான் என் கையால் கொடுக்காமலிருக்கவே, இப்பொழுது தன் தவறைத்தெரிந்து கொண்டு மன்னிப்பு கேட்கிறான்,” என்றார் எங்களெல்லோரிடமும். “நீ, ஏன் என் விரலைக் கடித்தாய்? அதனால்தான் நான் கொடுக்க மாட்டேன். இதுதான் உனக்குத் தண்டனை. அதோ! அங்கே பருப்பு இருக்கிறது. போய்த் தின்னு” என்று சொல்லி அவனைச் சில நாட்கள் ஒதுக்கினார். அவனும் அவனுடைய பிடிவாதத்தை விடவில்லை. நாட்கள் கழிந்தன. பகவான் கருணையுடையவரானதால் பக்தர்கள் மீது கடைசியில் தோற்றுப் போனார். ராஜஸ பக்தர்கள்

இறைவனுடன் இந்தவிதமாகத்தான் போராடி முத்தி அடைகிறார்களோ என்னவோ என்று எனக்குத் தோன்றியது.

அத்துடன் அவன் விடவில்லை, தன் சிநேகிதர்களைக் கூட்டு சேர்த்துக் கொண்டு ஸோபாவுக்கு நேர் மேலே கூரைமீது கூடுகட்ட ஆரம்பித்தான். அணிகள் எல்லாம் கயிறு, தேங்காய், நார் எல்லாம் கொண்டு வந்து கூரையில் சொருகுவதும் அவை காற்றினால் எல்லோர் தலை மீதும் விழுவதும் நாங்கள் கோபித்து கூடுகட்ட விடாமல் விரட்டுவதுமாக இருக்கும் பொழுது, பகவான் அணிகளுக்குக் கூடுகட்ட முடியாமல் போகிறதே, அவற்றை விரட்டுகிறார்களேயென்று மிகவும் வேதனைப்பட்டார். அவருடைய ஜீவகாருண்யம் முகத்திலேயே ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. நேரில் பார்த்தால் தான் அதன் ஆழம் தெரியும்.

உனக்கு இந்த அணில் கதைகளை எழுதினேன் என்று பகவானிடம் சொன்ன பொழுது அவர் புன்னகையுடன் “இந்த அணில்களின் கதை எவ்வளவோ இருக்கிறது. ஒரு சமயம் இங்கே மேலே கூரையில் அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய கூடு இருந்தது. பிள்ளைகள், பிள்ளைகளுக்குப் பிள்ளைகளென்றும் அணில் ஸம்ஸாரம் பெருகியது. ஸோபா மீது இஷ்டம் போல் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். ஒரு நாள் நான் வெளியில் நடந்து விட்டு வந்து ஸோபா மீது உட்காரும்போது திண்டு களுக்கடியிலிருந்த சில அணில் குட்டிகள் நசுங்கி விட்டன. இந்தக் கஷ்டம் சகிக்காமல் மாதவன் அணில்களை அனுப்பி விட்டு அந்த கூட்டைப் பலகையினால் மூடிவிட்டான். எழுதனுமென்றால் எவ்வளவோ இருக்கிறது”, என்றார் பகவான்.

21. தர்மம் வேறு தர்ம ஸுகுமம் வேறு

4-1-46

பகவான் ஸன்னிதிக்கு அவ்வப்பொழுது திருச்செந்தூர் முருகன் பிரசாதமென்றும், மதுரை மீனாகுபிப் பிரசாதம்

என்றும் ராமேச்ரவப் பிரசாதமென்றும் இன்னும் வெவ்வேறு புண்ணிய சேஷத்திரங்களிலிருந்தும் வீபூதி, குங்குமம் முதலிய பிரஸாதங்கள் அளவில்லாமல் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. பகவான் பக்தியுடன், “இதோ, திருச்செந்தூரிலிருந்து முருகன் வந்திருக்கிறான். அதோ மதுரையிலிருந்து மீனாட்சி வந்திருக்கிறாள். இது ராமலிங்கேசுவரர்” என்று அந்தந்த மூர்த்தியின் பெயரைச் சொல்லிப் பிரஸாதங்களை ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

இன்னும் சிலர் கங்கா தீர்த்தம் என்றும், காவேரி, கிருஷ்ணா, கோதாவரி என்றும் வெவ்வேறு நதி தீர்த்தங்கள் கொண்டு வந்து பகவானுக்குக் கொடுப்பார்கள். பகவான் அப்போது, இதோ கங்கா, அதோ காவேரி, கிருஷ்ணா என்று கூறி பக்தியுடன் ஏற்பார்.

இதை முதன் முதலில் பார்த்தபொழுது எனக்கு என்னவோ விந்தையாக இருந்தது எல்லா தேவதைகளுக்கும் அத்தமாய், எல்லா தீர்த்தங்களுக்கும் மூலமாக சாக்ஷியாகவே விளங்கும் மூல தத்வமே ரமண உருவில் வந்திருக்கும் போது வரும் பக்தர்கள், ‘இதோ தீர்த்தம், இதோ பிரஸாதம்’ என்று பெருமையாகக் கொடுக்கிறார்களே, என்ன பைத்தியக்காரரத் தனம் என்று நான் நினைப்பதுண்டு.

சிறிது காலம் முன்பு ஒருவர் கடல் நீரைக் கொண்டு வந்தார். பகவான் புன்முறுவலுடனும் மிகுந்த பவ்யத்துடனும் “இதோ ஸாகரர் வந்திருக்கிறார். எல்லா நதிகளும் வந்திருக்கிறார்களே தவிர, இதுவரை இவர் மட்டும் வரவேயில்லை. அவர் வருவது இதுதான் முதல் தடவை. ரொம்ப நல்லது. இப்படிக் கொடுங்கள்”, என்று கூறிக் கொண்டே அந்த தீர்த்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

இதைப் பார்த்தவுடன் முன் நடந்த சம்பவங்களெல்லாம் எனது நினைவுக்கு வந்து என் தப்பிப்பிராயமும் மாறி விட்டது. எப்படியென்றால், மகான்களுடைய தரிசனத்திற்காக நதிகளும் சமுத்திரங்களும் எல்லா தேவதைகளும் வந்து அவர்கள் முன் நின்று வணங்குவதாக நாம் புராணங்களில் படிக்கும் போது, இவையெல்லாம் மிகையான கூற்று என்று

நினைத்ததுண்டு. நதிகளும், தீர்த்தங்களும் எப்படி நடக்கும் எனத் தோன்றும். யாரும் கோராமலே பக்தர்கள் புண்ணிய தீர்த்தமும், வீபூதி குங்குமப் பிரசாதங்களையும் கொண்டு வரும்பொழுது, பகவான், 'இதோ இவர் வந்திருக்கிறார்', 'அதோ, அவர் வருகிறார்' என்று ஸ்வயமாகச் சொல்வதைப் பார்க்கும் போது புராணங்களின் உண்மை புரிகிறது. தர்மம் வேறு தர்ம துக்ஷம் (அதன் நுட்பமான உட்பொருள்) வேறு என்று தோன்றியது. மகான்களுடைய ஸன்னிதியில் நடக்கும் விஷயங்களை வெகு துக்ஷம்மாக ஆராய்ந்தறிந்தாலன்றி அந்தத் தர்மத்தின் உண்மையை அறிந்து கொள்ள முடியாது. இந்தத் தீர்த்தம், பிரஸாதம் முதலியவற்றை மிக மரியாதையுடன் அவற்றின் சேவையை அவர் அங்கீகரிக்கிறார் என்றே புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பொருள் ஸாக்ர தீர்த்தம் வந்த போதுதான் என்னுள் பளிச்சிட்டு இதுவரை இருந்த சந்தேகம் விலகியது. தனது மலைவாழ்வின் பொழுது, புலி வந்த சமயத்தில் பகவான், "ஸித்தர் கூட்டத்தைச் செர்ந்தவர்களில் எத்தனையோ பேர்கள் என்னைக் காண்பதற்காகப் பல உருவங்களில் வரக்கூடும்" என்று சொல்லியிருக்கிறார் அல்லவா?

★ ★ ★

22. மோகும் கேட்ட மாதா

8-1-46

சில நாட்களுக்கு முன் பிற்பகல் மூன்று மணிக்குப் புதிதாக வந்த ஒரு ஸ்த்ரீ ஹாலில் கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள். உட்கார்ந்திருந்த நேரம் முழுவதும் பகவானை என்னவோ கேட்க வேண்டுமென்று எழுவதும் பின் அமர்வதுமாக இருந்தாள். பகவான் பார்த்தும் பார்க்காதது போல் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்ததால் சிறிது நேரம் காத்துப் பார்த்தாள்.

பகவான் புத்தகத்தைப் பக்கத்தில் வைத்த கணமே அவள் அவருடைய சோபாவிற்கு அருகில் வந்து நிர்பயமாக, "ஸ்வாமி! எனக்கு ஒரு கோரிக்கை இருக்கிறது. சொல்லலாமா?" என்றாள்.

“என்ன வேண்டும்?” என்றார் பகவான்.

“எனக்கு மோகஷம் வேண்டும்”, என்றாள்.

“ஓஹோ, அப்படியா?”, என்று கேட்டு பகவான் சும்மா இருந்தார்.

“ஆமாம், ஸ்வாமி! வேறொன்றும் வேண்டாம். மோகஷம் ஒன்று கொடுத்தால் போதும்”, என்று திரும்பவும் அந்த அம்மாள் சொன்னாள்.

பகவான் உதடுகளை மீறி வரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, “சரி, சரி, நல்லது தான்”, என்றார்.

“எப்போதோ கொடுக்கிறேன் என்றால் போதாது. இப்போதே கொடுக்க வேண்டும்”, என்றாள்.

“சரியாகப் போச்சு”, என்றார் பகவான்.

“கொடுக்கிறீர்களா? போய் வருகிறேன்”, என்று சொன்னாள் அம்மாது.

“உம், உம்”, என்று பதிலளித்தார் பகவான்.

அவள் வாயிலைத் தாண்டியவுடனே பகவான் உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டே எங்களைப் பார்த்து, “மோகஷம் ஒன்று கொடுத்தால் போதுமாம். வேறொன்றும் வேண்டாமாம்” என்றார்.

என் பக்கத்தில் இருந்த சுப்பலக்ஷ்மி அம்மாள் தொடர்ந்து, “நாங்களும் அதற்கே வந்திருக்கிறோம். வேறொன்றும் வேண்டாம். மோகஷம் கொடுத்தால் போதும்”, என்று மெதுவாகச் சொன்னாள்.

“ஓஹோ, அப்படியா? வேறேதுவும் வேண்டாம் என்று எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டால் மிஞ்சியது மோகஷமே தான். ஒருவர் கொடுப்பானேன்? எப்போதும் இருப்பது தானே?” என்றார் பகவான்.

“அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது. பகவான்தான் எங்களுக்கு மோகஷம் கொடுக்க வேண்டும்”, என்று சொல்லி விட்டுச் சுப்பலக்ஷ்மி அம்மாள் போய் விட்டாள்.

பக்கத்திலிருந்த தொண்டர்களிடம் பகவான், “என்ன ஓய்! இவர்களுக்கு மோகஷம் கொடுக்க வேண்டுமாம். அதென்ன

மூட்டையா, முடிச்சா கட்டிக் கொடுப்பதற்கு? வேறு ஒன்றும் கோர மாட்டார்களாம். ஓய்! மோகூஷம் ஒன்று கொடுத்தால் போதுமாம். அது மாத்திரம் கோரிக்கை இல்லை போலிருக்கு. இருப்பவற்றையெல்லாம் விட்டு விட்டால் என்ன மிஞ்சுகிறதோ அதுதான் மோகூஷம். அவற்றையெல்லாம் நீக்குவதற்குத்தான் சாதனை செய்யனும்'', என்றார் பகவான். “மஹாவாக்யரத்னமாலை”யில் இதே பாவம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது:

“வாஸனா தானவம் ப்ரஹ்ம மோகூஷ இத்யபீதியதே”

(24 - மஹா வாக்ய ரத்னமாலா)

(வாசனைகள் அறவே விலகுவதே ப்ரஹ்மம் என்றும் மோகூஷம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது)

★ ★ ★

23. கோபுஜை

16-1-46

நேற்று மாட்டுப் பொங்கல் இல்லையா? இந்தப் பண்டிகையின் போது எல்லாப் பிரதேசங்களிலேயும் பசுக்களுக்கு அலங்காரம் செய்து பொங்கல் வைப்பார்கள். ஆச்ரமத்திலும் காலையில் விதவிதமான பக்ஷணங்கள் செய்து அவற்றை மாலைகளாகக் கோர்த்து பசுக்களின் கழுத்தில் கட்டி, நந்திக்குப் பூஜை செய்தார்கள். கோசாலை முன் கோலம் போட்டு வாழைச்செடிகள் கட்டி பசுமை இலைத் தோரணங்கள் தொங்கவிட்டு பசுக்களுக்குப் பூமாலைகள் அணிவித்து பொங்கல் நைவேத்தியம் பண்ணி, தேங்காய் உடைத்து, மந்திரங்கள் ஓதி கோபுஜை செய்தார்கள்.

லக்ஷ்மி இங்கிருக்கும்பசுக்களில் ராணி ஆயிற்றே! அவளது காமப்பீயத்தைப் பார்த்தால்தான் தெரியும். நெற்றியில் மஞ்சள் பூசி குங்குமமிட்டார்கள். சாமந்தி, மல்லிகை, ரோஜா என்னும் எத்தனையோ விதமான பூக்களால் மாலை தொடுத்து லக்ஷ்மியின் கழுத்தில் அலங்கரித்தார்கள். அப்பம், கை முறுக்கு, வடை, தேன்குழல், வாழைப்பழம் தேங்காய், கரும்புத்

துண்டுகள் இவைகளையெல்லாம் மாலைகளாக கோர்த்துப் போட்டார்கள். அத்துடன் திருப்தியடையாமல் பால்காரன் தன் வீட்டிலிருந்து கைமுறுக்கு மாலை ஒன்றைக் கொண்டுவந்து லக்ஷ்மி கழுத்தில் போட்டான். நிரஞ்ஜனனந்த ஸ்வாமி, “என்னடா?” என்று கேட்டதற்கு “இது நான் வருஷாவருஷம் பண்ணுகிற மாமூல் சாமி” என்று பெருமிதத்தோடு சொன்னான். இப்படி லக்ஷணமான அலங்காரங்களுடன் காமதேனுவைப் போல் கண்ணுக்கு விருந்தாய்த் தோன்றிய கோமாதா லக்ஷ்மியைப் பார்த்து என் இதயம் உவகையால் பூரித்து வயிரம் நிரம்பியது போலாயிற்று.

பத்து மணிக்கு பகவான் கோசாலைப் பக்கம் வந்தார். லக்ஷ்மிக்கு அருகில் ஒரு நாற்காலியின் மீது அமர்ந்து லக்ஷ்மியின் அலங்காரங்களைப் பார்த்து அவர் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, பக்தர்கள் “நகர்மண” மற்றும் வேறு மந்திரங்களைச் சொல்லி கற்பூர ஆரத்தி எடுத்தார்கள். சிலர் லக்ஷ்மியை போட்டோ பிடிக்கலாமென்றார்கள். கூட்டமாக நின்ற பக்தர்களை நகரும்படிச் செய்து, கோசாலையின் நடுவில் லக்ஷ்மியை பகவானுக்கருகில் கொண்டுவரவும் அவள் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே ஓய்ந்தாள். பகவான் தனது இடது கையினால் லக்ஷ்மியின் தலையையும் தேகத்தையும் தடவிக் கொண்டு, “இரும்மா இரு, சரியாக நில்லு” என்று சீராட்டினார். லக்ஷ்மியும் கண்களை மூடியவாறு சமாதியிலிருப்பது போல் அசையாமல் நின்றாள். பகவான் இடது கையை லக்ஷ்மியின் மீது வைத்து, வலது கையில் கைத் தடியுடன் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்த போது இரண்டு மூன்று போட்டோ எடுத்தார்கள். அந்த காட்சியைக் காண இரு கண்கள் போதாது. பகவான் தன் அமுதக் கையினால் லக்ஷ்மியின் வாயில் பழம், பட்சணங்கள் இடும் பொழுது இன்னுமொரு போட்டோ எடுத்தார்கள். நீ இங்கே வரும் பொழுது அவற்றையெல்லாம் பார்க்கலாம். லக்ஷ்மியிருகில் அந்தக் கோசாலையின் மத்தியில் பகவான் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், கோகுலத்தில் லீலாமூர்த்தியாக விளங்கும் கிருஷ்ண பகவானின் நினைவு வந்தது. அது மட்டுமல்ல, பிரம்ம விவர்த்த புராணத்தில் கோலோக நாதனாகிய கிருஷ்ணனே

பரமாத்மா என்றும், ராதையே பிரகிருதி என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அவிநாபாவ (அ + விநா = ஒருவரை யொருவர் விடமுடியாத) சம்பந்தமுடைய பிரகிருதி புருஷர்களே ராதா-கிருஷ்ணர் என்னும் அந்தப் புராணத்தின் சித்தாந்தம். பகவான் தேகத்தை சற்றே இடதுபுறமாக சாய்த்து நின்றவாறே தமது இடது கையை லக்ஷ்மியின் மீது வைத்துக் கொண்டும் வலது கையால் புல்லாங்குழலோ எனத் தோன்றும் கைத்தடியை ஊன்றியவாறும் ஆனந்தக்கடலணையத் திருமுகத்தில் புன்னகை அலை பரவ பசுக்கள் புடைதூழ நின்று கொண்டு பக்தர்கள் மீது தமது கருணை நோக்கைச் செலுத்திய அந்த சுந்தர ரமண மூர்த்தியைப் பார்த்தால், கால்களைப் பின்னியவாறு வைத்துக் கெண்டு, கட்டை விரல்களைத் தரையில் ஊன்றி நின்று கொண்டு உலகம் யாவும் மயங்கும்படி வேணு கானம் செய்யும் கிருஷ்ணனே இவர் என்ற எண்ணமெழுவ தில் வியப்பொன்றுமில்லை! அந்தக் கிருஷ்ணனே ரமண ரென்றால் தனது செவிகளைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு கண்களை மூடியவாறு, பகவானின் திருக்கர ஸ்பர்சத்தின் அனுபூதியில் ஆனந்தப் பரவசமுற்று அனைத்தையும் மறந்து நின்று கொண்டிருந்த லக்ஷ்மியை என்னவென்று சொல்வது! பிரகிருதி ஸ்வரூபினியாகிய ராதையெனலாமா? அவளிடம் தெய்வாம்சம் இல்லாவிடில் அவளால் மனிதர்களின் பேச்சை இப்படிப் புரிந்து கொள்ள இயலுமா?

நேற்று உண்மையாகவே மானிடர் பார்வைக்கு அப்பாற் பட்ட கோலோகத்தையும் அதற்கு அதிபர்களான பிரகிருதி புருஷர்களையும் நாங்கள் இந்த ஊனக் கண்களாலேயே காணப்பெற்றோமென்றால் அது மிகையாகாது. இது பைத்தியக்காரக் கற்பனையென்று சிரிப்பாயோ என்னவோ? ஆனால் அந்த காட்சி அவ்வளவு மனோஹரமாக இருந்தது உண்மை. ஆண்டு தோறும் இந்த கோபுஜை நடந்து கொண்டதானிருக்கிறது. ஆனால் இந்த வருடம் லக்ஷ்மி அன்னைையைப் போட்டோ எடுக்கலாம் என்று பக்தர்கள் சொன்னதனால் பகவான் லக்ஷ்மியின் அருகில் நின்று எங்களுக்கெல்லாம் இந்த திவ்விய

தரிசனம் தந்தார். எவ்வளவு நல்ல நாளிது! என் சந்தோஷம் தாங்காமல் உனக்கு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

★ ★ ★

24. ஜோடிப் புருக்கள்

17-1-46

1945-ம் வருஷம் செப்டம்பரிலோ அல்லது அக்டோபரிலோ ஒரு நாள் காலை பெங்களூரிலிருந்து வந்த வேங்கடசாமி நாயுடு என்ற ஒரு பக்தர் ஒரு ஜோடிப் புருக்களை ஆச்ரமத்திற்கு அளித்தார். பகவான் அவைகளைப் பார்த்து, “சரி, சரி, இவைகளைப் பூனைகள் முதலானவைகள் தீங்கு செய்யாதவாறு காப்பாற்ற வேண்டாமா? இவற்றிற்கு யார் ஆகாரம் கொடுப்பார்கள்? கூண்டு வேண்டும். உணவு வைக்க வேண்டும். இதை யெல்லாம் இங்கு யார் கவனிப்பார்கள்? அவரே இவற்றைத் திரும்பக் கொண்டு போவது நல்லது”, என்றார்.

நாயுடு, தாமே இவற்றுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதாகவும், புருக்கள் ஆச்ரமத்திலேயே இருக்கட்டும் என்று சொல்லி அந்த ஜோடியை பகவான் மடி மீது வைத்தார். பகவான் மிகவும் வாத்ஸல்யத்துடன் அவைகளைத் தமது அருகில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, “வாங்கோம்மா, வாங்க நீங்கள் போகமாட்டீர்களா? இங்கேயே இருக்கப் போகிறீர்களா? இருங்கோம்மா, இருங்கோ, கூண்டு வருகிறது”, என்று கையினால் தடவிக் கொண்டே ஆதரவாகச் சீராட்டும் பொழுதே அவை ஆடாமல் அசையாமல் ஸமாதியிலிருப்பது போல் கண்களை மூடி அப்படியே நின்றுவிட்டன. பகவானும் அவைகளை மடிமீதே வைத்துக் கொண்டு, தடவுவதை நிறுத்தி ஸமாதி நிஷ்டையிலாழ்ந்தவராக அவற்றைக் கருணையோடு பார்த்துக் கொண்டு மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார்.

ஆச்ரம பக்தர்கள் கூண்டைத் தேடிக் கொண்டு வருவதற்கு சுமார் ஒரு மணி நேரம் ஆயிற்று. இதில் ஆச்சரியமென்ன வென்றால் இந்த ஒரு மணி நேரமும் மடிமேல் சற்றும் அசையாமலிருந்த அந்தப் புருக்கள் சமாதியில் இருக்கும்

யோகியரோ எனும்படி அமர்ந்திருந்தன. அவைகளின் பாக்கியத்தை என்னவென்று சொல்வது! இந்த மகானுபவர் தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டு சீராட்டி ஹஸ்த தீகைஷ், போல் சிரஸிலிருந்து பாதம் வரை கையினால் தடவி நிச்சலமான ஆனந்தானுபூதியை அளித்தார் என்றால் அவற்றின் பூர்வ புண்ய பலன் இல்லாமல் வேறு என்ன? அது மட்டுமல்ல, கூண்டு வந்த பிறகு அந்தப் புறாக்களைக் கையினால் தடவி விட்டுக் கொஞ்சியவாறே, “போங்கம்மா, போங்கோ, கூண்டில் பத்திரமாக இருங்கோ”, என்று சொல்லியனுப்பி, “பாகவதத்தில் அவதூதயது ஸம்வாத கட்டத்தில் சொன்ன குருபரம்பரையில் புறாக்களும் ஒன்று” என்றார் பகவான்.

எப்போதோ அந்தக் கதை படித்தது நினைவிலிருக்கிறது.

அந்தப் புறாக்கள் மடியில் இருக்கும் போது, உள்ளே வந்த ஒரு பக்தர், இதென்ன? என்று கேட்டார். “என்னமோ அவர்கள் வந்தார்கள், போகமாட்டார்களாம். இங்கேயே இருக்கப் போகிறார்களாம். இருக்கும் ஸம்ஸாரம் போதாதென்று இவர்களும் வந்திருக்கிறார்கள்”, என்றார், பந்தம் இல்லா பாத்தியதையை ஏற்றுக் கொண்ட பகவான்.

அண்ணா, இந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தால் எவ்வளவோ அற்புதமாக விருக்கிறது. முன்காலத்தில் பரத சக்ரவர்த்தி பற்றனைத்தும் துறந்தவராய் காட்டில் கடுந்தவம் செய்திருந்தும், தனது அந்திம காலத்தில் ஒரு மாணை வளர்த்து அதனிடம் பாசம் வைத்து அதே நினைவாக மரித்ததால், மானாகவே பிறந்தாராம். இன்னும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களிலும், பாரத பாகவத புராணங்களிலும் இவ்விதமான கதைகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன.

எந்தப் பிராணியானாலும், கர்ம சேஷத்தை (பழைய வினைபாக்கியை) அனுபவிப்பதற்கே என்னிடம் வருகிறது. அதனால் அவைகள் வருவதைத் தடுக்க வேண்டாம் என்று பகவான் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறாரல்லவா? அந்தப் புறா இரட்டையர்களைப் பாத்தால் முன்பிறப்பில் தபோபங்கமான எந்த புண்ணியாத்மாக்களோ அவை என்று தோன்றுகிறது.

இல்லாவிட்டால் பகவானின் மடிமீது உட்காரும் பெறற்கரிய பேறு இந்தப் புருக்களுக்கு எப்படி கிடைக்கும்?

25. சிறுத்தைக் குட்டிகள்

18-1-46

சுமார் ஒரு வருடம் முன் ஒரு நாள் யாரோ ஒருவர் இரண்டு சிறுத்தைக் குட்டிகளை வளர்த்து பகவான் சன்னதிக்கு கொண்டு வந்தார். அவைகளுக்குப் பாலை மட்டும் ஆகாரமாகக் கொடுத்துச் சீராட்டியதில் அது ஹாலில் 'அங்குமிங்கும் எல்லோரிடமும் நன்றாக சேர்ந்து பழகி திரிந்ததோடல்லாமல், பகவானவர்களின் ஸோபா மீது ஏறி அவரது ஆதரவைப் பெற்று அந்த ஸோபா மீதே படுத்துக் கொண்டு சுகமாகத் தூங்கி விட்டன. அந்தக் காட்சியை ஆச்ரமத்திலிருந்த ஒரு பக்தர் போட்டோ பிடித்தார். மத்தியானம் ஒரு மணி முதல் மூன்று மணி வரை அந்தக் குட்டிகள் அப்படியே ஸோபா மீது உறங்க விட்டு பகவான் ஒதுங்கி உட்கார்ந்திருந்தார். பிறகு அவை எழுந்து இங்குமங்குமாய் நாலு மணி வரை உலவிக் கொண்டிருந்தன. மற்றொரு முறை அந்தச் சிறுத்தைக் குட்டிகளை ஸோபா மீது வைத்தும், பகவான் மலைமீது போகும் சமயம் அவர் முன் ஒரு மேஜையைப் போட்டு அவற்றை அதன் மீது உட்கார வைத்து போட்டோ எடுத்தார்கள். இந்தப் படங்கள் 'ஸன்டே டைம்ஸ்' பத்திரிகையில் வெளி வந்தன.

ஆச்சரியம் என்னவென்றால், பகவானின் ஹஸ்த ஸ்பர்சத்தினால் மெய்மறந்து உறக்கம் வந்து அந்த சிறுத்தைக் குட்டிகள் கூட ஸோபாவின் மீது ஆனந்தமாக படுத்து தூங்கின. இந்தக் குட்டிகளின் எதிரிலேயே அணில்கள் வந்து ப்ருப்பையும், குருவிகள் அரிசி குருணைகளையும் தின்றன. முன்காலத்தில் பிறப்புக்கு பரஸ்பர விரோதமில்லாமல் ஒன்றாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கும் ஜந்துக்களைப் பார்த்தால், இது ரிஷி ஆச்ரமமோ என்று நினைப்பார்களாம். அவை புராணங்களிலுள்ள கதைகள். இப்பொழுது கண்ணெதிரே பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிறோம். நேற்று நான் எழுதிய கோபூஜை, புறங்கள் கதை இவற்றை நான் படித்துக் காட்டிய போது பகவான், “இது மாதிரி சம்பவங்கள் எத்தனையோ நடந்திருக்கின்றன. ஆனால், அப்பெர்முதெல்லாம் எழுதுவதற்கு யார் இருந்தார்கள்?” என்றார்.

இந்தப் புத்தகம் முதல் பதிப்பு* வெளி வந்ததும் பகவான் ஸன்னிதியில் அதைப் படித்த பொழுது மேற்கூறிய விஷயத்தைக் கேட்ட ஒரு பக்தர், பகவானிடம் “பச்சையம்மன் கோயிலில் பகவான் இருந்த சமயம் ஒரு புலி வந்த போது யாரோ பயந்து ஓடி விட்டாராமே?” என்றார் ‘ஆமாம், நான் அங்கே இருந்த பொழுது ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவர் ஜலஸ்பர்சத் திற்குப் போனபொழுது அங்கு ஒரு புதரில் புலியொன்று தென்பட்டதாம் அய்யங்கார் அதட்டினார், அவள் ‘உர்’ என்று உறுமினாள். அவருக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டு, உட்காந்தவர் அப்படியே எழுந்து, “பகவானே, ரமணா, ரமணா” என்று கூவி அழைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார். நான் எதற்கோ வெளியில் போய்க் கொண்டிருந்தேன். ‘என்ன ஆயிற்று? ஏன் இந்த கலாட்டா?’ என்று கேட்டேன். ‘ஐயோ! புலி, புலி! வாங்கோ ஸ்வாமி கோயிலுக்கு உள்ளே சென்று கதவை தாளிட்டுக் கொண்டுவிடலாம். இல்லாவிட்டால் உள்ளே வந்துவிடும் வாங்கோ!’ என்று என்னெல்லாமோ கூச்சல் போட்டார். நான் சிரித்துக் கொண்டே, ‘எங்கே ஐயா புலி? எங்கேயும் காணவில்லையே’, என்றேன். ‘அதோ, அந்த புதரில் இருக்கிறது’, என்று கைகாட்டினார். ‘இருங்கள் நான் பார்த்து வருகிறேன்’, என்று சென்று பார்த்தால் அங்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆனாலும் அவருக்கு பயம் தெளியவில்லை. ‘அது ஸாதுவான பிராணி ஐயா, பயப்பட வேண்டாம்’, என்றால் அவர் நம்பவில்லை.

‘இன்னொரு நாள் நான் கோயிலுக்கு எதிரில் குளத்தங்கரையில் உட்கார்ந்திருந்த பொழுது அந்தப் புலி வந்து ஜலம்

* தெலுங்கில் முதற் பதிப்பு வெளி வந்தது.

குடித்துவிட்டு பயமில்லாமல் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் உலவிவிட்டு தன் வழியில் சென்று விட்டாள். அய்யங்கார் மாத்திரம் கோயிலுக்குள்ளிருந்து இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு என்ன ஆகுமோ, என்று அவருக்கு பயம். அந்தப் புலி சென்ற பிறகு நான் கோயிலுக்குள் போய் 'பார்த்தீர்களா? அது எவ்வளவு சாதுவான பிராணி? நாம் அதட்டினால் நம் மேல் விழுகிறது. இல்லாவிடில் அது வருவதில்லை', என்று சொல்லி அவர் பயத்தைத் தீர்த்தேன். அதற்குப் பின் நாங்கள் அங்கு அதிக நாட்கள் தங்கவும் இல்லை'', என்று சொன்னார் பகவான்.

★ ★ ★

26. வைத்தியரில்லாத வைத்தியம்

20-1-46

பகவானுக்கு கால்வலி குறைவதற்கு வைடமின்கள் உள்ள ஆகாரம் கொடுத்தால் நல்லதென்று டாக்டர்கள் அபிப்பிராயம் சொன்னதன் பேரில் ஆகாரத்தில் என்னென்னவோ மாறுதல்களைச் செய்து தொண்டர்கள் அவருடைய கால்களுக்கு அடிக்கடித் தைலம் பூசிப் பிடித்து விட்டு தோன்றின சிச்ருஷைகளைச் செய்து வந்தார்கள். பகவான் ஹாஸ்யமாக "வீட்டிற்கு விருந்தாளி வந்தால், பார்த்தும் பார்க்காமல் இருந்தால் சீக்கிரமே போவானே தவிர, மரியாதை செய்தால் போகவே மாட்டான். வியாதியும் அப்படித்தான்! நீங்கள் இப்படி உபசரித்தால் அது ஏன் போகிறது? லட்சியம் பண்ணாமலிருந்தால் தானாகவே போய்விடும்'', என்று சொன்னார்.

சிறிது காலம் முன்பு ஒரு வாலிபன் வந்து விபூதி கொடுத்து வியாதிகளைப் போக்கடிப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு ஆச்சரமத்திற்கு ஒரு மைல் தூரத்தில் கிரி பிரதக்ஷணத்திற்குப் போகும் வழியில் முகாம் போட்டிருந்தான். இந்த விஷயங்களில் ஜனங்களுக்குப் பைத்தியமில்லையா? இந்த விபூதி ஸ்வாமியை பார்ப்பதற்கு நோயாளிகள், பேய், பிசாசு

பிடித்தவர்கள் இப்படிப் பலவிதமான ஜனங்கள் அங்கு போய் அவரைப் பார்த்துவிட்டு அப்படியே ஆச்ரமத்திற்கும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு ஹாலேப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் தொண்டர்கள் யாரேனும் பகவான் காலுக்குத் தைலம் பூச ஆரம்பித்தால், அவர், “பேஷ், இதுவும் ஒரு விதத்தில் நல்லதுதான் இந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் என்னைப் பார்த்து, இந்த சாமியாரே கால் வலியுடன் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க மற்றவர்கள் பிடித்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர் நமக்கென்ன ஐயா பண்ணப் போகிறார்? என்று கிட்ட வராமலேயே போவார்கள், நல்ல உபாயம் தான்” என்று புன்சிரிப்புடன் சொல்வார்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன், வைட்டமின் ஆகாரம் ஜாஸ்தியானதாலோ, வைட்டமின் இன்ஜெக்ஷனிலோ ஒருவர் இறந்து விட்டார் என்று செய்தித்தாளில் படித்து பகவான் அச்செய்தியை அங்கிருக்கும் டாக்டர்கள் அனைவரையும் கூப்பிட்டுக் காட்டினார். மறுநாளே இன்னுமொரு பேப் பரிலும் இச்செய்தி வந்தது. திரும்பவும் காட்டி, “இரண்டு வருடங்களாக எனக்கு வைட்டமின் ஆகாரம் என்று என்னென்னவோ செய்து வருகிறீர்கள். அது போதாதென்று இன்ஜெக்ஷனும் கொடுக்க வேண்டும் என்று பார்த்தார்கள். இதோ பாருங்கள் என்ன ஆயிற்றென்று” என்று குழந்தை போல் சொன்னார்.

‘பாலோன்மத்த பிசாசவத்’, என்பதாக ஒன்றும் தெரியாத பாலகன், பித்தன் போல் தான் ஸர்வக்ஞர் ஆனாலும் ஒன்றும் தெரியாதவர் போல் நடந்து கொள்கிறார், நடிக்கிறார்.

நினைத்தால் ஒரே கணத்தில் எல்லா நோயையும் போக்க டித்துக் கொள்ள முடியாதா அவரால்? இந்த தேகம் தன்னுடையது அல்ல, யாரோ பார்த்துக் கொள்கிறார் என்று விட்டு விடுகிறார்.

இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னால் பகவானுக்குக் காமாலை வந்த போது அவருக்குச் சாதம் பிடிக்காமலிருந்தது.

சுமார் ஒரு வாரம் பத்து நாட்களாக நெல்பொறி தான் சாப் பிட்டார். எச்சம்மா, முதலியார் பாட்டி இருவரும் பகவானுக்கு உணவளிக்காமல் தாங்கள் சாப்பிடுவதில்லை என்று விரத தீக்ஷை இருந்ததினால், பகவான் அவர்களுடைய விரதம் பங்கமாவதைப் பொறுக்காமல், அவர்களிருவரும் கொண்டுவரும் சாதத்தில் நாலு நாலு பருக்கைகள் எடுத்துப் பொறியுடன் கலந்து எப்படியோ விழுங்கி விடுவார். எந்த சமயத்திலும் பிறரை மனம் நோகவிடாத பகவானின் கருணைக்கு ஈடு இணையுண்டோ?

காமாலையைப் போக்கடிப்பதற்கு எத்தனையோ வைத்தியர்கள் மருந்து கொடுத்தார்கள். பகவான் அவர்களுடைய திருப்திக்காக மருந்துகளையும், இந்த இருவரின் திருப்திக்காகச் சாதத்தையும் சாப்பிட்டார். மருந்துகளின் நன்மை, சாதத்தின் கெடுதல் இரண்டும் அவரை ஒன்றும் பண்ணவில்லை. மாதங்கள் ஓடின. சென்னையிலிருந்து ஒரு பெரிய டாக்டரை வர வழைத்தார்கள். பயன் ஒன்றுமில்லை. எல்லோரும் வந்துபோய் எல்லா மருந்துகளையும் சாப்பிட்டு முடித்த பகவான், கடைசியில் தாமாகவே சுக்கு, திப்பிலி இவைகளினால் வைத்தியம் பண்ணிக் கொண்டது போல் நடித்து காமாலையைப் போக்கடித்துக் கொண்டார். வியாதி எப்படிப் போயிற்றென்று யாராவது கேட்கட்டுமே பார்க்கலாம்!

★ ★ ★

27. பக்திச் சுவை

21-1-46

பொறியில் சாதத்தைக் கலந்து சாப்பிட்ட விஷயம் நேற்று எழுதினேனா? அப்பொழுது மற்றொரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது. எச்சம்மாள் சமையலில் எப்பொழுதும் காய்கறி வேகாமல் இருப்பது வழக்கமாம். சமையல் ருசியை விட பக்தி ருசியைத்தான் பகவான் அதிகமாக பார்க்கிறவர். ஆனால், சிலருக்கு எச்சம்மாளின் சமையல் பிடிக்காது. விடியற்காலம் பகவான் காய்கறி நறுக்குவதில் கலந்து கொண்ட பொழுது,

ஒரு பக்தர் பேச்சு வாக்கில் இதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். அதைக் கேட்ட உடனே பகவான், “உங்களுக்குப் பிடிக்கா விட்டால் நீங்கள் சாப்பிட வேண்டாம். எனக்கு நன்றாகத்தான் இருக்கிறது, நான் சாப்பிடுகிறேன்,” என்றார்.

மற்றொரு சமயம் எச்சம்மாள் ஊரில் இல்லாததினாலோ அல்லது உடம்பு சரியில்லாததினாலோ சுமார் பத்து நாட்கள் வேறு யார் மூலமாகவோ சாதம் அனுப்பினாராம். ஒரு நாள் அந்தச் சாதத்தை மறந்துவிட்டு மற்றதையெல்லாம் பரிமாறி முடித்தார்களாம். வழக்கமாக, பகவான் மற்றவர் சாப்பிடலா மென்று சைகை காட்டிவிட்டுத் தாமும் சாப்பிடத்துவங்கு வார், ஆனால் அன்று இடது கையை கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டு பேசாமலே உட்கார்ந்திருந்தாராம். சாப்பிடலாம் என்று சைகையும் காட்டாமல், தானும் சாப்பிடாமல் பகவான் இருப்பதைப் பார்த்து, இலை முன் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். சமையலறையில் “என்ன, ஏன்?” என்று பேச்சு எழுந்தது. இதற்குள் எச்சம்மாள் சாதத்தைப் பரிமாறவில்லையே, என்று பரிமாறுகிறவர்களுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. “அட்டா, மறந்து விட்டதே”, என்று சாதத்தை பரிமாறவே, பகவான் வழக்கம் போல் சமிக்ஞை செய்து தாமும் சாப்பிட ஆரம்பித்தாராம்.

பக்தியுடன் அளிக்கப்படும் நிலக்கடலையானாலும், அறு சுவை உண்டியை விடப் பெரிய பிரியத்துடன், குசேலர் கையினால் அவல் தின்ற கிருஷ்ணன் போல், உண்பது அவர் வழக்கம்.

28. பிரம்மாஸ்திரம்

22-1-46

நேற்றே முந்தாநாளோ ஒரு பையன் — 18 வயது இருக்கலாம் எங்கிருந்தோ சைக்கிளில் வந்தான். ஹாலில் கால்மணி நேரம் உட்கார்ந்திருந்து, பிறகு பகவானருகில் சென்று

“ஓங்காரத்திற்கு பிறகு அடைய வேண்டிய நிலை என்ன?” என்று கேட்டான்.

பகவான் புன் முறுவல் பூத்துக்கொண்டு, பரிஹாஸமாக “ஓஹோ, அப்படியா? நீ இப்பொழுது எங்கிருந்து வந்தாய்? எங்கு போகிறாய்? என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் நீ யார்? அதை முதலில் சொன்ன பின் ஓங்காரத்தைப் பற்றிக் கேட்கலாம்” என்றார்.

அந்த பையன் “அது எனக்குத் தெரியவில்லையே” என்றான்.

“நீ இருப்பது நிஜம் தானே? நீ எப்படி இருக்கிறாய்? எங்கு இருக்கிறாய்? உன் உண்மையான உருவம் என்ன? அதை முதலில் தெரிந்து கொள். அது தெரிந்த பிறகு வேறு கேள்விகள் வந்தால் கேட்கலாம். ஓங்காரம் எங்கு அடங்கினால் நமக்கென்ன? அடங்கின பிறகு என்ன இருந்தால் நமக்கென்ன? நீ எங்கே அடங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்? எப்படி வந்து கொண்டிருக்கிறாய்? உனது நிலைகளையும் போக்குகளையும் முதலில் தெரிந்து கொண்டால் பிறகு மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசிக்கலாம்”, என்று பகவான் சொன்னார்.

இதற்கு அந்த இளைஞன் பதில் செல்ல முடியாமல் பகவானை நமஸ்கரித்து விட்டுச் சென்றான்.

கேள்வி கேட்பவர்களிடம் பிரயோகிக்க இதற்கு மிஞ்சிய பிரம்மாஸ்திரம் வேறென்ன இருக்கிறது? பகவான் இதைப் பிரயோகித்து விட்டால் யாராலும் மறுசொல் பேசவே முடியாது.

‘நீ யார்? தெரிந்து கொள்’, என்னும் போதனைக்கு “பிரம்மாஸ்திரம்” என்று பெயர் வைத்தார்களே, என்று கேட்கிறாயா? இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன் ஒரு சன்னியாசி வந்து ‘நான் இதைப் படித்தேன், அதைப் படித்தேன்’, என்று சொல்லிப் பகவானை என்னென்னவோ கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பகவானும் பொறுமையோடு, “ஐயா, நீங்கள் யாரென்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள்”, என்னும்

கருத்திலேயே பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அந்த சன்னியாசி விடாமல் விதண்டாவாதம் பண்ணத் தொடங்கி விட்டார். அப்பொழுது பகவான் உறுதியான குரலில், “இத்தனை நேரம் நீங்கள் வாதம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களே தவிர, முதலில் நீங்கள் யார் என்னும் என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லவில்லையே. முதலில் அதற்கு பதில் சொல்லி விட்டுப் பிறகு உங்கள் வாதத்தைத் தொடருங்கள். இப்பொழுது இந்த வாதம் புரிவது யார்? முதலில் சொல்லுங்கள்,” என்று கண்டிப்பாகக் கேட்டார். அதற்கு அவர் பதிலளிக்க முடியாமல் போய் விட்டார்.

பின்னர் ஒரு நாள் இந்தக் கருத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு “திவ்யாஸ்திரம்” (தெய்வீக ஏவுகணை) என்ற தலைப்பில் செய்யுட்களை எழுதி பகவானிடம் காட்டினேன். அவர் சிரித்துக் கொண்டே, “முன்பு நாயனாவும் (கணபதி முனி), கபாலியும் இங்கே இருந்த பொழுது என்னிடம் ஏதேனும் கேள்விகள் கேட்க வேண்டுமென்றால், முதலிலேயே கைகளை கூப்பிக் கொண்டு, ‘ஸ்வாமி, ஸ்வாமி! உங்கள் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்காமலிருந்தால் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன்’ என்பார்கள். பேசும் போது, ‘நீ யார்?’ என்று என்வாயில் வந்தால் போதும் அவர்கள், ‘போச்சு, உங்கள் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துவிட்டீர்களா! நாங்கள் இனி பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது!’ என்பார்கள். அவர்கள், ‘பிரம்மாஸ்திரம்’ என்று சொன்னதை நீங்கள் ‘திவ்யாஸ்திரம்’ என்று சொல்கிறீர்கள்”, என்றார்.

அதன் பிறகு நானும் பிரம்மாஸ்திரம் என்றே சொல்லி வருகிறேன். நிஜமாக இந்த அஸ்திரத்தின் எதிரில் யாரால் நிற்க முடியும்?

நான் எழுதியுள்ள செய்யுட்களில் ஒன்றின் பொருளைக் கீழே தருகிறேன்: “ஸகல வேதாந்தத்தின் சாரத்தையும் ஸங்கிரஹித்து, ஆத்மாவினுடைய சித் என்னும் அக்னியில் புடம் பண்ணி, தியானம் என்னும் சாணைக்கல்லில் தீட்டினால் ‘நான் யார்?’ என்னும் திவ்யாஸ்திரம் பிரகாசிக்கிறது”

29. “அது ஆட இது தேட”

23-1-46

சில காலம் முன்பு பக்தர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலுள்ள “ஹம்ஸ கீதை” யில் உத்தம சித்தருடைய லக்ஷணங்களை விளக்கும் ஒரு சுலோகம் அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது மிகவும் உத்ஸாகத் துடன் அந்த ஸம்ஸ்கிருத சுலோகத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் காட்டினார்.

அப்பொழுது அங்கிருந்த பலராமரெட்டி அவர்கள் “தெலுங்கில் கூட” என்றார்.

தெலுங்கில் “ஆடவெலதி” என்று ஒரு செய்யுள் சந்தம் உண்டு. பகவான் அந்த சுலோக பாவத்தை அந்த சந்தத்தில் தெலுங்காக்கி எழுதினார். ஆனாலும் மொழி பெயர்ப்பில் பாவம் முழுமையாக வரவில்லையோவெனப் பகவான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, “தேடகீதை” யில் எழுதினால் இன்னும் நயமாக இருக்குமோ? என்று மெதுவாக சொன்னேன். “தேடகீதை” என்பது இன்னொரு செய்யுள் சந்தம்.

அப்படியே மாற்றலாமே. “அது ஆட, இது தேட” என்றார் பகவான். தெலுங்கில் “ஆட” என்றால் “ஆட்டம்”, “தேட” என்றால் “செய்யுள்”. எனக்கென்னவோ அது வினோதமாக இருந்தது.

நான் பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு மறுபடியும் வந்த போது பகவான் ‘தேடகீதை’ யில் செய்யுளை எழுதி முடித்து “சரியாக இருக்கிறதா பாருங்கள்” என்று எழுதிய காகிதத்தை என்னிடம் கொடுத்தார். செய்யுள் அவ்வளவு சரியாக அமைந்ததாகத் தோன்றாவிடினும் பகவான் எழுதினதே போதுமென்கிற மகிழ்ச்சியில், “பகவான் எப்படி எழுதினாலும் நன்றாகவே இருக்கும்” என்று சொன்னேன்.

“போகட்டும், இந்த சாமர்த்தியமற்றவன் எழுதியது ஒருத் தருக்காவது நன்றாக இருந்தால் அதுவே போதும்” என்றார்

பகவான். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் 'பக்'கெனச் சிரித்தார்கள். தாம் சாமர்த்தியமற்றவராம்! மற்றவர்களெல்லோரும் பெரிய பண்டிதர்களாம்! இதை எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு ஒரு குட்டு வைத்தது போல என்பதைத் தவிர வேறென்ன சொல்வது? அத்துடன் நிற்காமல், "இங்கு பாவம் குறைவாக இருக்கிறது, அங்கு இலக்கணம் போய் விட்டது என்று நாள் முழுவதும் பலராம ரெட்டியாருடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார். நேற்று காலை பாராயண சமயத்தில் நான் வந்த போது ஒருவிதமாக அந்தச் செய்யுளை முடித்து சுலோகம் தானெழுதிய செய்யுள் இவற்றை என்னிடம் கொடுத்தார். வீட்டிற்கு வந்த பின் எனக்கு ஒரு அக்ஷரத்தைப் பற்றி சந்தேகம் எழுந்தது. ஆச்ரம நோட்டுப் புத்தகத்தில் பிரதியெடுத்துவிட்டு அந்த காகிதத்தை நாமே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற ஆசையுடன் அதை நன்றாக கத்தரித்துப் பையிலிட்டுக் கொண்டு ஆச்ரமத்திற்கு எட்டு மணிக்குப் போனேன். நமஸ்கரித்து எழுந்தவுடன் எனக்கு எந்த அக்ஷரத்தில் சந்தேகம் தோன்றியதோ அதையே பகவான் குறிப்பிட்டு, 'அதை மாற்ற வேண்டும், காகிதத்தை என்னிடம் கொடுங்கள்', என்று கேட்டார். "யாராவது கேட்டால் நான் காட்ட வேண்டாமா?" என்று சொன்னார். என் மனக்கருத்தை அவர் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டதைக் கண்டு வியப்படைந்தேன்."

முன்னால் இது போன்று எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்திருக்கின்றன. பகவான், "என் காகிதத்தைக் கொடுத்துவிடு", என்று பள்ளிப் பையன் போல் கேட்ட போது, என் ஆசையை நினைத்துக் கூச்சமும், அதட்டுவாரோ என்று அச்சமும், அவர் பேசிய விதத்தை நினைத்துச் சிரிப்பும் வந்தது. "இதோ கொண்டு வந்திருக்கிறேன்", என்று கொடுத்தேன். அதைப் பெரிய பொக்கிஷத்தை வைப்பது போல் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டார். இன்னும் அந்தப் பத்யத்தில், "இது சரியில்லை, அது சரியில்லை" என்றே நேற்றைய நாள் முழுவதும் கழிந்தது. என்னை அவர் கேட்ட பொழுது, "தெய்வ மொழிக்கு இலக்கணம் குறுக்கே நிற்குமா?" என்றேன். "அது சரிதான்", என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். கடைசியில்

“தேடகீதை” சந்தத்தில் எப்படியோ நன்றாக எழுதி, அந்தக் காகிதத்தை அவரிடம் திரும்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒப்பந்தத்தின் பேரில் அதைப் பிரதி நகலெடுத்துக் கொள்ள என்னிடம் கொடுத்தார். ‘இந்த சின்ன விஷயத்திற்காக எங்களுடன் பகவான் விளையாட்டுப் போல் பேசி இறுதியில் “தேடகீதை” யில் எழுதி முடித்தார். “அது ‘ஆட’ (ஆட்டம்), இது ‘தேட’ (செய்யுள்) என்ற அவர் மொழிந்தாரே,” இது தான் அதன் பொருள் போலும்.

அந்தப் பாட்டின் பொருள் பின்வருமாறு:

“உடல் நிலையற்றது, அது இருப்பதோ அல்லது கர்ம வசத்தால் போய்விடுவதோ யாருக்குத் தெரியும்? கள் குடித்தவன் அந்த மயக்கத்தில் அவனுடைய ஆடையைப் பற்றி எப்படித் தெரிந்துகொள்ள மாட்டானோ அப்படியே தன்னை அறிந்த ஸித்தன் தன் உடம்பை அறிய மாட்டான்.”

★ ★ ★

30. கோபம்

26-1-46

புதிதாக வந்துள்ள ஒரு ஆந்திர இளைஞர் நேற்று தன்னுடைய புலன்களின் சபலத் தன்மையை விவரமாக பகவானிடம் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

“எல்லாம் மனசுதான் ஐயா, அதைச் சரி பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்”, என்றார் பகவான்.

“அது சரிதான் ஸ்வாமி. எவ்வளவு தான் குறைத்துக் கொள்ளலாமென்றாலும் இந்தக் கோபம் இருக்கிறதே அது திரும்பத் திரும்ப வந்து கொண்டேயிருக்கிறது என்ன செய்யட்டும்?” என்றான் அந்த அப்பாவி.

“ஓ! அப்படியா? அந்தக் கோபத்தின் மீதே கோபித்துக் கொண்டு விடுமேன்! எல்லாம் சரியாய் விடும்”, என்றார் பகவான்.

ஹாலில் எல்லோரும் சிரித்தனர். நிஜமாக எல்லோரிடமும் கோபிப்பவனுக்கு தன் கோபம் மேல் கோபம் வருவதில்லையே என்று தன்னுள்ளேயே சற்று திருஷ்டியைத் திருப்பினால், எல்லாக் கோபத்தையம் அவன் கடந்துவிடக் கூடுமல்லவா?

இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன் பக்தரொருவர் வந்து தன்னை யாரோ ஒருவர் எப்போதும் தூஷித்துக் கொண்டே யிருப்பதாக பகவானிடம் பலமுறை கூறினார். பகவான் அதைக் கேட்டும் சும்மாயிருந்தார். எத்தனை முறைகள் எவ்வளவு சொன்னாலும் பதில் வராததினால் அந்த பக்தர் அடக்க முடியாமல், “அநாவசியமாக அவ்வளவு தூரம் என்னைத் தூஷிப்பதால் எனக்குக் கோபம் வருகிறது கட்டுப் படுத்திக் கொள்ளலாமென்றால் என்னால் முடியவில்லையே, என்ன பண்ணுவது?” என்றார் பக்தர்.

அதற்கு பகவான் சிரித்துக் கொண்டே, “என்ன பண்ணுவதா? நீயும் அவருடன் சேர்ந்து உன்னையே திட்டிக் கொள், சரியாய்ப் போய்விடும்,” என்றார். எல்லோருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

அந்த பக்தர் ஒன்றும் தோன்றாமல், “சரியாப் போச்சு! என்னையே திட்டிக் கொள்ளனுமா?” என்றார். “ஆமாம் ஐயா!” அவர்கள் தூஷிப்பது உன் சரீரத்தைத் தானே? கோபத்திற்கும் தாபத்திற்கும் இடமான இந்த சரீரத்திற்கு மிஞ்சி நமக்குப் பகைவர் யார்? நாமாகத் துவேஷிக்க வேண்டிய இந்த சரீரத்தை துவேஷிக்காமல் ஏமாந்திருக்கும்போது யாராவது துவேஷிக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் நமக்கு விழிப் பூட்டுகிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு, அப்பொழுதாவது நாம் தெரிந்து கொண்டு அவர்களுடன் சேர்ந்து இந்தக் காயத்தை நிந்தித்துத் தள்ள வேண்டுமே தவிர அவர்களை பதிலுக்குத் துவேஷிப்பதால் பயன் என்ன? நம்மை இகழ்பவர் களை நண்பர்களாக நினைக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு நடுவில் நாமிருந்தால் தான் நமக்கு நல்லது. நம்மைப் புகழ்பவர் நடுவில் இருந்தால் நாம் ஏமாந்து விடுவோம்,” என்று சொன்னார் பகவான்.

1924 ஜூன் மாதம் ஆச்ரமத்தில் திருடர்கள் நுழைந்து பக்தர்களை அடித்ததோடல்லாமல் பகவானையும் தொடையில் அடித்து விட்டு ஓடிப்போன பிறகு பக்தர்களெல்லோரும் தமக்குள் ஒருவருக்கொருவராக “என்னை அங்கே அடித்தான், இங்கே அடித்தான்”, என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, “பகவானைக் கூட அந்த துஷ்டர்கள் அடித்து விட்டார்களே”, என்ற பொழுது, பகவான் சிரித்துக்கொண்டே, “ஆஹா! நீங்களெல்லாம் புஷ்பங்களால் பூஜை செய்தால் அவர்கள் தடியால் பூசை போட்டார்கள். அதுவும் பூஜைதானே. அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது இதை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாதா?” என்றாராம். பகவான் தான் அனுஷ்டிப்பதைத் தான் போதித்தாரென்பதற்கு இதுவே ஒரு கண்கூடு இல்லையா?

31. அம்பிகை அலங்காரம்

27-1-46

சென்ற நவராத்திரிப் பண்டிகைக்கு இங்கு ஆச்ரமத்தின் மாத்ருபூதேச்வரர் ஆலயத்தில் அலங்காரங்களும் பூஜைகளும் நடைபெற்றதை நீங்கள் கூட முதல் நாள் என்று பார்த்தீர்களல்லவா? ஒன்பது நாட்களும் தினம் ஒருவிதமாக அலங்காரம் செய்தார்கள். ஒருநாள் அம்பாள் சிவனைப் பிரிந்து இருக்க முடியாமல் தவமிருந்தாளென்ற புராணக் கதையை அநுசரித்து, ஒரு மரத்தின் நிழலில் இருப்பது போல் அலங்கரித்திருந்தார்கள். இரவு சாப்பாடான பிறகு பகவானுக்கு இவ்வாறு அலங்காரம் செய்த அம்பாளைக் காட்டினார்கள்.

மறுநாள் காலை ஹாலில் அருணாசலேச்வரர் கோயிலில் பண்ணும் அலங்காரத்தைப் பற்றியும் இங்கு பண்ணும் அலங்காரத்தைப் பற்றியும் பேசும் போழுது பகவான், “நேற்று அம்பாள் தபஸ் என்று அலங்காரம் செய்தார்கள். கணவனைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் தவிக்கும் அம்பாள், பட்டுப் புடுவை கட்டிக்கொண்டு, தங்க நகைகள் போட்டுக்

கொண்டு, பூமாலைகள் அணிந்து கொண்டு நேர்த்தியாக மரத் தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கிறோம். என்ன பொருத்தமோ? இந்த அலங்காரத்தைப் பாருங்கள். நம் ஜனங்கள் பண்ணுவதெல்லாம் இப்படித்தானிருக்கும். தபஸ் என்றால் தவிப்பது இல்லையா? அம்பாள் தவமிருப்பது, விளையாட்டாகப் பரமேஸ்வரனுடைய கண்களை அவள் பொத்திய பாப நிவாரணத்திற்காகத் தவமேற்கும்படி சிவனிட்ட ஆக்ஞையின் படி அவரை விட்டுப் பிரிந்து வந்து, வருந்தி, மெலிந்து அவரே நினைவாக சரீர நினைவற்று கடுந்தவம் புரியும் அம்பாள் வேஷமாம் இது. எப்படி இருக்கிறது பாருங்கள்! வைர வைரீரியங்கள் போட்டுக் கொண்டு பூமாலைகள் தரித்துக் கொண்டு மஹாராணி போல் இருக்கிறாள், அலங்கரிக்கிறார்கள்,” என்றார்.

★ ★ ★

32. ஓளவையார் பாட்டு

30-1-46

நான்கு நாட்களாக பகவான் ஸமீபத்தில் அச்சாகி வந்திருந்த “ரமண லீலா” வை. பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதில் கொடுத்திருந்த ஓளவையார் பாட்டின் அர்த்தத்தைப் பார்த்து விட்டு அது சரியர்க இல்லையென்றார் பகவான். அந்த நூலில் எழுதப்பட்டிருந்த பொருள் வருமாறு:

“ஏ, வயிறே! நீ ஒரு நாளாவது உணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய். இரண்டு நாட்களுக்குச் சேர்த்து உண் என்றாலும் மாட்டாய். உன்னால் நான் படும் கஷ்டத்தை நீ உணரவில்லை. உன்னோடு வாழ்வது கஷ்டம்” என்று தன் வயிற்றிடம் சொல் கிறான் ஜீவன்.

பகவான், இது சரியல்ல என்றும், இப்படியிருக்கவேண்டுமென்றும் கூறினார். ஜீவன் வயிற்றிடம் குறை கூறாமல், வயிறே ஜீவனைப் பார்த்து குறை கூறுவதாகவும் பாட்டை மாற்றினார். பகவானுடைய மாற்றத்தின்படி சரியான அர்த்தம் பின் வருமாறு:

“ஒரு நாள் கூட நீ உண்பதை நிறுத்த மாட்டேன் என்கிறாய். நீ ஏன் இரண்டு தினங்களுக்கு ஒரு முறை சாப்பிடக்கூடாது? என் சிரமத்தை நீ ஒரு நாளும் உணருவதில்லை. ஆகையால், ஏ, ஜீவனே, உன்னோடு காலம் கடத்துவது கஷ்டமாயிருக்கிறது,” என்று வயிறு சொல்கிறானும்.

“அதாவது, ஞானியர்க்கும் கர்மத்துடன் கூடின இந்த உடலுடன் வாழ்வது கஷ்டமாக விருக்கிறது. மரணமென்றால் கஷ்டமேயில்லை. ஏனெனில், உயிர் போவதென்பது தன்னிலையில் அடங்குவதென்பதுதானே, அவர்களுக்கு? ஆகையால் கர்மத்துடன் கூடின இந்த உடலுடனிருப்பது தான் அவர்களுக்குக் கஷ்டம். இதுதான் அந்தப் பாட்டையெழுதிய பெரியவரின் கருத்து.”

நம் போன்றவர்களுக்கு சாவென்றால் அச்சமாக விருக்கிறது. ஏன்? இந்த உடல்தான் “நான்” என்ற அபிமானம் போகாததால் தான். தனது உண்மையான நிலையைத் தெரிந்து கொண்டவர்களுக்கோ, உடலுடனிருப்பது பெரும் சுமையாக விருக்கிறது. இந்த சரீரத்துடன் இருக்கும் வரையில் தூக்கம், உணவு இவற்றிற்கேனும் போவது, வருவது எல்லாம் தவிர்க்க முடியாதது. இவையெல்லாம் ஞானிகள் சுகானுபவத்திற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. “கோடையில் நமக்கு வேஷ்டி உடுத்திக் கொண்டிருப்பதே சிரமமாயிருக்கிறது. அதையே எடுத்துவிடலாமென்று தோன்றும்பொழுது பெரிய உபசாரத்துடன் கோட்டும் பாண்டும் போட்டுக் கொள்”, என்றால் எப்படி இருக்கும். இந்த வயிற்றுடன் வாழ்வது கஷ்டமென்கிறான் ஜீவன். இந்தப் பாட்டுக்கு எதிர் வெட்டாக பகவான் எழுதிய பாட்டின் பொருள் இப்படி இருக்கிறது:

வயிறே ஜீவனிடம், “உன்னோடு வாழ்வது கஷ்டமப்பா”, என்கிறதாம். அவருடைய சாதுர்யத்தைப் பார். அதில் சமத் காரமாக, “ஜீவனே! வயிருகிய எனக்கு ஒரு கணமேனும் ஓய்வு கொடுக்க மாட்டாய். ஒரு கணமும் உணவு உண்ணாமல் இருக்க மாட்டாய். என் துன்பத்தை நீ ஒரு நாளும் அறிய மாட்டாய். உன்னுடன் வாழ்வதே அரிது.” அதாவது “ஜீவன் ஒரு கணங்கூட மூச்சு விடுவதை நிறுத்துவதில்லையாம்.

ஆகவே, உன்னோடு வாழ்வது தொல்லையென்று வயிறு சொல் கிறது'', என்று பகவான் விளக்கிக் கூறினார்.

இந்தக் கடிதத்தை சன்னிதியில் படித்தபோது ஒரு தமிழ் பக்தர் விஷயம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, “ஒளவையார் பாட்டு பிரசித்தமானது. ஆனால் பகவான் எழுதியிருப்பது மிகவும் புதுமையாக இருக்கிறதே! வயிற்றின் மேல் கருணை காட்டியது பகவானைத் தவிர வேறொருவரும் இல்லை. ‘இது, எந்த சந்தர்ப்பத்தில் எழுதினீர்கள்?’ என்று கேட்டதற்கு பகவான் சிரித்துக்கொண்டு, ‘அதுவா? ஒரு சித்ரா பௌர்ணமியன்று இனிப்பும் காரமுமாக விருந்து சாப்பாடு வயிரரச் சாப்பிட்டு உட்கார்ந்திருந்தோம். நேரம் கழித்துச் சாப்பிட்டதினால் எல்லொருக்கும் ஆயாசமாகயிருந்த அப் பொழுது சோமசுந்தரஸ்வாமி ஹாலில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டு வயிறை தடவியவாறு:

ஒரு நாளுணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய்
இரு நாளைக் கேலென்றலேலாய் - ஒரு நாளும்
என்னோயறியாய், இடும்பை கூரென் வயிறே!
உன்னோடு வாழ்த லரிது.

என்று ஒளவையார் எழுதிய வெண்பா பாடினார். அப் பொழுது தமாஷாக,

ஒரு நாழிகை வயிறேற் கோய்வீயாய் நாளும்
ஒரு நாழிகை யுண்பதோயாய் - ஒரு நாளும்
என்னோவறியா யிடும்பைக் கூரென்னுயிரே
உன்னோடு வாழ்த லரிது.

என்று வெண்பாவாகவே நானும் பாடினேன். இப் பொழுது படித்தது அந்த இரண்டு வெண்பாக்களுடைய தாத்தர்யம்தான்’ என்றார்.

33. உயர் ஒளி வழிகளும் லோகங்களும்

31-1-46

இன்று காலை செய்தித்தாளில், துரியலோகம் முதலான வற்றுக்குப் போகும் ஒளிமயமான அர்ச்சிராதி மார்க்கங்களைப் பற்றின கட்டுரை ஒன்றை படித்த பகவான், “அர்ச்சிராதி மார்க்கங்கள், அவற்றின் மூலம் பெறுகிற உயர் லோகங்கள் என்று என்னவெல்லாமோ எழுதி யிருக்கிறார்கள். எல்லா லோகங்களும் இந்த லோகத்தைப் போலவேயிருக்கும். அதிசயமாய் என்ன இருக்கிறது? இதோ ரேடியோ பாருங்கள். இதுவரை மத்ரூஸ் ஸ்டேஷன் பாடிக் கொண்டிருந்தது. இப்போது திருச்சிராப்பள்ளி. இன்னும் திருப்பினால் மைசூர் ஸ்டேஷன் வருகிறது. இத்தனை ஊர்களும் இந்த ஸ்ஷண நேரத்தில் திருவண்ணாமலையிலேயே இருக்கின்றன. அப்படியே எல்லா லோகங்களையும் மனதைத் திருப்பினால் போதும் ஒரு ஸ்ஷணத்தில் பார்க்கலாம். திரிந்து திரிந்து சலிப்பே தவிர என்ன லாபம்? அலைந்து மனச்சாந்தி ஏது? அது வேண்டுமென்றால் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் மனது சாந்தியில் ஒடுங்காது” என்றார்.

இப்படியே முன்னம் ஒருவர், “வைகுண்டம், கைலாஸம், இந்திர லோகம், சந்திர லோகம் என்று சொல்கிறார்களே, இவையெல்லாம் நிஜமாக இருக்கின்றனவா?”, என்று பகவானிடம் கேட்டதற்கு, “ஆமாம், நிஜமாகவே இருக்கிற தென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அங்கேயும் இது மாதிரி ஒரு ஸ்வாமி உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பார். இப்படியே பக்தர்களும் அவரைச் சுற்றி இருப்பார்கள். அவர்கள் ஏதோ கேட்பார்கள். அவர் ஏதோ பதில் சொல்வார். எல்லாம் இப்படியே இருக்கும் அதனாலென்ன ஆயிற்று? சந்திரலோகம் பார்த்தால் அதன் பின் இந்திரலோகத்தைப் பார்த்தால், அதன் பின் வைகுண்டம், அதன்பிறகு கைலாஸம் அது இது என்று மனம் அலைபாய்ந்து கொண்டேயிருக்கும். சாந்தி ஏது? சாந்தி வேண்டுமென்றால் விசாரம் செய்து தன்னைத் தானே தெரிந்து கொள்வதுதான் சரியான வழி. தன்னை அறிந்தால் எல்லா

லோகங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தில் தன்னுள்ளேயே பார்க்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான தன்னை அறிந்தால் தன்னைத் தவிர்த்து அன்னியமாக எதையும் காண முடியாதே! அப்பொழுது, இந்த விதமான கேள்வியே வராது. அந்த வைகுண்டமோ, கைலாஸாமோ இருந்தாலும் சரி, இல்லா விட்டாலும் சரி, நீ இருப்பது நிஜமில்லையா? நீ எப்படி இருக்கிறாய். எங்கு இருக்கிறாய்? உன் ஸ்திதி, கதி என்ன? அதை முதலில் தெரிந்து கொள். அதன் பிறகு அந்த லோகங்களைப் பற்றி ஆலோசிக்கலாம்,” என்றார் பகவான்.

34. புத்தகங்கள்

1-2-46

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் ஒரு நாள் காலே எட்டு—ஒன்பது மணி சமயம். ஒருவர் பகவானிடம் வந்து தீனக் குரலில், “பகவானே, புத்தகங்கள் படித்துக் கரையேறும் வழி ஏதேனும் காணலாமென்று நினைத்தால், எனக்குப் படிப்பு வர வில்லையே, நான் என்ன பண்ணுவது?” என்று கேட்டார்.

படிப்பு வராவிட்டாலென்ன? உன்னை நீ தெரிந்து கொண்டால் போதும். “இங்கேயிருக்கிற இவர்கள் எல்லோரும் புத்தகங்களைப் படித்துக் கொண்டே யிருக்கிறார்கள். எனக்கொன்றும் முடியவில்லை, என்ன செய்வது?” என்றார் பகவான்.

பகவான் தன் கையை அவர் பக்கம் நீட்டி, “புத்தகம் என்ன சொல்கிறது என்கிறாய்? உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு என்னைப் பார் என்கிறது. கண்ணாடியைக் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டால் உன் முகத்தை நீயே பார்த்துக்கொள் என்று காட்டுகிறது. முகம் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே தான் காட்டுகிறது. முகத்தைக் கழுவித் கொண்டு அதில் பார்த்தால் சுத்தமாகக் காட்டுகிறது. இல்லாவிட்டால் இங்கே அழுக்கு இருக்கிறது. அங்கே அது, கழுவிக்கொண்டு வா என்கிறது. புத்தகமும் அப்படியேதான். தன்னைத்தானே

தெரிந்து கொண்டபின் புத்தகத்தைப் பார்த்தால் எல்லாம் புரிகிறது. தன்னைத் தானே காணாமல் புத்தகத்தைப் பார்த்தால், 'உன்னிடம் எவ்வளவோ குறைகள் இருக்கின்றன. அதை சரி பண்ணிக் கொண்டு என்னைப் பார்', என்கிறது. அதனால் நீ உன்னைப் பார். மற்றதெல்லாம் உனக்கெதற்கு?' என்றார்.

பக்தர் அதோடு திருப்தியடைந்து தைரியத்துடன் சென்றார். கூடியிருந்த பக்தர்களில் ஒருவர், "நீங்கள் அவருக்கு வினோதமான முறையில் விளக்கம் கூறினீர்களே?" என்றார்.

"வினோதமென்ன? அதெல்லாம் வாஸ்தவம்தானே?" நான் முதலில் என்ன புத்தகங்கள் படித்தேன்? யாரிடம் என்ன தெரிந்துகொண்டேன்? ஒரே நிலையில் இருந்து கொண்டிருந்தேன். சில நாட்களுக்குப் பின் பழனிஸ்வாமி டவுனில் ஒருவரிடமிருந்து நல்ல நல்ல வேதாந்த புத்தகங்கள் கொண்டு வந்து தப்புதப்பாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். வயதானவர் அவர். சரியாகப் படிக்க வராது. ஆனால் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையோ அதிகம். விடாப்பிடியாக சிரத்தையுடன் படிப்பார். அதைக் கண்டு எனக்கு சந்தோஷமேற்பட்டது. அதனால் நாமே படித்து அவருக்குச் சொல்லலாமென்று அந்தப் புஸ்தகங்களை வாங்கிப் படித்தால் அவற்றில் எழுதியிருப்பதெல்லாம் எனக்கு முன்பே அனுபவமானதாக இருந்தது! 'அட; நம் விஷயமே இதில் எழுதியிருக்கிறதே', இதைப்படி? என்று ஆச்சரியமாயிற்று. ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் இப்படியே இருந்தது. விஷயம் எல்லாம் அனுபவத்திலேயே இருந்ததினால், எதைப் பார்த்தாலும் கணத்தில் புரிந்தது. அவர் இருபது நாட்களில் படித்து முடிக்கும் புஸ்தகத்தை நான் இரண்டு நாட்களில் முடித்து விடுவேன். அவர் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்து இன்னொன்று கொண்டுவருவார். இந்த விதமாகத்தான் எனக்குப் புஸ்தகங்களுடன் அறிமுகம் ஏற்பட்டது," என்றார் பகவான்.

"சிவப்பிரகாசம் பிள்ளை எழுதியுள்ள பகவான் சரித்திரத்தில், பிரம்மம் என்னும் பேர் அறியாமலேயே பிரம்மஞானம்

பெற்ற புலவர் என்று பகவானே இதற்காகத்தான் சொன்னார் போலும்”, என்றார்கள் பக்தர்கள்.

“உம், உம்,” அது சரி, அதனால் தான் “தன்னைப் பார்த்த பிறகு புத்தகம் பார்ப்பது நல்லது”, என்றார் பகவான். “அப்படிப் பண்ணினால் வாஸ்தவத்தில் உள்ளதற்கு அது பரிபாஷை என்று தெரிகிறது. அப்படி இல்லாமல், தன்னைப் பார்க்காமல் புத்தகத்தைப் பார்த்தால் அவை ‘எத்தனை குறைகள் உன்னிடம் இருக்கிறதோ பார்!’ என்கிறது”, என்றார் பகவான்.

“பகவான் போல் ஆவது எல்லோருக்கும் சாத்தியமா என்ன? ஆகையால் புத்தகங்களின் உதவியிருந்தால் தம் முள்ளிருக்கும் குறைகளைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளலாமல்லவா?” என்றார் ஒரு பக்தர்.

“அது சரிதான். நான் படிப்பது ஸஹாயம் செய்யா தென்று சொல்லவில்லையே? படிப்பு வரவில்லையே எப்படிக்கடையேறுவது? என்று அதே விசாரத்தில் மூழ்கிப்போகக் கூடாதென்றுதான் சொன்னேனே தவிர, படிக்கக் கூடா தென்று சொன்னேனா? இப்பொழுது பாருங்கள், அவர் எவ்வளவு திகிலுடன் கேட்டார். அப்படியிருக்கிறவர்களுக்கு யதார்த்தத்தை சொல்லாவிட்டால் அவர்கள் இன்னும் தளர்ந்து போய் விடுவார்கள்,” என்று பகவான் கூறினார்.

★ ★ ★

35. வியாதி

2-2-46

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் நமது பெரியண்ணா ஆச்ரமத்திற்கு வந்திருந்த பொழுது, மன்னே வெங்கடராமய்யா எனும் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி இங்கே வந்திருந்தார். சிறிது காலத்திற்கு முன் அவருக்கு ஏதோ வியாதியிருந்து குணமாகி இருந்தாலும், பூரண்மாகத் தேறவில்லையாம். அவர் விடியற்காலையிலிருந்து அந்த வியாதியைப் பற்றியே தம்மிடம் வர்ணித்துக் கொண்டு

இருந்ததை பகவான் பொறுமையோடு கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். இரவு எட்டரை மணிக்கு பகவான் “ஆமாமையா, இந்தச் சரீரமே நமக்கு ஒரு வியாதிதான். அதற்கு இன்னொரு வியாதி வந்தால் அதனால் முதல் வியாதிக்கு வியாதி வந்தது என்று ஆகிறது. வியாதியான இந்த சரீரம் நம்மை பாதிக்காமலிருக்க முதலில் மருந்து சாப்பிட்டால், அதன் பிறகு வந்த வியாதி, வியாதிக்கு வியாதி ஆகையால் நம்மை ஒன்றும் செய்யாது. முதலில் அந்த வியாதியைப் போக்கடிப்பதற்கு உபாயம் தேடாமல், அதைப் பற்றியே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால் என்ன பிரயோஜனம்? இந்த நகல் வியாதியை அது வந்த வழியே போகவிட்டு அசல் வியாதிக்கு மருந்து தேடும் வழியைப் பாருங்கள்”, என்றார். இதற்கு உதாரணமாக முந்தா நாள் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது, பக்தர்களின் தூண்டுதலின் பேரில் “திரிசூலபுர மஹாத்மிய”த்தை விச்வநாத பிரம்மச்சாரி ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழில் உரைநடையாக மொழிபெயர்த்தார். அதை எழுதி முடித்த பொழுது பகவானுக்குக் கொஞ்சம் உடம்பு நலமில்லாமல் இருந்தபடியால், அதை அவரிடம் காண்பித்தால், அவர் அதைத் திருத்துவதில் ஈடுபட்டு அதனால் அவருக்குச் சிரமமேற்படுமென்று, காட்டாமல் மறைத்து வைத்தார்கள். உடல்நிலை சரியாகு முன்னரே, பகவான் ஒருநாள் விசுவநாதரிடம், “என்ன ஓய்! மாஹாத்மியம் எதுவரை வந்திருக்கிறது?” என்று கேட்டார். பகவானிடம் பொய் சொல்ல மனம் வராமல் பிரம்மச்சாரி பூர்த்தியாகி விட்டதென்றார். “என்னிடம் கொண்டு வரவில்லையே ஏன்?” என்றார் பகவான். பகவானுக்கு உடம்பு சரியாக இல்லையென்பதால் கொண்டு வரவில்லை என்று அவர் கூறினார். “ஓஹோ! சரி, சரி, என் உடம்பு சரியாகாவிட்டால் எனக்கென்ன? அதனுடைய பாடை அது படுகிறது. எனக்கென்ன ஓய்? நான் சும்மாத்தானே இருக்கிறேன்? புத்தகத்தை கொண்டு வந்தால் திருத்துகிறேன்.” “இந்த சரீரத்துக்கு ஏதேனும் உபசாரம் வேண்டியிருந்தால் இவர்கள் எல்லோரும் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். அதைக் கொண்டுவா,” என்றார் பகவான். வேறு வழியில்லாமல் அவர் புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். விளக்கு

வைத்துக்கொண்டு இரவில் கூட பகவான் அதைத் திருத்தினார். அவருடைய சரீர உபாதை அந்தக் காரியத்திற்குச் சிறிதேனும் தடையாக இல்லை.

★ ★ ★

36. கௌபீனவந்த: கலுபாக்யவந்த:
(கௌபீனதாரி அன்றோ பாக்கியவான்)

5-2-46

ஸமீபத்தில் தெலுங்கில் அச்சாகி வந்த “ரமண லீலை”யை பகவான் நடுநடுவில் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார் அல்லவா? இது சம்பந்தமாக பகவானிடம் ரங்கசுவாமி “துண்டைப் பற்றிய கதையை இதில் போட்டிருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார். இந்த கதை அதில் இல்லாததினால் பகவான் இவ்வாறு கூறினார்.

“சுமார் நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னால், 1906- என்று நினைக்கிறேன். நான் பச்சையம்மன் கோவிலில் இருக்கும் போது யாரோ ஒருவர் கொண்டு வந்து கொடுத்த ஒரே ஒரு மலையாளத் துண்டு தான் என்னிடமிருந்தது. அதனுடைய நெசவு அவ்வளவு நன்றாக இல்லையாதலால் இரண்டே மாதங்கனில் அதில் கணக்கில்லாமல் ஒட்டை விழுந்து விட்டது. பழனிச்சாமி ஊரில் இல்லை. சமையல் மற்ற வேலையை எல்லாம் நானே பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இதனால் அடிக்கடி கையைத் துண்டில் துடைத்ததினால் அதனுடைய நிறமே மாறி விட்டது. அதை என்மேல் விரித்துப் போட்டுக் கொண்டால், விஷயம் வெளியே தெரிந்து விடுமென்று அதைச் சுருட்டி அருகில் வைத்துக்கொள்வேன். அது எப்படி இருந்தால் நமக்கென்ன? அதனால் காரியமானால் போதும். ஸ்நானம் பண்ணியவுடன் அப்படியே துவட்டிக் கொண்டு அதை மறைவாக உலர்த்தி, இரண்டாம் பேருக்கு தெரியாமல் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தேன். ஒரு நாள் குறும்புப் பயல் ஒருவன் நான் அதை உலர்த்திக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, “சாமி, சாமி இந்தத் துண்டு கவர்னருக்கு வேணுமாம்; கேட்டு

வாங்கி வரச் சொன்னார்கொடுங்க.சாமி'', என்று பரிஹாஸமாகச் சொல்லிக் கையை நீட்டினான். “அம்மா! இந்த துண்டையா? ஊஹும், கொடுக்க மாட்டேன், போ, போ”, என்றேன்.

அந்தத் துண்டு வரவர ஆயிரம் ஓட்டைகளாக ஆயிற்று. அது சேஷ்யயர் முதலானவர்கள் கண்களில் பட்டுவிடுமோ என்று பக்கத்தில் வைத்துக் கொள்வதை நிறுத்தி, ஸ்நான சமயத்தில் மட்டும் துடைத்துக் கொண்டு மறைவாக உலர்த்தி, கோவில் பிரகாரத்தில் உள்ள மரப்பொந்தில் மறைத்து வைத்து வந்தேன். ஒரு நாள் நான் எங்கேயோ போயிருந்த சமயம் சேஷ்யயர் எல்லோரும் எதையோ தேடிக் கொண்டே இந்த மரப்பொந்தில் கைவைத்த பொழுது துண்டு கிடைத்தது! அதன் நிலையைப் பார்த்து அவர்கள் மனம் நொந்து, நான் வந்த உடனேயே, “அப்பராதம் ஏற்பட்டு விட்டது ஸ்வாமி”, என்று வருத்தம் தெரிவித்தார்கள். “என்னய்யா விஷயம்?” என்றால், “ஐயோ ஆயிரம் ஓட்டைகளுடன் இருக்கும் இந்த துண்டினாலேயா ஸ்வாமி உடம்பை துடைத்துக் கொள்கிறார்? எங்கள் பக்தியை என்னவென்று சொல்வது? இது கூட கண்டு கொள்ளாமல் இருந்து விட்டோமே” என்று விசனப்பட்டு அடுக்கடுக்காய் புதுத்துண்டுகளை கொண்டு வந்தார்கள்.

இதற்கு முன்கூட இன்னொரு விஷயம் நடந்தது. என்னுடைய கௌபீனம் கிழிந்து போயிற்று. நான் எவரையுமே எதுவுமே கேட்பதில்லை. ஆனால் குட்டு வெளியாகக் கூடாதே! தைத்துக் கொள்ளலாமென்றால் ஊசிக்கும் நூலுக்கும் எங்கே போவது? கடைசியில் ஒரு முள்ளைக் கண்டெடுத்து அந்த கௌபீனத்திலிருந்த நூலையே எடுத்துத் திரித்து அந்த முள்ளில் ஒரு ஓட்டை பண்ணி ஊசி போலாக்கி நூலைக் கோத்து, எப்படியோ அந்த கௌபீனத்தைத் தைத்து, அந்தத் தையல் தெரியாமல் மடித்து கட்டிக் கொள்வேன். காலம் இப்படியே கழிந்தது. நமக்கென்ன வேண்டியிருக்கிறது? அந்த நாட்கள் அந்த விதமானவை.”

இதைச் சொல்வது பகவானுக்கென்னமோ சகஜமாகவே இருக்கிறதே தவிர கேட்டுக் கொண்டிருந்த எங்கள் மனத்துக்கு

வேதனையாக இருந்தது, இந்தச் சங்கதிகளைச் சமீபத்தில் பகவான் சொல்லக் கேட்டு முருகனார் ஒரு பாட்டாக எழுதினாராம்.

“முள்ளினு லிசைத்தமுழக் கோவணனு யிரங்கண்ணன்
கள்ளமா யுருக்கரந்த கைத்துணியான் வேங்கடனெம்
தள்ளையா யள்ளித் தரும்பே ரநுபூதிக்
கொள்ளையாற் குதுகலித்துப் பூவல்லி கொய்யாமோ.”

(ரமண சந்நிதிமுறை-1660)

என்பது அதன் கருத்து.

★ ★ ★

37. சரீரத்துடன் மோகும்

20-5-46

சுமார் ஒரு வாரம் முன் புதிதாக வந்த ஒருவர் பகவானை அணுகி, “இந்த சரீரத்துடனே சாகுவதமாக இருந்து கொண்டே மோகும்மடைய முடியுமா? என்று கேட்டார்.

உண்மையில் மோகும்மென்றால் என்ன? அடைவது யார்? பந்தமிருந்தால் தானே மோகும்? பந்தம் யாருக்கு? என்றார் பகவான்.

“எனக்குத்தான்”, என்றார் வந்தவர்.

“நீ என்றால் யார்? பந்தம் உனக்கெப்படி வந்தது? எதற்காக வந்தது? அதை முதலில் தெரிந்து கொண்டால் இந்த சரீரத்துடன் சாகுவதமாக இருந்து கொண்டு மோகும் அடையும் விஷயம் பற்றிப் பிறகு ஆலோசிக்கலாம்,” என்றார் பகவான்.

அவர் மேலே பேச முடியாமல் அப்படியே உட்கார்ந்து கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு எழுந்து போய்விட்டார்.

அவர் போன பிறகு பகவான் அனுக்கிரகம் நிறைந்த கண்களுடன் அனைவரையும் நோக்கி, “அநேகம் பேர்கள் கேட்கும் கேள்வி இதுதான். இந்த சரீரத்துடன் இப்படியே மோகும் மடைய வேண்டும். இந்த கூட்டத்தினர் இப்பொழுது தானென்றில்லை, முன்பு கூட எவ்வளவோ பேர்கள் காயகல்ப

விரதங்கள், அது இது என்று என்னென்னவோ சொல்லி இந்த சரீரத்தை வைரம் போல உறுதியாக்க முடியுமென்றும், இந்த உடலுடனேயே கைலாயத்திற்குப் போகலாமென்றும், சிஷ்யர்களுக்குப் போதித்ததோடல்லாமல் எத்தனையோ நூல்களையும் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இத்தனையும் சொல்லி, செய்து, எவ்வளவோ எழுதி, கடைசியில் ஒருநாள் காலனுக்கு வயப்பட்டு அவர்களும் போய்விடுகிறார்கள். குருவே போய் விட்டார் என்றால் சிஷ்யர்களுக்கு என்ன இருக்கிறது? இப்பொழுது நாம் பார்ப்பது அடுத்த கணம் என்ன ஆகுமோ, நமக்குத் தெரியாது. இந்த சரீரம் 'நான் இல்லை' என்று விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு, சரீரத்தை லக்ஷியம் பண்ணாமலிருக்கும் வைராக்கியசாலிகளுக்குத் தான் சாந்தி கிடைக்கும். சாந்தி அடைவது தானே மோக்ஷம்? சரீரம் நான் என்னும் மயக்கம் இருக்கும் வரை சாந்தி அடைய முடியாது. உண்மை இப்படியிருப்பதால் இந்த சரீரத்தை இப்படியே வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று முயல்வதால் பந்தம் அதிகமாகுமே தவிர எப்படிக் குறையும்? இது ஒரு மயக்கம்" என்றார்.

★ ★ ★

38. சீரஞ்ஜீவிகள்

21-2-46

முந்தாநாள் எடவல்லி ராமசாஸ்திரி இங்கே வந்திருந்தார் அவர் பகவானிடம், "ஸ்வாமி! ஆத்மஸ்வரூபமானது கோடி தூர்யர்களின் பிரகாசத்தைக் கொண்டது என்கிறார்களே அது நிஜம் தானா?" என்று கேட்டார்.

ஆமாம், கோடி ஸூர்ய காந்திக்கு ஸமானமானது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதை எப்படி நிர்ணயிக்க முடியும்? இந்த கண்களினால் ஒரு தூரியனையே நம்மால் பார்க்க முடியவில்லையே, கோடி தூரியன்களை எப்படிப் பார்க்க முடியும்? அந்தக் கண்ணே வேறு? அந்தக் கண்ணினால் பார்க்க முடிந்த பொழுது அந்த பராத்பரமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எந்த

பெயராவது வைத்துக் கொள்ளுங்கள். 'கோடி ஸூர்யர்களோ, கோடி சந்திரர்களோ ஏதோ ஒன்று', என்றார் பகவான்.

இப்படியேதான் சிறிது காலம் முன் ஒருவர், "அசுவத் தாமன், விபீஷணர் முதலானவர்களெல்லாம் சிரஞ்சீவிகள் என்றும் அவர்கள் இப்பொழுது கூட எங்கேயோ இருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்களே, நிஜம்தானா?" என்று கேட்டார்.

"ஆஹா நிஜம் தான். சிரஞ்சீவிகள் என்றால் என்ன பொருள் கொள்கிறீர்கள்? எப்பொழுதும் அழியா நிலை எதுவோ அதைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் என்று. தன் உண்மை நிலையை தெரிந்து கொண்டவர்களுக்கு இறப்பு ஏது, பிறப்பு ஏது? அவர்கள் சிரஞ்சீவிகளாக எப்பொழுதும் எங்கேயும் இருப்பார்கள். நாம் இப்பொழுது அவர்களைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருப்பதனால் அவர்கள் இங்கு இருப்பது போல்தான், இல்லையா? எப்பொழுதும் யார் எங்கே நினைத்துக் கொண்டாலும் அங்கே அவர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் கிரீத்தி சரீரிகள் (புகழுடம்பினர்). சிரஞ்சீவித்வ மென்றால் அது பஞ்சபூதங்களாலான இந்த உடலிற்கா? இதை அவர்கள் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். பொம்மைவீடு போல பிரம்ம கல்பங்களே நிலையற்றிருக்கும் பொழுது, அந்தக் கல்பங்களில் உள்ள கற்பனைச் சித்திரங்களுக்கு அழியாமையை நாம் அளித்துவிட முடியுமா?" என்றார் பகவான்.

★ ★ ★

39. உமா

26-2-46

நான் இந்தக் கடிதங்களை எழுதத் துவங்குவதற்கு முன்னால் ஒரு நாள் காலை ஒரு பக்தர் பகவானிடம், புராணக் கதைகளைப் பற்றிப் பேசுகையில், "பார்வதிக்கு 'உமா' என்னும் பெயர் எந்தக் காரணத்தினால் வந்தது?" என்று கேட்டார்.

பகவான் என்னைப் பார்த்து, "தெலுங்கில் அருணாசல புராணம் இருக்கிறதில்லையா?" என்றார்.

“லேப்ரரியில் இருக்கிறது. கொண்டு வரட்டுமா?”, என்றேன்.

“உம், உம்” என்றார் பகவான்.

உடனே நான் லேப்ரரிக்குச் சென்று புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தேன்.

பகவான் புத்தகத்தைத் திறந்து பார்த்து, “இதோ இங்கே இருக்கிறது. தக்ஷ யாகத்தில் தக்ஷனுடைய பெண்ணும் சிவனுடைய அர்த்தாங்கியுமான (பாதிமேனியன்) ஸதீ தேவி தகப்பனாரிடம் அவமானப்பட்டு அந்த சரீரத்தை விட்டுவிட்டு ஹிமவானுக்கும் மேனகைக்கும் பெண்ணாகப் பிறந்து சங்கரரையே பதியாக அடைய வேண்டுமென்று தவமிருக்க எண்ணிப் புறப்படும் சமயம் மேனகை வேண்டாமென்று தடுத்தாள். ‘உ - வேண்டாம், மா - நிறுத்து’ என்று அவளிடம் சொன்னதினால் ‘உமா’ என்று பெயர் வந்ததாம். ‘இதோ’, என்று கேட்டவருக்குப் படித்துக் காட்டிப் புத்தகத்தை என்னிடம் தந்தார். நான் அதைத் திருப்பித் திருப்பி பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொழுது, தமக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டிருந்தார் பகவான். எதற்கென்று புரியவில்லை.” சற்று நேரம் கழித்து பகவான் இப்படிச் கூறினார்,

“இதோ, அதற்கு இன்னொரு கதையிருக்கிறது. மேனகா எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் பார்வதி தவமிருக்கப் புறப்பட்டாளாம். இனி பயனில்லை என்று தகப்பன் ஹிமவானே அவளை அழைத்துக் கொண்டு தபோவனத்தில் தக்ஷிணமூர்த்தியாக இருக்கும் சிவன் அருகில் போய், ‘என் பெண் தவம் பண்ணுகிறாளாம். உங்கள் பாதுபாப்பிலேயே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்’, என்று வேண்டிக் கொண்டாள். அவர் பார்வதியை பார்த்து, ‘இந்த சிறு வயதில் உனக் கெதற்கு தவம்? தந்தையுடன் வீட்டிற்குச் செல்லக் கூடாதா?’ என்றார். அவள், ‘ஊஹும், போக மாட்டேன்’, என்றாள். பரமேஸ்வரன் ஒரு யுக்தியைக் கையாண்டார். ‘நானோ பிரக்ருதியை (இயற்கை) ஜயித்து தபோநிஷ்டையில் இருக்கிறேன். நீ இங்கு இருந்தால் பிரக்ருதி தோஷங்கள் உன்னைச் சூழ்ந்து

கொள்ளும். அதனால் நீ போய் விடு', என்றார். பார்வதி சமயோசிதம் தெரிந்தவளாயிற்றே? 'தாங்கள் பிரகிருதியை வென்று விட்டேனென்கிறீர்களே, பிரகிருதியின்றி எப்படித் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாமல் எப்படி உங்களால் பேச முடியும்? எப்படி நடக்க முடியும்? உங்களுக்குத் தெரியாமலேயே பிரகிருதி உங்கள் ஹ்ருதயத்தை ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வெறும் வாதத்துக்காகத் தாங்கள் இப்படி சொல்லலாமே தவிர பிரகிருதியை நீங்கள் நிஜமாகவே வென்றிருந்தால், நான் இருப்பதினால் பயமென்ன?' என்றாலாம். சங்கரர் அதைக் கேட்டுப் புன்சிரிப்புடன், 'இங்கிதமறிந்தவளே, தேன்மொழி யாளே! இங்கேயே இரு', என்று சொல்லி ஹிமவானை வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டாராம். இந்தக் கதை அந்த புத்தகத் தில் இன்னும் விவரமாக இருக்கிறது."

"அப்படியா! தாக்ஷாயணி கதை பாகவதத்தில் இருக் கிறது. ஆனால் அதில் இந்த 'உரையாடல் இல்லை. மிகவும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறதே," என்றேன் நான்.

பகவான் சிரித்தவாறே, "ஆமாம், இன்னொன்று கூட எதிலேயோ படித்தேன். மன்மதனை எரித்த பிறகு பரமேச் வரன் பிராம்மண வேடத்துடன் வந்து பார்வதியை வரித்தார். பிறகு பார்வதி கலியாணம் ஆயிற்று. (பிராம்மண வேடம் கலைந்து, தாய் தந்தை தெரியாத சிவனாகி விட்டார்.) தன் மருமகன் எந்த ஜாதியோ என்னவோ என்று ஹிமவானுக்குக் கவலையுண்டாயிற்றும். என்ன பண்ணுவான்! யாரைக் கேட்டாலும், யாருக்குத் தெரியும்? என்கிறார்களே தவிர, தெரியும் என்பாரைக் காணோம். பிறகு பார்வதி விளையாட் டாக ஒரு நாள் பரமேச்வரரின் கண்களை மூடியதும் (அவரது கண்கள் தூரிய-சந்திரமயமானதால்) லோகமெல்லாம் இருண்டு அல்லோலகல்லோலமாயிற்று. பரமேச்வரன் நெற்றிக்கண்ணை திறந்து உலகங்களை ரக்ஷித்தார். தன்

* பிரகிருதியை வென்றவன் தவம் என்பதாகவும் எதையும் செய்யா மல் தன்னில் தானாகவே இருப்பான். நாம் தவம் என்பதாக ஒன்றைச் செய்கிறோம் என்ற கர்த்தருத்வமும் பிரகிருதியின் தோஷம் தான்.

தவற்றுக்கு வருந்திய அம்பாள் அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தவம் செய்ய புறப்பட்டாள். அங்கங்கே நின்று தவம் பண்ணிக் கொண்டே கடைசியில் இங்கு (திருவண்ணாமலை) வந்து, தபஸினால் அருணகிரீசுவரரின் பாராட்டைப் பெற்று அவரது உடலில் பாதியைப் பெற்றாள். இந்த விஷயங்கள் ஹிம வானுக்குத் தெரிந்து அவன், 'ஆஹா, சரி, சரி, மாப்பிள்ளை வேற்று ஜாதியில்லை. நம் ஜாதி தான்', என்று ஆனந்தப் பட்டானாம். இதுவும் (அருணகிரியும்) மலையே, தானும் (இமயமும்) மலையான் என்பதால்! அது ஒரு வேடிக்கை," என்றார்.

★ ★ ★

40. அஸ்தி பாதி ப்ரியம் ச
(இருப்பு உணர்வு இன்பு)

11-4-46

நேற்று முற்பகல் சுமார் ஊத்து பதினொரு மணிக்கு ஒரு பார்ஸி டாக்டர் கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து பகவானிடம் கொடுத்தார். அந்தக் கடிதத்தை பகவான் ஒரு பக்தரிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொல்லி கேட்டு, "கேள்வி, பதில் இரண்டையும் அவரே எழுதியிருக்கிறாரே! நாம் சொல்ல வேண்டியது இனிமேல் என்ன இருக்கிறது?" என்றார். அந்தக் கடிதம் 'ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்ததினால் எனக்குப் புரியவில்லை.

அதைப் படித்தவர் பகவானைப் பார்த்து, "அஸ்தி, பாதி, ப்ரியம் ச" என்று எழுதியிருக்கிறாரே, அதற்கு அர்த்தமென்ன? என்றார்.

"அஸ்தி என்றால் இருப்பு — உண்மையாக உள்ள ஸத்தியம், பாதி என்றால் (அறிவுணர்வாகப்) பிரகாசிப்பது; பிரியம் என்றால் ஆனந்தமானது. அதுதான் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபம், ஸத் சித் ஆனந்தம் என்பதையே, அஸ்தி பாதி ப்ரியம் என்கிறார். எல்லாம் ஒன்றுதான்," என்றார் பகவான்.

அந்த பக்தர் "ஆத்மா, நாம ரூபங்கள் இல்லாததினால் ஞானத்தைக் கடந்த பக்தியால் தியானிக்க வேண்டுமா? என்று கேட்டிருக்கிறாரே, அது என்ன?" என்று கேட்டார்.

தியானம் பண்ணுவது என்றால் துவைதம் ஏற்பட்டு விடுகிறதில்லையா? தியானிப்பவன், தியானிக்கப்படுகின்ற மூர்த்தி என்று இரண்டாகி விடுகிறது. ஆத்மா நாமரூபமற்றது என்பது நிஜம்தான். நாம ரூபங்களில்லாததை எப்படித் தியானிப்பது? ஞானாதீத பக்தியென்றால் சாக்ஷி மாத்திரமான 'தான்' தானே? (இப்படி எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாமலும், பாதிப்பு அடையாமலுமே வெறுமே ஸாக்ஷியாகப் பார்க்கும் கண் ஆத்மாவே. அந்தக் கண் எங்கும் நிறைந்து இருப்பது. அதற்கு வேறாக தியானிக்கத்தக்கது என்ன? தியானிப்பவன் யார்? எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்து இருக்கும் அந்த கண்ணே அஸ்தி-பாதி-ப்ரியம்! ஸத்-சித்-ஆனந்தம். இன்னும் எத்தனையோ பெயர்கள், உள்ள பொருள் ஒன்றுதான்," என்றார் பகவான்.

“உள்ளது நாற்பதில்” பகவான் எழுதியுள்ள ஒரு செய்யுளுக்கு இது விளக்கமாக அமைந்திருப்பதைப் பார். “தான் ரூபமானால் தானே ஜகதீச்வரரும் ஆகலாம். தான் ரூபமாகா விட்டால் அவருடைய ரூபத்தை யார் எப்படிப் பார்க்க முடியும்? கண்ணில்லாமல் காண்பதுண்டா? தானே கண், அது அந்தமில்லாத கண்.”

★ ★ ★

41. பிரதக்ஷிண தத்துவம்

15-4-46

இன்று எப்பேர்ப்பட்ட சுபதினம் என்கிறாய்? பகவான் இன்று ஒரு திவ்வியமான உபதேசம் செய்தார்.

நான் இங்கு வந்ததிலிருந்து காலையும் மாலையும் ஹாலே மூன்று தரம் சுற்றி பகவானே நமஸ்கரிப்பது வழக்கம். இன்று காலே எட்டு மணிக்கு என்றும் போல் பிரதக்ஷிணம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது ஏதோவொன்று விண்ணிலிருந்து வருவது போன்ற குரல் பகவானின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டு என் செவிகளில் வேணுநாதம் போன்று புகுந்தது. இது என்ன? என்று வியந்தவாறு தலையைத் தூக்கி சாளரத்திலூடே

பகவான் சோபா பக்கம் பார்த்தேன். உதயதுரியனின் கதிர்கள் பகவானது சரீரத்தின் மீது படிந்து அற்புதமான சோபை கூட்டியது. டாக்டர் ஸ்ரீநிவாச ராவ் பகவான் கால்களுக்குத் தைலம் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பகவான் புன்னகையோடு, “ஓஹோ நாகம்மாள் தானா? யாரோ என்று நினைத்தேன்”, என்றார்.

சரி, ஏதோ சொல்லப் போகிறார் என்று தோன்றியது. உள்ளே வந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தேன்.

பகவான் சிரித்துக் கொண்டு, “என்ன, அவர்களை யெல்லாம் பார்த்துக் கற்றுக் கொண்டார்களா என்ன? எத்தனை தடவை பிரதக்ஷிணம் பண்ணுவது?” என்று கேட்டார்.

எனக்கும் சிரிப்பு வந்தது. ஆனாலும் எத்தனை தடவை என்று கேட்டதினால், “மூன்று தடவை” என்றேன்.

சரி, சரி, இனி போதும் உங்களைப் பார்த்து எல்லோரும் செய்யத் தொடங்குவார்கள். அது ஒரு உபத்திரவம். “வேண்டாமென்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன். உங்களுக்கும் சொல்கிறேன் என்ன?” என்றார் பகவான்.

“அதற்கென்ன? வேண்டாமென்றால் நிறுத்தி விடுகிறேன்” என்று சொல்லி உட்கார்ந்தேன்.

பகவான் என் பக்கம் பார்த்து, “அதோ அவர்களெல்லோரும் ஹாலேச் சுற்றி வந்து சும்மா பிரதக்ஷிணம் செய்து கொண்டே இருந்தார்கள். எதற்கு இது? வேண்டாமென்று நேற்று தான் அவர்களெல்லோரிடமும் சொன்னேன். நாகம் மாளும் பிரதக்ஷிணம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களே, அவளுக்கு மட்டும் சொல்ல வேண்டாமா? என்று நினைப்பார்களென்று உங்களிடமும் ‘சொன்னேன்,’ என்று கூறி பின்னர் பிரதக்ஷிணத்தைக் குறித்து இவ்வாறு உபதேச மருளினார்.

பரிப்ரமந் ப்ரம்ஹாண்டா : ஸஹஸ்ராணி மஹேஸ்வரே!
கூடஸ்தாகில ரூபேஸ்மின் இதி த்யானம் ப்ரதக்ஷிணம்!!

என்று சங்கரர் கூறுகிறார். நீங்கள் பிரதக்ஷிணம் பண்ணு

வதைப் பார்த்து புதிதாக வருபவர்கள் அனைவரும் இப்படியே செய்யணுமோ என்னவோ என்று கோயிலைச் சுற்றுவது போல் சுற்ற ஆரம்பிப்பார்கள். இதெல்லாம் எதற்கு? என்றார் பகவான்.

ஒரு பக்தர், “சங்கரர் இந்த ஸ்லோகம் எந்த நூலில் கூறியிருக்கிறார்?” என்று கேட்டார்.

“பராபூஜா”, “ஆத்மபூஜா”, என்று அவர் இரண்டு எழுதியிருக்கிறார். அவ்விரண்டையும் சேர்த்து நான் பராத்ம பூஜா என்று பெயர் வைத்தேன். இந்த ச்லோகம் அதில் வருகிறது. இந்த பாவத்தையே “ரிபுகீதை”யின் கர்த்தா இன்னும் விவரமாக சொல்லியிருக்கிறார் பாருங்கள், என்று கூறி பகவான் அந்த நூலைக் கொண்டு வர வைத்து படித்துக் காட்டினார். “ஈசுவரா, உன்னை பிரதக்ஷிணம் பண்ணலா மென்று கோடிக்கணக்கான பிரம்மாண்டங்களை நான் சுற்றி னேன். நீ எங்கும் நிறைந்து இருக்கிறாய். உன்னை எப்படிச் சுற்றி வருவது? அண்டசராசரத்தினுடையவும் அசையா ரூபமே நீ என்று தியானிக்கிறேன். அது தான் உனக்கு பிரதக்ஷிணம்.” நமஸ்காரமும் அதுதான். மனத்தைத் தன் உண்மை நிலையில் ஒடுக்குவதுதான் நமஸ்காரமே தவிர எழுந்தால் ஒரு தடவை, உட்கார்ந்தால் ஒரு தடவை, அந்தப்பக்கம் போகும் போது ஒரு தடவை, இந்தப் பக்கம் வரும் போது ஒரு தடவை இல்லை, என்றார் பகவான்.

இப்பொழுது சொன்ன பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் எல்லாம் உயர்ந்த நிலையடைந்தவர்க்குப் பொருந்துமே தவிர எங்கள் போலுள்ளவர்களுக்கக் குருவந்தனம் வேண்டாமா? மூன்று லோகத்திலும் அத்வைதம் பாராட்டினாலும், குருவிடம் அத்வைதம் பாராட்டக் கூடாதென்று சொல்லி இருக்கிறார்கள்ல்லவா?” என்று டாக்டர் ஸ்ரீனிவாசராவ் கேட்டார், முதலியாரும் அதையே கேட்டார்.

“ஆமாம், நிஜம்தான். அத்வைதம் என்றால் நமஸ்காரம் செய்யக் கூடாதென்று பொருள்? மிகையாக்கக் கூடாது என்பது தான் கருத்து பாவத்தில் அத்வைதம் இருக்கலாமே தவிர பாஹ்யத்தில் (வெளியில்) பிரயோஜனப்படுமா? நாயையும் சமமாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று கீதையில் ஸம

த்ருஷ்டி சொல்லியிருக்கிறது என்பதால் அந்த நாயின் ஆகாரத்தை நாம் சாப்பிட முடியுமா? குருவிக்கு பிடி அரிசி போதுமென்றால் அது நமக்குப் போதுமா? நமக்குப் பட்டைச் சாதம் போதுமென்றால் யானைக்கு அது போதுமா? அதனால் பாவத்தில் அத்வைதம் வைத்துக் கொண்டு, நடைமுறையில் உலகத்தை அநுசரித்து நடக்க வேண்டும். ஞானிகளுக்கு (காரியம் செய்வதால் வரும்) கஷ்டம், சுகம் இல்லாவிட்டாலும் பிறர் பொருட்டு எல்லாக் காரியங்களும் செய்கிறார்கள். “கூலிக்கு மாரடித்து அழுவது போல்”, என்றார்.

“கூலிக்கு மாரடிப்பது என்றால் என்ன?” என்று ஒருவர் கேட்டார்.

“முன் காலத்தில் அப்படி ஒரு பழக்கமிருந்தது. வீட்டில் யாராவது வயதானவர்கள் இறந்து விட்டார்களென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு அழுகை வராது. அப்படியானால் என்ன பண்ணுவது? இறந்தவருக்காக யாராவது ஒருவர் அழுதாக வேண்டும். அது வழக்கம். பணம் வாங்கிக் கொண்டு அழுவதைத் தொழிலாக வைத்துக் கொள்பவர்களிருப்பார்கள். இடைவிடாப் பழக்கத்தினாலோ அல்லது கண்களில் வெங்காய சாற்றைப் பிழிந்து கொள்வதினாலோ அவர்கள் தாரை தாரையாக கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு முறைப்படி நடித்து எந்தப் பாட்டிற்கும் தகுந்த தாளம் போடுவார்கள். அவர்கள் நல்ல அனுபவசாலிகளாதலால் அவர்களுக்குப் புதியது எதுவும் இல்லை. எப்படி அழைக்கிறார்களோ அப்படிப் போவார்கள். எந்த வேஷம் போட வேண்டியிருந்தாலும் அந்த வேஷம் போடுவார்கள். அதே போன்று ஞானிகளும் எதிரில் இருப்பவர்களின் மனப் போக்கை அநுசரித்து தாமும் நடந்து கொள்வார்கள். எல்லாம் பிறருக்காகவே தவிர அவர்களுக்கொன்றும் தேவையில்லை, கேட்பவர்களின் தகுதியைப் பொறுத்து இவர்கள் நடந்து கொள்வதும் இருக்கும். இதிலிருந்து அவரவருக்கான நல்லது கெட்டதைத் தெரிந்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

பகவான் தம்மருகிலுள்ள பக்தர்களிடம், “இதை ஏன் பண்ண வேண்டும்? அதை ஏன் பண்ணவில்லை?” என்

றெல்லாம் கேட்கும்போது நமக்கு அந்த பாக்கியம் இல்லையே என்று முன்பு நினைத்திருக்கிறேன். இன்று அந்தக் குறை தீர்ந்தது மட்டுமன்றி, பகவானிடம் ஒரு உபதேசமும் பெற்றேன். நான் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் போது, எனக்கு நீ எப்படிப் பிரதக்ஷிணம் பண்ண முடியும்? கோவில் சுற்றுகிறுற் போல் சுற்று வதற்கு நான் என்ன கல் விக்ரஹமென்று நினைத்தாயா? என்று கேட்பது போலிருந்தது, பகவானின் சொற்கள்.

★ ★ ★

42. அபயம் ஸர்வ பூதேப்ய:
(அனைத்துயிருக்கும் அடைக்கலம்)

20-4-46

இன்று காலை பகவான் வெளியில் போகும் சமயம் மலைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் படிசூழக்கருகில் உள்ள மாமரத்திலிருந்து மாங்காய் பறிப்பதற்காக வந்த கூலிக்காரர்கள் மரத்திலேறி மெதுவாகப் பறிக்காமல் கீழேயிருந்தே கம்புகளால் மரத்தை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதனால் காய்களோடு இலைகளும் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

ஹாலுக்குள் அமர்ந்திருக்கும் பொழுதே அந்த அடிக்கும் ஓசையைக் கேட்ட பகவான் அன்பர்களை அழைத்து அடிக்க வேண்டாமென்று சொல்லுங்கள் என்று கூறி அதன்பின் வெளியில் போவதற்காக எழுந்து போனார். அப்பொழுது மாவிலைகள் ஏராளமாகக் கீழே விழுந்திருந்தது அவர் கண்களில்பட்டது. அவருக்கு பொறுக்க முடியவில்லை.

அவர்களிடம் கடினமான குரலில், “போதும், போதும், போங்கள். காய் பறிக்க சொன்னால் இலைகள் கீழே விழும் படியாகவா அடிப்பது? மரம் நமக்குக் காய் கொடுப்பதற்கு இதுவா பிரதி உபகாரம்? யார் உங்களை இந்த வேலை செய்யச் சொன்னார்கள்? இப்படி அடிப்பதற்குப் பதில் அடியோடு மரத்தை வெட்டி விடலாமே. காயும் பறிக்க வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம், போங்கோ, போங்கோ,” என்று சொன்னார்.

மேகநாதம் போன்ற அந்த கம்பீரமான குரலைக் கேட்டு எல்லோரும் நடுநடுங்கினர். எடுத்த கம்புகளை எல்லாம் அப்படியே கீழே போட்டு விட்டார்கள். கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு சிலையாய் நின்று விட்டார்கள். வாயில் பேச்சே எழவில்லை. நான் அந்தப் பக்கத்தில் படியிலேயே நின்று கொண்டு அந்த தயாமூர்த்தியை பார்க்கும் பொழுது, என் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொள்ள, கண்களில் நீர் மல்கியது. மரங்களை அடித்து இலைகள் விழுந்ததற்கே இவ்வளவு துடித்துப் போன கருணாமூர்த்தி மனிதர்களுக்கு மனக்கஷ்டம் ஏற்பட விரும்புவாரா? “கருண பூர்ண ஸூதாப்தி” (அருள் நிறைவான அமுதக் கடல்) அல்லவா பகவான்.

பகவான் கோசாலைப் பக்கம் போய் வந்தபோது, அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டு அந்த இலைகளையெல்லாம் ஓரிடத்தில் குவித்தார்கள். “அப்பப்பா! பார்த்தீர்களா எத்தனை அடிகள் அடித்திருக்கிறார்கள்; எத்தனை இலைகள் விழுந்திருக்கின்றன?” என்றவாறே ஹாலுக்குள் சென்றார் பகவான்.

பகவான் விருபாக்ஷ குகையில் இருந்த போது எச்சம்மாள் தன் வீட்டில் பகவான், சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் இருவருடைய படங்களையும் வைத்து, அதற்கு லக்ஷ பத்ரம் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டு பகவானிடம் தெரிவித்து விட்டு பூஜையை ஆரம்பித்தாள். ஐம்பதாயிரம் முடிந்தது. கோடைக்காலம் வந்து விட்டதால் துளிகள் கிடைக்காமல் ஒரு நாள் மலை முழுவதும் சுற்றிச் சுற்றி ஒன்றும் கிடைக்காமல் சலிப்புற்று பகவானிடம் முறையிட்டாள்.

பகவான் “இலைகள் கிடைக்காவிட்டால் உன் உடம்பையே கிள்ளிக் கொண்டு பூஜை பண்ணுவதுதானே?” என்றார்.

“ஐயோ! வலிக்காதா?” என்றாளாம்.

“உன் உடம்பைக் கிள்ளினால் வலிக்குமென்றால், இலைகளைக் கிள்ளினால் செடிகளுக்கு வலிக்காதா?” என்றாராம் பகவான்.

எச்சம்மாளுக்கு வெளிறிப் போய், “முன்னேயே, ஏன் சொல்லவில்லை ஸ்வாமி?” என்று கேட்டதற்கு, “உன் உடம்பைக் கிள்ளினால் உனக்கு வலிக்கும் என்று தெரியும் போது, இலைகளைக் கிள்ளினால் செடிக்கு வலிக்கும் என்று ஏன் தெரியவில்லை? நான் சொல்லனுமா?” என்று கேட்டாராம் பகவான்.

இலைகளைக் கிள்ளக் கூடாதென்று சொன்னதற்கு எடுத்துக் காட்டாகப் பகவான் தமிழில் மொழி பெயர்த்த தேவிகா லோத்தரத்தின் “ஞானசாரவிசாரபடல்”த்தில் இந்தச் செய்யுளிருக்கிறது.

வேரெதுவுந் தான்பிடுங்க வேண்டா மிலையினையும்
வேறுபடுத் துஞ்செயலும் வேண்டாமே - சீறி
யினாத செயவேண்டா மெவ்வுயிர்க்கும் பூவு
மனதரவாய்க் கிள்ளவேண் டாம்.

— 70

பொருள்: எந்த வேரையும் பிடுங்க வேண்டாம். எந்த இலையையும் பறிக்க வேண்டாம். எந்த உயிர்க்கும் துன்பம் தரக்கூடிய காரியங்களைக் கோபித்துச் செய்ய வேண்டாம். பரிவின்றி மலரெதையும் கொய்ய வேண்டாம்.

★ ★ ★

43. உள்ள பொருள் ஒன்றே

23-4-46

இன்று பிற்பகல் ஒரு முஸ்லீம் இளைஞன் இரண்டு மூன்று நண்பர்களுடன் இங்கு வந்தான். உட்கார்ந்திருந்த பாங்கைப் பார்த்தால் ஏதோ கேட்க விரும்புவன் போல் தோன்றியது. சில நேரம் சும்மாயிருந்து பின் தமிழிலேயே கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தான்.

“அல்லாவை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? எப்படிக்காண்பது?” இதுதான் அவன் கேள்விகளின் சாராம்சம்.

பகவான் வழக்கம் போல், “இவையெல்லாம் விமரிசிக்கும் நீ யாரென்று முதலில் தெரிந்து கொள். பிறகு அல்லாவைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்,” என்றார்.

அந்த இளைஞன் அருகிலிருந்த தடியை சுட்டிக் காட்டி, “இதை அல்லா என்று தியானித்தால் அல்லா தென்படுவாரா? அல்லாவைப் பார்ப்பது எப்படி?” என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

“எப்பொழுதும் அழியாமல் இருக்கும் மெய்ப் பொருளுக்கே அல்லா என்று பெயர். உன்னை நீ முதலில் அறிந்து கொண்டால் அந்த ஸத்தியம் உனக்குத் தென்படும். அப்பொழுது அல்லாவை எப்படித் தெரிந்து கொள்வதென்ற கேள்வியே வராது,” என்றார் பகவான்.

அவனை அனுப்பி வைக்க இது போதுமாயிருந்தது. அவன் நண்பர்களுடன் எழுந்து போய் விட்டான்.

அவர்கள் போனதும் பக்கத்திலிருந்தவர்களிடம், “பார்த்தீர்களா?, அல்லாவைப் பார்க்கணுமாம். இந்தக் கண்ணுலேயா பார்க்க முடியும்? இந்தக் கண்களுக்கெப்படித் தெரியும்?” என்றார் பகவான்.

நேற்று ஒரு ஹிந்து, “ஓங்காரம் என்றால் ஈசுவரனுக்குப் பெயரா?” என்று கேட்டார். “ஓங்காரம் தான் ஈசுவரன். ஈசுவரன் தான் ஓங்காரம். ஓங்காரமே ஸ்வரூபம். உண்மையான ஸ்வரூபத்தைச் சிலர் ஓங்காரம், சிலர் சக்தி, சிலர் ஈசுவரன், சிலர் இயேசு, சிலர் அல்லா என்று பலவிதமாக அழைக்கிறார்கள். எந்தப் பெயர் வைத்தாலும் உள்ள பொருள் என்னவோ ஒன்றுதான்,” என்றார் பகவான்.

நாலைந்து நாட்களுக்கு முன் ஆச்சுரமவாசியான பக்தரொருவர் யாரோ கேட்ட கேள்விகளுக்கு பகவான் சொன்ன பதிலை நினைவு கூர்ந்து, “ஆனந்தம் கூட லயமாகிறது என்கிறீர்களே! அப்படியாயின் தியானம், ஸமாதி, ஸமாதானம் என்பவை என்ன?” என்று கேட்டார்.

“லயம் என்றால் என்ன? ஆனந்தத்தோடு நின்று போய் விடாமல், அதை அனுபவிக்கிறவன் என்றிருக்கும் அவனையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமல்லவா? தெரியாவிட்டால் அது எப்படித் தியானமாகும்? அனுபவிப்பனைத் தெரிந்து கொண்

டால் அவனே 'தான்' ஆகிறான். தான் தானாகியிருப்பதே தியானம். தியானம் என்றால் ஸ்வரூபம் (தனது உண்மை இயல்பு) என்று பொருள். அதுவே சமாதி, அதுதான் சமா தானமும்," என்றார் பகவான்.

★ ★ ★

44. கறுப்புப் பசு

27-4-46

கோசாலையில் இருக்கும் கறுப்புப் பசு சென்ற மூன்று நாட்களாக ஏதோ நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தது. அதை கன்று குட்டிகளின் கொட்டகைக்கருகில் இருக்கும் மரங்களில் ஒன்றில் கட்டி விட்டார்கள். மூன்று நாட்களாக வியாதியால் அது பீடிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட பகவான் அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. நேற்று மரணத் தருவாயிலிருந்தது. காலையிலிருந்து எவ்வளவு வேதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தும் கூட மாலை ஐந்து மணி வரை உயிர் போகவில்லை. நாலேழுக் கால் மணிக்கு பகவான் கோசாலையின் பின்புறம் போய், திரும்பி வரும் போது கன்றுக்குட்டிகளின் கொட்டகைக்கு அருகில் நின்று கொண்டு அந்தப் பசுவை நோக்கியவாறு அதனுடைய வேதனையை சற்று நேரம் கூர்ந்து கவனித்தார். கருணையே. வடிவான பகவான் நெஞ்சருகுவது இயல்பே அல்லவா? பாப விமோசனம் தரும் பார்வையுடன் அந்தப் பசுவை அனுகூலித்து திரும்பி வந்து வழக்கம் போல் ஸோபாவில் அமர்ந்தார்.

பகவானுடைய பார்வை பட்ட பிறகு ஐந்து நிமிடங்கள் மட்டுமே அந்த ஜீவன் அந்த உடலில் இருந்தது. அது அவருடைய கருணையை எதிர்பார்த்து, அது கிடைத்த வுடனேயே பிராணனை விட்டு விட்டது! மரண சமயத்தில் இறைவனின் நினைவு ஏற்பட்டால் போதும், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்குமென்பது பெரியவர்கள் வாக்கன்றோ? சாக்ஷாத் பகவானின் புனிதமான கருணை நோக்கினால் அது பந்த விமோசனம் பெற்று உடலை விட்டுப் போகக் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

எத்தனையோ பிராணிகள் நாட்கணக்காக வியாதியால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற சங்கல்பமே அவருக்கு ஏற்பட்டதில்லையென்றும் பிராணிகளின் இறுதி நேரத்தில் தனக்கு ஏதோ உள்ஹ்ர அவை பகவத் கிருபைக்காகக் காத்திருப்பது போலத் தோன்றி தான் அவற்றைப் பார்த்தவுடனேயே வேதனை நீங்கி உயிர் நீங்குமென்றும் பகவான் எத்தனையோ முறைகள் கூறியிருக்கிறார். அதை இப்பொழுது கண்கூடாகப் பார்த்தேன்.

★ ★ ★

45. பராத்பர ஸ்வரூபம்

2-5-46

இன்று பிற்பகல் சில ஆந்திரர்கள் தமது மனைவியருடன் வந்து பகவானின் ஸன்னிதியில் சிறிது நேரம் இருந்து விட்டுச் சென்றார்கள். அவர்களில் இளைஞரான ஒருவர் கைகூப்பி “ஸ்வாமி! நாங்கள் ராமேச்வரம் முதலிய சேஷத்திரங்களுக்கு யாத்திரை பண்ணிக் கொண்டு அங்கிருக்கும் கடவுள்களை தொழுது வந்திருக்கிறோம். பராத்பர ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது என்று தங்களிடம் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று இருக்கிறது, தயவுசெய்து தெளியப்படுத்த வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்கிறோம்”.

பகவான் புன்சிரிப்புடன், “அப்படியா? அதைப் பற்றித் தானே நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் இல்லையா? எல்லாக் கடவுள்களையும் தொழுது விட்டு வந்தோமென்று. எல்லாமே தானே எனினும் இவையனைத்தையும் கடந்து நிற்பது எதுவோ அதுதான் பராத்பர ஸ்வரூபம். அது எல்லா வற்றிற்கும் அதீதம் என்று பொருள். நீங்கள் அந்தக் கோவில் களையெல்லாம் பார்த்து விட்டு தரிசித்து வந்ததன் பலனாகவே இந்த கடவுள்களுக்கெல்லாம் மூலமான பராத்பர ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதோ என்ற எண்ணம் தோன்றியிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் பார்க்காமலிருந்திருந்தால் இந்தக் கேள்வி வருமா?” என்றார். அப்பொழுது பகவான் முகவிலாஸத்தைப்

பார்த்தால் பராத்பர ரூபமே அங்கு தாண்டவமாடிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது. அந்தக் கண்களின் பேரொளியும், அந்த புன்சிரிப்பும் பார்த்துத்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இதெல்லாம் அந்த இளைஞருக்குப் புரியவில்லையெனினும் பகவானின் கிருபா கடாക്ഷத்தினாலேயே திருப்தியடைந்து தன்னுடன் வந்தவர்களோடு நமஸ்கரித்துச் சென்று விட்டார்.

அவர்கள் வெளியே போனவுடன் பகவான் உற்சாகம் மிகுந்த பக்கத்திலிருந்த ஒரு பக்தரிடம், “இதோ பார், அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையிலேயே உண்மையான பொருள் தெரிகிறது. பராத்பர ரூபம் என்றால் பரத்திற்கும் பரமானது (அப்பாலுக்கும் அப்பாலானது) எதுவோ அது தான். உள்ள பொருளென்று அதற்கு அர்த்தம். கேட்கும் சொல்லுக்கே அர்த்தம் தெரியாது. அர்த்தம் தெரிந்தால் பதிலும் அதிலேயே இருக்கிறது,” என்றார்.

★ ★ ★

46. கூட்டுறவு நெறி

11-5-46

நேற்று காலை ஒன்பதே முக்கால் மணிக்கு வெளியே போன பகவான் ஹாலுக்கு திரும்பிய பொழுது ஆச்ரமத்தில் வளர்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு நாய் புதிதாக வந்த மற்றொரு நாயை விரட்டுவதற்காக அதைப் பார்த்து அதிகாரமாகக் குலைத்துக் கொண்டு குதித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்த வர்கள் அதை அடக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பகவான் இதைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே “முதலில் வந்தவர்கள் பின்னால் வந்தவர்களின் மேல் அதிகாரம் பண்ணுவது எங்கேயும் வழக்கம் தானே? இதுவும் தன் உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்காக அதன்மேல் அதிகாரம் பண்ணுகிறது,” என்று சொல்லி அந்தப் பழைய நாயைப் பார்த்து, ‘ஏண்டா குரைக்கிறாய்?, போ, போ’, என்றார்.

அவர் சொன்னது புரிந்தது போல் அது அங்கிருந்து போய் விட்டது.

பத்து மணிக்கு டாக்டர் அனந்தநாராயண ராவின் மனைவி ரமாபாய் தம் தோட்டத்தில் காய்த்த நல்ல தினுசு மாம்பழங் களை பகவானுக்கு அளித்து, “குரங்குகள் எல்லாவற்றையும் தின்று விடுகின்றன. இதுதான் மிச்சம். அவசர அவசரமாகப் பறித்துக் கொண்டு வந்தேன்,” என்றாள்.

பகவான் புன்னகையுடன், “ஓ, அப்படியா? குரங்குகள் அங்கேயும் வந்து கொண்டிருக்கின்றனவா?” என்று கொஞ்சம் ஆச்சரியப்பட்டவர் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, எல்லோரையும் பார்த்து, “ஆமாம், குரங்குகள் ஒவ்வொன்றாகத்தான் கொண்டு போகின்றன. மனிதர்களோ என்றால் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரே தடவையில் பறித்தெடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஏன், இப்படி என்றால், ‘எங்கள் உரிமை’, என்பார்கள். குரங்குகளின் திருட்டுத்தனம் சின்னதானால் இவர்களுடையது பெரியது. அதை நினைக்காமல் இவர்கள் ரொம்ப நியாயம் போல் அவற்றை விரட்டுகிறார்கள்,” என்றார்.

★ ★ ★

47. எது வண்டி?

28-5-46

இங்கு நம் சகோதரனின் குழந்தைகள் ஸ்வர்ணாவும் வித்யாவும் வந்திருந்த பொழுது அடி அண்ணாமலை கோவில், தூர்க்காம் பாள் கோவில் எல்லாம் பார்க்க ஆசைப்பட்டதனால் முந்தா நாள் காலை பகவானின் அனுமதி பெற்று புறப்பட்டோம். கோடைக்காலமானதால் பத்துப் பண்ணிரண்டு வயது குழந்தைகளால் நடக்க முடியாதென்று ஒரு வண்டி அமர்த்தினேன். வண்டியைப் பார்த்தவுடன் அதே வயதுள்ள குழந்தைகளும் இன்னும் கூடச் சின்னவர்களும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அருணாசலத்தை வலமாகச் சுற்றும் கிரமத்தில்

எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு பகல் பதினொன்றரை மணிக்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தோம்.

மூன்று மணிக்கு ஹாலுக்குச் சென்று பகவானை நமஸ் கரித்த போது, கொஞ்சம் பொறுத்து அவர், “எத்தனை மணிக்கு வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். “பதினொன்றரை மணி ஆயிற்று”, என்றதும், “இவர்களெல்லோராலும் நடக்க முடிந்ததா?” என்று கேட்டார். “வண்டியை வைத்துக் கொண்டு சென்றோம்”, என்றேன்.

பகவான் பரிஹாஸமாக, “ஓஹோ! சரிதான், வண்டியில் சென்றீர்களா? அப்போ, புண்ணியம் யாருக்கு? வண்டிக்கா, மாட்டுக்கா, இல்லை இவர்களுக்கா?” என்று கேட்டார். பதில் சொல்ல முடியாமல் மௌனமாயிருந்தேன்.

பகவான் தொடர்ந்து பக்கத்திலிருப்பவர்களைப் பார்த்து “இந்தச் சரீரமே ஒரு வண்டி. இதற்கு இன்னொரு வண்டி. அந்த வண்டியை இழுக்க ஒரு காளை மாடு. காரியம் இப்படி நடக்கிறது. ஆனால் நாங்கள் அதைச் செய்தோம் என்கிறார்கள், எல்லாமே இப்படித்தான். மதராஸிலிருந்து ட்ரெயினில் வருகிறார்கள். கேட்டால், ‘நாங்கள் வந்தோம்’, என்கிறார்கள். இப்படியே சரீரமென்பதும். ஆத்மாவுக்கு சரீரம் ஒரு வண்டி தான். அதை ஆச்ரயித்துக் கொண்டு கால் நடக்கிறது. ‘நான் நடந்தேன், நான் வந்தேன்’, என்று சொல்கிறார்கள். தான் எங்கே போகிறது? இவற்றையெல்லாம் தன்னில் ஆரோபித்துக் கொள்வதே (ஏற்றி வைத்துக் கொள்வதே) தவிர தான் ஒன்றும் செய்வதில்லை”, என்று சொல்லி “இவர்கள் கொஞ்ச தூரமாவது நடந்தார்களா, இல்லையா?” என்று கேட்டார்.

“கௌதம ஆச்ரமம் வரை பஜனை பண்ணிக் கொண்டே நடந்தார்கள். அதன் பிறகு வெய்யில் கடுமையானதால் நடக்க முடியவில்லை”, என்று தெரிவித்தேன்.

“போகட்டும், அதுவரையிலாவது நடந்தார்களல்லவா?” என்று கூறி முடித்தார் பகவான்.

“வித்யா கொஞ்சம் குறும்புப் பெண்ணல்லவா? வந்தது முதல் பகவானிடம் எத்தனையோ கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டே

இருந்தாள். “பகவான் தாத்தா எங்கேயும் வரமாட்டாரா? ஏன் வரமாட்டார்?” இப்படி அவள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு என்ன பதில் சொன்னாலும் அவள் திருப்தியடையவில்லை. இருபத்திநாலாம் தேதி காலையில் ஏன் நீங்கள் எங்கேயும் வருவதில்லை?” என்று பகவானையே கேட்டு விட்டாள்.

சிறு குழந்தைகள் பேசினால் பகவானுக்கு மிகவும் பிரியம் இல்லையா? மிகவும் பரிவுடன் அவளைப் பார்த்து, “என்னம்மா, நீ என்னை உன் ஊருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகிறாயா? அதுதானே உன் அபிப்பிராயம். நல்லதுதான். ஆனால் நான் கிளம்பினால் இவர்கள் எல்லோரும் என்னோடு வருவார்கள். அப்புறம் வழியில் எவ்வளவோ பேர்கள், எங்களுடன் வாருங்களென்று கூப்பிடுவார்கள். நான் போகா விட்டால் சும்மா விடுவார்களா? இழுத்துக் கொண்டு போவார்கள். அங்கிருந்து இன்னும் சிலர் சேர்ந்து கொள் வார்கள். இவர்கள் எல்லோரையும் உன்னால் அழைத்துப் போக முடியுமா? இந்த ஜனங்கள் மட்டுமில்லை. எல்லோருமே நான் புறப்பட்டால் அருணாசலமே அப்படியே புறப் பட்டாலும் புறப்பட்டுவிடும். எப்படிச் கூட்டிக் கொண்டு போவாம்? என்னைப் பார், இந்த ஜெயிலில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு வேளை நீ அழைத்துக் கொண்டு போனாலும் மறுபடியும் வழியில் பிடித்திழுத்து வந்து வேறு யாராவது இன்னொரு ஜெயிலில் போடுவார்கள். இவர்கள் என்னை விடமாட்டார்கள். நான் என்ன பண்ணுவது அம்மா? என்னால் எப்படி வர முடியும்? சொல்லு,” என்றார் பகவான்.

வித்யாவினால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

அப்போதிலிருந்து பகவான் “இந்தக் குழந்தை என்னை அவளுடைய ஊருக்கு அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்”, என்று சொல்வார்.

நேற்று குழந்தைகளிருவரும் ஊருக்குக் கிளம்பிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டு பகவான், ஒன்பதே முக்கால் மணிக்கு வெளியே புறப்பட்டபோது, வாயிலருகில் நின்ற வித்யாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “என்னம்மா?

என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போகிறாயா? குண்டுக் கட்டாகக் கட்டி வண்டியில் போட்டுக் கொண்டு போ,” என்றார்.

புறப்படுவதற்கு முன் பகவானது போட்டாக்களை வித்யா அவரிடம் காண்பித்தாள். அவைகளைப் பார்த்ததும், “பார்த்தாயா? என்னையும் அழைத்து போய்க் கொண்டிருக்கிறாயே! நன்றாகக் கட்டி வண்டியில் தூக்கிப் போட்டு விடம்மா!” என்றார் பகவான். எல்லோரும் ஆனந்த பரவசமாகிச் சிரித்தார்கள். “பகவான் தாத்தா”வை நான் அழைத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன் என்று வித்யா ஒரேயடியாகக் குறித்தாள்.

யார் எங்கே போவது? எது வண்டி? ஜெயில் எது? மலைகளே நகர்ந்தால் அவற்றை நிறுத்துவது எப்படி? எல்லாம் பெரிய பிரச்சனைதாம்!

48. ஜபம் - தபம்

3-6-46

நேற்று ஒரு பெரியவர் வந்தார். நல்ல அந்தணர். அவருடைய பேச்சிலிருந்தும், கழுத்திலிருந்த ருத்திராக்ஷ மாலையிலிருந்தும் மந்திர ஜபத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்று தெரிந்தது. பகவான் விருபாக்ஷ குகையில் இருந்த போது ஒரு தடவை அவரை தரிசித்ததாகச் சொன்னார். இன்று பகல் பகவான் அருகில் சென்று, “ஸ்வாமி, பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையோ அல்லது வேறெந்த மந்திரத்தையாவது ஜபித்து வந்தால் அவை ஸுரரபானம் (கள் குடித்தல்) முதலான பாவங்களைப் போக்கி விடுமா?” என்று கேட்டார்.

“இப்படிக் கேட்பதில் உங்கள் நோக்கமென்ன?” என்று பகவான் கேட்டார்.

இந்த மந்திரங்களை ஜபிப்பதால் சோரம் போதல், திருட்டு, குடித்தல் முதலான பாவங்களை நீக்க முடியுமா? அந்த

பாவங்கள் ஒட்டாமலிருக்குமா?" என்றே அவர் திரும்பவும் கேட்டார்.

“நான் ஜபித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்கிற பாவம் இல்லாவிட்டால் இந்தத் தோஷங்கள் ஒட்டாது. “நான் ஜபித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன்” என்கிற பாவம் இருந்தால், அந்த கெட்ட பழக்கங்களினால் ஏற்படும் பாவம் எப்படி ஒட்டிக் கொள்ளாமலிருக்கும்?” என்றார் பகவான்.

“இந்தப் புண்ணியம் அந்தப் பாவங்களை நீக்காதா?” என்றார் அந்தப் பிராம்மணர்.

“நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்னும் அகம் பாவம் இருக்கும் வரை, புண்ணியம் பண்ணினால் அதற்கான புண்ணிய பலனையும், பாபம் பண்ணினால் அதற்கான பாப பலனையும் அனுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும். ஒன்றின் மூலமாக (புண்ணிய கர்மாவால்) எப்படி இன்னொன்றை (பாவ கர்மாவை) அழிக்கச் சாத்தியப்படும்? ‘நான் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்’, என்கிற பாவம் போனால் தன்னை ஒன்று ஒட்டாது, ‘தான்’ யாரெனத் தெரிந்து கொண்டாலொழிய, ‘நான் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்’, என்கிற பாவம் போகாது. தன்னைத் தானே அறிந்தவனுக்கு ஜபம் ஏது, தபம் ஏது? பிராரப்த வசத்தினால் (அதாவது இந்தப் பிறவியில் பயனளிக்கத் தொடங்கி விட்ட பூர்வ வினையால்) சரீர யாத் திரை நடக்கிறதே தவிர அவன் எதையும் இச்சிக்க மாட்டான். பிராரப்தம் என்பது இச்சா பிராரப்தம் (சுய விருப்பத்தில் அமைந்தது) அநிச்சா பிராரப்தம் (சுய விருப்பற்றது) பரேச்சா பிராரப்தம் (பிறரது விருப்பத்தின் மேல் அமைந்தது) என்பதாக மூன்று விதங்கள். தன்னை அறிந்த தத்துவ ஞானிக்கு இச்சா பிராரப்தம் இல்லவே இல்லை. மற்ற இரண்டும் தான் உண்டு. அவர்கள் எது செய்யினும் பிறர் பொருட்டே. பிராரப்தத்திற்கேற்ப செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் இருந்தால் அவற்றைப் பண்ணுவார்களே தவிர அவற்றினுடைய பலன் அவர்களைச் சேராது. அப்படிப்பட்டவர் எது செய்யினும் புண்ணிய பாபங்கள் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் எப்பொழுதும் உலகத்தை அநுசரித்து நடந்து கொள்வார்களே தவிர லோக

நியாயத்திற்கு விரோதமாகக் காரியம் செய்ய மாட்டார்கள்” என்று யுக்தி பூர்வமாகப் பகவான் பதிலளித்தார்.

“தன்னைத்தான் அறிந்தவனுக்கு இச்சா பிராரப்தம் இல்ல வேயில்லை. அநிச்சா, பரோச்சா இரண்டு மட்டுமே உண்டு, என்று வந்தவருக்குப் பகவான் சமாதானம் சொன்னாலும் பிராரப்தம் பற்றிய அவருடைய பொதுவான கருத்து “உள்ளது நாற்பது — அநுபந்தம்” — 33ம் செய்யுளில் காணப் படுகிறது. (ஸஞ்சிதம் எனும் வினைக் குவியலில் இப்போதுள்ள பிறவியில் பலன்தரத் தொடங்கிவிட்ட பகுதியைப் ‘பிராரப்தம்’ என்பர். இனி வரும் பிறவிகளில் பலன் தர வேண்டிய கர்மா ‘ஆகாமி’ எனப்படும். ஞானி புதிதாக வினையை பெருக்கிக் கொள்வதில்லை. அவனுக்கு இனிமேல் பிறவி இல்லை. அவன் ஸஞ்சித, ஆகாமி கர்மாக்களை அழித்தவன். ஆயினும் நிகழ்காலப் பிறவியில் பலனளிக்கத் தொடங்கி விட்ட பிராரப்தம் அவருக்கும் உண்டு என்பது பொது வழக்கு. ஆனால் பகவான் இதை ஏற்பதில்லை. பிராரப்தம் உட்பட மூன்றுவித கர்ம பலனும் ஞானிக்கு இல்லை என்பதே அவர் கருத்து. ஞானியும் செயல் புரிவதாகப் பிறருக்குத் தோன்றுவ தால், செயலற்றிருக்க வேண்டிய ஞானி ஏன் இப்படி இருக்கிறான்? அவர்கள் கேட்கும் போது சமாதானம் சொல்லவே, ‘பிராரப்தத்தால் செயல் புரிகளுர்’ என்று பதில் சொல்லப் படுவதாகவும், வாஸ்தவத்தில் வெளிப் பார்வைக்குச் செயல் புரியும் போதும் தான் கர்த்தா என்ற எண்ணம் ஞானிக்கு அறவே இல்லாததால் அவன் செயலற்ற நிலையில் பிராரப்தத் தின் பாதிப்பும் இல்லாமலே இருக்கிறான்” என்றும் பகவான் சொல்வார். ஞானம் வந்தவுடன் ஸஞ்சித — பிராரப்த — ஆகாமி கர்மாக்களில் பிராரப்தம் தவிர மற்ற இரண்டே நசிப் பதாகச் சொல்வது மூன்று மனைவிகள் கொண்ட ஒருவன் இறந்த போது இரண்டு மனைவியர் மட்டும் விதவையராக, மற்றவள் சுமங்கலியாகவே இருந்தாள் என்பது போலாகும் என்பார்.

சஞ்சிதவா காமியங்கள் சாராவா ஞானிக்கூழ்
விஞ்சுமெனல் வேற்றார்கேள் விக்குவிளம் — புஞ்சொல்லாம்
பார்த்தாபோய்க் கைம்மையுறுப் பத்தினியெஞ் சாததுபோற்
கார்த்தாபோ மூவினையுங் காண்.

— 33

49. ஸமாதி என்றால் என்ன?

9-6-46

இன்று பிற்பகல் பகவான், பக்தர்களுடன் அநேக விஷயங் களைப் பற்றி நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டும் நடுநடுவே ஆன்மீக போதனை செய்து கொண்டும் இருக்க, இப்படியே வெகு நேரம் கழிந்தது. அவர் நிறுத்தாமல் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து புதிதாக வந்த பக்தரொருவர் எழுந்து நின்று, “பகவான் நீங்கள் எப்போது சமாதிக்கு போவீர்கள்?” என்று கேட்டார். பக்தர்கள் எல்லோரும் ‘கொல்’லென்று சிரித்தார்கள். பகவானுக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

சிறிது நேரம் பொறுத்து, “ஓஹோ, அதுவா உன் சந்தேகம்? சரி, சொல்கிறேன். ஆனால் ஸமாதி என்றால் என்ன? எங்கே போக வேண்டும்? மலைமீதா? குகைக்குள்ளா? ஆகாசத்தின் மீதா? ஸமாதி என்றால் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லு” என்றார் பகவான்.

பாவம், அவன் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான். சற்று நேரம் பேசாமலிருந்து பின், “இந்திரியங்களின் இயக்கம் அடங்கிவிடுவொழிய ஸமாதி ஏற்படாதென்கிறார்களே, அந்த ஸமாதிக்கு நீங்கள் எப்பொழுது போகிறீர்கள்?” என்று தான் கேட்டேன், என்றான்.

“ஆ! அதா ஸமாசாரம்? ‘என்னடா, இந்த ஸ்வாமி, எப் போதும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாரே? இவர் என்ன ஞானி’ என்று உன் எண்ணம். பத்மாஸனம் போட்டுக் கொண்டு, மூச்சுடையடக்கி உட்கார்ந்தால் தான் ஸமாதி. ஒரு குகைகூட இருக்க வேண்டும். தினந்தோறும் அதற்குள் போய்வர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ‘இந்தச் சாமி, ரொம்ப பெரிய

சாமிடா!” என்பார்கள். நானே இந்தப் பக்தர்கள், அன்றாடக் காரியக் கிரமம் என்றெல்லாம் வைத்துக் கொண்டும் எப் பொழுதும் பேசிக்கொண்டுமிருப்பதனால், “இதென்ன ஸ்வாமி?” என்று உங்களுக்குச் சந்தேகம். நான் பாவம், என்ன பண்ணுவது? இதற்கு முன்பு கூட இதே மாதிரி ஓரிரண்டு முறை நடந்திருக்கிறது. நான் குருமூர்த்தத்தில் இருக்கும் போது என்னைப் பார்த்த ஒன்றிரண்டு பேர்கள் ஸ்கந்தாச்சரமத்திற்கு வந்த பொழுது நான் எல்லோரிடமும் பேசிக் கொண்டும் அன்றாட காரியங்களை பார்த்துக் கொண்டுமிருந்ததை கவனித்து வேதனையடைந்து, “ஸ்வாமி, முன் போல் நீங்கள் காட்சி கொடுங்கள் ஸ்வாமி”, என்று கேட்டுக் கொள்வதுண்டு. “ஐயோ! இந்த ஸ்வாமி கெட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாரே”, என்று அவர்களுடைய விசாரம். “நான் என்ன பண்ணுவது? அப்பொழுது அந்தவிதமாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. இப்பொழுது இந்த விதமாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. எந்தக் காலத்தில் எப்படி நடக்க வேண்டுமோ அந்தவிதமாக நடக்கும். இருந்தாலும் இவர்கள் பார்வையில் ஒன்றும் சாப்பிடாமல், பேச்சில்லாமல் இருந்தால் போதும், ஸ்வாமி த்வம் ஏற்பட்டுவிடும். ஜனங்களின் பிரமை இப்படி”, என்றாப் பகவான்.

50. ஸர்வம் என்றால் என்ன?

5-7-46

கடந்த மூன்று நாட்களாகப் புதிதாக வந்த ஒரு இளைஞன் மூச்சு விடாமல் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு பகவானைத் தொந்தரவு படுத்திக் கொண்டேயிருந்தான். பகவான் எவ்வளவோ பொறுமையோடு விவரமாக விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தார். இன்று காலை 9 மணிக்கு வந்து மறுபடியும் தொடங்கிவிட்டான். “ஸர்வமும் தானே” (எல்லாம் ஆத்மாவே) என்கிறீர்களே? அந்த சர்வத்தைத் தானாக பாவிப்பது எப்படி? என்றான்.

‘பகவான் கொஞ்சம் கடுமையான குரலில், “ஸர்வம் என்றால் என்ன? நீ யார்? என்று முன்னால் சொன்னால் ஸர்வத்தைப் பற்றி ஆலோசிக்கலாம், இவ்வளவு நாளாக இவ்வளவு கேள்விகள் கேட்கிறாயே, ‘நீ யார்?’ என்னும் என் ஒரு கேள்விக்கு இதுவரையில் பதில் சொல்லவில்லையே. முதலில் அதற்கு பதில் சொல். பிறகு ஸர்வத்தைப் பற்றிக் கேள். பதில் சொல்கிறேன். என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லும் முயற்சியே உன்னிடமில்லையே! உண்மையில் நீ யார் என்று தெரிந்து கொள்ள முயன்றால் இந்தக் கேள்விகள் வராது. அதை விட்டு விட்டு எந்தக் கேள்வி கேட்கலாமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தால் முடிவில்லாத ப்ரவாகம் போல் அது போய்க் கொண்டேயிருக்கும். அதற்கு எல்லையே இல்லை. ‘தன்’னை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டால் சாந்தி உண்டே தவிர ‘தன்’னை விட்டு அவர் எப்படி இருக்கிறார்? இவர் எப்படி இருக்கிறார்? என்று விசாரித்துக் கேள்வி கேட்டால் என்ன பிரயோஜனம்? இதெல்லாம் வீண் முயற்சியே,” என்றார்.

‘தன்’னைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு குரு, ஸாதனை எல்லாம் வேண்டாமா? என்றான் அந்த இளைஞன்.

“உனக்கு குரு எதற்கு? ஸாதனை எதற்கு? உனக்கே எல்லாம் தெரியும் என்கிறாயே? அப்புறம் குரு எதற்கு? சொன்னதைக் கேட்க மாட்டாய், குரு என்ன பண்ணுவார்? அவர் சொன்ன வழியில் போனால் தானே குருவின் துணையுண்டு? ஸாதனை என்றாய். எதற்கு ஸாதனை? என்ன சாதனை? எத்தனை கேள்விகள்? ஏதோவொரு வழியில் போக வேண்டுமே தவிர சும்மா அடுக்கடுக்காய் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டு அங்குமிங்கும் போவதால் என்ன பயன்? நீ சாப்பிட்டால் உன் வயிறு நிறையுமா, வேறு யாரேனும் சாப்பிட்டால் நிறையுமா? அவர் எப்படி? இவர் எப்படி? இது எப்படி? அது எப்படி? என்ற கேள்விகளினால் காலம் கழித்தால் என்ன பிரயோஜனம்? அசையாமலிருந்து கொண்டு தன்னிலையில் தானாகவே இருக்கும் சுகத்தைப் போல் ஆகுமா, இந்தப் பிரஸங்க சுகம்? தன்னை விட்டு விட்டு எது சுகம்? எது சுகம் என்று ஆகாசம்

பூமியெல்லாம் தேடுகிறாய். இப்படிச் சுற்றுகிறவன் 'நான் யார்' என்று முதலில் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். இப்படித் தன்னைத் தானே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டால், பிறகு வேறு கேள்விகள் வராது", என்றார் பகவான்.

இதற்குள் இன்னொருவர், "ஜீவனுக்கு கர்மம் எப்படி வந்தது?" என்று கேட்டார்.

"முதலில் ஜீவன் என்பது யார் என்று உறுதி செய்து கொண்டு பிறகு கர்மம் எப்படி வந்தது என்று பார்த்துக் கொள்ளலாம்! ஜீவனென்றால் என்ன என்பதே தெரியாத போது, அந்த ஜீவனுக்கு கர்மம் எப்படி வந்தது? அந்த கர்மம் ஜீவனை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதா அல்லது எட்டி நிற் கிறதா?" என்று ஆலோசனைகள்! இப்படி வெளியில் ஓங்கி யெழும்பும் மனத்தை அடக்கி அகமுகமாக்கினால் இந்தத் தொல்லையெல்லாம் இருக்காது என்றார் பகவான்.

51. மாதவஸ்வாமி மரணம்

12-7-46

சுமார் நான்கு நாட்களுக்கு முன்னால் எட்டாம் தேதியோ, ஒன்பதாம் தேதியோ, காலை ஏழரை மணிக்கு பகவான் ஸன்னதிக்கு போய் நான் நமஸ்கரித்து எழுந்தவுடன், "மாதவன் போய் விட்டான்", என்றார் பகவான்.

பகவானுக்குப் பணிவிடை செய்தவர்களில் ஒருவரான மாதவன் அவ்வப்போது ஆச்ரமம் விட்டுக் கேஷத்திராடனம் போவது வழக்கம், அதனால், "எங்கே போயிருக்கிறார்?" என்றேன் நான்.

புன்சிரிப்புடன், "எங்கேயா? அங்கே தான் சரீரத்தை விட்டு", என்றார் பகவான்.

திடுக்கிட்டு "எப்போ?" என்றேன்.

“முந்தா நாள் சாயங்காலம் ஆறுமணிக்காம்”, என்று சொல்லி கிருஷ்ணஸ்வாமியை பார்த்து, “அங்கேயிருந்த கும்பகோணம் அய்யங்கார் ஸ்வாமி, இங்கே வந்து ஸமாதியானார். இங்கு இருந்தவர் அங்கு போய் ஸமாதியானார், அவரவர்களுக்கு எதெது பிராப்தமோ அது நடக்கிறது. வெகு நாட்களாக மாதவனுக்கு யாருடைய அதிகாரத்துக்குக் கீழுமில்லாமல் ஸ்வதந்திரமாக இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு ஆசையிருந்தது. அது நிறைவேறியது. போகட்டும் நல்லவன். கும்பகோணம் அய்யங்கார் ஸ்வாமி காலமானபோது நான், “அங்கே மடத்தில் யாருமில்லை. ஓய், நீர் போகிறீரா? என்று மாதவனைக் கேட்டேன். அதைப் பிடித்துக் கொண்டு, அங்கு போய் தன் ஆசையை தீர்த்துக் கொண்டான் பாருங்கள் விசித்திரம். தெலுங்கு ‘த்விபதம்’ முதலான செய்யுள்களை நான் மலையாள எழுத்தில் நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதினால் அதை மாதவன் தெலுங்கர் போலவே நன்றாகப் படிப்பான். அவனுக்கு ஏதோ தெலுங்கு ஸம்ஸ்காரம் இருந்தது. அந்த நோட்டை அவ்வப்போது படித்துக் கொண்டேயிருப்பதாகச் சொல்லி எடுத்துப் போனான். அந்த நோட்புக் அங்கு இருந்தால் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள். அய்யாசுவாமியும் அப்படித்தான். பார்த்துவிட்டுத் தருகிறேன் என்று ஒரு நோட்புக்கை எடுத்துப் போனவன் திரும்பி வரவில்லை. இவனுக்கும் அப்படியே ஆச்சு,” என்று சொல்லிக் கொண்டே பேச்சை மாற்றினார்.

பன்னிரண்டு வருடங்களாக பகவானுக்கு நிழல் போலிருந்து பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்த அந்த பரம சாதுவான பக்தன் திடீரென்று எங்கோ கும்பகோணத்தில் இறந்து போனானென்ற செய்தி கேட்டு ஆச்ரமத்தில் கண்ணீர் விடாதவர்களேயில்லை.

மாதவஸ்வாமிக்கு ஸமாதி செய்வதற்காக இங்கிருந்து சென்றிருந்த குஞ்சுஸ்வாமி இன்று காலை எட்டு மணிக்குத் திரும்பி வந்தார். பகவானை நமஸ்கரித்து, “மாதவன் மனசஞ் சலந்தினால் எங்கெங்கோ திரிந்தும் சாந்தியில்லாமல் ‘தான் இனி அதிகநாள் இருக்க மாட்டோம்’ என்று சொல்லிக்

கொண்டிருந்தானாம். பிறகு கும்பகோணம் மடத்திற்கு போய் அங்கு தங்கினவன் திடீரென்று அதிசார பேதி கண்டு ஒரே யொரு நாள் சற்று கஷ்டப்பட்டானாம். ஸோடா குடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே உயிர் நீத்தானென்று மடத்திலுள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். நான் போகும் வரை சடலத்தை வைத்திருந்தார்கள். மூன்று நாட்களாயிருந்தும் கெடவில்லை. ஸமாதி செய்து வந்தேன். எங்கேயும் நோட்டு* கிடைக்கவில்லை', என்று சொல்லிப் போனார்.

அவர் அந்தப்பக்கம் போனதும் பகவான் கிருஷ்ணஸ்வாமியைப் பார்த்து, “மாதவன் நல்லவன், ஐயோ போய் விட்டானென்று விசனிக்கிறோம். அவன் போனானே என்று வருந்துவதை விட, நாம் எப்பொழுது போவோம் என்றே நினைக்க வேண்டும். ஞானி எப்பொழுதும், ‘இந்தப் பிராரப்தம் எப்பொழுது தேய்ந்து நீங்கும், எப்பொழுது இந்த சரீரத்தை விட்டுப் போகலாம்?’ என்றே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். கூலிக்கு மூட்டை சுமப்பவன், தான் சேர வேண்டிய இடம் எப்பொழுது வரும் என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். எஜமானர் வீட்டின்முன் ‘இறக்குடா’, என்றதுமே, ‘அப்பாடா’, என்று கீழே வைக்கிறான் அப்படியே விவேகிகளுக்கும் இந்த சரீரம் பாரமாக இருக்கும். அவர் போய் விட்டார், நாம் எப்போது போவோமென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். ‘உயிர்’ என்கிற அந்த சிறுவஸ்து போய் விட்டால் சரீரத்தின் சுமையை நாலு பேர்கள் சுமக்க வேண்டியிருக்கும். சைதன்யமிருந்தால் பாரமே இல்லை அது போனால் இதைப் போல் பளுவானது வேறு இல்லை. இப்படிப்பட்ட தேகத்திற்காக, இந்த சரீரத்துடனேயே மோக்ஷமடைய வேண்டும் என்று காயகல்பம் போன்ற விரதங்கள் பண்ணுகிறார்கள். இவ்வளவும் செய்தும், அவர்களும் என்றைக்கோ ஒருநாள் போய் விடுகிறார்கள். இந்த தேகத்

* இந்த நோட்புக்கைப் பின்னர் கேரளத்தில் மாதவசாமியின் நண்பரொருவரிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொண்ட ஸ்ரீகுஞ்சஸ்வாமி விரைவில் ஆசீரமத்திற்குத் திரும்பி பகவானிடம் சமர்ப்பித்தார்.

தோடு நிலையாக இருப்பவர் எவருமில்லை. தன் ஸத்தியநிலை அறிந்த பிறகு ஸ்திரமற்ற தேகம் யாருக்கு வேண்டும்? இந்தப் பாரத்தை தள்ளிவிட்டு எப்பொழுது போகலாமென்று யோசனை பண்ண வேண்டும்,” என்றார் பகவான்.

மாதவஸ்வாமி மலையாளி. பிறந்த இடம் பாலக்காட்டுக் கருகே ஒரு கிராமம். இருபது வயதிலேயே இங்கு வந்து சுமார் பதினைந்து வருடங்களாகப் பகவானுக்கு பாதஸேவை செய்த பிரம்மசாரி. கடந்த சில காலமாக அடிக்கடி கேஷத்திராடனம் சென்று கொண்டிருந்தார். கும்பகோணத்தில் ஒரு மடத்தைக் கட்டிக் கொண்டு அங்கு தங்கியிருந்த ரமண பக்தரான அய்யங்கார் ஸ்வாமி இங்கே வந்து காலமானதினால் தான் அங்கு மடாதிபதியாக இருந்து கொஞ்ச காலத்திற்குள்ளேயே காலமானார் அந்த சாந்தமான பக்தர்.

52. அனேரணியான் மஹதோ மஹியான் (அனுவினும் அனு; பெரிதினும் பெரிது)

22-7-46

இன்று காலை பத்தரை மணிக்கு சென்னையிலிருந்து ஸொண்டிராமமூர்த்தி, ஐ.ஸி.எஸ் உயர் அதிகாரி, தனது மனைவி, சகோதரன் மற்றும் சில சிநேகிதர்களுடன் வந்தார். அவர்கள் வந்த சமயத்தில் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பக்தன் பகவானிடம், “இந்தப் புத்தகத்தில் நாம் அன்னம் சாப்பிடுகிறோம், அன்னம் நம்மை சாப்பிடுகிறது,” என்று எழுதியிருக்கிறதே, அது எப்படி? “நாம் அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறோம் என்பது சரிதான். அன்னம் நம்மை சாப்பிடுகிறது என்றால் அது எப்படி?” என்று கேட்டான்.

பகவான் மௌனமாக இருந்தார்.

ராமமூர்த்தி இதை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பத்து நிமிடங்கள் மௌனமாகக் கழிந்தன. பிறகு ராமமூர்த்தி தம் சகோதரன் பகவானைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று

ஆசைப்பட்டது தான் தமது வருகைக்கு காரணமென்றும், பத்து வருடங்களுக்கு முன் ஒரு தடவை தாம் தரிசித்ததாகவும் சொல்லி, அந்த பக்தன் கேட்ட கேள்விக்குத் தாமாகவே இப்படிப் பதிலளித்தார்.

“உணவு மூலமாகவே (போக்ய பதார்த்தங்களின் உதவியினால்) ஸர்வ பூதங்களும் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு அடைகின்றன. ஆகையால் அன்னமே பிரம்மம் என்கிறார்கள். அந்த பிரம்மமே எல்லாவற்றிலும் வியாபித்து இருக்கிறது. எல்லா பொருள்களும் அதற்கு பிரதிபிம்பமானபடியாலும் அந்தப் பிரம்மத்திற்கு அன்னம் என்று பெயர் இருப்பதினாலேயும், அந்த அன்னமே நம்மை சாப்பிடுவதாகச் சொல்லப் படுகிறது. இவர் கேட்ட கேள்விக்கு இதுதானே பதில்” என்றார் பகவானிடம்.

பகவானும் ஆமாம் என்று கூறினார்.

இன்னும் அவர்விஞ்ஞானத்தைப்பற்றி என்னென்னமோ ஆங்கிலத்தில் பேசினார். அவர் தம்பியும் அணுகுண்டு பற்றியும் இன்னும் என்னவெல்லாமோ ஸயன்ஸ் ஸயன்ஸ் என்று ஆங்கிலத்தில் பேசினார். எனக்கு ஆங்கிலம் வராது. பின் தொடர முடியவில்லை. பகவான் மாத்திரம் தெலுங்கிலேயே பதில் சொன்னதால் நான் தெரிந்ததை இங்கே எழுதுகிறேன்.

ஸயன்ஸ் பற்றி அவர்கள் சொன்னதையெல்லாம் கேட்டு விட்டு, “ஆமாம், இது எதுவானாலும் தன்னைவிட்டு ஒன்று மில்லை இல்லையா?” ‘தான்’ என்பதற்குப் பிறகு தான் எல்லாமே இருக்கின்றன. தான் இல்லையென்று யாருமே சொல்ல மாட்டார்கள். கடவுள் இல்லையென்று சொல்லும் நாஸ்திகன் கூட நானிருக்கிறேன் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறான். அதனால் வருகிற விஷயமெல்லாம் தன்னிலிருந்தே வர வேண்டும்; ‘தன்’னிலேயே அடங்க வேண்டும். தனக்கு வேறாக ஒன்றுமில்லை. ‘அனோரணியான் மஹதோ மஹியான்’ என்று சுருதி கூறுகிறது. “மஹத்துக்கு மஹத்தாக இருப்பது அதுவே. அணுவுக்கு அணுவாக இருப்பதும் அதுதான்,” என்றார் பகவான்.

“இந்த அணுவுக்கும் மஹத்துக்கும் வேறுபாடு எதைச் சார்ந்து வருகிறது?” என்று ராமமூர்த்தி கேட்டார்.

“தேசத்தைச் சார்ந்தே வருகிறது”, என்று பதிலளித்தார்.

“ஆனால் உலகில் இத்தனைவிதமான சக்திகள் ஒன்றை அனுசரித்து இன்னொன்றாகக் காணப்படுகின்றனவே, அதெப்படி?” என்றார் அவர். “மனம் தான் காரணம். அந்த மனத்தினாலேயே இத்தனைவிதமாகத் தோற்றங்கள் தென்படுகின்றன. மனம் பிறந்தால் எல்லாம் பிறக்கிறது. பஞ்ச பூதங்களானாலும் அதற்கப்பால் இருக்கும் சக்திகளானாலும் ஏதானாலும் மனம் பிறந்தால் அவை பிறக்கும். அது அடங்கினால் எல்லாம் அடங்கி விடுகிறது எல்லாவற்றிற்கும் அதுவே காரணம்,” என்றார் பகவான்.

53. கனவுகளும் பிரமைகளும்

28-7-46

சில நாட்களுக்கு முன்பு வட இந்தியாவிலிருந்து ஒருவர் வந்து இங்கு சில நாட்களிருந்தார். ஒரு நாள் பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு அவர் பகவான் ஸன்னதிக்கு வந்து ஒரு தமிழ் பக்தர் மூலமாக தன் அனுபவத்தை தெரிவித்தார். “ஸ்வாமி, நேற்று நான் செஸ்ட் ஹவுஸில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நீங்கள் வந்து என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள். சிறிது நேரத்தில் விழிப்பு வந்து எழுந்தேன். அப்பொழுது கூட நீங்கள் என்னுடன் பேசிச் கொண்டேயிருந்தீர்கள். இது என்ன?” என்று கேட்டார்.

“நீங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தீர்களல்லவா? அப்படியாக, கில் யாருடன் நீங்கள் பேசுவது?” என்றார் பகவான்.

“என்னுடனேதான்”, என்றாரவர்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன் என்கிறீர்கள். தூங்குபவர்களுடன் எப்படிப் பேச முடியும்? இல்லை, பேசினேன் என்

கிறீர். அதாவது சரீரம் தூங்கினாலும் 'நீங்கள்' இருக்கிறீர்கள், என்று அர்த்தம். அந்த 'நீங்கள்' யாரென்று முதலில் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் பிறகு தூக்கத்தில் பேசிய விசித்திரங்களைப் பற்றி ஆலோசிக்கலாம்'', என்றார் பகவான்.

அவர் மறுமொழி பேசவில்லை.

பகவான் எல்லோரையும் கருணை மிகுந்த பார்வையுடன் நோக்கி இருப்பது இரண்டுதான்: சிருஷ்டி, தூக்கம். தூங்கும் பொழுது எதுவுமேயில்லை. எழுந்தால் எல்லாம் இருக்கிறது. விழித்துக் கொண்டே தூங்கக் கற்றுக் கொண்டால் சொருப மாத்திரமாக நாம் இருக்க முடியும். அதுதான் உண்மை நிலை'', என்றார்.

சமீபத்தில் இது போலவே சுப்பராமைய்யா அவர்கள் பகவானிடம், "அஸ்பர்ச (தீண்டவொண்ணாத) ரூபம் என்றால் என்ன?" என்று கேட்டார்.

அப்படியென்றால் ஒரு ரூபம் கண்ணுக்குத் தெரிந்தாலும் ஸ்பரிச உணர்ச்சிக்கு எட்டாமல் இருக்கிறது என்று அர்த்தம். அதுதான் "அஸ்பர்சரூபம்" என்றார் பகவான்.

"சாயாரூபம் என்றால் என்ன?" என்று மீண்டும் அவர் கேட்டார்.

"அதுவேதான் இதுவும், நிழலாகக் காணப்படுவதே சாயாரூபம். ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதில் ஒன்றும் இராது. கடவுளோ, பேயோ, கனவோ, கண்கூடோ, ஆவேசமா எந்தப் பெயர் சொன்னாலும் சரி, பார்ப்பதற்கு ஒருவன் இருந்தால் தானே இவையெல்லாமுமிருக்கும்? காண்பவன் யாரென்று தண்டு கொண்டால் இவைகளெல்லாம் இருக்காது. ஒன்றும் இல்லாதது எதுவோ, எல்லாவற்றிற்கும் மூலமானது எதுவோ அதுவே 'தான்'. 'தான்' யாரென்று பார்க்காமல் இவர்களை யெல்லாம் பார்ப்பதால் பிரயோஜனமென்ன?" என்றார் பகவான்.

சமீபத்தில் ஒருவர் தன நண்பர் சூக்ஷ்ம சக்தியின் பரிமாணங்களைப் பார்க்கும் சக்தியுள்ளவரென்றும் அவர்

மஹா புருஷர்களுடைய தூஷம் சக்திப் பரிமாணங்களை பார்த்தவரென்றும் அதில் அரவிந்தருடைய தூஷம் சக்தியின் காந்தியை மூன்று மைல் வரை மட்டுமே அவரால் பார்க்க முடிந்தது. அதற்கு மேல் அவரால் பார்க்க முடியவில்லை யென்றும் புத்தர் முதலானவர்களில் எவரது சக்தி கூட இவ்வளவு தூரம் வியாபிக்கவில்லையென்றும் தன்னிடம் சொன்னதாகப் பகவான் ஸன்னிதானத்தில் தெரிவித்தார்.

புன்னகையுடன் இதை ஆதியோடந்தம் கேட்டு பகவான் “இத்தனை பேர்களுடை தூஷம் சக்தி பரிமாணங்களை ஆராய்ந்தவர் முதலில் தன்னுடைய தூஷம் சக்திகளை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவரிடம் சொல்லுங்கள். தூஷம் சக்தி பரிமாணமாம்; இவர் பார்க்க கிருராம்! தன்னுடைய தூஷமத்தைக் கண்டு கொண்டால் இந்த தொந்தரவுகளிருக்காது,” என்றார்.

தன்னைத்தான் அறிந்தவனுக்கு இவைகளெல்லாமே வெறும் பாவனைதானே?

54. நிர்மலமான பக்தியே நிஜமான ஸேவை

6-8-46

இன்று ஒரு பக்தர் பகவானிடம், “ஸ்வாமி, தாங்கள் மலை மீதிருந்த பொழுது கடுக்காய் வந்த சமாசாரம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

பகவான் இவ்வாறு கூறினார்.

“விருபாக்ஷ குகையிலிருந்த பொழுது மலப்பிரவிருத்திக் காக ஒவ்வொரு இரவிலும் கடுக்காய் சாப்பிட்டு வந்தேன். ஒருநாள் கடுக்காய் தீர்ந்து விட்டது. பழனிஸ்வாமி கடைக்குப் போக நினைத்தால், ‘கடுக்காய் விஷயமாகச் சேஷ்யயரிடம் சொல்கிறாயா?’ ‘வழியில் தானே இருக்கிறார்? போகிறபோது சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன்’, என்றார். மறுகணமே ஒரு பக்தர் தம் கிராமத்திலிருந்து வந்தார். அவர் அவ்வப்போது வந்து போவார். சிறிது நேரம் இருந்து விட்டு அவர் வெளியே போனார். இதன் பின் பழனிஸ்வாமி பஜாருக்குப் புறப்

பட்டார். இதற்குள் வெளியே போன பக்தர் திரும்பி வந்து, 'ஸ்வாமி, உங்களுக்குக் கடுக்காய் வேண்டுமா?' என்று கேட்டார். 'இருந்தால் ஒன்றிரண்டு கொடுங்கள்', என்று சொன்னேன், ஒரு பெரிய பையை உள்ளே கொண்டு வந்து என்னெதிரில் வைத்தார். 'இதெல்லாம் எங்கிருந்து ஐயா கொண்டு வந்தீர்?' என்று கேட்டதற்கு, "ஸ்வாமி, உங்களை தரிசனம் பண்ணிக் கொண்டு கொஞ்சம் வேலையாக பக்கத் திலிருந்தும் கிராமத்திற்கு வண்டியில் போனேன். என் வண்டிக்கு முன் ஒரு வண்டி கடுக்கா மூட்டைகளோடு போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒரு மூட்டையில் ஓட்டையிருந்ததினால் இவை வழியில் விழுந்திருந்தன. எதற்காவது உதவுமென்று பொறுக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இங்கேயே இருக்கட்டும்" என்று சொன்னார். 'அவ்வளவு எதற்கு?' என்று இரண்டு மூன்று வீசைகள் எடுத்துக் கொண்டு மீதியை அவருக்கே கொடுத்து விட்டோம்.

"இதுமாதிரி எத்தனையோ நடந்திருக்கின்றன. எத்தனையெத்தான் சொல்வது? அம்மா வந்து சமையல் ஆரம்பித்த பிறகு, 'இரும்புக் கரண்டி ஒன்றிருந்தால் நன்றாக இருக்கும்' என்றாள். 'பார்க்கலாமென்றேன்'. அடுத்தநாளோ, அதற்கடுத்த நாளோ ஒருவர் ஐந்தாறு கரண்டிகள் கொண்டு வந்தார். பாக்கி சாமான்களும் அப்படியேதான். 'இது இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்', 'அது இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்', என்று அம்மா சொல்கிறதும், 'அப்படியா?' என்று நான் சொல்வதும், அதே நாளோ அல்லது மறுநாளோ ஒன்றுக்குப் பத்தாக வருவதுமாக, போதும் போதும்பா என்றாகி விடும். இப்படி எத்தனையோ" என்றார் பகவான்.

"திராசைப் பழ சமாசாரம் என்ன? என்றார்" அந்த பக்தர்.

அதுவும் இப்படித்தான். மலச்சிக்கலுக்கு திராசை நல்லது என்பதால், யாராவது கொண்டு வந்து கொடுத்தால் உபயோகித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒருநாள் திராசை இல்லை. 'யாராவது கடைக்குப் போனால் சொல்லட்டுமா?' என்று பழனிஸ்வாமி கேட்டார். 'பார்க்கலாம். அப்படி

என்ன அவசரம் என்றேன்', அவ்வளவுதான் சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் கம்பீரம் சேஷ்ய்யரின் அண்ணா வந்தார். கையில் ஒரு பெரிய பொட்டலம். 'என்னய்யா?' என்றால் திராசைஷ என்று பதில் வந்தது. 'அடே இப்போது தான் திராசைஷ தீர்ந்து விட்டதே என்று நினைத்தோம். உங்களுக்கெப்படி தெரிந்ததையா?' என்றால், எனக்கு என்ன தெரியும் ஸ்வாமி? வரும் பொழுது வெறுங்கையுடன் எப்படிப் போகலாமென்று பஜாருக்குப் போனேன். ஞாயிற்றுக்கிழமை யாகையால் ஒரு கடையைத் தவிர மற்ற கடைகளெல்லாம் மூடியிருந்தன. பகவானைப் பார்க்கப் போகணும், என்னையா இருக்கு?" என்று கடைக்காரனைக் கேட்டேன் "திராசைஷ மாத்திரம் இருக்கு. அதுகூட இப்போதுதான் வந்தது", என்று ஒரு பொட்டலம் கட்டிக் கொடுத்தான். கொஞ்ச நேரம் முந்தி தான் எனக்கு இந்த எண்ணம் தோன்றிற்று", என்றார் அவர். அவர்திராசைஷ வாங்கின நேரமும் நன்றாக இருந்தது.

"அப்புறம் ஐயாஸ்வாமிக்கு இந்த விஷயத்தில் அனுபவம் ஜாஸ்தி. இங்கே ஏதேனும் இருந்தால் தேவலையே என்று நாங்கள் நினைப்பதும், அதே சமயத்தில் அவருக்கு அதைக் கொண்டு போகலாம் என்று தோன்றுவதும் நடந்திருக்கிறது. 'உனக்கெப்படி ஐயா தெரிந்தது என்றால்?' 'என்னவோ ஸ்வாமி, எனக்கென்ன தெரியும்?' ஸ்வாமிகளுக்கு இதைக் கொண்டு போகலாம் என்று தோன்றுகிறது. கொண்டு வருகிறேன். அவ்வளவுதான். அதையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம் என்கிறீர்கள். 'இந்த விசித்திரம் ஸ்வாமிக்குத்தான் தெரிய வேண்டும்' என்பார். ஐயாசாமி உண்மையில் அவர் மனத்தை அவ்வளவு சுத்தமாக வைத்திருந்தார். நாம் இங்கு எதை நினைத்தாலும் அங்கு அவர் மனத்தில் அதுவே பிரதி பலித்துக் கொண்டிருந்தது," என்றார் பகவான்.

நம்முடைய மனத்தை மாசில்லாது தூய்மையாகப் பளிங்கு போல் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இதைத்தவிர வேறு சொல்ல வேண்டுமா? இதற்கு ஐயாசாமியின் வாழ்க்கையே நம்மெல்லோருக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு இல்லையா?

55. குறி தானே குரு?

8-8-46

நேற்று காலை யோகி ராமய்யா பகவானிடம், “ஸ்வாமி, ஸாயிபாபா சிஷ்யர்கள் ஸாயிபாபா படத்தை வைத்துப் பூஜை செய்து கொண்டு, அந்தப் படமே குரு என்கிறார்களே, அது எப்படி சரி? படத்தைத் தெய்வம் என்று அவர்கள் பூஜிக்கலாம், ஆனால் குரு என்று ஸேவிப்பதால் என்ன பயன்?” என்றார். “இதனால் இவர்கள் மனம் ஒரு முகமாகிறது (ஏகாக்ரதையடைகிறது)” என்றார் பகவான். “அது சரி ஒப்புக் கொள்கிறேன். அது ஏகாக்ரதைக்கு ஓரளவு ஸாதனையாக இருக்கலாம். ஆனால் அந்த ஏகாக்ரதை திடமாவதற்கு குரு வேண்டாமா?” என்றார் யோகியார். “ஆமாம் குறி (லக்ஷ்யம்) தானே குரு?” என்றார் பகவான். அதற்கு யோகியார், “அந்தக் குறி ஸித்தமாவதற்கு அதை வாழ்ந்து காட்டுகிற ரூபமாக உயிருடனிருக்கும் குரு வேண்டுமே தவிர ஜீவனில்லாத படம் என்ன பண்ணும்? இப்படி உயிருடனிருக்கும் குரு இல்லாமல் ஸித்தி பெறுவது பகவானுக்கு ஸாத்தியமே தவிர என் போன்றவர்களுக்கு ஸாத்தியமா?” என்றார்.

“வாஸ்தவம்தான். இருந்தாலும், உயிரற்ற படத்தைப் பூஜிப்பதாலும் சித்தம் ஓரளவு ஒருமுனைப்படுத்துகிறது. “தான்” யாரென்று விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டாலன்றி அது ஸ்திரமாகாது. இந்த விசாரணைக்கு குருவின் துணை அவசியந்தான். அதனால்தான் உபாஸனை மட்டும் போதாது என்று ஆன்றோர் கூறியுள்ளார்கள். அப்படியே செய்தாலும், உபாஸனை வீணாகப் போகாது. எப்பொழுதாவது அது பலனளிக்கும். ஆனால் உபாஸனையில் டாம்பீகம் இருக்கக் கூடாது. மனம் நிர்மலமாக இருந்தால் எல்லாம் பலனளிக்கும். அன்றேல் வரட்டு நிலத்தில் வித்திட்டது போல் வீணாகிவிடும்” என்றார் பகவான்.

“என்னவோ ஸ்வாமி நீங்கள் நூறு சொல்லுங்கள். ஆயிரம் சொல்லுங்கள். தான் செய்வதைச் சரிபார்த்து வழிகாட்ட ஒருவனுக்கு குரு வேண்டுமே தவிர உயிரற்ற

சித்திரத்திற்கு குருஸ்தானம் எப்படி கொடுக்க முடியும்?" என்றார் யோகி.

பகவான் புன்னகையோடு "உம், உம்" என்று தலையசைத்து மௌனம் வகித்தார். மௌனத்துடன் சேர்ந்த அந்தப் புன்னகையில் மாணிக்கங்கள் ஒளி வீசின, எப்படி எழுதுவேன், அண்ணா?

56. ஸித்தர்கள்

10-8-46

இன்று பகவான் ஸன்னதியில் ஸித்தர்களைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. யாரோ ஒருவர் ஸித்திகளுக்காக முயற்சி பண்ணியதாகவும் ஓரளவு வெற்றி பெற்றிருப்பதாகவும் சிலர் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பேச்சை வெகு நாழியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பகவான் சற்றுச் சலிப்புடன் "என்னவோ ஸித்திகளாம். எங்கிருந்தோ இவர்களுக்கு அவை வந்தனவாம். அதன் நிமித்தம் ஸாதனைகள், தவங்கள்! உருவ மில்லாத நமக்குக் கண், கால், கை, வாய் இவையெல்லாம் சேர்ந்த ஒரு சரீரம் வருகிறதும் இவற்றால் நாம் ஏதேதோ செய்வதும், இதெல்லாம் ஸித்தியில்லையா? நாமெல்லோருமே ஸித்தர்கள்தான்! சாப்பாடு வேண்டுமென்றால், சாப்பாடு, தண்ணீர் வேண்டுமென்றால் தண்ணீர், பால் வேண்டுமென்றால் பால், எல்லாம் நமக்கு ஸித்தித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. இத்தனை வகையான ஸித்திகளையெல்லாம் எப்பொழுதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தும் இன்னும் ஏதேதோ ஸித்திகள் வேண்டுமென்று குதி போடுகிறார்கள். இன்னும் என்னதான் வேண்டுமோ?" என்றார்.

சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் இந்திய சட்டமன்ற அங்கத்தினரும் மராத்தியிலுள்ள ஞானேச்வரரின் கீதா பாஷ்யத்தை மொழி பெயர்த்தவருமான மனு ஸுபேதார் பகவானைத் தரிசிக்க வந்திருந்தார். அப்பொழுது பகவானுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது "எல்லா நூல்களிலும்

ஸித்த புருஷர்களைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்களே தவிர, ஸாதகர்களைப் பற்றி எங்கும் காணவில்லையே! அவ்விதமான கதைகள் எதேனுமுள்ளவா?" என்று கேட்டார்.

பகவான் “பக்த விஜயம் என்ற தமிழ் நூலில் ஞானேச் வரர்க்கும் (அவரது தந்தை) விடோபாவிற்குமிடையே நடந்த உரையாடல் தரப்பட்டிருக்கிறது. அது ஸித்த-ஸாதச ஸம் வாதமே. அதில் ஸாதகனின் நிலை விவரமாகக் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது,” என்று கூறி ஆசர்ம லேப்ரரியிலிருந்து “பக்த விஜயத்”தைக் கொண்டு வரச் சொல்லி அந்தப் பகுதியைத் தாமே படித்து விஷயத்தை விவரமாகச் சொன்னார். னு ஸுபேதார் தம் ஊருக்குப் போன பிறகு இந்தப் “பக்த விஜயம்” பகுதியை எடுத்தெழுதி அனுப்ப வேண்டுமெனக் கோரிக் கடிதமெழுதினார். பகவான் அந்த ஸம்வாதத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கச் செய்து அனுப்பி வைத்தார். ஸுபேதார் தம் “ஞானேச்வரி”யின் மூன்றாவது பதிப்பில் அதை அநுபந்தமாகச் சேர்த்தார். ஞானேச்வரர் ஸித்தாந்தத் தாலும், விடோபா ஸாதகராதலாலும் இதற்கு ஸித்த ஸாதக ஸம்பாஷணை எனப் பெயர் என்று பகவான் கூறினார்.

தன்னைத்தானே தெரிந்து கொண்டு “தான்” தானாக நிற்கும் திறன்தான் ஸித்தி, வேறொன்றையும் ஸித்தியாக நினைக்கக்கூடாது என்று பகவான் அவ்வப்போது சொல்வார். “எண்ணங்களைத் தன்னைத்தானே கண்டறிவதில் மூழ்கடித் தால் எப்போதாவது உண்மை புலனாகும். இது தான் உத்தம மான ஸித்தி” என்பார்.

“உள்ளது நாற்பதில்” பகவான் ஸித்தியைப்பற்றிக் கூறி யிருப்பதே இந்தப் பிரமாணம். “ஸித்தமாக உள்ள (இப் போதே நமக்குக் கிட்டியுள்ள) பொருளை அறிவதே ஸித்தி மற்ற ஸித்திகளெல்லாம் ஸ்வப்னத்தில் காணும் ஸித்திகளே. தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த பின் அவை உண்மையாகுமா? ஸத்ய நிஷ்டையில் இருந்து மாயையை நீக்கினவர்கள் இந்த ஸித்தி களில் பிரமை அடைவார்களா? இதைப் புரிந்துகொள்.”

57. தர்மம் பயன் தரல் கார்த்தன(து) ஆணையால்

11-8-46

சுமார் பத்து மாதங்களுக்கு முன் கிருஷ்ணபிசுஷு எனக்கு ஒரு கடிதத்தில் “என் சொத்தை அண்ணா தம்பிகளுக்கு எழுதி வைத்துவிட்டு ஸன்யாஸம் வாங்கிக்கொண்டு கேஷத்ராடனம் பண்ணினால் மனச்சாந்தி கிடைக்குமா? என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பகவானின் ஆக்ஷை எப்படியோ?” என்று எழுதினார். இதை பகவானிடம் விண்ணப்பித்தேன். பகவான் வியப்புடன் “ஆ, அப்படியா. ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டாரா?” என்று முதலில் கேட்டார். பிறகு சற்றுப் பொறுத்து “அவரவரின் கர்மாவிற்கேற்ப நடக்கிறது” என்றார். பகவான் சொன்னது இதுதான் என்று கிருஷ்ணபிசுஷுவுக்கு நான் எழுதினேன்.

“பகவான்” (உபதேச ஸாரத்தில்) “கார்த்துராக்ஞ்யயா ப்ராப்யதே ஃபலம்” (கன்மம் பயன் தரல் கார்த்தன(து) ஆணையால் - உபதேச உந்தியார்) என்று சொல்கிறாரல்லவா? அந்தக் கார்த்தா இப்பொழுது என்ன ஆனார்?” என்று கிருஷ்ணபிசுஷு திரும்பவும் எழுதினார்.

இதைப் பற்றிப் பகவானிடம் கேட்பதற்கு நான் சற்றுக் கூச்சப்பட்டு, என்ன பதில் எழுதலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது வேறொரு பக்தர், “கார்த்து ராக்ஞ்யயா ப்ராப்யதே” என்பதில் கார்த்தா என்பது யார்? என்று பகவானைக் கேட்டார்.

கார்த்தா ஈசுவரனே! அவரவர் கர்மங்களைப் பொறுத்துப் பலன்களைக் கொடுப்பவன் அவனே. ஸகுணப்பிரம்மம் என்று அர்த்தம். வாஸ்தவத்தில் பிரம்மம் என்றால் நிர்குணம், அசலம். (குணமல்லாதது, சலனமில்லாதது). அதுவே குணங்களும் சலனமும் உள்ளதாக உலக வியவஹாரத்தை நடத்தி வைக்கும் போது ஸகுணப் பிரம்மம் எனப்படுகிறது. ஸகுணப்பிரம்மத்திற்கே ஈசுவரன் என்று பெயர். அவன்

அவரவர் கர்மங்களுக்கேத்த பலன் கொடுப்பவன். ஒரு ஏஜண்டு என்று சொல்லலாம். வேலைக்கேற்ப சம்பளம் கொடுப்பவன். அவ்வளவுதான். அந்த ஈசுவரனின் சக்தியில்லாமல் இந்தக்கர்மா நடக்காது. அதனால்தான் “கர்ம தத் ஜடம்” (கன்மம் சடம்) என்றார்கள் பெரியோர்கள். இதுதான் அதன் உட்கருத்து” என்றார் பகவான்.

கிருஷ்ணபிக்ஷுவின் கேள்விக்கு இதைவிட வேறென்ன பதிலிருக்கிறது? இதையே அவருக்கு எழுதினேன்.

விக்ரமாதித்யன் பாதரசைகளின் சக்தியினால் பிரம்ம லோகத்திற்குப் போனான். பிரம்ம தேவர் மனம் மகிழ்ந்து “வரம் ஒன்று கேள்” என்றார். “ஸ்வாமி, நீங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கும் பொழுது அவரவர்களின் கர்மங்களை அனுசரித்துப் பலன்களை நெற்றியில் எழுதுகிறீர்களென்றும், அந்த எழுத்து தவறாது என்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவே. இப்பொழுது எனக்கு வரம் கொடுப்பதாகச் சொல்கிறீர்கள். தலையெழுத்தை மாற்றி எழுதுவீர்களா? அல்லது அதன் மேலேயே திருத்தியெழுதுவீர்களா? நடப்பு என்ன? என்றானும் விக்ரமாதித்யன். பிரம்மா அவனுடைய மதி நுட்பத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து புன்னகையுடன் “புதிதாக இப்போது எதையும் (மாற்றிச்). செய்வதில்லை. அவரவர்களது பூர்வ கர்மாவிற்கேற்ப ஏற்கெனவே நிர்ணயமானதுதான். (வரம் கேட்கும் போதும், அதைக் கொடுக்கும் போதும்) இப்போது வாக்கு ரூபத்தில் வருகிறதும் முன்பே ஏற்பாடானதையே “ஆஹா தந்தோம் வரம்” என்கிறோம். அவ்வளவுதான். புதிதாகக் கொடுப்பது ஒன்றுமில்லை. இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் வரங்களுக்காகத் தவம் பண்ணுகிறார்கள். நீ விவேகியானதினால் அதன் சூட்சுமத்தைத் தெரிந்துக் கொண்டாய். மிகவும் சந்தோஷம் என்று சொல்லி விக்ரமாதித்தனுக்குப் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பரிசாகக் கொடுத்தனுப்பினாராம். இந்தக் கதையை சிறு வயதில் நான் எப்பொழுதோ படித்தேன்.

பாகவதத்தில் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் இந்திரனுக்குச் செய்யும் யாகங்களை நிறுத்துமாறு கிருஷ்ண பரமாத்மா

நந்தனுக்களிக்கும் அறிவுரையும் இதே போன்றிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

58. ஸர்வ ஸமத்துவம்

12-8-46

பகவான் மாலை வேளையில் உட்கார இதமாக இருக்குமென்று சென்ற ஆண்டு கோடைக்காலத்தில் ஹாலுக்கு வெளியே பந்தல் போட்டார்கள். அந்தப் பந்தலுக்கு மேற்குப்பக்கம் வெட்டிவேர் தட்டி கட்டி மாலை வேளையில் அதற்கு ஒட்டிணைப்போல் பகவானுடைய ஸோஃபாவைப் போடுவார்கள். ஸோஃபாவின் கிழக்குப் பக்கம் புருஷர்கள் உட்காருவதால் பகவான் தெற்கு பக்கம் பார்த்துத் தகஷிணமூர்த்தி போல் உட்காருவார். அவர் பாதங்களுக்கு முன்பக்கமாக நாங்கள் உட்காருவோம். நாங்கள் நேராகப் பார்த்தால் பகவானுடைய பாதாரவிந்த தரிசனம். இடது புறம் திரும்பிப் பார்த்தால் அழகான பூந்தோட்டம். கண்களைச் சற்று உயர்த்திப் பார்த்தால் அருணாசல சிகர தரிசனம். எவ்வளவு பாக்கியசாலிகள் நாங்கள்?

ஒரு நாள் மாலை நாலே முக்கால் மணிக்கு வெளியில் சென்றிருந்த பகவான் திரும்புவதற்கு முன்பே மேகமூட்டமாக இருந்ததால் தொண்டர்கள் வெட்டிவேர்த் தட்டியைத் தூக்கிக் கட்டினார்கள். பகவான் வந்து உட்கார்ந்த பத்து நிமிடங்களில் மூட்டம் விலகி வெய்யில் வரத் தொடங்கிற்று. மாலை நேர வெய்யிலினாலும், கோடைக்காலமாதலால் எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் கஷ்டமாகவே இருந்தது. மேல் துண்டுகூட இல்லாத பகவானின் சரீரத்தின் மேல் வெய்யில் படுவதைப் பார்த்து தொண்டர்களில் ஒருவரான வைகுண்டவாசர் பகவானின் பின்னாலிருக்கும் தட்டியை மெல்ல இறக்கினார். பகவான் பார்க்கவில்லையென்று அவர் எண்ணம். வேதபாராயணம் நடந்துகொண்டிருந்ததால் பகவானும் பார்க்காதது போல் இருந்தார்.

பாராயணம் முடிந்ததும் பகவான் சற்றே அலுப்புடன் “பாருங்கள் இவர்களுடைய சேஷ்டைகளை. என் பக்கம் உள்ள தட்டியை மாத்திரம் இறக்கினார்கள், மற்றவர்களெல்லாம் மனுஷ்யாள் இல்லை போலிருக்கு! ஸ்வாமிக்கு மட்டும் பிரத்யேகம். எது எப்படிப் போனாலென்ன, எனது ஸ்வாமித்வத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாவம். இந்த மாதிரி ஒருத்தனைக் கவனிக்கவில்லையென்றால் ஸ்வாமி இல்லை போலிருக்கு! வெய்யில் கூடாது, காற்று கூடாது, வெளிச்சம் கூடாது, அவர் அசையக் கூடாது, திரும்பக் கூடாது, கால், கைகளை மடித்துக் கொண்டு ஸோஃபாவில் உட்கார வேண்டும். இதெல்லாம்தான் ஸ்வாமித்வம். அதில் குறை வந்து விடுமோவென்று இத்தனை பேர்களிலும் எனக்கு மட்டும் தனியாகக் கவனம் காட்டி என் ஸ்வாமித்துவத்தை எப்படியோ நிலைநாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றார் பகவான்.

பாவம், அந்த தொண்டர்கள் பதறிப் போய் பழையபடி அந்தத் தட்டியைத் தூக்கிக் கட்டிவிட்டார்கள். மாலைக் கதிரவனின் கிரணங்கள் பகவானின் மீது படிந்து ஏற்கெனவே ஒளி வீசும் பகவானின் கண்களில் கலந்தது. ஊதுபத்திகளின் புகை எல்லாத் திசைகளிலும் பரவி, குளிர்ந்த இளங்காற்றுடன் சேர்ந்து கொண்டு பகவானின் பாதத் தாமரைகளைத் தொட்டு வணங்கி பக்தர்களெல்லோருக்கும் வெண்சாமரம் வீசிற்று!

59. யதேச்சை (அவரவர் விருப்பப்படி)

13-8-46

நான் இங்கு வருவதற்கு இரண்டு மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே பெங்களூரிலிருந்து ஒரு வைசியக்குலப் பையன் அருணாசலத்திற்கு வந்தான். அவன் தலையில் சடை பிடித்திருந்தது. மதுகரம் (வீடு வீடாகச் சென்று பிசைபு கேட்பது) பண்ணிக் கொண்டும் அருணாசலேசுவரர் கோவிலில் படுத்துறங்கியும் வந்தான். ஒரு நாள் அவனுடைய தாயார்

ஆச்சுரமத்திற்கு வந்து அவனை வீட்டுக்கு வரும்படி கட்டாயப் படுத்த ஆரம்பிக்கவே அவன் பண்டாரீபுரத்திற்கு ஓடிவிட்டான். அந்த அம்மாவுக்கு இவன் ஒரே பையன். வேண்டிய சொத்து இருந்தது. இவனோ எதுவும் வேண்டாமென்று சொல்லும் ஒரு வகையான வைராகி. அந்த அம்மாள் முறையிட்டுக் கொண்ட தனால் பகவான் ஓரிரு தடவை, “தாயார் பேச்சைக் கேள்” என்றார். அவன் கேட்காமல் ஓடிவிட்டான்.

போன ஆடி மாதம் திரும்பி வந்தான். அவன் ஒருபோதும் பேசாமல், வாசலில் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து, ஸாதனையோ, ஏதோ, அவன் அல்லலை அவன் பட்டுக் கொண்டு யாருடனும் சம்பந்தமின்றி இருந்தான். இப்பொழுது அவன் சடையை எடுத்துக் களைந்திருந்தான் என்பதைத் தவிர அவனுடைய நடவடிக்கைகளில் ஒரு மாறுதலுமில்லை. பகவான் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். அவனும் பேசவில்லை. இவரும் பேசவில்லை. பதினைந்து நாட்கள் கழிந்தன. ஒரு பிற்பகல், உத்யோகத்தை விட்டுவந்து ஆசிரமத்தில் லைப்ரரி பணியைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த நம் ராஜகோபாலையர் ஹாலுக்கு வந்தார். இந்தப் பையனைப் பார்த்தவுடன் அவர் பகவானிடம் “பண்டாரீபுரத்திலிருந்து இவன் வந்துவிட்டான் போலிருக்கே. இவன் வந்தால் கடிதம் எழுதும்படி இவன் தாயார் கேட்டுக் கொண்டு விலாசமும் சொடுத்திருக்கிறாளில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம் வந்தார். பதினைந்து நாட்களாகியிருக்கும் போலிருக்கு. அவர் பேசமாட்டார். பண்டாரீபுரம் எப்படி இருக்கிறது? என்றோ பிரஸாதம் என்கே என்றோ நான் யாரிடம் கேட்பது? அவரவருடைய மனப்போக்கை அனுசரித்துத் தானே நாம் போக வேண்டியிருக்கிறது? என்றார் பகவான்.

விவேகிகள் தம் மனத்தைத் தாமே சோதித்துக் கொள்கிறவர்கள். மற்றவர்களின் மனப்போக்கு யாருக்குத் தெரியும்? பகவானோவெனில் அவரவர் சித்ததிற்கேற்ப போக வேண்டியது தமது கடமை என்கிறார். எப்பேற்பட்ட சொற்கள் பார்த்தீர்களா?

60. நிகழ்ச்சி நிரல்

15-8-46

ஒரு மாதத்திற்கு முன் மதுரைக்குப் போன ஆசிரம ஸர்வாதிகாரி நிரஞ்சனனந்த ஸ்வாமி நாலேந்து நாட்களுக்கு முன் அங்கிருந்து சென்னைக்குப் போனாராம். வருகிற ஸெப்டம்பர் முதல் தேதியன்று பகவான் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து ஐம்பதாண்டுகள் முடிகின்றன. எனவே அங்கு இருக்கும் ரமண பக்தர்களில் முக்கியமானவர்களுடன் கலந்தாலோசித்து வருகின்ற ஸெப்டம்பர் முதல் தேதி கொண்டாடுவதாக நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ள பொன் விழாவுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரித்து நிரஞ்சனனந்தஸ்வாமி அனுப்பியிருக்கிறார். நேற்று காலை டி.கே. துரைசாமி அய்யர் அதைக் கொண்டு வந்து பகவானிடம் மிகப் பணிவுடன் சமர்ப்பித்து கை கூப்பி நின்றார்.

அந்தக் காலத்தில் உற்சவ நாளன்று காலை ஏழு மணி முதல் இரவு ஏழு மணி வரை நடத்த இருக்கும் நிகழ்ச்சிகள் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஹைகோர்ட் ஜட்ஜுகள், பிரபலமான பெரிய மனிதர்கள். இன்னும் பல்வேறு பேச்சாளர்களின் பெயர்கள் அதில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. முசிறி சுப்ரமணிய அய்யர் பாட்டுக் கச்சேரியும், பூதலூர் கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரியின் வாத்யக் கச்சேரியும் இன்னும் நிறைய நிகழ்ச்சிகளும் நிரலில் இருக்கின்றன. பகவான் எல்லாவற்றையும் படித்துவிட்டு புன்சிரிப்புடன், “சரியாப்போச்சு, நேரம், பொழுதில்லாமல் நிகழ்ச்சிகள். போகட்டும், எனக்கென்ன? என்னத்தையேனும் பண்ணிக் கொள்ளட்டும். எனக்குக் கொஞ்சம் வெளியில் போய் வர அவகாசம் கொடுத்தால் போதும். ஆனாலும் இந்தப் பெரியவர்களெல்லோரும் வந்து பிரசங்கம் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? உள்ளது மௌனமே! மௌனத்தைப் பற்றி பேச்சில் எப்படிச் சொல்வது? ஆங்கிலத்தில், ஸம்ஸ்கிருதத்தில், தமிழில், தெலுங்கில், மலையாளத்தில், அடேயப்பா இத்தனை பாஷைகளில் மௌனத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களாம் பெரிய

பெரிய மனுஷ்யாள். உம், போகட்டும், நமக்கென்ன வந்தது? நம்மை ஏதேனும் பேசச் சொல்லாமலிருந்தால் அதுவே போதும்,” என்றார் பகவான்.

அந்தப் பக்தர் கையைப் பிசைந்துகொண்டே, வினயத்துடன் “இதில் ஏதாவது வேண்டாமென்று பகவான் இஷ்டப்பட்டால் அதை நிறுத்திவிடுகிறோம்”, என்றார்.

“ஓஹோ சரி, சரி, வேண்டுமென்று எதையாவது சொன்னேனா என்ன மற்றதை வேண்டாமென்று சொல்ல? என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுங்கள். அவர்களிஷ்டம், உங்களிஷ்டம். என்னை மட்டும் பேசுவதற்கு நியமிக்காமலிருந்தால் அதுவே போதும். நான் பாட்டுக்கு இப்படி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஏதாவது பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் பகவான் புன்சிரிப்புடன்.

“ஆமாம் ஸ்வாமி, வாஸ்தவம்தான். பகவான் எதிரில் வாய் திறந்து எவரால் பிரசங்கம் பண்ண முடியும்? ஆனாலும் இவ்வளவு பாக்யம் எங்களுக்குக் கிடைத்ததே என்று எங்கள் சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கே இவையெல்லாம்” என்று சொல்லி நமஸ்கரித்துப் போனார் அந்த பக்தர்.

61. அநாமதேய அடியார்

16-8-46

ஆச்ரமத்திற்கு இன்று காலை வந்த கடிதங்களில் ஒன்று செகோஸ்லோவேகியாவிலிருந்து புதிதாய் ஒரு பக்தர் எழுதிய ஆங்கிலக் கடிதம். அதைப் பகவான் மகிழ்ச்சியுடன் படித்து, எல்லோரிடமும் சொல்லி ஹாலில் மறுபடியும் அதைப் படித்துக் காட்டச் சொன்னார்.

அதன் சாராம்சம் என்னவென்றால், “என் சரீரம் அருணாசலத்திற்கு வெகு தூரத்திலிருந்தாலும், ஆன்மிகத் திருஷ்டியில் பகவான் பாதங்களிலேயே இருக்கிறது. சிறுவன் வெங்கடரமணன் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து வருகின்ற ஸெப்

டெம்பர் முதல் தேதியன்று ஐம்பதாண்டுகளாகின்றன என நான் பக்தியுடன் நினைவு கூர்கிறேன். பகவானுடைய உண்மையான பிறந்த நாள் அதுதானென்று அந்த நாளன்று நான் விழாக் கொண்டாடுவதற்கு அனுமதி வேண்டுகிறேன். பகவான் பாததூளியில் அபார பக்தி, சிரத்தை, விநயத்துடன் வணங்கி பகவானின் குரலை என் இதயத்தில் கேட்க முயற்சி பண்ணிக்கொண்டு இந்த விழாவை நடத்துவேன்.”

இதைப் படித்து எல்லோரும் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பகவான் புன்னகையோடு, “இவர் யாரோ, எந்த ஊரோ, என்ன பேரோ, நமக்கு தெரியாது. ஒரு போதும் இங்கு வந்தவரில்லை. நான் இங்கு வந்து ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன என்று எப்படித் தெரிந்து கொண்டாரோ. எவ்வளவு பக்தியுடன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்! எழுதுவதைப் பார்த்தால் நம் வரலாறெல்லாம் படித்துப் புரிந்து கொண்டவர் போலிருக்கிறது. (பொன் விழா மலருக்காக) அன்பர்கள் ஸர். எஸ். ராதாகிருஷ்ணனின் கட்டுரையை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவரை வரவில்லை. வந்தால் அதை முதலில் போட வேண்டும் என்று இவர்கள் எண்ணம். எஸ். துரைசாமியைக் கேட்டால், “என்னால் முடியுமாய்யா, நான் மௌனமாக இருந்துடேன்” என்று சொல்லி விட்டாராம். டி.எஸ். சாஸ்திரியும் அப்படியே சொல்லி விட்டாராம். இந்த சந்தர்பத்தில் எதிர்பாராமல் இந்தக் கடிதம் வந்திருக்கிறது. இப்படித்தான் எல்லா சம்பவங்களும் இருக்கும். யாருடைய கட்டுரைக்காகவோ, முக்கியமாக ராதா கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய கட்டுரைக்காக இவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கும்போது இந்தக் கடிதம் வந்து சேர்கிறது. பார்த்தேளா வினோதத்தை! செகோஸ்லோவேகியா எங்கே? திருவண்ணாமலை எங்கே? என்னைப் பார்க்காதவர் இப்படி எழுதியிருக்கிறார் என்றால் என்ன சொல்வது?” என்று கூறி முடித்தார் பகவான்.

62. ஏகம் அக்ஷரம் (அழியாத ஒரெழுத்து)

18-8-46

முந்தா நாள் சாயங்காலம் பம்பாயிலிருந்து வந்த சில குஜராத் தியர்கள் ஆச்ரமத்தில் புத்தகங்களும், பகவானது போட்டோக்களும் வாங்கினார்கள்.

“என்ன பெயர் எழுதுவது?” என்றார் பகவான்.

“உங்கள் பெயர்தான்” என்றார்கள்.

“எனக்குப் பெயரென்ன இருக்கிறது?” என்றார் பகவான்.

“உங்கள் பெயர் ரமண மகரிஷி அல்லவா?” என்றார்கள் அவர்கள்.

அது யாரோ சொன்ன பெயர். நிஜமாக எனக்குப் பெயர் ஏது? ஊர் ஏது? ஏதாவது இருந்தால் தானே எழுதலாம்?” என்றார் புன்னகையுடன் பகவான். பாவம் அந்த குஜராத் தியர்கள் பேசாமல் போய்விட்டனர்.

1945 ஜனவரியில் நீ பாங்கிங் (வங்கிஇயல்) பற்றி எழுதின புத்தகம் அச்சாகி வந்தவுடன், பகவானைக் கொண்டு ஸ்ரீ என்றோ ஓம் என்றோ ஒரு எழுத்தைக் காட்டி எழுதச் சொல்லி, அனுப்பும்படியாக என்னிடம் சொன்னாயல்லவா? இதை நான் தெரிவித்த போது பகவான் ஒப்புக் கொள்ளாமல் புத்தகத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார். முன்பு சோமசுந்தரஸ்வாமி என்பவரும் இப்படியே கேட்டதற்குத் தமிழில் ஒரு செய்யுள் எழுதிக் கொடுத்தாராம். அதையே தெலுங்கில் மொழிபெயர்த்து எனக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் செய்யுளை உனக்கு அனுப்பினேன். நீ அதை மாபெரும் உபதேசமாக ஏற்று சந்தோஷப் பட்டாயல்லவா? அதன் பிறகு அதே பொருளை ஸ்ரீ பகவான் இவ்வாறு மாற்றி எழுதினார்.

“என்றும் ஏகமாக ஹ்ருதயத்தில் ஒளிரும் ஏக அக்ஷரத்தை எப்படி எழுத முடியும்?” அதற்குப் பிறகு முருகனாரின் வேண்டுகோளின்படி அதே கருத்தை ஒரு கலோகமாகப் பகவான் இப்படி எழுதினார் :

“ஏகமக்ஷரம் ஹ்ருதி நிரந்தரம் |
பாஸதே ஸ்வயம் லித்யதே சுதம்” ||

ஓர் அக்ஷரம் இதயத்தில் தானாகவே நிரந்தரமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. அதை எப்படி எழுதுவது? என்பது பொருள். “ஓர் அக்ஷரம்” என்றால் “ஓம்” எனக் கொள்ளலாம். அழிவற்ற (அ-க்ஷரம்) ஒரே ஆத்மா என்றும் சொல்லலாம்.

இன்று குஜராத்தியர்களின் கோரிக்கை இதை எனக்கு நினைவு படுத்தியது. பத்து மாதம் முன்பு, விஜயநகரம் மகாராஜா கல்லூரியில் தெலுங்கு பண்டிதராக இருக்கும் லக்ஷ்மிநாராயண சாஸ்திரி என்பவர் இங்கு வந்தார். அவர் தனது ஆசுவத்திறனால் (உடனுக்குடன் கவி பாடும் ஆற்றலால்) பகவான் மீது துதி பாடி, உங்கள் ஞாபகார்த்தமாக ஏதேனும் ஒன்று கொடுத்து, இந்த ஏழையை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“என்ன கொடுப்பது?” என்றார் பகவான்.

“ஏதாகிலும் சரிதான்”, உபதேச பூர்வமாக ஒரு அக்ஷரம் கொடுத்தாலும் போதும்” என்றார் சாஸ்திரி.

பகவான் புன்னகைத்துக் கொண்டே அக்ஷரமான (நாசமற்ற) ஒன்றை எப்படித் தரமுடியும்? என்று சொல்லி என்னைப் பார்த்தார்.

“ஏகமக்ஷரம்” இருக்கிறதே அதை இவருக்குச் சொன்னால் சரி போகுமோ என்னமோ?” என்றேன்.

சாஸ்திரியார் “என்னம்மா அது?” என்று என்னைக் கேட்டார்.

“நான் மேற்படி சுலோகத்தைப் படித்தேன். ‘த்விபதம் எங்கே?’ என்றார் பகவான். அதையும் படித்தேன்.”

சாஸ்திரியார் அரிய நீதியை கண்டதுபோல் மகிழ்ந்து இரு சுலோகங்களையும் எழுதிக் கொண்டார். பகவான் அதை எழுதின சம்பவத்தை நான் சொல்லக் கேட்டு அவர் மேலும்

மகிழ்வுற்று பகவானே வணங்கி விடைபெற்றார். பகவான் குஜரத்தியர்களிடம் “எனக்கு ஊர் ஏது? பெயர் ஏது? என்ற போது எனக்கு இவையெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன. இதோ டில்லாமல் என் சிறு வயதில் நமது அம்மா வேலை செய்தவாறே பாடும் ராம நாமப் பாட்டின் ஒரு சரணம் கூட நினைவுக்கு வந்தது.

“நாமரூப கிரியைகள் இல்லாத நிராமயம் ஸ்ரீராம நாமம்.

ஸோம ஸூர்யாக்கியை மிஞ்சிய ஸ்வப்ரகாசம் ராம நாமம்”.

ரமண நாமமும் அவ்வாறே, இல்லையா?

★ ★ ★

63. திருப்தி

19-8-46

சமீபத்தில் அச்சாகி வந்த “சத்வாரிம்சத்தின்” (நாயனா கணபதி முனி பகவான் பேரில் இயற்றிய நாற்பது சுலோகங்கள்) தமிழாக்கத்தின் நான்கு ஸெட் ப்ரூஃப்களையும் பகவான் ராஜகோபாலையரிடம் கொடுத்து பைண்டு செய்யச் சொன்னார். இன்று காலை முழுவதும் அவர் அதை ஒழுங்கு படுத்தித் தயராக்கிக் கொண்டிருந்தார். நான் பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்குச் சென்ற போதெல்லாம் தயாராகி அட்டை போடுவது மட்டுமே பாக்கியிருந்தது. பகவான் எல்லோரிடமும் அவற்றைக்காட்டி அருகிலிருந்த வைகுண்டவாசரிடம் சிரித்துக் கொண்டே இவ்வாறு கூறினார். “போகட்டும். இவற்றைச் சரியாக்கினால் நாலு புத்தகங்கள் ஆகின்றன. நம்ம உபயோகத்திற்கு வைத்துக் கொள்ளலாம். இல்லையென்றால் நமக்கு நாலு புத்தகங்கள் எப்படிக்கிடைக்கும்? யார் கொடுப்பார்கள்? புத்தகாலயத்தில் விலைக்கு வாங்கலாம். ஆனால் நம்மிடம் காசேது?” எல்லோரும் சிரித்தார்கள். வைகுண்டவாசரும் சிரித்தார்.

“என்னய்யா சிரிக்கிறீர்? நான் என்ன உத்யோகம் பண்ணி மாதாமாதம் நூறுநூறாய் சம்பாதிக்கிறேனா! இல்லை, வியாபாரத்தில் எனக்கு லக்ஷக்கணக்காக வந்து கொண்

டிருக்கிறதா? என்னிடம் காசு ஏது? எனக்கு என்ன சுதந்திரம் இருக்கிறது? தாகமாயிருந்தால் உங்களிடம் தண்ணீர் கேட்க வேண்டும். சமையலறைக்குப் போய் கேட்கலாமென்றால் 'ஓஹோ, இந்த ஸ்வாமி அதிகாரம் பண்ண ஆரம்பிச் சுட்டாரே?' என்பார்கள். வாய் திறக்க முடியாது. நமக்கு என்ன சுதந்திரமிருக்கிறது, ஐயா?" என்றார் பகவான்.

தான் ஸர்வஸ்வதந்திரராக இருந்தும் பகவான் இப்படிச் சொன்னாரென்றால் நமக்கு ஒரு பாடம் கற்பிப்பதற்குத்தானே, தவிர வேறெதற்கு, சொல்லு. இது மட்டுமல்ல. நாம் எப் போதும் அதுவேண்டும், இது வேண்டும் என்று ஆசைகளின் பிடியில் சிக்கி, உணவு முதலிய விஷயங்களில் கட்டுப் பாடின்றி பிறரை யாசிப்பதும், நம் அதிகாரத்தை உபயோகப் படுத்தித் தன்னிஷ்டப்படி நடந்து கொள்வதுமாக இருக்கி ரேமல்லவா? இவ்வாறு அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதை ஒறுப்பதோடல்லாமல், யாசிப்பதும் கூடாதென்பதை எடுத்துக் காட்ட பகவானின் வாழ்வில் இன்னொரு உதாரணமுமிருக்கிறது?

இரண்டு, மூன்று வருடங்களுக்கு முன் ஒரு நாள் கால நாள் பகவான் ஸந்நிதிக்குப் போன பொழுது ஸாத்விக ஆகாரத்தைப் பற்றிக் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஏதோ கேட்டதற்கு பகவான் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் விருபாக்ஷ குகையில் இருந்த பொழுது எங்கள் தேவைக்கேற்ப சுந்தரேசய்யர் ஊருக்குள் பிசைக்குப்போய் அன்னம் சேகரித்து வருவார். ஓரொரு நாள் ஆட்கள் அதிக மாக இருப்பார்கள். சாப்பாடோ குறைவு காய்கறி ஒன்று மிராது. என்ன பண்ணுவது? அந்த அன்னத்தை நன்றாக பிசைந்து வெந்நீர் ஊற்றி, கஞ்சி போல் பண்ணி எல்லோருக்கும் ஓரொரு லோட்டா கொடுப்பேன். அதை நானும் குடிக்கும் பொழுது உப்பாவது கொஞ்சம் இருந்தால் நன்றாக இருக்குமென்று எல்லோருக்கும் தோன்றுமே. உப்பு போடலாமென்றால் காசேது? அல்லது உப்பு வேண்டுமென்று யாரையாவது கேட்க வேண்டும். கேட்க ஆரம்பித்து விட்டால், கேட்ட வாயுடன் பருப்பு வேண்டுமென்று கேட்கத் தோன்றும்.

அப்புறம் பாயஸம் வேண்டுமென்று தோன்றும். ஆகவே அந்த நினைப்பே கூடாதென்று அப்படியே சாப்பிடுவேன். எவ்வளவோ திவ்யமாயிருக்கிறது. உப்பு கூட இல்லாத ஸாத் வீக ஆகாரமானதினால் சரீரத்திற்கு சுகத்தோடு மனஸுக்கு எவ்வளவோ திருப்தியாக இருந்தது”. “உப்பு கூட ராஜஸ பதார்த்தங்களில் சேர்ந்ததா?” என்று கேட்டேன். “ஆஹா, ஸந்தேகமென்ன? இப்படி ஏதோ ஒரு நூலில் சொல்லி யிருக்கிறது, பார்த்துச் சொல்லுகிறேன் இருங்கோ”, என்றார் பகவான்.

“பகவான் சொன்னால் போதாதா? நூலெதற்கு?” என்றேன்.

நாம் உப்பை விடமாட்டோம். சரி, ஆனால் சற்றே சமையலில் காரமும் சேர்த்தால் நன்றாக இருக்கும் எனத் தோன்றுகிறதே. ஆகாரத்திலும் மற்றதிலும் நமது நியம நிஷ்டைகள் இப்படியிருக்கின்றன. மஹான்கள் லோகீகாபகாரமாக உயிர் வாழ்வதற்கே உண்கிறார்கள். நாமோ உண்பதற்காக உயிர் வாழ்கிறோம். இதுதான் வித்தியாசம்! உயிர் வாழ்வதற்காக உண்டால் ருசி வேண்டியதில்லை. உண்பதற்காக வாழ்ந்தால் எத்தனையோ ருசிகள் வேண்டியிருக்கின்றன. அந்த ருசிகளுக்காக எவ்வளவோ தொல்லைகள்.

64. ஆத்மப்ரதஃஷிணம்

19-8-46

பகவான் விருபாக்ஷ குகையிலிருந்த போது பிசைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரேசய்யர் கடந்த மே மாதம் ஒரு நாள் காலை வந்து நமஸ்கரித்து எழுந்ததும், “என்ன, ராத்திரி கிரிப்ரதக்ஷணம் போனீரா? இல்லையா?” என்று கேட்டார் பகவான்.

இல்லையென்றாவர்.

பகவான் என்னைப் பார்த்து, “இதோ, நேற்று ராத்திரி இங்கிருந்தவர்களெல்லோரும் நிலாவில் கிரிப்ரதக்ஷணம்

ஸ்ரீ ரமணச்சரமத்திலிருந்து கடிதங்கள்

போன போது இவரும் போக வேண்டுமெனப் புறப்பட்டார். ஆனால் தம்மால் அது முடியாது என்று தோன்றியதாம்! எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டு போனதும், இவர் கிடுகிடு என்று என்னைச் சுற்றி வந்தார். இதென்னய்யா? என்றால் 'கிரிப்ரதக்ஷிணம் பண்ணமுடியாது போலத்தோன்றுகிறது. அதனால் பகவானையே பிரதக்ஷிணம் பண்ணினேன், என்றார். 'உன்னை நீயே சுற்றிக்கொள், ஐயா. அது ஆத்மப்ரதக்ஷிணமாகும்' என்று சொன்னேன்." எனக்கு ஒரே சிரிப்பாயிற்று.

"விநாயகர் செய்தது போலவே இவரும் பண்ணின வராக்கும்"? என்றார் ஒரு பக்தர்

"ஆம். அதே தான்" என்றார் பகவான்.

"அந்தக் கதையென்ன?" என்று பகவானை மற்றொருவர் கேட்டார்.

"அதுவா? ஒரேவொரு காலத்தில் சுப்ரமணியருக்குத் தாம்தான் பெரிய விவேகி என்று அகம்பாவம் துளிர்ந்தது. ஈசுவரன் அதைப் பார்த்து இவனுக்குப் பாடம் கற்பிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். அவர் கையில் ஒரு பழத்தை வைத்துக் கொண்டு கைலாயத்தில் பார்வதியுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அந்த அபூர்வமான பழத்தைப் பார்த்து விநாயகரும், சுப்ரமணியரும் அந்தப் பழம் எனக்கே என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு தந்தையிடம் கேட்டார்கள். அப்பொழுது ஈசுவரன் யுக்தியாக, 'உங்களிருவர்களில் எவன் பூமியைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி முதலாவதாக வருகிறானோ அவனுக்குத் தான் இந்தப் பழம்' என்றார். குமரப் பெருமான் உடனே மயில் வாகனத்திலேறித் தன்னுல்தான் முதலில் வர முடியுமென்ற கர்வத்துடன் புறப்பட்டார். விநாயகர் தன் பின்னால் இன்னும் வரவில்லையா? என்று அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே படுவேகமாகப் பறந்தார். கணபதிக்கு தொந்தி பெரியது. தானாக என்ன பண்ணுவார்? அவர் வாகனமோ ஒரு மூஞ்சுறு. பூமி வலமென்பது நடவாத காரியமென்று ஸுகாஸீனர்களாக அமர்ந்திருந்த பார்வதி, பரமேஸ்வரரைச் சுற்றி வலம் வந்து, வணங்கி, 'நான்தான் முதலில்

வந்தேன். பழம் கொடுங்கள்' என்றார். 'பூமியை வலம் வந்தாயா?' என்று அவர்கள் கேட்டதற்கு விநாயகர் 'எல்லா லோகங்களும் உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறதல்லவா? அதனால் உங்களை வலம் வந்தால் பூமியை வலம் வந்தது போல் தான்' என்றார். பரமேஸ்வரன் அவருடைய சமயோசிதமான புத்தியை மெச்சிப் பழத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அதைத் தின்று கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் கணபதி.

குமரப் பெருமான் தானே முதலில் வரக் கூடியவனென்று கர்வத்துடன் பூமிப்ரதக்ஷிணம் செய்து திரும்பிய வேளையில் கணபதி, பார்வதி, பரமேஸ்வரருக்கு எதிரில் பழம்தின்று கொண்டு அமர்ந்திருந்தார். 'பழம் கொடுங்கள்' என்று அவர் பரமேஸ்வரனிடம் கேட்டதற்கு 'அதோ உன் அண்ணன் தின்று கொண்டிருக்கிறார்' என்று ஈசுவரன் காட்டினார். 'இதென்ன நியாயம்?' என்று அப்பாவிடம் அவர் கேட்கவே, பரமேஸ்வரன் நடந்த விஷயத்தை விவரமாகக் கூறினார். சுப்ரமணியனுக்கு அப்பொழுது தானே பெரிய விவேகி என்னும் அகம்பாவம் நீங்கி, வினயத்துடன் தாய் தந்தையரை வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டாராம்." இதுதான் அந்தக் கதை. இதன் படிப்பினை என்னவென்றால் தூறாவளி போல் நம்மைச் சுற்றி வரும் அகம்பாவத்தை நசித்து ஆத்மாவில் அடங்க வேண்டுமென்பதே. அதுவே 'ஆத்மதபிரதக்ஷிணம்' என்றார் பகவான்.

65. நரகாசுரன் தீபாவளி

20-8-46

சமீபத்தில் ராமசந்திர அய்யர் சென்னையிலிருந்து வந்தார். ஒரு நாள் ஹாலில் பழைய நோட்டு ஒன்றைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு, அதில் ஏதோ தேதிகள், நம்பர்கள் எல்லாம் சரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பகவான் அதைப் பார்த்து "அதென்ன புத்தகம் ஓய்?" என்றார். பகவான் முன்பு எழுதின பழைய நோட்புக் இது,

இதிலிருந்து தேதி நம்பர் பார்த்து அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் குறித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றார்.

“இப்படிக் கொண்டு வாங்கோ” என்றார் பகவான். அதை வாங்கிப் பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்து, “இதில் தீபாவளியைப்பற்றி எழுதிய வெண்பாக்கள் இருக்கே, நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்களா?” என்று என்னைக் கேட்டார்.

“இல்லை”; என்றவுடன் பகவான் அதைப் படித்து இவ்வாறு கூறினார். “சரீரம் நான் என்ற அபிமானம் உள்ளவனே நரகன். தேகாபிமானமே நரகம். அந்த அபிமானமுள்ளவன், மஹாராஜாதிராஜனாயிருப்பினும் அவன் வாழ்க்கை நரகம்தான். அந்த அபிமானத்தை வேருடனறுத்து, தான் தானாகவே பிரகாசிப்பதே தீபாவளி. இதுதான் அந்த வெண்பாவினுடைய அர்த்தம்” என்றார் பகவான்.

“நூல்திரட்டில்” இவையெல்லாம் இருக்கா? என்றேன். (பகவான் தமிழில் எழுதிய பாட்டுகள், செய்யுட்கள், உரை நடை எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரே புத்தகமாக அச்சிட்டு இருப்பதுதான் ‘நூல்திரட்டு’)

“இதெல்லாம் நான் அப்பப்போ உத்திகளாகச் சொன்னது. இதெல்லாம் அதிலே எதுக்கு?” என்றார் பகவான். பின்னால் முதற்பதிப்பு வெளிவந்ததும், மேற்படி வெண்பாக்களைப் பகவான் ஸன்னிதியில் படித்த போது அவர் கேட்டு, “இவற்றை ஏன் எழுதினேன் தெரியுமா?” என்று கேட்டார். “தெரியாது” என்றேன். “அப்படியா? ஒரு தீபாவளியின் போது முருகனார் ‘பகவான் தீபாவளியைப்பற்றி ஏதேனும் எழுத வேண்டும்’ என்றார். ‘நீங்கள் எழுதக் கூடாதா? நானெதற்கு எழுத வேண்டும்?’ என்றேன். ‘பகவான் எழுதினால் நானும் எழுதுகிறேன்’ என்றார். சரியென்று வெண்பாக்களை எழுதினேன். காரணமில்லாமல் எதுவும் எழுதவில்லை. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு கதையிருக்கிறது” என்று கூறி பகவான் அந்த வெண்பாக்களைக் காட்டினார்.

நரகுடல் நானு, நரகுலகு ஆளும்
 நரகனெங்கென்று சாமி ஞானத்திகிரியால்
 நரகனைக் கொன்றவன் ஞாண என்றே
 நரக சதுர்த்தசி நற்றின மாமே.

(நரகமான இந்த உடலை நான் என்கிறவன் நரகத்திற்கு
 ராஜா. நரகன் யாரென்று விசாரித்து ஞானதிருஷ்டியால்
 அவனைக் கொன்றவனே நாராயணன். அந்த சுபதினமே நரக
 சதுர்த்தசி)

நரக உருவா நடலையிவ்வுடல்
 கிரக மகமெனவே கெட்ட — நரகனாம்
 மாயாவியை நாடி மாய்த்துத்தா னாயொளிர்த்
 தீபாவளியாம் தெளி.

(நரகத்திற்கு ஸமானமான சரீரம் என்னும் கிருஹமே நான்
 என்கிற பொய் அபிமானமுள்ளவனே நரகன். அந்த
 அபிமானத்தைக் கொன்று தான் தானாகப் பிரகாசிப்பதுதான்
 தீபாவளி.)

★ ★ ★

66. விருந்துகளும் வினோதங்களும்

21-8-46

நேற்று பிற்பகல் சிறிது தாமதமாக ஹாலுக்குச் சென்றேன்.
 மூன்று மணி இருக்கலாம். பக்தர்கள் கேட்டுக் கொண்டதின்
 பேரில் பகவான் மலைமீது வாழ்ந்த காலத்தில் நடந்த விஷயங்
 களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

விருபாக்ஷ குகையில் இருந்த பொழுது முதலில் மண்
 பாண்டம், பிறகு அலுமினியப் பாத்திரம், அதற்குப் பிறகு
 பித்தளைப் பாத்திரம், அதன் பிறகு டிபன் காரியர், இப்படி
 ஒவ்வொன்றாகச் சாமான்கள் வந்து கொண்டிருந்தன
 வென்றும், எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்காத பக்தர்கள்
 மெல்லச் சமையல் பண்ண ஆரம்பித்தார்கள் என்றும் கூறினார்.
 பிறகு புன்னகையோடு மேலும் கூறினார்:

“ஒரு சமயம் ரங்கசாமி அய்யங்கார், கம்பீரம் சேஷய்யர், ஒரு வைசியர், ஒரு ரெட்டியார் ஆகியோர் உடனிருந்தார்கள். ஒரு நாள் அவர்களுக்குச் சமையல் செய்ய ஆசை தோன்றி அவ்வாறே சமைக்கத் தொடங்கினார்கள். ரெட்டியாரைத் தவிர எல்லோருக்கும் பூனூல் இருந்தது. அவர் மாத்திரம் ஏன் பூனூல் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, ஒரு பூனூலைக் கொண்டு வந்து அவருக்கு மாட்டினார்கள். எல்லோருக்கும் அது விநோதமாக இருந்தது. அந்த விநோதத்துடன் விருந்தும் நடந்தது” என்றார் பகவான். “அங்கிருந்த போதுதான் அம்மா வந்தாரில்லையா?” என்று கேட்டார் ராஜகோபால ஐயர்.

“ஆமாம், அம்மா வந்து, தனக்கான ஆகாரத்தைத் தானே சமைத்துக் கொள்வதாகச் சொன்னதற்குப் பக்கத்திலுள்ள சிறிய குகையில் பண்ணிக்கொள்ளும்படி சொன்னேன். சரியென்று ஆரம்பித்து, “ஏண்டா வெங்கட்ராமா, நான் இன்னிக்குச் சமைக்கறேனில்லையா? அதனால் நீ மத்தவா சாதத்தைச் சாப்பிடக் கூடாது, தெரிஞ்சிக்கோ,” என்றாள், சரியென்று சொல்லிவிட்டு அம்மா அந்தப் பக்கமாகப் போனதும் வழக்கம் போல் மத்தவா எல்லோரும் கொண்டு வந்த சாதத்தைச் சாப்பிட்டேன். அம்மா இருக்குமிடம் சிறிது தூரத்திலிருந்தது. இங்கு நடக்கிறது அவருக்கென்ன தெரியும்? அம்மா சமைத்து முடித்ததும் அதையும் சாப்பிட்டேன். நிஜமாக நான் வேறு எதையும் சாப்பிடவில்லை என்றுதான் அம்மா நினைத்தாள்.

“எங்கள் பந்துக்களில் ஒரு தாத்தா இருந்தார். அவர் எல்லோரையும் திட்டுவார். ஆனால் அவர் திட்டிக் கேட்க வேண்டுமென்றே எல்லோரும் அவரைச் சீண்டுவார்கள். அவருக்கு மனசு ரொம்ப சுத்தம், கபடமில்லாதவர். நான் விருபாக்ஷ குகையிலிருந்த போது அவர் ஒரு தடவை வந்தார். அப்பொழுது ‘என்னடா வெங்கட்ராமா, நீ என்னமோ பெரிய சாமியாராகிவிட்டாயாமே? உனக்கென்ன கொம்பு முளைத்திருக்கா?’ என்று தமாஷாகக் கேட்டார். இதெல்லாம் அம்மா காசிக்குப் போன சமயம் நடந்தது” என்றார் பகவான்.

பகவான் தாம் வர்ணிக்கும் பாத்திரத்திற்கேற்ப அபிநயத்துடன் குரலை மாற்றிக்கொண்டு பேசும் போது, நேரில் பார்க்க வேண்டும்.

★ ★ ★

67. அர்ப்பணம்

22-8-46

வெகு நாட்களாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்த பக்தர் ஒருவர் ஒரு வாரத்திற்கு முன் திருவாய்மொழிப் பிரபந்தத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பகவானுடன் வைஷ்ணவ ஸம் பிரதாயத்தைப் பற்றி பேச ஆரம்பித்தார். சமீபத்தில்தான் அவர் ஸமாச்சரயணம் (வைணவத்தீக்ஷ) பெற்றுக் கொண்டாராம். இவ்விஷயத்தை அவர் சொல்லக் கேட்டு பகவான் தமது பழைய நாட்களைப் பற்றிப் பேசிஞர்:—

“நான் மலை மீதிருந்த நாட்களில் சில வைஷ்ணவர்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். வைஷ்ணவர்களில் வடகலை, தென்கலை என்று இரண்டு ஸம்பிரதாயங்கள் உண்டு இல்லையா? எந்த ஸம்ரதாயக்காரர்கள் வந்தாலும் அவர்களை அனுசரித்துப் போவேன். நமக்கென்ன நஷ்டமென்று. அதைப் பார்த்து அவர்கள் இந்த ஸ்வாமி நம்ம கக்ஷிதானென்று ஸமாச்சரயணம் பண்ணிக் கொள்ளச் சொல்வார்கள். அதற்கு மட்டும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். ஸமாச்சரயணம் பண்ணிக் கொண்டால்தான் வைகுண்டம் போகமுடியுமென்பது அவர்கள் எண்ணம். ‘இந்தச் சரீரத்தோடு வைகுண்டம் போனவர்கள் யாராவது இருந்தால் காண்பியுங்கள்’ என்று அவர்களிடம் கேட்பேன். அவர்களுடைய ஸம்பிரதாயத்தில் ஸாயுஜ்யத்தை (இறைவனுக்குள்ளேயே ஒன்றிவிடுதல்) ஒப்புக் கொள்வது கிடையாது. வைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ மகாலிஷ்ணு இருப்பார். அவரைக் கற்றி இந்த முக்தி அடைந்த புருஷர்கள் உட்கார்ந்து லேலிப்பார்கள். எல்லாருக்கும் எப்படி வைகுண்டத்தில் இடமிருக்குமா? காலுக்கு கால், கைக்கு கை, இடித்துக் கொண்டு உட்காருவார்கள் போலிருக்கிறது! அது

அவர்களுக்கே தெரியவேண்டும். அது மட்டுமில்லை. ஸமாச் ரயணம் பெறும்போது 'அனைத்தையும் குருவுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறேன்' என்று ஒரு மந்திரம் இருக்கிறதாம். அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லி குருவுக்கு தசுஹினை கொடுத்தால் போதும் எல்லாம் அர்ப்பணமாகி விடுமாம். பிறகு என்ன பண்ணினாலும் பாதகமில்லை. வைகுண்டத்தில் ஸீட் ரிஸெர்வ் ஆகிவிடும். இதற்கு மேல் என்ன வேண்டும்? இது அவர்களில் சிலருடைய கருத்து."

'அர்ப்பணம்' என்பது இத்தனை சுலபம் என்று நினைப்பது வெறும் பிரமை. அர்ப்பணமென்றால், மனம் தன்னில் அடங்கி அதனுடன் ஐக்கியமாக வேண்டும். அப்படி ஆவதற்கு ஸ்வயப் பிரயத்தினமும், ஈச்வர கிருபையும் இருந்தாலன்றி முடியாது. ஈச்வர சக்தி தானாகப் பிடித்துக் கொண்டு அகத்தே இழுத்துப் போக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அனைத்தையும் நம்மால் அர்ப்பிக்க முடியும். நாம் என்ன அர்ப்பிப்பது? தானாகவே அர்ப்பணமாகிவிடும். இப்படிப்பட்ட பூரண சரணாகதியைச் சாதிக்கும் வரை அல்லாடிக்கொண்டே, பிரயத்தனம் செய்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும். முயற்சி பண்ணிக் கொண்டே யிருந்தால் கடைசியில் எப்போதோ பலன் கிடைக்கும். 'அர்ப்பணம், அர்ப்பணம்' என்று வாயால் சொல்வதால் என்ன பிரயோஜனம்? ஏதோ தசுஹினை கொடுத்தோம் என்பதைத் தவிர மனதுக்கு என்ன ஆச்சு? மனம் அதன் பிறகு திரும்புவ தென்பதில்லை. இதுதான் வாஸ்தவமே தவிர, இந்தத் திருவாய் மொழியிலேயே சிவ பக்தர்கள் ஆத்மானுபூதி அடைந்து அத்வைதபரமாகப் பாடின பாட்டுக்களும் உண்டு. அப்படிப் பாடினவர்களில் நம்மாழ்வாரும் ஒருவர். அவர், தாய ஒருத்தி அத்வைதானுபூதி அடைந்த தனது மகளைப் பற்றி நிந்தாஸ்துதி நடையில் புகழ்ந்திருப்பதாக பாசரம் செய்திருக்கிறார். அந்தப் பாட்டின் சாராம்சம் 'இந்தப் பெண் சிவனும் நானே, விஷ்ணுவும் நானே, பிரம்மனும் நானே, இந்திரனும் நானே, தூரியனும் நானே, பஞ்சபூதங்களும் நானே, எல்லாம் நானே' என்கிறாள். 'விஷ்ணுவே இவள் தலை மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு இப்படிப் பேசவைக்கிறார். இல்லாவிட்டால் இவள்

ஏன் இப்படிக் கோளாறுகப் பேசப் போகிறாள்? அந்த விஷ்ணுதான் இவளை இப்படியெல்லாம் ஆக்கியிருக்கிறார்' என்பதே. இந்தப் பாடல்களை பக்தர்கள் படிக்கப் பகவான் விளக்கம் தந்தார். பிறகு விசிஷ்டாத்வைதத்தைப் பற்றியும் பகவான் சொன்னார். சில ஆழ்வார்கள் அத்வைதபரமாகப் பாடியிருந்தாலும் இவற்றுக்கு வியாக்யானம் செய்தவர்கள் விசிஷ்டாத்வைதபரமாக மாற்றியெழுதி விட்டார்கள். பெரியோர்களின் அபிப்ராயமெல்லாம் ஒன்றுதான். விசிஷ்டாத்வைதம் என்றால் என்ன? எல்லாவற்றிற்கும் சிரேஷ்டமானது. விசிஷ்டமானது எதுவோ அதுதான் விஷ்ணு என்பது. அதுவேதான் ஈசுவரன் ஸதாசிவன், பிரம்மா எல்லாம். உள்ளது ஒரு பொருள், அதற்கே நாமரூபங்கள் கற்பித்துச் சில வைஷ்ணவர்கள், 'ஸாலோக்ய, ஸாமீப்ய, ஸாரூப்யங்கள் உண்டே தவிர ஸாயுஜ்யம் இல்லை' என்கிறார்கள். பகவானுடைய லோகத்தில் வசிக்கும் ஸாலோக்யம் உண்டு. இன்னும் ஸமீபத்தில் அவன் ஸன்னதியிலேயே வசிக்கும் ஸாமீப்யம் உண்டு. அதைவிட நெருக்கமாகப் பகவானைப் போன்ற ரூபத்தையே பெறும் ஸாரூப்யம் உண்டு. ஆனால் அவனோடு அவனாக அடங்கிவிடும் ஸாயுஜ்யம் என்பது இல்லை. அர்ப்பணம், அர்ப்பணம் என்கிறார்களே. 'நான்' என்று ஒன்று இருந்தால்தானே அர்ப்பிக்கலாம்? தான் யாரென்று தெரிந்து கொள்ளும் வரை அவர்கள் சொல்லும் ஸர்வஸமர்ப்பணம் நடக்காது. அதைத் தெரிந்து கொண்டாலோ இருப்பது ஒரே பொருள்தான். நான் என்னும் மனது தானாக அடங்கும். அதுதான் சரியான அர்ப்பணம்" என்றார் பகவான்.

68. ஸாதனை - ஸாக்ஷத்காரம்

23-8-46

முந்தா நாள் மதராஸிலிருந்து வந்த ஒரு படிப்பாளி பிற்பகல் மூன்று மணிக்குப் பகவானிடம் "பகவான் எப்போதேனும் ஸாதனை பண்ணினதுண்டா?" என்று கேட்டார்.

“ஸாதனையா? எதற்கு ஸாதனை? ஸாதனை பண்ணுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? இப்படி உட்காருவதே ஸாதனேதான். எப்பவும் இப்படியே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது கண்ணை மூடிக்கொண்டிருப்பேன். இப்பொழுது கண்ணைத் திறந்து கொண்டிருக்கிறேன். இதுதான் வித்யாசம். இப்பொழுது இருப்பதே அப்பொழுதும் இருந்தது. அப்பொழுது இருந்ததே இப்பொழுதும் இருக்கிறது. ‘தான்’ தவிர வேறொன்று இருந்தால்தானே ஸாதனை?” என்றார் பகவான்.

“நித்யாக இருக்கும் ‘தன்’னைப் பார்க்காமல் அநித்யமாக இருக்கும் சரீராதிகளைப் பார்த்து பிரமையுறுகிறவனுக்கு அந்த பிரமையை நீக்க ஸாதனை தேவை. ‘தன்’னைப் பார்க்கிறவனுக்கு தனக்கு அன்னியமாக ஒன்றும் காணாது. பின்னே ஸாதனை எதற்கு?”

“குரு இல்லாமல் ஞானம் பெறமுடியாது என்று பல கிரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அது எதனால்?” என்றொருவர் கேட்டார்.

“ஆமாம். மனிதன் செயல்பாடுகளினால் சரீரம் முதலியன ‘தான்’ என்று பிரமிப்பவருக்கு அந்தப் பிரமையைப் போக்க கடிக்க குருவும் ஸாதனையும் அவசியம் தான்” என்றார் பகவான்.

“உபாஸனை பண்ணுபவர்களுக்கு ஸாதனையால் இஷ்ட தேவதை ஸாக்ஷாத்காரமாகிறதென்று (நேரில் தோன்றுதல்) சொல்லுகிறார்களே, அதற்கென்ன அர்த்தம்?” என்றார் ஒருவர்.

“எப்போதுமிருப்பது எதுவோ, அதுதான் ‘ஸாக்ஷாத்’. எப்போதும் ஆத்மாவே ‘ஸாக்ஷாத்’ ஆக இருக்கிறதல்லவா? இனி ‘காரம்’ (செய்தல்) என்ன வேண்டியிருக்கிறது? காரணமாகிறதுதான் - ‘காரம்’. ஸத்யமாயும் நித்யமாயும் எல்லா வற்றிற்கும் காரணமாகவும் உள்ளது எதுவோ அது ‘தானே’ என்று தெரிந்து கொள்வதுதான். ஸாக்ஷாத்காரம். ஸாக்ஷாத் ஆக இருக்கும் ‘தான்’ தன்னிலிருந்து பிறந்த ஸங்கல்பத்தால் ஒருருவத்தை நினைத்துத் தியானித்து எங்கிருந்தோ அப்படி ஒரு

கடவுள் உருவம் இறங்கி வந்து ஸாக்ஷாத்காரம் செய்வாராம். 'ஸாக்ஷாத்' ஆக எப்பொழுதும் எங்கேயும் இருக்கும் 'தன்'னை விடுவது, ஏதோ தெய்வம் எங்கிருந்தோ ஸாக்ஷாத்காரமாகிற தென்று ஸாதனை செய்வது, அந்தத் தெய்வம் எங்கிருந்தோ இறங்கி வந்தது போலவே, பிறகு எங்கேயோ மறைந்தும் விடுகிறதென்று, எப்போதும் இருக்கிற 'தன்னை' விட்டு இக் கணநேரத் தோற்றங்களுக்காக, எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்து, வரங்களைப் பெறுவது, இன்னும் எப்படியெல்லாமோ மனம் வேலை செய்கிறது! பேசாமல் தானிருப்பது போலிருந்தால் ஒரு கவலையுமில்லை" என்றார் பகவான்.

ஸாக்ஷாத்காரம் என்றால் "பாவனாதீத ஸத்பாவஸ்திஸ்திதி" (மனத்தின் எண்ணங்களுக்கப்பாற்பட்ட நன்னெறியான உத்தம நிலையில் உறைவதே) என்று பகவான் இவ்வளவு தெளிவாக போதித்தாலும் கிரஹிக்கும் சக்தி நமக்கில்லையே என்று எனக்கு வேதனை ஏற்பட்டது.

இதற்குள் ஒருவர் "இப்படிப்பட்ட பாவனாதீத ஸத்பாவஸ்திஸ்திதி பகவான் போன்றோருக்கே ஸஹஜமே தவிர எங்கள் போலுள்ளவர்களுக்கு ஸாத்யமா?" என்று கேட்டார்.

"ஆமாம் ஐயா! ஸாதனை அவசியம்தான். ஆனால் எதற்கு ஸாதனை? 'தான்' எப்பொழுதும் எங்கேயும் இருப்பது. 'தன்'க்காக முயற்சி செய்து எங்கிருந்தோ கொண்டு வர வேண்டிய அவசியமில்லை. 'தான்' 'தானாக' நிற்பதற்குத் தடையாக இருக்கும் சரீரம் முதலிய மயக்கங்களை நீக்குவதற்கே ஸாதனை. உண்மையான 'தன்'னைப் பார்க்காமல் தன்னால் பார்க்கப்படுகிற அஸத்யமான சரீரம் முதலிய உலகே ஸாத்யம் என்று நினைப்பதால் பிராந்தியேற்படுகிறது. இந்தப் பிராந்தி போவதற்குத்தான் ஸாதனையே தவிர 'தன்னைத் தான்' அடைவதற்கு ஸாதனை எதற்கு? 'தன்'னைக் கண்டவனுக்கு அந்நியமாக எதுவும் காணப்படாது" என்றார் பகவான்.

69. பிரம்ம ஸத்யம், ஜகன்மித்யா
(பிரம்மமே உண்மை, உலகம் தோற்றமே)

24-8-46

புதிதாக வந்தவர் ஒருவர் சமீபத்தில் பகவானிடம் ஏதோ ஆங்கிலத்தில் கேட்டார். எனக்குப் புரியவில்லை. பகவான் தமிழில் அருளிய பதில் மாத்திரம் புரிந்தது. தெரிந்தவரை அதை எழுதுகிறேன். பகவான் இவ்வாறு விடையிறுத்தார்.

“இந்த ஜகத்தானது மித்யை (பொய்), பிரம்மமே ஸத்யம் என்கிறார்கள். இல்லையா? அதோடு இந்த ஜகத்தெல்லாமே பிரம்ம ஸ்வரூபம்தான் என்று சொல்கிறார்களே, இதன் பொருளென்ன? என்ற கேள்வி ஏழுகிறது. ஸாதக நிலையில் ஜகத்தை மித்யை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால், எப்பொழுதும், எங்கேயும், ஸத்யமாக, நித்யமாக, பிரத்யக்ஷமாக இருக்கும் பிரம்மமே ‘தான்’ என்பதை மறந்து, சரீரமே தான் என்றும் இப்படிப் பல சரீராதிகளோடு கூடிய இந்த ஜகத்தே உண்மையென்றும் பிரமையுற்று அல்லல் படுகிற வனுக்கு இந்த ஜகத்தெல்லாம் பொய் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ‘தன்’னை விட்டு வெளிமுகமாகப் பாயும் திருஷ்டி உள்முகமாவதற்கு அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். ‘தன்’னைத் தானே கண்ட பிறகு, தன்னை விட்டு அந்நியம் ஒன்றுமில்லை என்றறிந்து கொண்டவன் ஜகத்தையெல்லாமும் பிரம்மமாகவே பார்க்கிறார். தான் இல்லாது போனால் ஜகமும் இல்லை. மூலமான தன்னைக் காணாமல் ஜகத்தைப் பார்ப்பவனிடம் இதெல்லாம் பொய் என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. உதாரணமாக ஒரு காகிதமிருக்கிறது. அதில் எழுத்துக்களைப் பார்க்கிறோம். எழுத்துக்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் காகிதத்தை யாருமே பார்ப்பதில்லை. எழுத்து இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் காகிதம் இருக்கிறது. இந்த எழுத்துதான் ஸத்யம் என்று பார்ப்பவர்களுக்கு இது மாயை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எழுத்துக்கு ஆதாரம் காகிதம் தானே? விவேகமுள்ளவன் காகிதத்தையும்,

எழுத்தையும் ஒரே பொருளாக அறிகிறார். அப்படியே பிரம்மமும் ஜகத்தும்.”

இனி மாலன் உதாரணமும் இது போல்தான். திரை எப் போதுமிருக்கிறது. அதன் மீது பிம்பங்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தப் பிம்பங்கள் இல்லை. அந்தத் திரை பிம்பங்களுக்கு ஆதாரமே தவிர, பிம்பங்களால் திரைக்கு என்ன பிரயோஜனம்? திரையைப் பார்க்காமல் பிம்பங்களை மட்டும் பார்க்கிறவன் அந்தக் கதையில் வரும் கஷ்ட சுகங்களைத் தானும் அனுபவிக்கிறார். திரையைப் பார்ப்பவன் இது பொம்மலாட்டம் என்று தெரிந்து கொண்டு, அது திரையிலிருந்து வேறுபட்டதல்ல என்று உணர்கிறான். அப்படியேதான் இந்த ஜகத்தும். இது ஒரு பொம்மலாட்டம்” என்றார் பகவான்.

கேள்வி கேட்டவர் மகிழ்ச்சியுடன் பகவானை வணங்கிச் சென்றார்.

70. ஸ்வாமி எங்கு இல்லை?

25-8-46

நீ கடிதத்துடன் அனுப்பி வைத்த ஐரோப்பியர் முந்தா நாள் மாலை இங்கு காரில் வந்தார். அவருடன் ஒரு அமெரிக்க மாதூ வந்தாள். இருவரும் நேற்று காலை ஊரெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்து, ஸ்கந்தாசர்ம போய் விட்டு, பிற்பகல் ஆசர்மம் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று கிளம்பி மூன்று மணிக்கு ஹாலில் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். பாவம் அந்த பெண்மணி தரையில் உட்கார முடியாமல் சிரமப்பட்டுக் கொண்டே, எப்படியோ என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கால்களைப் பகவான் ஸோஃபாவின் திசையில் நீட்டினாள். எனக்கு அது மரியாதைக் குறைவாகத் தோன்றியது. ஆனால் புறப்பட்டுப் போகிறவர்கள்தானே என்று சுமமா இருந்தேன். ஆனால் ராஜகோபாலய்யரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

மரியாதையாகவே, “அம்மா, கொஞ்சம் கால்களை மடித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று வேண்டிக் கொண்டார். அந்த அமமாளும் புன்னகையுடன் கால்களை மடித்துக் கொண்டார்.”

பகவான் இதைப் பார்த்தார். “ஸரி, ஸரி, அவர்கள் கீழே உட்காரவே கஷ்டப்படுகிறார்கள். கால்களை வேறு மடித்துக் கொள்ளவேண்டுமா?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

பாவம் அந்தப் பக்தர் பயந்து கொண்டே, “இல்லை, இங்குள்ள மரியாதை அவர்களுக்குத் தெரியாதே என்பதால் தான் சொன்னேன். அவ்வளவுதான்” என்றார், “ஓஹோ அப்படியா? அது மரியாதை இல்லையா? அப்படியானால் அவர்களை நோக்கி நான் கால்களை நீட்டுவது எனக்கும் தான் மரியாதைக் குறைவு. நீங்கள் சொன்னது எனக்கும் பொருந்தும் இல்லையா?” என்று சிரித்துக் கொண்டே பகவான் தன் கால்களை மடக்கிக் கொண்டார்.* எல்லோரும் சிரித்தோமே தவிர மனதுக்கு வேதனையாக இருந்தது. அவ்விருவரும் அரை மணி நேரம் இருந்துவிட்டு பகவானிடம் உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

நேற்றெல்லாம், பகவான் கால்களை நீட்டுவதும், பிறகு “மரியாதை இல்லையே” என்று சொல்லிக் கொண்டு மறுபடியும் மடித்துக் கொள்வதுமாக இருந்தார். கால்களை மடித்துக் கொண்டிருந்தால் பத்தே நிமிடங்களில் ‘பகவானின் கால்களில் பிடித்துக் கொண்டு விடும். அரை மணிநேரம் தைலம் போட்டுத் தேய்த்தால்தான் அந்தப் பிடிப்பு விடும். வலியைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை.

இன்று பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு நான் போன பொழுது ஹாலில் இரண்டு, மூன்று பேருக்கு மேல் இல்லை. பகவான் கால்களை நீட்டிக் கொண்டு புன்னகையோடு ராஜ கோபாலய்யரைப் பார்த்து “என்ன ஓய்? கால்களை நீட்டிக் கொள்ளலாமா? மரியாதை இல்லையென்று சொன்னீர்களே?”

* பகவானுக்கு வாதமிருந்ததால் கால்களை மடக்காமல் நீட்டியே அமர்ந்திருப்பது வழக்கம்

என்றார். பாவம் ராஜகோபாலய்யர் சுண்டிப்போன முகத்தோடு, ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தார். பகவான் கருணாமூர்த்தி இல்லையா, கால்களை நீட்டி வைத்துக் கொண்டார். எங்கள் மனம் குளிர்ந்தது. நான் உட்கார்ந்திருந்த பக்கம் பார்த்து ஒளவையார் கதை சொல்லத் தொடங்கினார்.

“கைலாயத்திலிருந்து வந்த ஒரு வெள்ளை யானை மேல் ஏறிக் கொண்டு சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கைலாயத்திற்கே புறப் பட்டார். அதைப் பார்த்து சேரமான் பெருமாள் தமது குதிரை காதில் பஞ்சாசுர மந்திரத்தைச் சொல்லி அதன் மீதேறி கைலாயம் போனாராம். அப்போது ஒளவையார் பிள்ளையார் பூஜையிலிருந்தாள். இவர்களிருவரும் கைலாயம் போனதைப் பார்த்துத் தானும் போக வேண்டுமென்று அவள் சிறிது ஆசைப்பட்டாளாம். பிள்ளையார் ஒளவையானைப் பார்த்து, ‘பாட்டி, அவசரப்படாமல் பூஜையை நிதானமாகப் பண்ணு அவர்களுக்கு முன்னதாகவே உன்னைக் கைலாயத்தில் சேர்த்து விடுகிறேன்’ என்றாராம். அதே போலப் பூஜையை முடித் தாளாம் ஒளவை. பிள்ளையார் ‘பாட்டி, கண்ணை மூடிக் கொள்’ என்று சொல்லித் தும்பிக்கையால் அவளைச் சுற்றிக் கொண்டாராம். அவ்வளவுதான், ஒளவை கண்களைத் திறந்த போது கைலாயத்தில் பார்வதி, பரமேஸ்வரருக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தாள். கொஞ்ச நேரமான பிறகு வந்து சேர்ந்த சுந்தர மூர்த்தியும், சேரமானும் ஒளவையாரைப் பார்த்து எப்படி வந்தாளென்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். விஷயம் கேட்டு ஒளவையின் பக்தியைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள்.”

“ஒளவையார் பாவம், வயதானவள், ஈசுவரனருகில் என் போலவே காலை நீட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அம்பாளுக்கு என்னமோ மனம் ஸஹிக்கவில்லை. ஸ்வாமிக்கு எதிராகக் காலை நீட்டுகிறாளே அபராதமில்லையா? என்று உள்ளூறத் திகில். ‘நான் சொல்லட்டுமா’ என்று ஈசுவரனைக் கேட்டாள். ஈசுவரன் ‘அம்மாடி, பேசாதே. வாயைத் திறவாதே அவளிடம் ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது’ என்றாராம். ஆனாலும்

அம்பாள் அர்த்தாங்கினீ இல்லையா? (ஈச்வரனின் உடலில் பாதி). பதிக்கு நேர்ந்த இந்த அவமரியாதையை எப்படிப் பொறுப்பாள்? தன் சகியைக் கூப்பிட்டு அவள் காதில் ஏதோ கிசுகிசுத்தாள். அந்தச் சகி ஓளவையாரிடம் சென்று, 'பாட்டி, பாட்டி, ஸ்வாமி பக்கம் உன் கால்களை நீட்டாதே' என்றாளாம். 'அப்படியா அம்மா ஈச்வரன் எங்கே இல்லை என்று சொல்லு. நான் இந்தப் பக்கமாகக் கால்களைத் திருப்பட்டுமா?' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓளவையார் கால்களை வேறுபக்கம் திருப்பினாளாம். உடனே ஈசனும் அந்தப் பக்கம் திருப்பப்பட்டு விட்டாராம். ஓளவையார் காலே எந்தப் பக்கம் திருப்பினாலும், அந்தப்பக்கமே ஈசனும் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. பார்வதியைப் பார்த்து ஈசன் 'பார்த்தாயா, நான் சொன்னால் நீ கேட்கவில்லை. இப்பொழுது பார். அவள் என்னை எப்படி ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்?' என்றாராம். பார்வதி 'பாட்டி நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாளாம். 'ஸ்வாமி பக்கம் கால்களை நீட்டாதே என்று சொல்வதும் இப்படித்தான். ஸ்வாமி எங்கு இல்லை?' என்றார் பகவான்.

“நாமதேவர் சரித்திரத்தில் கூட இது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது இல்லையா?” என்றார் ஒரு பக்தர். பகவான் சொன்னார். “ஆமாம், அதுவும் இப்படித்தான் விடோபா தன்னிடமே அன்பாக இருக்கிறாரென்று நாமதேவருக்குக் கர்வமேற்பட்டது. ஞானதேவர் ஒரு தடவை நாமதேவரைக் கோராகும்பர் வீட்டில் விருந்திற்கு அழைத்துப் போனார். சாப்பாடானதும் எல்லோரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்திருந்த பொழுது ஒருவர் பேச்சுவாக்கில் கோராகும்பரிடம் 'என்ன ஓய்! நீர் மண்பானைகள் நன்றாகப் பண்ணுவீராமே. இந்தப் பானைகளில் வெந்தது எவை? வேகாதது எவை? என்று நன்றாகப் பார்த்துச் சொல்லுமேன்', என்று துசமாகச் சொன்னார். கோராகும்பரும் உடனே ஒரு கோலை எடுத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொருவர் தலையிலும் இரண்டு, இரண்டு தட்டு தட்டத் தொடங்கினார். எல்லோரும் தலை குனிந்து பணிவாகக் காட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நாமதேவர் மட்டும்

‘என்னய்யா, அடிக்க வருகிறாய்’ என்று எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். கோராகும்பார் ‘ஆ! இதுதான் வேகாத பாலை’ என்று சொன்னவுடன் எல்லோரும் ‘கொல்’ என்று சிரித்தார்கள். பாவம் நாமதேவருக்கு பொறுக்க முடியாமல் ரோஷம் வந்தது. உடனே விட்டல் பெருமானிடம் போய் ‘என்னை இவர்களுடைய எல்லோரும் அவமானம் செய்வதற்குத்தானே அழைத்து வந்தார்கள்?’ என்று முறையிட்டுக் கொண்டே கண்ணீர் உகுத்தார். நாமதேவர் கோராகும்பார் வீட்டில் நடந்தவற்றையெல்லாம் தெரிவித்தார். ‘அதெல்லாம் சரிதான். ஆனால் கோராகும்பார் அடிக்க வந்த போது மற்றவர்களெல்லோரும் என்ன செய்தார்கள்?’ என்றார் ஸ்வாமி.

நாமதேவர்: அவர்கள் எல்லோரும் வயைமுடிக்க கொண்டு தலையை ஆட்டினார்கள்!

விட்டல்: ஆனால் நீயோ?

நாமதேவர்: அவர்களைப் போலவா நான்? உங்களிடம் நான் எவ்வளவு உரிமையுடன் இருக்கிறேன்? என்னையா அடிப்பது?

விட்டல்: ஆங், அதுதான் அகங்காரம். அவர்களெல்லோரும் என் உண்மை ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, சாந்தமான உள்ளத்துடன் மௌனமாக இருந்தார்கள். ஆனால் நீ அப்படி இருக்கவில்லை.

நாமதேவர்: நீங்கள் என்னிடம் இவ்வளவு இணக்கமாக இருக்கிறீர்களே. இதற்கு மேல் நான் என்ன தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்?

விட்டல்: அப்படியில்லை. என் உண்மை ரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் பெரியவர்களை ஸேவிக்க வேண்டும். நீ ஆடினால் நானும் ஆடுகிறேன். நீ சிரித்தால் நானும் சிரிக்கிறேன். நீ குதித்தால் நானும் குதிக்கிறேன். உண்மை நிலையைத் தெரிந்து கொண்டால் இந்தத் துள்ளலும் ஆட்டமும் இராமல் போம்.

நாமதேவர்: பெரியோர்கள் என்றீர்களே, உம்மை விடப் பெரியவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?

விட்டல்: யாரா? இதற்குப் பக்கத்திலுள்ள காட்டில் ஒரு கோவிலிருக்கிறது. அதில் ஒரு ஸாது இருப்பார். அவரை ஸேவித்து யதார்த்தம் (உண்மை நிலை) தெரிந்து கொள்.

அந்த காட்டுவெளிக் கோயிலுக்கு நாம தேவர் சென்றார். அதனுள் அழுக்கு ஆடைகளுடன் ஒரு ஆசாமி படுத்துக் கொண்டிருந்தார். இவரென்ன ஸாது என்று நாமதேவருக்குத் தோன்றியது கிட்டே போய்ப் பார்த்தார். லிங்கத்தின் மேல் அந்த மனிதனின் கால்கள்! நடுங்கும் உடலுடன் நாமதேவர் 'ஐயா, உங்கள் கால்களைக் கடவுள் மீது வைத்திருக்கிறீர்களே! என்றார். அந்த ஸாது, 'ஓஹோ நீயா நாமா! விட்டல் உன்னை அனுப்பினாரா?' என்று கேட்டார். தன் விஷயம் இவர் எப்படித் தெரிந்து கொண்டாரென்று நாமதேவருக்கு ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று."

"ஐயா? நீங்கள் ஸாது இல்லையா, கடவுள் மேல் இப்படிக் காலைப் போடலாமா?" என்றார். "அப்படியா அப்பா, எனக்குத் தெரியவில்லையே, என்னால் காலைத் தூக்க முடியாமல் இருக்கிறது. அதனாலே நீயே என் காலைச் சற்று நகர்த்தி அந்தப் பக்கமாக வை" என்றார். நாமதேவர் சரியென்று ஸாதுவின் காலை நகர்த்தினார், அங்கே ஒரு லிங்கம் தோன்றியது, எங்கெங்கே காலை நகர்த்தினாரோ அங்கேயெல்லாம் ஒரு லிங்கம் இருக்கக் கண்டார். கடைசியில் நாமதேவர் ஸாதுவின் காலைத் தன் மேலேயே வைத்துக் கொண்டார். உடனே நாமதேவரே லிங்கமாகிவிட்டார். ஸாதுவின் பாதஸ்பர்சத்தினால் நாமதேவருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டது என்று பொருள். அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றார் நாமதேவர். 'இப்போது யதார்த்தம் தெரிந்ததா?' என்று ஸாது கேட்டார். 'தெரிந்தது ஸ்வாமி' என்று கூறி ஞானேச்வரரின் சிஷ்யரான விசோபா கேசர் என்ற அந்த ஸாதுவை வணங்கிவிட்டு நாமதேவர் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்." வீட்டிலேயே ஓர் அறையில் அமர்ந்து இடையறாது தியானத்திலாழ்ந்து வந்தார். விடோபா விடம் (விட்டலனிடம்) போவதை நிறுத்தி விட்டார்.

“சில நாட்களுக்குப் பின் விட்டலப் பெருமான் நாம தேவரிடம் ஓடி வந்து ‘நாமா, நாமா, நீ ஏன் இப்போதெல்லாம் என்னிடம் வருவதில்லையே? என்று கேட்டாராம். பிரபோ நீ இல்லாத இடம் ஏது? நான் உன்னை இங்கேயே சதா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே. நீயே நான். நானே நீ. அதனால்தான் நான் அங்கு வரவில்லை’ என்றாராம் நாமதேவர். ‘அப்படியா, சரி நல்லது’ என்று ஸ்வாமி மறைந்துவிட்டார்.”

கதையை முடித்தவாறே பகவான் மடக்கிவைத்த கால்களை மீண்டும் நீட்டிக் கொண்டார்.

★ ★ ★

71. அக்ஷர ஸ்வரூபம்

26-8-46

கையெழுத்திலும், அச்சிலும் உள்ள காகிதத் தொகுப்புகளையும், புத்தகங்களையும் வகைப்படுத்தி வைப்பதற்காகவும், கேட்டபோது கொடுப்பதற்காகவும், பொதுவாக லைப்ரரி அலுவல்களைக் கவனிப்பதற்காகவும் ஜூலை மாதக் கடைசியில் ராஜகோபாலய்யர் திரும்பவும் இங்கு வந்தார். வந்த புதிதில் கையெழுத்துத் தொகுப்புகளைப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒரு சிறு துண்டுக் காகிதம் அவருக்குக் கிடைத்தது. அதில் பகவானின் கையெழுத்தில் ஒரு தமிழ்ச் செய்யுளும், அதன் மொழி பெயர்ப்பாக ஒரு தெலுங்கு செய்யுளும் காணப்பட்டன. பகவானிடம் அதைக் கொடுத்தார். அதை யாரியற்றிய செய்யுளென்று பகவானுக்கு நினைவு வரவில்லை. என்னைக் கூப்பிட்டு அதைக் காண்பித்து எழுதியது யார் என்று கேட்டார். அதைக் கவனமாகப் பார்த்ததில், திருச் சுழி சுந்தர மந்திர கிருஹப்ரவேசமான பிறகு திருச்சுழி நரஸிம்ம செட்டியார் எழுதின தமிழ்ச் செய்யுளும் அதன் மொழி பெயர்ப்பாக நானெழுதிய தெலுங்குச் செய்யுளுமே அவை என்றும் தெரிந்தது. பகவானிடம் இதைச் சொல்லி அந்தச் செய்யுளை நான் எழுதிக் கொண்டு கொடுப்பதாகச் சொன்னேன். ‘சரி’ என்றார் பகவான்.

மாலே வேத பாராயணம் ஆனவுடன் நான் வீட்டிற்குப் போகலாமென்று கிளம்பி, நமஸ்கரிக்க எழுந்த க்ஷணமே “காகிதம் எங்கே?” என்று கேட்டார் பகவான் வீட்டிற்குக் கொண்டு போய் எழுதிக் கொண்டு காலையில் திருப்பிக் கொடுப்பதாகச் சொன்னதும் அவர் சரியென்றாரே தவிர. நான் திருப்பிக் கொடுப்பேனோ, இல்லையோ என்று அவருக்குச் சந்தேகம்தான்! முத்தைப் போலிருக்கும் அவர் எழுத்தைப் பார்த்து எனக்கும் அவவப்போது அது போன்ற காகிதங்களை என்னிடமே வைத்துக்கொண்டுவிட வேண்டுமென்ற ஆசையெழுவதுண்டு. அது போன்ற ஆசை சற்றேனும் இருந்தால் கூட அறவே விட்டுவிட வேண்டும் என்றுதான் அந்தக் காகிதத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு என்று சொன்னார்.

அன்றிரவு தெலுங்கு பத்யத்தையும், தெலுங்கு லிபியில் தமிழ்ச் செய்யுளையும் இரு காகிதங்களில் எழுதிக் கொண்டேன். பகவானிடம் காட்டின பிறகு ஆச்ரம நோட்டில் எழுதலாமென்று மறுநாள் காலே ஏழரை மணிக்கு ஆச்ரமம் போனேன்.

நமஸ்கரித்து எழுந்தவுடன் “அந்தக் காகிதம் எங்கே?” என்று மீண்டும் கேட்டார் பகவான்.

“கொண்டுவந்திருக்கிறேன். தமிழ்ச் செய்யுளைத் தெலுங்கு அக்ஷரத்தில் எழுதியிருக்கிறேன். அதைப் பகவான் சரிபார்த்த பிறகு காப்பி பண்ணுகிறேன் என்று கூறி அவரிடம் கொடுத்தேன்.

பகவான் சரிபார்த்துக் கொடுத்தார்.

அவர் மலையிலிருந்து வருவதற்குமுன்பே ஷெல்லிபி லிருந்து நோட்டை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, நான் புறப் பட்ட போது “நீங்கள் எழுதிக் கொண்டு அந்தக் காகிதத்தைக் கொடுங்கள் இங்கே வேண்டியிருக்கும்” என்றார் பகவான். காகிதத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் எங்கிருந்தோ ரோஷம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது, அதை அடக்க முடியாமல் இவ்வாறு பேசினேன், “இந்த எழுத்து வேலையில்

எவ்வளவோ கையெழுத்துத் தாள்கள் என்னிடம் வந்திருக்கின்றன. நான் ஒரு நாளும் அவற்றில் ஒரு தாளேக்கூட வைத்துக் கொண்டதில்லை. எல்லாவற்றையும் திருப்பிக் கொடுத்திருக்கிறேன். இதற்கு இவரே ஸாக்ஷி” என்று ராஜகோபாலய்யரைக் காட்டினேன் அவரும் ‘ஆமாம்’ என்றார்.

எனக்கு இன்னும் வேகம் தணியாமல் “வாயிருப்பவர்களுக்குத்தான் ராஜ்யம் என்று தெலுங்கில் சொல்வதுபோல் தான் இது இருக்கிறது. எல்லோரும் கேட்கிறார்கள். பகவான் கையால் எழுதிப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். இப்படி ஏதாவது கண்ணில் பட்டால் அதைப்பற்றி மூச்சுவிடாமல் மறைத்து வைத்துக்கொள்கிறார்கள். என்னிடம் வந்து இந்த அக்ஷரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு நேர்மையை மறந்து விடுவேன் என்று நினைத்தால் நன்றாயிருக்கிறதா? எனக்கு இது ஒன்றும் வேண்டாம். இப்போதே கொடுத்துவிடுகிறேன்” என்றேன். எனக்குத் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டு கண்களில் நீர் தளும்பிற்று. அங்கு நிற்க முடியாமல் வெளியே சென்று எப்படியோ நோட்டில் காப்பி பண்ணி, புத்தகத்தை பகவானிடம் கொடுத்து, பக்கத்தில் நின்றிருந்த ராஜகோபாலய்யரின் கையில் அந்தக் காகிதத்தை வைத்து, “காகிதத்தை இவரிடம் கொடுத்துவிட்டேன்”, என்றேன் நடுங்கும் குரலில்.

பகவான் கருணை நிறைந்த இதயத்துடன் “வேண்டுமானால் அதை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றார் மெல்லிய குரலில்.

எனக்கென்ன ரோஷம் குறைச்சலா?

“எதற்கு? இந்த எழுத்து எல்லாம் மறைந்துவிடும்; காகிதமும் கிழிந்துவிடும்” என்று நடுங்கும் குரலில் சொன்னேன்.

நான் என் இடத்திற்கு உட்காரத் திரும்பும்போது மிக மென்மையான குரலில் பகவான் “அந்தப் பத்யம் இருக்கா?” என்று கேட்டார். அது நான் எழுதியது.

மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு “இருக்கு” என்றேன் மேலுக்கு ஜம்பமே தவிர உள்ளுக்குள் ஆசையாகவே இருந்தது.

இரண்டு முன்று வருடங்களுக்கு முன் பகவான் ஏதேனும் செய்யுள் படைத்தால் அதை அவரே எழுதி அவர் கையினாலேயே எழுதிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று எல்லோரும் போட்டி போடுவதும் சிலர் அவரே எழுதியது கிடைத்ததுமே பேசாமல் மறைத்துக்கொள்வதுவும், கேட்டாலும் கொடுக்காமலிருப்பதுவும் கண்டு ஆசை எனக்கு ஏற்படாமலிருப்பதற்காகத் தெலுங்கில் ஒரு பத்யம் எழுதி என் மனத்தைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டேன் அதன் பொருள் இதுதான்.

“இதய கமல இதழ்களுள் என்றுமழியாத
அக்ஷர ஸ்வரூபமாய்த் திகழும் உனையென்
கர்ம வாதனைத் திரையினூடே காணவொணுது
தகுமோ உன் கையெழுத்து அக்ஷரம் கோருவது”

என்றாவது இந்தத் திரையை அகற்ற நீ என் கண்களைக் கழுவினால் போதும் அப்பொழுது இந்த அக்ஷர சொருபத்தை நான் நன்றாகக் காணலாம். அந்த அக்ஷரம் அழியாதது. அந்தக் காகிதம் கிழியாதது. இந்த அக்ஷரத்தை வாயுள்ளவர்களுக்கு கொடுத்து வாயில்லாத குழந்தைக்குக் கண்ணைத் திறந்து விட்டால் அதுவே போதும்.

“பவரோக பிஷக்வரஹ” (ஸம்ஸாரப் பிணி தீர்க்கும் மருத்துவ மணி) எனும் விருது உனக்கு இருக்கவே இருக்கிறது இல்லையா? அது மெய்க்கும்படி நடந்து கொள்வாரா? பார்க்கலாம். ஆனால் ஒன்று, அனைவரது கண்களுக்கும் பகவான் மருந்திட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திரை விலகிக் கொண்டுதானிருக்கிறது.

72. உபதேச ஸாரம் - உள்ளது நாற்பது

27.8.1946

ஸ்ரீபகவான் தாம் கும்மிப் பாட்டு நடையில் மலையாளத்தில் எழுதிய “உபதேச ஸாரத்தை நோட்டுப் புஸ்தகத்தில் தெலுங்கு மொழியில் எழுதி வைத்துக் கொண்டார். சுமார்

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் அதை நகலெடுத்துக் கொள் கிறேன் என்று சொல்லிப் பகவானிடமிருந்து அதைப் பெற்றுக் கொண்டேன். நகலெடுத்த பின் நோட்டுப் புஸ்தகத்தைப் பகவானிடம் திருப்பிக் கொடுத்ததைப் பார்த்துக் கொண் டிருந்த ஒரு பக்தர் “தாருகவனத் தபஸ்விகளை அனுக்ரஹித்த சிவ பெருமானின் லீலைகளைப் பற்றி பாடின சமயம்தானே, பகவான் உபதேசஸாரம் எழுதினது?” என்று பகவானைக் கேட்டார்.

“ஆமாம், ஆனால் அவர் பாடினது தாருகாவன தபஸ்வி களை அனுக்ரஹித்த கதையைப் பற்றி மட்டுமில்லை. பகவத் அவதாரங்கள் எல்லாம் எனக்குப் பொருந்துகிறவையே என்று கொண்டு, நூறு பாட்டுக்கள் எழுத வேண்டும் என்று அவர் சங்கல்பம் கொண்டார். ‘உந்தீபற’ என்ற நாட்டுப் பாடல் பாணியில் எழுபது பாட்டுக்கள் எழுதினார். இந்த எழுபதில் கடைசியில்தான் தாருகாவனத் தபஸ்விகளை அனுக்ரஹித்த கதை வருகிறது. கதையெல்லாம் அவர் சொல்லி, உபதேச பாகத்தை மட்டும் முப்பது பாட்டுக்களில் என்னை எழுதச் சொன்னார். ‘எல்லாம் நீரே சொல்லியிருக்கீரே. நான் என்ன எழுதுவது? நீரே எழுதும்’ என்றேன். ஆனால் ரொம்ப நாளாக அவர் எழுதவே இல்லை ‘உபதேசபாகம்’ பகவான்தான் எழுத வேண்டுமே தவிர என்னால் எப்படி முடியும்? என்று பிடிவாதம் பண்ணினார். என்ன பண்ணுவது? எழுதாமலிருக்க முடிய வில்லை, அந்த முப்பதும் எழுதி அதற்கு ‘உபதேச உந்தியார்’ என்று பெயர் வைத்தோம். அது முடிந்ததும், யோகி ராமய்யா, ‘எனக்குத் தமிழ் தெரியாதே. தெலுங்கிலும் எழுதுங்கோ’ என்று தொந்தரவு பண்ணவே, நான் அதைத் தெலுங்கில் துவிபத நடையில் எழுதினேன். அப்புறம் நாயனா ஸம்ஸ்கிருதத்திலும்’ என்றார். ‘சரி’ என்று அதிலும் எழுதினேன். இந்த மூன்று பாஷைகளிலும் எழுதியான பிறகு, குஞ்சு (குஞ்சு ஸ்வாமி) ராமகிருஷ்ண (ராம கிருஷ்ணஸ்வாமி) எல்லோரும் மலையாளத்திலும் எழுதவேண்டுமென்று சொல்லவே, கும்மிப் பாட்டாக மலையாளத்தில் எழுதினேன்” என்றார் பகவான். “அப்படியானால் முதலில் தமிழ், இரண்டாவது தெலுங்கு,

மூன்றாவது ஸம்ஸ்கிருதம், நான்காவது மலையாளம் என்ற கிரமத்தில் எழுதினீர்களா?” என்றேன் நான்.

“ஆமாம், என்றார் பகவான். நாயனா, (காவ்யகண்ட கணபதி சாஸ்திரியார்) ‘உபதேச ஸாரம்’ சுலோகங்களைப் பார்த்ததுமே அதற்கு ஒரு லகு (சுருக்கமான) வியாக்யானம் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதினாராமே?” என்றேன். “நிஜந்தான். அப்பொழுது அவர் மாமரக்குகையிலிருந்தார். நான் சுலோகங்களை எழுதி அவரிடம் அனுப்பினேன். நாயனா பக்கத் திலிருப்பவர்களிடம், “இதைப் பாருங்கோ, இந்த மாதிரி நம்மால் ஒரு சுலோகமாவது எழுத முடியுமா?” என்று சிலா கித்துப் பேசினார். உடனேயே அடுத்த கிரஹணத்தன்று நிமிஷமாக லகு பாஷ்யம் எழுதி அனுப்பினார். அது 1928ல் அச்சா யிற்று என்றார் பகவான்.

“‘உள்ளது நாற்பது’ எழுதின விதம் எப்படி? என்றேன். அதையும் முருகனாரின் நிர்பந்தத்தினால்தான் எழுத வேண்டி வந்தது. முதலில் தமிழில் எழுதினேன். அப்பொழுது யோகி ராமய்யா இங்கேதானிருந்தார். தெலுங்கில் அதன் தாத்தப்ர யத்தையாவது எழுதிக் கொடுங்கள் என்று கேட்கவே, அதை வசனமாக எழுதினேன். பிறகு மாதவன் (மாதவ ஸ்வாமி) ‘மலையாளத்திலும் வேணும்’ என்றதன் பேரில் கிளிப் பாட்டாக மலையாளத்தில் எழுதினேன். அது தெலுங்குச் செய்யுள் நடை ‘ஸீஸமாலிகை’ போலிருக்கும். அதையும் தெலுங்கு அக்ஷரத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். வேண்டுமென்றால் காப்பி பண்ணிக் கொள்ளலாம்” என்றார் பகவான். “ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஏன் பகவான் எழுதவில்லை?” என்றேன்.

“அதுவா? அப்பொழுது நாயனா, லக்ஷ்மண சர்மா, எல்லோரும் இங்கேயே இருந்தார்கள். (ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பை) அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளட்டும், நமக்கெ தற்கு என்று சும்மாயிருந்தேன்” என்றார் பகவான்.

“நாயனா ‘உள்ளது நாற்பதை’ மொழி பெயர்த்து ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களை அப்பொழுதே எழுதினாரா? என்றேன்.

“இல்லை, அப்பொழுது முருகனாரும், நானும் வரிசைக் கிரமப் படுத்திக் கொண்டிருந்தோம். நாயனா அந்த வரிசைக் கிரமம் குறித்து யோசனை சொன்னாரே தவிர, மொழி பெயர்க்கவில்லை. பிறகு அவர் ஸிர்ஸிக்குப் போய்விட்டார். அங்கே இருப்பதைப் பற்றிக் கேட்டு, விச்வநாதனுடன் (விச்வனாதஸ்வாமி) கபாலியும் (கபாலி சாஸ்திரி) அங்கே போய் அவருடன் கொஞ்ச காலம் இருந்தார்கள். அதற்கிடையில் லக்ஷ்மணசர்மா ‘உள்ளது நாற்பதிற்கு’ ஸம்ஸ்கிருத அனுவாதம் செய்து அனுப்பினார். அதைச் சரிபார்த்து அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டு நாயனாவுக்கு அனுப்பினோம். நாயனா அதைப் பார்த்துவிட்டு ‘இதைத் திருத்துவதற்குப் பதில் நானே மொழிபெயர்த்து அனுப்புகிறேன்’ என்று அதை அப்படியே திருப்பியனுப்பிவிட்டு விசுவநாதன், கபாலி இருவரையும் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு தமிழுக்கு நேராக ஸம்ஸ்கிருத ஸ்லோகங்கள் எழுதியனுப்பினார். இவருடையது இப்படியே இருந்துவிட்டது. அவருடையது ‘ஸத் தர்சனம்’ என்னும் பெயரில் அச்சாயிற்று. எதுவும் எப்படி நடக்க வேண்டுமோ அப்படித்தான் நடக்கும். நாம் என்ன பண்ணுவது? அந்த ஸம்ஸ்கிருதத்தை அனுசரித்துத்தான் கபாலி ஆங்கிலத்திலும், ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், பாஷ்யம் (விளக்கவுரை) எழுதினார். அப்புறம் விசுவநாதன் அதைத் தமிழாக்கினார்” என்றார் பகவான்.

“உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம் எழுதிய காரணம் கிரமம் என்ன?” என்று கேட்டேன். “அதை எந்த ஒரு காரணத்திற்காகவும் எழுதவில்லை. வெவ்வேறுக் காலங்களில் யார் யாரோ கேட்டு அவரவர்க்கு நான் எழுதிக் கொடுத்ததையெல்லாம் அனுபந்தமாகச் சேர்த்தோம். முதல் பதிப்பில் முப்பதுதான் இருந்தது. பிறகு நாற்பது ஆயிற்று. அவற்றையும் முதலில் தமிழில் எழுதினேன். பிறகு தெலுங்கிலும், அப்புறம் மலையாளத்திலும் எழுதினேன். சில செய்யுள்கள் பழைய காலத்தில் பெரியவர்கள் எழுதிய சுலோகங்களின் மொழி பெயர்ப்பு. நான் ஸ்வரூபமாக எழுதிய வசனங்களையொட்டி லக்ஷ்மண சர்மா எழுதியவை சில” என்றார் பகவான்.

“பகவானே எழுதியிருக்கும் செய்யுட்களும் சில இருக்கின்றன, இல்லையா?” என்றேன்.

“நான் எழுதினது இரண்டோ, மூன்றோ இருக்கும். அவ்வளவுதான்” என்றார் பகவான். “பகவான் தெலுங்கிலே சில பத்யங்கள் எழுதியிருக்க வேண்டுமே?” என்றேன்.

“என்னமோ கொஞ்சம் இருக்கலாம். வேண்டுமென்றால் கையெழுத்துப் பிரதியில் பாருங்கள், விவரம் தெரியும்” என்றார் பகவான்.

73. ‘நான்’ என்பது மனம்தான்

28-8-46

இன்று காலை “ஒரு ஆந்திரர் பகவானிடம் ‘நான் யார்?’ என்று விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்வதுதான் பிரதானம் என்கிறீர்களே, அதை எவ்வாறு தெரிந்து கொள்வது? ‘நான் யார், நான் யார்?’ என்று ஜபம் பண்ண வேண்டுமா? அல்லது ‘நேதி’ (இது நானில்லை அது நானில்லை) முறையைக் கையாள வேண்டுமா? அந்த மார்க்கத்தைத் தெரிந்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றிருக்கிறது, ஸ்வாமி” என்றார்.

பகவான் சற்று நிதானித்து ‘என்ன தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? தெரிந்து கொள்வது யார்? தெரிந்து கொள்வதற்குத் தானிருவர் இருக்க வேண்டுமல்லவா? தான் யார்? தான் என்கிருந்து வந்தது? முதலில் அதையே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ‘தான்’ பிறந்தது எங்கனமென்று தெரிந்து கொண்டால் தன்னை விட்டு அந்நியம் ஒன்றுமில்லை” என்றார் பகவான்.

“அந்த ‘நான்’ என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஏதேனும் ஸாதனை இருக்க வேண்டுமல்லவா? எந்த ஸாதனை உபயோகப் படும்?” என்றார் அந்த ஆந்திரர்.

“அதே தான். அதைத்தான் பார்க்க வேண்டும். எங்கே பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டால் உள்ளே பார்க்க வேண்டும் என்பதுதான் பதில். ‘நான்’ என்பது மனம் தானே? அதனுடைய உருவமென்ன? எப்படிப் பிறந்தது? எங்கே பிறந்தது? என்று பார்க்க வேண்டும்.” என்றார் பகவான்.

‘நான்’ என்பது ஹ்ருதயத்தில் பிறக்கிறது என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதை எப்படிப் பார்ப்பது?” என்று மறுபடியும் கேட்டார் அந்த பக்தர்.

“ஆமாம், ஹ்ருதயத்தில்தான் என்றே சொல்ல வேண்டும். எப்படிப் பார்ப்பது? என்றால் மனம் முற்றிலும் ஒடுங்கிப் போக வேண்டும். அதில்லாமல் ‘நான் யார்’, ‘நான் யார்’ என்று வாயால் ஜபிப்பதாலும், ‘நான் அதில்லை’, ‘நான் இதில்லை’ என்று வாக்கினால் ‘நேதி’ பண்ணுவதாலும் பயனில்லை” என்றார் பகவான்.

“அதுதான் முடியாமல் இருக்கிறது” என்றார் அம் மனிதர்.

“ஆமாம், கஷ்டமே அதுதான்! நாம் எப்போதும் இருக்கிறோம். எங்கேயும் இருக்கிறோம். நம்முடையது அல்லாத இந்த உடம்பு முதலானவற்றையும். நாமே கொண்டு வந்து நம்மைச் சுற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இவற்றைக் கொண்டு வரும்பொழுது ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. தள்ளிவிட வேண்டும் என்றால்தான் ரொம்பக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. இருப்பதைப் பார்ப்பதற்கும், இல்லாததைத் தள்ளுவதற்கும் கஷ்டப்படுகிறோம். என்ன விசித்திரம் பாருங்கள்.” என்றார் பகவான்.

சில காலம் முன்பு ஒரு வங்காளி இளைஞன் இப்படியே பகவானிடம் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தபோது பகவான் எவ்வளவோ விளக்கினாலும் அவனுக்கு ஸந்தேஹம் தீராமல் “எப்பொழுதும் எங்கேயும் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறீர்களே, அந்த ‘நான்’ எங்கிருக்கிறது?” என்று கேட்டான்.

பகவான் புன்னகையுடன் “நீ எப்போதும் இருக்கிறாய், எங்கும் இருக்கிறாய் என்று நான் சொல்ல, அந்த ‘நான்’ என்பது எங்கு இருக்கிறது என்று நீ கேட்பது எப்படி

இருக்கிறது என்றால் திருவண்ணாமலையிலேயே இருந்து கொண்டு திருவண்ணாமலை எங்கிருக்கிறது என்று கேட்பது போலிருக்கிறது. நீ எங்கும் இருக்கும் போது தேடுவது என்கே? சரீரம் 'நான்' என்பது ஒரு பிராந்தி. அந்தப் பிராந்தியைப் போக்கடித்தால் இருப்பது நீ தான். உன் உள்ளேயே சகலமும் இருக்கிறது. இல்லாததைத் தேட வேண்டும். பிரத்யக்ஷமாக இருப்பதை எதற்குத் தேடுவது? சரீரம் நான் எனும் பிராந்தியைப் போக்கடித்துக் கொள்வதற்கே ஸகல விதமான ஸாதனைகளும், 'நான்' இருக்கிறேன் என்னும் அறிவானது எது உள்ளதோ அதை ஆத்மா என்றோ பரமாத்மா என்றோ வேறு எந்தப் பெயரிட்டாலும் சரி, அது எப்போம் எங்கும் இருக்கிறது. உடம்பு முதலியவை 'நான்' இல்லையென்று தள்ளிவிட வேண்டுமே தவிர, தன்னைத் தேட வேண்டிய தில்லை. அது அனைத்திலும் நிறைந்துள்ளது" என்றார். இதற்குப் பிரமாணமாக 'உள்ளது நாற்பதி'ல் ஸ்ரீ பகவான் சொல்லியுள்ளதைக் கீழே தருகிறேன் (செய்யுள் 16).

“நாமின்றி நாளேது நாடேது நாடுங்கால்
நாம் உடம்பேல் நாள் நாட்டுள் நாம் படுவம் —நாமுடம்போ
நாமின்றன் றென்று மொன்று நாமங்கல் கெங்கமொன்று
நாமுண்டு நாள் நாடில் நாம்.”

★ ★ ★

74. பொன் விழா வைபவம்

8-9-46

ஸெப்டம்பர் மாதம் முதல் தேதியன்று நடைபெற்ற பகவானின் ஸ்வரீணோத்ஸவ (பொன் விழா) வைபவ விஷயங்களெல்லாம் எழுதும்படி என்னைச் சில அன்பர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆகையால் இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன். இந்தக் கொண்டாட்டத்தின் தட்புடலில் விழா நடத்தினவர்களுக்கே அநேக விவரங்கள் தெளிவாக நினைவில்லை. அவ்வாறு இருக்க எட்டி நின்றிருந்த அபலையான எனக்கு என்ன தெரியப்போகிறது? இருந்தாலும், 'பாகவதம்' ஆசிரியர் கூறியது போன்று அறிஞர்கள் வாயிலாக நான்

கேட்டதையும், கண்டதையும் தெரிந்த வரையில் எழுத முயல்கிறேன்.

உதஸவத்திற்கு 20 நாட்களுக்கு முன்பு ஸர்வாதிகாரி நிரஞ்சனனந்த ஸ்வாமி சென்னையிலிருந்து வந்தார். அப் பொழுது அவர் மதுரைக்குப் போய் ஒரு மாதம் ஆகியிருந்தது. அவர் சென்னை வந்தவுடனேயே எல்லோரும் கலந்து என்ன என்னவோ திட்டம் போட்டார்களாம். ஆனால் இங்கே அவர் வரும் வரை ஏற்பாடு அப்படியப்படித்தானிருந்தது. வேறெங்காவது எவராவது ஆங்கிலத்தில் 'ஸூவெனிர்' (சிறப்பு மலர்) தயாரிக்கும் ஏற்பாடுகளில் முனைந்திருந்தார் களோ என்னவோ, ஹாலில் இருந்தவர்களைப் பொறுத்த மட்டில், பக்வான்தான் ஸம்ஸ்கிருதச் சுலோகங்களை மொழி பெயர்க்க வேண்டுமென்ற பக்தர்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப வாத்ஸல்யமே உருவமாகப் பழைய காகிதங்களைத் தேடுவதும் புரட்டுவதுமாக இருந்தாரே தவிர மற்றவர்கள் விழா ஏற்பாடு கள் விஷயமாக அலட்டிக் கொண்டதாகவே தோன்றவில்லை. ஸர்வாதிகாரி வந்த மாத்திரத்தில் தீவிரமாகக் காரியங்கள் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். ஆசிரம ஆஃபீஸில் என்ன தீர்மான மாயிற்றோ? அல்லது யாருடைய ஆலோசனையோ பகவான் இருக்கும், ஹாலே ஒட்டி மலையைப் பார்த்தவாறு பெரிய ஓலைப்பந்தல் வேயத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது சுமார் ஒரு மாத காலமாக உடல் நலம் குன்றி இருந்த கிருஷ்ண ஸ்வாமிக்கு இந்தப் பந்தல் வேலை ஆரம்பித்த கணமே எங் கிருந்தோ பலம் வந்து விட்டது. ஏணி ஏறுவதும், கூரை வேய்வதுமாக எல்லா வேலையிலும் ஈடுபட்டார். பந்தல் போட்டாகி விட்டது. கீழே ஸிமெண்ட் தளம் போட வேண்டு மென்றார்கள். தண்ணீர் தெளிப்பதும், திமிசு அடிப்பம், ஒன்றா இரண்டா, கிருஷ்ணஸ்வாமி எல்லா வேலையையும் அமரனுஷ்ய வேகத்துடன் செய்தார். வாலே மடித்துக் கொண்டு குருவி போல் உட்கார்ந்திருந்த ஹனுமான், ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட வேண்டுமென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடன், எப்படிச் சரீரத்தை ஒங்கியுயர்த்தி விச்வரூப மெடுத்தது போல் வளர்ந்து செய்ய வேண்டிய காரியத்தை

யெல்லாம் செய்து முடித்தாரோ, அது போல பரோபகாரம் பண்ணுவதில் பகவத் பக்தர்களுக்குப் பரம உற்சாகமும், வலுவும் ஏற்படுகிறதென்பதற்கு இது ஒரு கண்கூடு.

விழாவுக்கு இருபது நாட்களுக்கு முன் நீ சென்னையிலிருந்து வந்து சிந்தா தீக்ஷிதலுவின் பாட்டுக்கள், கட்டுரைகள், என்னும்பிப் பாட்டு, ஆகியவற்றைப் பொன் விழாவிிற்கு முன்னரே அச்சிட்டுக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி எடுத்துப் போனாயல்லவா? அதற்குப் பிறகு, முருகனும், இன்னும் சில பக்தர்களும், பாட்டுக்களும் பத்யங்களும் (செய்யுட்கள்) எழுதி அச்சிட்டு அனுப்பினார்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் கபாலி சாஸ்திரி எழுதிய 'ஸ்ரீ ரமண கீதா' பாஷ்யம் அச்சாகி வந்தது. சுற்றிலும் ஐம்பது தங்க நகைத்திரத்தால் நிரம்பிய ஆங்கில மொழி அழைப்பிதழ்களும் அச்சாகி வந்தன. அவற்றைப் பக்தர்களுக்கு அனுப்பினார்கள்.

ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் பகவான் கோகுலாஷ்டமிக்கு முந்திய தினம் அரியணைநல்லூருக்கு வந்தாராம். அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை, அஷ்டமி திங்கட் கிழமையன்று, முத்து கிருஷ்ண பாகவதர் வீட்டில் வயிரூரச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் செவ்வாய்க் கிழமை நவமியன்று காலையில் இந்த அருணாசலக்ஷேத்திரத்தில் அடிவைத்தாராம். அன்றுமுதல் இன்று வரை இந்த ஊரை விட்டு நகரவில்லை என்ற விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. அந்த நவமி செவ்வாய்க்கிழமையன்று தேதி ஸெப்டம்பர் 1, 1896, பிறநாடுகளில் வாழும் பக்தர்களும் அந்த நிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்ந்து கொண்டாடுவதற்காகவே, இந்த ஸெப்டம்பர் 1ம் தேதியன்று, பொன் விழாவிிற்காக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

ஹிந்து ஸம்பிரதாயப்படிக் கொண்டாடுவதானால் கோகுலாஷ்டமிக்கு மறுநாள்தான் பொன்விழா என்றிருக்க வேண்டும். இந்த ஆண்டிலும் திங்கட்கிழமையிலேயே கோகுலாஷ்டமி வந்தது. தேதி ஆகஸ்டு மாதம் பத்தொன்பது. அடுத்த நாள் செவ்வாய்க் கிழமை. தமிழ் ஸம்பிரதாயப்படி இதுதான் பொன் விழா தினமென்று, ராமசாமி அய்யரும்

இன்னும் சில பக்தர்களும், தமிழில் பாட்டுக்கள், கட்டுரைகள் எழுதிப் படித்தார்கள். தெலுங்கு ஸம்பிரதாயப்படி நவமி மிச்சம் முக்யமானதினால் இருபத்தி ஒன்றும் தேதி புதன் கிழமை ஐம்பது வருடங்கள் பூர்த்தியாகிறதென்று, அன்று சாம்பசிவராவ் பக்தி சிரத்தையுடன் தெலுங்கில் ஒரு பழைய பிரார்த்தனை சுலோகத்தையும் பாகவதத்திலிருந்து “நீ பாதகமல ஸேவயு” என்ற பத்யத்தையுமெழுதிப் பகவானிடம் ஸமர்ப்பித்தார். மற்றுமொருவர் சொந்தமாகப் பத்யங்கள் எழுதிப் படித்தார். அதன்பிறகு பலபக்தர்கள் ஒவ்வொரு வராகப் பத்யங்கள், கட்டுரைகள் எழுதிப் படித்தார்கள். இந்த ஸ்தோத்ரப் பாராயணம் முந்தா நாள் வரை நடந்து கொண்டே இருந்தது.

இருபத்தி மூன்றாம் தேதியன்று ரயில்வே வேலை நிறுத்தம் துவங்கியது. பக்தர்கள் எப்படி வரப்போகிறார்களோ என்று நாங்கள் நினைத்தோம். சில பக்தர்கள் இருபத்தி ஒன்பதாம் தேதியே ரயிலில் காட்பாடி வரையில் வந்து, அங்கிருந்து பஸ்ஸிலும் லாரியிலும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். சதுர்த்தியன்று கோவிலில் கணபதி பூஜை நடந்தது. “ஜூபிலி ஹால்” (பொன் விழா மன்றம்) என்று பகவானால் பெயரிடப்பட்ட அந்த ஒலைப் பந்தலின் பக்கத்தில் கல்யாணப் பந்தலைப் போல் ஒரு பந்தல் போட்டார்கள். சிலர் சாந்தினி கட்டினால் நன்றாக இருக்குமென்றார்கள். வேறு சிலர் தோரணங்கள் கட்டி பகவானின் ஸோஃபாவை அலங்கரித்தால் நன்றாக இருக்குமென்றார்கள்.

இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பேச்சாளர்கள் எல்லோரும் பஸ்களில் வந்து சேர்ந்தார்கள். விடிந்தால் உத்ஸவம். இரவெல்லாம் இதைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டு இருந்ததால் படுத்துக் கொள்ள நேரமாயிற்று. விடியற்காலம் வழக்கம் போல் ஐந்து மணிக்குப் பாராயணத்திற்குப் போனால், ‘நகர்மண’ மந்திரம் அப்பொழுதே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதாவது வழக்கத்தைவிட ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகவே இந்த நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ஆசிரமப் பாடசாலை மாணவர்கள் பூஜைக்குரிய பொருட்களை பகவான்

முன் வைத்து கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். தாமதமாக வந்ததற்கு கூச்சப்பட்டுக் கொண்டே பந்தலுக்குப் போய் பார்த்தால் மிகச் சோபையுடன் அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்தது. பந்தலைச் சுற்றிச் சிகப்புக் குச்சுத் துணி, மாவிலை தோரணங்கள், பூமாலிகள் இன்னும் என்னென்னவோ கட்டியிருந்தார்கள். பரோடா ராணி கோவிலில் யோகாம்பிகா தேவிக்குக் கட்ட ஜரிகை நிரம்பிய புடவைகளை அனுப்பி இருந்தார். அவற்றையெல்லாம் பிரித்து ஜூபிலி ஹால் எனப்படும் அந்த கீற்றுப் பந்தலில் வடக்குத் திசையில் போடப்பட்டிருந்த கல் ஸோஃபாவைச் சுற்றிலும் விதானம் போல் கட்டினார்கள். ஜரிகைப்புடவைகள் விளக்குகளுக்கு முன் தகதகவென ஜொலித்தன. பிறகு அவை கோவிலுக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டு அம்பாளை அலங்கரித்தன.

இரவு ஒன்பது மணி வரை பந்தலில் ஒன்றுமில்லாமல் விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கு இத்தனை அலங்காரம் ஆகியிருந்ததென்றால், இந்தப் பக்த சகோதரர்கள் இரவெல்லாம் தூங்காமல் காரியம் செய்து முடித்திருக்கிறார்களென்று தெரிந்து கொண்டோம். வெளியூர்களிலிருந்து ஜனங்கள் இரவோடிர்வாய் எப்படி வந்து சேர்ந்தார்களோ தெரியாது, ஆனால் எல்லோரும் மூட்டை முடிச்சுகளை அருகில் வைத்துக் கொண்டு கும்பல் கும்பலாகத் திருவிழாவுக்கு வந்த ஜனங்கள் போல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

பகவான் ஆறரை மணிக்கே ஸ்நானம் சிற்றுண்டி எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு, அண்ணாமலையின் பக்கம் போய்த் திரும்புவதற்குள் கிருஷ்ணஸ்வாமி, கல் ஸோஃபாவைக் கலர் துணிகளால் அலங்கரித்து, புதிதாக வாங்கிய ராட்டினத்துடன் கூடிய மூவண்ணத் தேசியக் கொடி ஒன்றை ஸோஃபாவின் மேல் விரித்தார். இத்தனை ஜொலி ஜொலிப்பின் நடுவில் இது தேசத்தின் கௌரவத்தைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டு காண் போர் உள்ளங்களைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்ததென்றால் சற்றேனும் மிகையில்லை. அண்ணா, இதில் சுவாரஸ்யமான விஷயம் என்னவென்றால் இதே ஸெப்டெம்பர் மாதம் இரண்டாம் தேதியில்தான் ஜவஹர்லால் நேருவும் பாரத

தேசத்தின் பிரதம மந்திரியாக பதவியேற்றார். 1946-ல் ஏற்படுத்தப்பட்ட இடைக்கால அரசில் ஜவஹர்லால் நேரு அதன் தலைவராகப் (உப-பிரதமர்) பதவியேற்றார். 1947-ல் ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதியன்று சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமராகப் பதவியேற்றார்*.

ஏழுமணிக்கெல்லாம் கௌபீனதாரியான பகவான் தனது ஜ்யோதிமயமான பார்வையுடன், பக்தர்களை அனுக்ரஹித் தருள அந்த மேடை மேல் வந்தமர்ந்தார். லோகாதீதமான திவ்ய ஒளி வீசும் அவரது முகவிலாஸம் பக்தர்களை ஆனந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கடித்தது. அன்றையதினம் அவரைத் தரிசித்த வர்களின் பாக்யமே பாக்யம்! “தர்ம ஸம்ஸ்த்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே!” என்னும் கீதையின் வாக்குப்படி நாமரூபங்களற்ற பகவானே பூமியில் அவ்வப்போது மனித உருவில் அவதரித்து நம்முடன் சேர்ந்து கலந்து நடித்து, நம்மைக் கெட்ட வழியில் போகாது தடுத்து நல் வழிக்குத் திருப்பி, சாந்தி சுகத்தைக் காண்பிப்பாரென்றும், ஸ்ரீராமர், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவதாரங்களும் இப்படிப்பட்டவைதான் என்றும், வால்மீகி, வியாஸர் முதலான மகரிஷிகள் புராணத்தில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இன்று நமக்கு அப்படிப்பட்ட பாக்யம் கிடைத்திருக்கிறது. அவதார புருஷரும், ஜகத்குருவுமான ஸ்ரீரமண பரமாத்மா ஐம்பது வருடங்களாக இந்த அருணாசல சேஷத்திரத்தில் இருந்து தனது பார்வை மாத்திரத்திலேயே மனிதரைப் புனிதராக்கி காத்தருளிக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பரம புருஷரை அனன்ய (வேறு நாட்டமற்ற) பக்தியுடன் ஸேவித்தவர்களின் பந்தங்களை மௌனோபதேசத்தாலேயே நீக்கி, அளவற்ற பேராகிய மோகூ ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்க அவரால் முடியும். கிடைத்தற்கரிய இவ்வாய்ப்பை வீணடிக்காமல் பக்தியுடன் அவரை ஸேவிப்பதே நம் கடமை. அவர் இந்த ஸத்குரு அருள் ஸாம்ராஜ்யத்தை அரை நூற்றாண்டுகளாக ஆண்டு வருகிறாரென்பதை இந்தப் பொன் விழா வைபவம் நமக்கு நினைவுறுத்துகிறது. இது ஸ்வர்ண யுகமென்றும் நவ யுகமென்றும் எவ்வளவோ பக்த கோடியர் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தனை காலமாக எத்தனையோ புண்ணியர்கள் அவர் கருணைக்குப் பாத்திரமாகி அகச்சாந்தி அமுதினைப் பருகிப் பிறவிப் பயனெய்தியிருக்கிறார்கள். இனியும் அவர் இதே பயனைப் பெறுவார்கள். நானே இன்று வரை அவருடைய அவதார தத்துவத்தைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ளாமலும், அனன்ய பக்தியுடன் அவரைச் சரணடையாமலுமிருக்கிறேன். என்னைப் போலவும் எத்தனையோ பேர்களிருப்பார்கள். எங்களுடைய அசத்யைக் கண்டு இந்த தயாமூர்த்தி பல விதங்களில் ஸேவைக்கு வாய்ப்பு அருளுகிறார். அத்தகைய வாய்ப்புகளில் மிக அமோகமான வாய்ப்பு இந்த ஸ்வர்ண மஹோத்ஸவம் என்றே நான் கருதுகிறேன். இந்தப் புருஷோத்தமரை எப்படி ஸேவிக்க வேண்டும், என்ன பிரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும் எதனால் பூஜிக்க வேண்டும் என்று இது வரை தெரிந்து கொள்ளமுடியாமலிருக்கிறேன். ஸர்வவியாபியாக ஸனாதனராக மனம் வாக்குக்கெட்டாதவராக பரம் பொருளே மனித உருக்கொண்டால் அவருக்கு எதை ஸமர்ப்பித்து ஸந்தோஷபடுத்தலாம்? சொல்லு. அந்த மௌன நிலையிலிருப்பே நாம் அவருக்குச் செய்யக்கூடிய நற்பூஜை. அந்தப் பூஜை எனக்கெட்டாததினால் எட்டி நின்று அவர் பாதத்தாளினாலேயே பிறவி புனிதமடையுமென நினைத்து திருப்தியடைந்தேன். “இந்த அவதாரத்தில் இப்படியே நீண்ட காலமிருந்து ஸம்ஸாரத்தில் தவிக்கும் ஜீவன்களை உன் கிருபா கடாക്ഷத்தினால் ரக்ஷிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்வதைவிட நம்மால் செய்ய முடிந்ததென்ன இருக்கிறது?

காலை ஏழு முதல் இரவு ஏழே கால் வரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளை இன்னொரு கடிதத்தில் எழுதுகிறேன்.

★ ★ ★

75. பொன் விழா நிகழ்ச்சிகள்

9-9-46

நேற்று நான் எழுதின கடிதத்தில் பொன்விழாவைப் பற்றி ஓரளவிற்கு விவரித்திருந்தேன். இன்றைய கடிதத்தில் அன்று காலை ஏழு முதல், இரவு ஏழு காலை வரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்.

காலை ஏழேகால் மணிக்கு உமா முதலான புண்ணிய சுமங்கலிகள் பஜனையுடன் பால் கலசம் கொண்டு வந்து பகவானுக்கும் பக்தர்களுக்கும் ஸமர்ப்பித்தனர். அதிலிருந்து அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின. பிறகு பல பக்தர்கள் ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், ஆங்கிலம், உருது முதலான பாஷைகளில் தாமெழுதிய உரைகள், பாட்டுக்கள், பத்யங்கள் படித்தார்கள். இந்த ஸ்தோத்திர ஸமர்ப்பணம் சிறிய சிறிய இடைவெளிகளுடன் நடைபெற்று பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு நிறைவு பெற்றது. எட்டரை மணிமுதல் ஒன்பதரை வரை பூதலூர் கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரியாரின் வாத்ய இசை நிகழ்ச்சி. ஒன்பதே முக்கால் முதல் பத்து வரை ஓய்வு நேரம். பத்தேகாலுக்கு மாத்ருபூதேசுவரர் ஆலயத்தில் பூஜை ஆரத்தி நடந்தது. பதினொரு மணிக்கு அருணாசலேசுவரர் ஆலயத்திலிருந்து பிரசாதம் கொண்டு வந்து கோயில் குருக்கள் பகவானைப் பக்தியுடன் வணங்கி அவரிடம் வினயத்துடன் அளித்தார்கள். பதினொன்றிலிருந்து பன்னிரண்டு வரை ஓய்வு. பகவான் ஹாலுக்குச் சென்று வழக்கம் போல் இரண்டு மணி வரை சிறிது ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டால் நன்றாயிருக்குமென பக்தர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள். ஆனால் அவர் ஒப்புக் கொள்வாரா? சாப்பிட்டவுடனேயே அவர் ஜனங்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க உட்கார்ந்துவிட்டார். எவ்வளவோ தொலைவான ஊர்களிலிருந்து எத்தனையோ பேர்கள் ஸேவிக்க வேண்டுமென்று வந்திருப்பதால் நேரம் போதாமல் அவர்கள் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியிருந்தால் அவர்கள் ஆசாபங்கமடைய நேரிடுமெவென்று தன் சரீர சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாமல்

அந்தக் கருணாமூர்த்தி அவர்களை அனுக்கிரஹிக்க அமர்ந்தருளினார்.

இரண்டு மணிவரை பகவான் தரிசனம் இருக்காதென்று நினைத்து அநேகம் பேர் வீட்டிற்குப் போய்விட்டார்கள். நான் சாப்பிட்டதும் கீற்றுப் பந்தலுக்கு வந்து பார்த்தால் பகவான் தூரியர்களை மிஞ்சிய தேஜஸ்ஸுடன் பக்தர்கள் நடுவில் ஸோஃபாவில் வீற்றிருந்தார்.

பகவான் மீது ஸ்தோத்திரங்களை ஒவ்வொருவராகத் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எந்தச் சக்கரவர்த்தியையும், எந்தத் தெய்வத்தையும் இந்தப் புருஷோத்தமருடன் ஒப்பிட முடியாது. ஏனென்றால் சக்ரவர்த்தியைத் தரிசிக்கப் போனால் தடங்கல்கள் இருக்கும், எத்தனை பேர்களின் சிபாரிசுகளோ வேண்டும். தெய்வங்களின் தரிசனமென்றாலோ, வைகுண்டத்திற்குப் போனால், வாயிலில் நிற்கும் ஜய விஜயர்கள் “பார்க்க விட முடியாது, சரியான நேரமில்லை, போ” என்பார்கள். கைலாயத்திற்குப் போனால் பிரமத கணங்களும் அப்படித்தான் செய்வர். இங்கேயோ வெனில் பசு, பக்ஷிகளுட்பட யார்க்கும் எந்த விதமான தடங்கலும் செய்யக் கூடாதென்று ஒரே நியதி. இந்தத் தயாமூர்த்திக்கு ஈடேது? அவருக்கு அவரே ஈடு? இரண்டு மணியிலிருந்து மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வரத் தொடங்கினர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பந்தல் நிரம்பி வழிந்தது. தொண்டர்கள் ஜனங்களை அமைதியாக உட்கார வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஜாபிலி ஹால் சக்ரவர்த்தி தர்பார் போலிருந்தது. இரண்டு மணிக்கு சிறப்பு மலர் (ஸாவெனியர்) பிரதிகள் ஸமர்ப்பணமாயின. பிறகு பூர்ண கும்பத்துடன் வந்த அந்தணர்கள் வேத கோஷத்துடன் நமஸ்கரித்தார்கள். பின்னர் ஹிந்தி பிரசார ஸபாவினர் ஒரு போற்றியுரை படித்தனர். பிறகு ஒலிபெருக்கிகள் வைத்தார்கள். ஆர்ய வைச்ய ஸமாமுத்தினரின் சார்பாக தெலுங்கிலும், முனுசாமி செட்டி சகோதரர்கள் சார்பில் தமிழிலும் போற்றியுரைகள் படித்த பிறகு பிரசங்கங்கள் ஆரம்பமாயின.

இந்த ஸபைக்குத் தலைமை வகித்தவர் ஸி.எஸ். குப்புசாமி அய்யர். இவர் மதராஸ் ஹைகோர்ட்டு நீதிபதி. அவர் ஆங்கிலத்தில் துவக்கவுரை நிகழ்த்திய பின், ஸர். எஸ். ராகா கிருஷ்ணனின் கட்டுரையை ஸ்ரீ T.K. துரைசாமி அய்யர் படித்தார். அது அன்றுதான் தபாலில் வந்திருந்தது.

அதன் பிறகு ஸ்வாமி ராஜேஸ்வரானந்தா, டாக்டர் டி.எம்.பி. மஹாதேவன் இருவரும் ஆங்கிலத்திலும், ஜஸ்டிஸ் சந்திரசேகரய்யர் தெலுங்கிலும் எம்.எஸ். செல்லமும் ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியாரும் (எம்.எல்.ஸி)* தமிழிலும், கே.கே. ஐராவதமய்யர் மலையாளத்திலும், பேசினார்கள். ஆர்.எஸ். வெங்கடராம சாஸ்திரி பிரார்த்தனை சுலோகங்களைப் படித்து ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உபன்யாஸம் பண்ணினார். குஞ்சு ஸ்வாமி சில பாடல்கள் பாடினார். இவர்களெல்லோருடைய உரைகளின் சர்ராம்சங்களும் இங்கு எழுதத் தகுந்தவை என்றாலும், எனக்கு அந்த பாஷைகள் ஒன்றும் தெரியவில்லையே? முடிவுரை முடியும்பொழுது மணி நான்கே முக்காலாகிவிட்டது. இதன் நடுவில் ஸ்வர்ணேத்ஸவ வைபவத்தை திரைப்படமெடுப்பதற்காக இந்தியச் செய்தித் துறைப் பிரிவினர் ஃபோட்டோ பிடித்துக் கொண்டார்கள். கால் மணி நேரம் ஓய்வு. ஐந்து மணிக்குக் காங்கிரஸ் பிரமுகர் அண்ணாமலைப் பிள்ளை திருவண்ணாமலை மக்களின் சார்பாக நன்றியுரை கூறினார். பின்னர் முசிறி சுப்ரமணிய அய்யர் பாட்டுக் கச்சேரி, வேதபாராயணம் முதலியவற்றுடன் ஏழே கால் மணிக்கு நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. இதற்கிடையில் மாலை சுமார் ஆறு மணிக்கு அருணாசலேஸ்வர ஆலயத்தின் ஆயிரங்கால் மண்டபத்திலிருக்கும் யானையை அலங்கரித்து அழைத்து வந்து பகவானுக்கு நமஸ்காரம் பண்ண வைத்து மாவுத்தர்கள் அழைத்துப் போனார்கள். அந்த ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் உள்ள பாதாளலிங்க குகையில்தானே பகவான் இவ்வருக்கு

* பிறகு 1947ல் அவர் சென்னை மாகாணத்தின் பிரதம (முதல்) மந்திரியானார்.

வந்த புதிதில் நிஷ்டையில் இருந்தார்? ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத் திற்கு சக்ரவர்த்தியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட ரமண பகவானிடம் இந்த ஸ்வர்ட்னோத்ஸவ வைபவ நிகழ்ச்சியில் அதே மண்டபவாஸியான யானை வந்து வணக்கம் செலுத்தி யது பொருத்தமே.

பல விதங்களில் துதித்து ஸேவித்துப் போய்க் கொண் டிருந்த இந்த எல்லோருக்கும் பகவான் என்ன அறிவுரை வழங்கினார் என்று கேட்பாயோ என்னவோ? அவ்வாறே பகவான் நிச்சல அசலராய் ஆத்மஸ்வரூபராய் இருந்து கொண்டு ஸ்வஸாக்ஷியாய் அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டும் கேட்டுக்கொண்டும் மௌனமாயிருந்தார்.

“ஸாக்ஷி மாத்திரமாய் ஸகலமும் நோக்கியவாறு காட்சியால் சலனமுறாது பூரண அசலராய் — குண விகாரமேது மற்றவராய் தன்னிலையில் தங்கு ஓங்கார உருவாய் மோனமாய்த் திகழ்ந்தார்.”

என்று பொன்விழாவையொட்டி நான் ஒரு செய்யுள் எழுதினேன். அவர் நமக்களிக்கும் அமோகமான அந்த மௌனத்திலிருந்து வரும் அருட்பார்வை அனைத்து ஜீவன் களின் ஹிருதயத்துள்ளும் ஆழம்புகுந்து அமைதியும், ஆனந் தமும் நல்கவல்லவை. அந்த மௌன தூரியருடைய பேரொளி எண்டிசையிலும் பரவி அஞ்ஞான இருளைப் போக்கடிக்க வல்லது. ஆனால் மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் அப்பாற்பட்ட அந்த அருளைச் சொற்கள் மூலம் நம்மால் எப்படித் தெரியப் படுத்த முடியும்?

★ ★ ★

76. பிரம்மோத்ஸவம்

13-12-46

அண்ணா, சென்ற மாதம் 28-ம் தேதி, கார்த்திகை சுத்த பஞ்சமி யன்று அருணாசலேசுவரர் கோவிலில் பிரம்மோத்ஸவத்தின் துவக்கமாகக் கொடியேற்றம் நடந்தது. இந்தப் பிரம்மோத்

ஸவத்தின் பத்தாவது நாள் மாலை அருணாசல் சிகரத்தின் மேல் விளக்கேற்றுவார்கள். அந்தத் தீபோத்ஸவம் இந்த ஏழாம் தேதியன்று நடைபெற்றது. வருடந்தோறும் நடக்கும் இந்தக் கார்த்திகைத் திருவிழாவின் பத்து நாட்களும் ஊரெல்லாம் யாத்திரிகர்கள் வருவதும் போவதுமாய் மிக நெரிசலாக இருக்கும்.

விழாவுக்கு வருபவர்கள், பகவான் தரிசனத்துக்கும் வழக்கமாக வருவார்கள். தீபோத்ஸவம் கிருத்திகை நக்சத் திரத்தன்றுதான் நடக்கும். இதற்கு நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்னதாகவே ஜன நெரிசல் துவங்கிவிடும். ஆகையால் பகவான் மாத்ருபூதேச்வரர் ஆலயத்தின் முன் உள்ள கீற்றுப் பந்தலில் உட்காருவது வழக்கம். இந்த வருஷம் ஜூபிலி ஹாலில் (பொன் விழாவின் போது நிறுவப்பட்ட பர்ண சாலை) பகவான் உட்கார்ந்து கொண்டால் நன்றாக இருக்குமென்று பக்தர்கள் கருதி, மழைச்சாரல் அடிக்காமல் இருக்க பர்ணசாலையைச் சுற்றிலும் தட்டிகட்டி வசதி செய்தார்கள். எப்பொழுதும் உத்ஸவத்தின் ஐந்தாம் நாளோ அல்லது ஆறாம் நாளோ தம் இருக்கையை மாற்றிக் கொள்ளும் பகவான் இவ்வருஷம் மூன்றாவது நாளே ஜூபிலி ஹாலுக்கு ஜாகையை மாற்றிக் கொண்டார். கனமழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது, வரும் ஜனங்களில் முக்கால்வாசி ஏழைகளே. அவர்களில் வயோதிகர்கள், தள்ளாடுபவர்கள், குழந்தைகள், தாய்மார் களும் அடக்கம்.

பத்தாவது நாள் மாலை தீபோத்ஸவமானதினால் ஒன்பதாம் நாள் இரவு இரண்டு மணிக்கு கிரிப்ரதக்ஷிணத்திற்குப் புறப்படும் ஜனங்கள் நனைந்த உடைகளில் கும்பல் கும்பலாக ஆச்ரமத்திற்கு வருவார்கள். அவர்கள் கஷ்டமில்லாமல் தரிசனம் செய்வதற்காக பகவான் ஹாலின் ஒரு கதவை மூடிவிட்டு, அதன் குறுக்காகத் தமது ஸோஃபாவைப் போட்டுக் கொண்டு அதில் சாய்ந்திருப்பார். இப்பொழுதும் அப்படியே செய்தால் நல்லதென்று பகவானிடம் சொன்ன பொழுது “எதற்கு? இங்கேயே (ஜூபிலி ஹாலிலேயே) சரியாயிருக்கிறதே” என்றார்.

அன்று இரவெல்லாம் புயல் போல் காற்று வீசியது. மழை பெய்தது. என் கடிகாரம் நின்றுவிட்டது. ஆச்ரமத்திற்குச் சீக்கிரமாகப் போக வேண்டுமென்று எப்பொழுதோ எழுந்து குளித்துவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். தெருவில் நடமாட்ட அரவமில்லாததால் இன்னும் நேரமாகவில்லை என்று சற்றுப் படுத்துக் கொண்டதால் கண்ணயர்ந்து விட்டேன். ஸ்வப்னத்தில் கேட்டதுபோல் ஜனக் கூட்டத்தின் இரைச்சல் கேட்டுச் சிலிர்த்துக் கொண்டு எழுந்தேன். மழை குறைந்திருந்தது. காற்றின் வேகத்தினால் மேகங்கள் விலகி, சந்திர கிரணங்கள் என் அறைக்குள் புகுந்து பரவியிருந்தன. நேரமாகிவிட்டதோ என்று பரபரப்புடன் வெளியில் வந்தால் அண்ணாமலையிலிருந்து அருவிபோல் கலகலவென்று நீர் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. தெருவெல்லாம் வெள்ளக்காடாக இருந்தது. விருவிருவென்று ஆச்ரமத்திற்குச் சென்று ஹாலில் கடிகாரத்தைப் பார்த்தால் நாலரை ஆகியிருந்தது பகவான் அங்கில்லை. எங்கிருக்கிறார் என்று யாரிடமோ விசாரித்த போது, “அதோ பந்தலில் இருக்கிறார்” என்றார்.

“இந்த மழைக்காற்றில் பந்தலில் இருக்கிறாரா?” என்று வியந்தவாறே அங்கு போய்ப் பார்த்தால் மேலே துண்டினால் கூடப் போர்த்திக் கொள்ளாமல் ஸோஃபாவில் பகவான் உட்கார்ந்திருந்தார். முழுநிலவு அன்று, பதினாறு கலைகளும் நிறைந்த சந்திரபிம்பம் போல் முக மண்டலத்தில் புன்சிரிப்பு தவழத் திகழ்ந்த அவரைக் காண்போர் உள்ளம் களிப்பால் நிறைந்தது. பர்ணசாலை முழுவதும் ஊதுபத்தியின் நறுமணம் பரவிக் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இந்தப் புகையின் நறுமணம் தேவலோகத்து நந்தவனத்திலுள்ள சந்தன மரங்களின் பரிமளம் போன்று எனக்குத் தோன்றியது. எங்கேயோ திருப் பாற்கடல் இருக்கிறதென்றும், அதில் வெண்தீவு உள்ளதென்றும், ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு நிவஸிக்கிறாரென்றும், அவரை ஸேவிப்பதற்காகத் தேவர்கள் எல்லோரும் கூடி ஆனந்தமாக இருக்கிறார்களென்றும் புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இங்கோ பரவி நிறைந்திருக்கும் மழை ஜலம் பாற்கடலாகவும், மின் விளக்குகள் ஒளி வெள்ளமிடும் ஹால் வெண் தீவாகவும்

அதிலிருக்கும் ரமண பரமாத்மாவே ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவாகவும், சுற்றிலும் இருக்கும் பக்தர்கள் தேவர்களாகவும் எனக்குத் தோன்றினர். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு என் இதயத்தில் ஆனந்தப் பரவசம் பெருக்கெடுத்தது.

இந்த விதமாக இன்னும் எத்தனையோ எண்ணங்களுடன் பகவானுக்கருகில் சென்றேன். என்னைக் கண்டு பகவான் மெல்ல நகைக்கத் தொடங்கினார். எதற்கோ என்று தெரிய வில்லை. நான் வணங்கி எழுந்த உடனே “ஜனங்கள் கும்பலாக வருவதற்குள் வேத பாராயணத்தை முடித்துவிட்டார்கள்” என்றார் பகவான். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் பொன்விழா சமயத்திலும் வழக்கத்தைவிட ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகவே வேத பாராயணம் ஆரம்பித்து நாங்கள் விழாப் பந்தலுக்குப் போவதற்குள் முடித்துவிட்டார்கள். இப்போதும் அப்படியே ஆகிவிட்டதைச் சுட்டிக் காட்டவே பகவான் புன்னகைத்தார் என்று புரிந்து கொண்டு என் அஜாக்கிரதைக்கு வெட்கினேன்.

“பகவான் இரவெல்லாம் இங்கேயே இருந்தீர்களா என்ன?” என்றேன்.

“இல்லை, இல்லை ஒவ்வொரு வருஷமும் காலை இரண்டு மணியிலிருந்தே கும்பல் கும்பலாக ஜனங்கள் வருவார்கள். அதனால் இரண்டு மணிக்கே இங்கே வந்து விட்டேன். மழை காரணமாக இன்னும் கூட்டம் வரவில்லை”, என்றார் பகவான்.

ஒரு பக்தர் நான் நேரம் கழித்து வந்ததிற்கு அபராதம் போடலாமென்றார். எல்லோரும் சிரித்தோம்.

எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்த சமயம், ராமசாமி பிள்ளையும், குப்புசாமி அய்யரும் வந்து பகவான் ஸோஃபாவுக்கு முன் நின்றார்கள். “என்ன பாராயணம் இருக்கிறதா?” என்றார் பகவான். ஆமாம், ஸ்நானத்திற்கு இன்னும் நேரமாக வில்லை. தேவாரம் படிக்கிறோம் என்றார் பிள்ளை. ‘சரி’ என்றார் பகவான். பாட ஆரம்பித்தார்கள், முடியும் தறுவாயில் குளிப்பதற்கு நேரமாயிற்று என்று ரங்கசாமி வந்தார். மாணிக்கவாசகரின் திருவம்பாவை பாடுவதாகப் பிள்ளை சொன்னார். “இருபது பாட்டுக்கள் இருக்கே? அவையெல்லாம்

பாடி முடிக்கும் வரை யார் இருப்பார்கள்? நேரமாயிற்று” என்று சொல்லி எழுந்து கொள்ளக் கால்களை நீவிவிட்டுக் கொண்டார் பகவான். ‘முடித்து விடுகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே பிள்ளை ‘அண்ணாமலையான்’ என்ற ஒரு பாட்டை பாடினார்.

அதன் பொருள் இது : “ஓ தோழீ, அருணாசலேச் வரருடைய அடிக் கமலங்களின் பிரகாசத்திற்கு முன் அவற்றைப் பணியும் தேவர்களுடைய வைரக் கிரீடங்களின் ஒளிகள் எப்படி மங்குமோ, அப்படி சூரிய கிரணங்களினால் இருள் மறைந்து நகரத்திரங்களின் ஒளி குறைந்துவிடும். இந்த வைகறைப் பொழுதில் பெண்ணாக, ஆணாக, அலியாக, பேரொளியைப் படைத்தவனாக, புவியாக, அனைத்துமாக இத்தனைக்கும் வேறாக கண்ணின் நிரப்பும் அமுதமாகத் திகழும் ஈசனின் பாதாரவிந்தத்தைத் துதித்துப் பாடிக்கொண்டே பூக்குளத்தில் நீந்திக் குளிக்கலாம். எழுந்திரு.”

அண்ணாமலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகை வீற்றாற் போற்
கண்ணார் இரவி கதிர் வந்து கார் கரப்ப
தண்ணார் ஒளி மழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி ஆணய் அலியாய்ப் பிறங்கொளி சேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறுகிக்
கண்ணரமுதமாய் நின்றார் கழல் பாடிப்
பெண்ணையிப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோர் எம்பாவாய்.

கழல் பாடி (பாதங்களைப் போற்றி) என்று கூறும் இந்தப் பாட்டு முடிவதற்கும் பகவான் ஸோஃபாவிலிருந்து பாதங்களைக் கீழே வைத்து எழுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. “பூம்புனல் பாய்ந்தாடேல்” (குளிக்கலாம்) என்னும்போது பகவான் “இதோ குளிக்கத்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தார். அனைவருமே சிரித்தோம்.

பகவான். ஆணும், பெண்ணும், அலியுமில்லாத பரம்பொருள். ரமண பகவான் உருவத்தில் வந்தாலும் அருணாசலேச்வரனை ஆராதிக்கும்போது அவர் (அக்ஷர

மணமாலையில்) நாயிகர் பாவத்தில் பாடியிருப்பதால் எனக்குத் தன்னைப் பெண்ணாக நினைத்துப் பாடினார் என்பதில் ஸ்வஜாதி கர்வமேற்பட்டது. மாணிக்கவாசகரும் நாயிகா பாவத்திலேயே இந்தப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறாராம். ஆன்மீகக் கண்ணோக்கில் இந்த நாயிகா பாவம் எப்படிப்பட்ட முதலிடம் பெறுகிறது, பார்த்தாயா?

சென்ற வருடம் இந்தக் கார்த்திகை உத்ஸவம் ஆன பிறகு அருணாசலேசுவரர் கிரிப்ரதிக்ஷணத்திற்கு வந்த சமயம் “அப்பாவுக்குப் பிள்ளை அடக்கம்” என்று பகவான் சொன்ன சொற்களுடன்தான் இந்தக் கடிதங்களையும் நான் எழுத ஆரம்பித்தேன்! முந்தா நாளன்று அந்தக் கடிதங்களை யெல்லாம் அச்சிடுவதற்காக அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

இவ்வாண்டு கார்த்திகைத் திருநாளின்போது, இந்தத் திருவெம்பாவைப் பாடலின் “தோழி நீராடப் போகலாம் எழுந்திரு” என்ற அடியைப் பாடியதும், “இதோ குளிக்கத் தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று பகவான் மொழிந்த சொற்களை முன் வைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் கடிதம் எழுதத் தொடங்கினேன்.

77. ஆத்மாகார விருத்தி

19-12-46

முந்தாநாள் ஒரு ஆந்திரர் வந்து ஒரு கடிதத்தைப் பகவான் கையில் கொடுத்தார். அதில் “ஞானிகள் ஸுஷூப்தியில் (ஆழ்ந்துயிலில்) ஆத்மாகார விருத்தியுடன் (தன்னிலேயே நிலைத்த நிர்விருத்தி) இருப்பார்களென்று சிலரும், இரார்கள் ளென்று வேறு சிலரும் சொல்லுகிறார்கள். உங்கள் அபிப்ராயம் என்ன?” என்று கேள்வி கேட்கப்பட்டிருந்தது.

பகவான் “ஜாக்ரத்தில் (விழிப்பில்) ஆத்மாகாரமாக இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டால் பிறகு ஸுஷூப்தியைப் பற்றி யோசிக்கலாம். விழிப்பில் (ஆத்மாகாரமாக) இருக்

கிறவன் ஸூஷூப்தியில் மாத்திரம் ஏனிருக்கமாட்டான்? இப்பொழுது நீ ஆத்மாகாரமாக இருக்கிறாயா, பிரம்மாகாரமாக இருக்கிறாயா? முதலில் அதைச் சொல்” என்றார்.

“என் விஷயமல்ல ஸ்வாமி, ஞானிகள் விஷயம் கேட்கிறேன்” என்றாரவர். “ஒஹோ சரி சரி இதைக் கேட்கும் நீ எப்படி இருக்கிறாய் என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள். ஞானிகள் விஷயம் ஞானிகள் பார்த்துக் கொள்வார்கள். நம் விஷயமே நமக்குத் தெரியாதபோது ஞானிகள் விஷயம் பற்றியோசனை! நமக்கு அவர்கள் ஆத்மாகாரமாக இருந்தாலென்ன, பிரம்மாகாரமாக இருந்தாலென்ன. நாம் எப்படி இருக்கிறோமென்று தெரிந்து கொண்டால் அவர்களைப் பற்றிய கேள்விகளே வராது” என்றார் பகவான்.

“இந்தக் கேள்வி நான் கேட்கவில்லை ஸ்வாமி, என் சினேகிதன் எழுதி அனுப்பியிருக்கிறான்”, என்றாரவர்.

“ஆமாம், சினேகிதனே எழுதியனுப்பி இருந்தாலும் நாம் என்ன பதில் சொல்வது. ‘விருத்தி’ என்றாலே இரண்டு ஆகிறதில்லையா? உள்ள பொருள் ஒன்றுதான். விருத்தி ஞானம் (செயல்பாட்டினைப் பற்றிய அறிவு) இல்லாது போனால் போக்குவரத்து (நிகழ்ச்சிகள், காலப் போக்கு) இவையெல்லாம் எப்படி நடக்கும் என்ற கேள்வி எழுவதால் அகண்டாகார விருத்தியென்றும் ஆத்மாகார விருத்தியென்றும், பிரம்மாகார விருத்தியென்றும் ஏதோ சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இது கடலில் விழுந்த ஆற்றை ‘ஸமுத்ராகார நதி’ என்பது போல்தான் எல்லா நதிகளும் ஸமுத்திரத்தில் கலந்து போன பிறகு தனி ரூபமில்லாமல் ஒன்றாக கலந்து ஸமுத்திரமாகவே ஆகிவிடும்போது, ‘ஸமுத்ராகார நதி’ என்றால் அதிலென்ன அர்த்தமிருக்கிறது? ஸமுத்திரத்திற்கு இவ்வளவு ஆழம், அகலம், நீளம் என்று என்ன ஆகாரமிருக்கிறது? அப்படியே ஞானிகளுக்கும், ஆத்மாகாரவிருத்தி, அகண்டாகார விருத்தி இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்என்றி ஞானியின் பார்வைக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான்” என்றார் பகவான்.

“பிரம்மவித்து, பிரம்மவித்வரன், பிரம்மவித்வரீயன், பிரம்மவித்வரிஷ்டன் முதலிய எல்லோருமே ஸாத்வீக மனம் படைத்தவர்களா?” என்று கேட்டார் மற்றொருவர்.

“பிரம்மவித்வரிஷ்டர் என்றாலும் பிரம்மவித் என்றாலும், பிரம்மமே என்றாலும் எல்லாம் ஒன்றுதான். நம்முடைய விவகார நிலையில் இவர்களைப் பார்த்து ஸாத்வீக மனமிருக்கும் என்று சொல்கிறோமே தவிர, உண்மையில் இவர்களுக்கு மனம் என்ற ஒன்றே கிடையாது. பழைய வாசனைகள் தான் மனம். வாசனைகளில்லாவிட்டால் மனமுமில்லை. இருப்பது ‘ஸத்’ தான் அதுதான் பிரம்மம். அது ஸ்வயமாகவே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அதுதான் ஆத்மா. அதுதான் ‘தான்’. அந்த ‘தான்’ யார் என்றறிந்து கொண்டு அதில் ஸ்திரமாக நிற்கும் விவேகிகளுக்கே பிரம்மவித்து, பிரம்மவித்வரீயன், பிரம்மவித்வரிஷ்டன் போன்ற பெயர்கள். விவகார தசையில் அவர்களின் போக்குவரத்து போன்ற செயல்பாடுகளைக் கவனித்தால் இவர்கள் ஆத்மாகார விருத்தியுடனும், அகண்டாகாரவிருத்தியுடனும் இருப்பார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது”. என்றார் பகவான்.

78. ஆண்டவனே!

20-12-46

“ஆண்டவனே” என்ற மறுபெயராலும் அழைக்கப்பட்ட ராமநாத பிரம்மச்சாரி நேற்றிரவு சென்னையில் காலமாகி விட்டதாக இன்று காலை சுமார் ஒன்பது மணிக்குத் தந்தி வந்ததென்று இன்று நான் ஹாலுக்குப் போகும் வழியில் ஒருவர் சொன்னார். ராமநாதன் தனது சிறு வயதிலேயே ஸ்ரீ பகவானின் சிஷ்யகோடிகளில் ஒருவராகச் சேர்ந்தார். பகவான் விருபாக்ஷ குகையில் இருக்கும் பொழுதே அவரை வந்தடைந்தார். அன்றிலிருந்து இவர் வருடத்தில் பதினைந்து நாட்களுக்கு வைத்தியத்திற்காகச் சென்னை சென்றிருந்தார். அங்கு போய்ப் பதினைந்து நாட்களில் இந்தச் செய்தி வந்திருக்

கிறது. மாதவ ஸ்வாமியைப் போலவே இவரும் வெளியூரில் காலமாகிவிட்டாரே என்று மனத்துக்குக் கஷ்டமாக இருந்தாலும் எலும்புக்குடு போலிருந்த அந்த சரீரம் சிரமமின்றிப் போனதே என்று ஆறுதலடைய வேண்டியதுதான் என்ற நினைப்புடன் நான் ஹாலில் நுழைந்ததுமே, “நம் ராமநாதன் போய் விட்டானாம்” என்றார் பகவான். முன்பு மாதவன் போய்விட்டான் என்று அவர் சொன்ன போது ‘எங்கே?’ என்று நான் கேட்க, “எங்கேயா? அங்கேதான், சரீரத்தை விட்டு” என்று பகவானளித்த பதிலை நினைத்துக் கொண்டு, இப்போது நான் எங்கேயென்று கேட்காமல் ‘கேள்விப் பட்டேன்’ என்றேன்.

பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு “ரமணர் அநுபூதி” என்னும் தமிழ்ப் பாடல்களை உமா, அலமு என்று இரு ஸ்திரீகள் பாட ஆரம்பித்தார்கள். பகவான் உத்ஸாகத்துடன் என்னைப் பார்த்து, “இதோ, இவர்கள் பாடுவது ராமநாதன் எழுதினது தான். இதற்குப் பிறகு ‘திருச்சுழி நாதனைக் கண்டேனே’ என்றொரு பாட்டு இருக்கிறது. அதுவும் அவனுடையதுதான். அதற்கொரு ரஸமான கதை இருக்கிறது. நான் விருபாக்ஷ குகையிலிருக்கும் போது ஒரு ராத்திரி நிலாவில் கிரிப்ர தக்ஷிணத்திற்குப் புறப்பட்டோம். அப்பொழுது சிதம்பரம் ஸுப்ரமணிய அய்யர் இங்கிருந்தார். நல்ல நிலா எல்லோருக்கும் குஷியாக இருந்தது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பிரஸங்கம் பண்ணிக்கொண்டே பிரதக்ஷிணம் செய்வதென்று ஒரு ஸபை மாதிரியாகத் தங்களை அமைத்துக் கொண்டு ஸபைத் தலைவராக ஸுப்ரமணிய அய்யரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். முதல் பிரஸங்கம் ராம நாதனுடையது. அவன் பேசிய விஷயமென்னவென்றால் ஹிருதய குகையிலிருக்கும் பரமாத்மா, சிதம்பரத்திலிருக்கும் நடராஜமூர்த்தி, விருபாக்ஷ குகையிலிருக்கும் ஸ்ரீ ரமணர், இம்மூவரும் ஒன்றுதான். இந்த விஷயம் பற்றி பிரஸங்கம் பண்ண ஆரம்பித்தான். தலைவர் அவனுக்கு அரைமணி அவகாசம் கொடுத்தார். ராமநாதன் மேற்சொன்ன மூவர் பற்றியும் முடிவில்லாமல் ஒற்றுமைகளைக் கூறிக்கொண்டு

பிரஸங்கம் பண்ணிக்கொண்டேயிருந்தான். கணக்கிலடங்காத உபமானங்கள். தலைவர் நேரம் கழிந்துவிட்டதென்றார். அவன் 'ஐயா, இன்னும் அரைமணி' என்றான், மேலும் அரை மணி, அரைமணி என்று கேட்டவாறே, மூன்று மணி நேரம் அவனே பேச ஸபை நடந்தவாறே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. கடைசியில் தலைவர் தீர்மானமாக இனி நீடிப்பதில்லை என்று நிறுத்தினார். அன்று ராமநாதன் பேசிய உத்ஸாகத்தைப் பார்த்தால்தான் தெரியும். அதெல்லாம் எழுதப் போனால் பெரிய புஸ்தகமாகிவிடும். அன்று செய்த பிரஸங்கத்தின் சாராம்ஸத்தையே 'திருச்சுழி நாதனைக் கண்டேனே' என்ற நான்கு சரணங்களுள்ள பாட்டாக எழுதினான். அந்தப் பாட்டில் 'ஆண்டவனே, ஆண்டவனே', 'ஆண்டவனே' என்று வந்ததால், இங்கிருப்பவர்கள் எல்லோரும் ராமநாதனை 'ஆண்டவனே' என்று அழைக்கவாரம்பித்தனர். அந்தப் பாட்டைத் தெலுங்கில் அனுவாதம் பண்ணவேண்டுமென்று பிரணவானந்தர் பிரயத்தனம் பண்ணினார். ஆனால் சரியாக வரவில்லை'' என்றார் பகவான். 'ஓஹோ! அவருக்கு 'ஆண்டவனே' என்று பெயர் வந்ததற்கு இதுவா காரணம்?'' என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்த பாட்டைப் பார்த்தேன். இலக்கிய ரீதியில் அது எப்படியிருந்தாலும் ஹ்ருதய பூர்வமாக எழுதப்பட்டிருந்ததால் அது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. சாரம் இதுதான்:—

“நான் திருச்சுழிநாதனைக்* கண்டபின் திரும்பி வர முடியாதவனாகி அங்கேயே நின்று போனேன். அவர் தில்லை யில் நடனமிடும் தெய்வமேதான். தீமைகளைக் காத்தருளும் பெருமான். மேலும், அத்திருச்சுழிநாதரே திருவண்ணாமலை சேஷத்திரத்தில் அனுக்ரஹ ரூபமாக மலை மேல் விருபாக்ஷ குகையில் நாம் பார்க்கும் தெய்வமாக விளங்குகிறார்”.

“காயாபுரி (உடல் நகரம்) என்னும் பட்டினத்தில் கரணங்கள் (உறுப்புகள்) என்பவற்றைக் குடிமக்களாகக்

* “திருச்சுழி ஸ்ரீ பகவான் பிறந்த ஸ்தலத்தின் பெயர். அந்தப்பெயர் ஓம் என்னும் பிரணவத்தையும் குறிக்கும்”

கொண்டு, அகங்காரமென்னும் மந்திரியுடன் ஜீவன் என்ற அரசன் அந்யாயமாக ஆட்சி நடத்தினான்”.

“சில காலத்திற்குப் பின் அந்த ஜீவன் ஈசுவராநுக்ரஹம் என்னும் வாளை எடுத்து அகங்காரமென்னும் மந்திரியின் சிரஸை வெட்டிவிட்டான்.”

“இப்படி வெட்டி எரிந்தபின் ஜீவனாவன் தஹராகாசம் எனும் இதய குகையில் தாண்டவமாடும் தெய்வத்துடன் கலந்து ஒன்றி நின்றான்.”

“அவரேதான் இந்தத் திருச்சுழிநாதர், அவரைக் கண்டு திரும்பி வரமுடியாமல் அங்கேயே நின்று போனேன்”.

79. ஓங்காரம் - அக்ஷரம்

24-1-47.

சமீபத்தில் ஒரு நாள் மாலை ஐந்து மணிக்கு ஆச்ரமத்திலிருந்து வீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்தேன். டவுனுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த இரு வாலிபர்கள் பேசிக் கொள்வது காதில் விழுந்தது. “அந்த ரமண மகரிஷியிடம் ஓங்காரம் தாண்டின பிறகு என்ன இருக்கிறதென்று துணிச்சலாகக் கேட்டு விட்டேன், பதில் சொல்ல முடியாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டு தூங்கிவிட்டாரடா. இதெல்லாம் ஒரு வேஷம்,” என்றான் அவர்களில் ஒருவன்.

முதலில் குரு நிந்தனை கேட்டு ரோஷம் வந்தாலும், பிறகு அவர்களுடைய அஞ்ஞானத்தை நினைத்துச் சிரிப்பே வந்தது. நிதானமாக “அப்பா, பெரியவர்களை ஏன் நிந்திக்கிறீர்கள்? ஓங்காரம் தாண்டிய பிறகு என்னவிருக்கிறதென்று கேட்க, முதலில் ஓங்காரமென்றால் என்னவென்று நமக்குத் தெரியுமா?” என்றேன். “தெரியாததினால்தானே கேட்டோம், பதில் சொல்ல வேண்டாமா?” என்றான் அந்த இளைஞன்.

“அவசரப்படாதீர்கள் நிதானமாக அவரையே மறுபடியும் கேட்டுப் புருங்கள் தெரியும்” என்றேன். அன்று போய்விட்டு மறுநாள் மீண்டும் ஆசர்மத்திற்கு வந்தார்கள்.

சற்றும் எதிர்பாராமல் அதே நேரத்தில் வேறொருவர், “ஸ்வாமி! அகார, உகார, மகாரங்களே ஓங்காரமென்கிறார்களே. அந்த மூன்றுக்கும் அர்த்தமென்ன? ஓங்காரத்தின் ஸ்வரூபமென்ன?” என்று பகவானைக் கேட்டார்.

“ஓங்காரம்தான் பிரம்மம். அந்தப் பிரம்மம் நாம ரூபம் இல்லாதது. சுத்த ‘ஸத்’ மாத்திரம்தான், அதற்கே ஓங்காரம் என்று பெயர். அகார, உகார, மகாரம் என்ற மூன்று ஸத், சித், ஆனந்தம் என்ற மூன்று — இரண்டுமே பிரம்மம்தான். அது வாக்கிற்கும், மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. அனுபவம் மூலமாகவே தெரிந்து கொள்ளவல்லது. அந்த ஓங்கார ஸ்வரூபத்தை இப்படிப்பட்டதென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?” என்றார் பகவான். இந்த விடை நேற்று கேள்வி கேட்டவர்களுக்குக் கொடுத்த பதிலாகவுமாயிற்று.

இது போலவே அக்ஷர ஸ்வரூபம் என்றால் என்ன? எப்படி இருக்கும்? அதை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? என்று பகவானைப் பலர் கேட்டிருக்கிறார்கள். “அக்ஷரம் பிரம்ம பரமம்’ என்னும் கீதை வாக்குப் படி எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும், என்றும் நிலைத்திருப்பதும் தான் அக்ஷரஸ்வ ரூபம். ஸ்ரீரம் அல்லது நாசம் இல்லாதது தான் அக்ஷரம். இதை எப்படித் தெரிந்து கொள்ள முடியுமென்றால், ‘தானா’க இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியென்ன இருக்கிறது? அது வேறு, இது வேறு, தான் வேறு என்றால்தானே தெரிந்து கொள்வ தற்கு. இருப்பது ஒரே பொருள், அதுதான் ‘ஸத்’, அந்த ஸத்தே ‘தான்’. தனக்கு அன்னியமானது ஒன்றுமில்லை. தான் யாரென் பதை விசாரித்து அறிந்து கொண்டு, தான் தானாக நிற்பதே செய்ய வேண்டியது” என்று அவர்களுக்கு பகவான் கூறினார்.

80. விருபாக்ஷ குகைக்கதைகள்

25-1-47

பகவான் விருபாக்ஷ குகையில் இருக்கும்போது, அங்கு அன்றாட அலுவல்களைக் கவனித்து வந்த வாஸு தேவ சாஸ்திரி முந்தாநாள் காலை ஆச்ரமத்திற்கு வந்து பகவான் ஸந்நிதியில் உட்கார்ந்தார். பகவான் அவரிடம் ஷேமத்தை விசாரித்து விட்டு, தமது ஜயந்தியைக் கொண்டாட ஆரம்பித்தது இவர் தான் என்று எங்களிடம் சொன்னார்.

“புலிக்குப் பயந்து ஒளிந்து கொண்டது இவர்தானா?” என்று கேட்டார் ஒரு பக்தர்.

“ஆமாம். இவரேதான். விருபாக்ஷ குகையில் ஒரு ராத்திரி முதல் ஜாமத்தில் முன் வராந்தாவில் உட்கார்ந்திருந்தோம். கீழே பள்ளத்தாக்கில் ஒரு புலி தெரிந்தது. வெளிச்சத்தைப் பார்த்தால் புலி வராதென்று கருதி வராந்தா தாண்டி ஒரு லாந்தர் விளக்கை வைத்தோம். இவருக்கோ ஒரே பயம்! தான் குகைக்குள் போய் எங்கேயும் வரச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார். நாங்கள் போகவில்லை. இவர் குகைக்குள் இரும்புக் கம்பி போட்ட கதவுகளைத் தாழிட்டுக் கொண்டு, மகா போர் வீரர் போல், புலியை அழைத்து அட்டகாசம் பண்ணினார். ‘இதோ இந்தப் பக்கம் வந்தாயானால் என்ன பண்ணுவேன் தெரியுமா?, உம், என்ன நினைத்தாய்? பகவான் இங்கு இருக்கிறார். ஜாக்கிரதை’ என்று புலியை மிரட்டினார். மஹாபாரதக் கதைப்படி, கௌரவ ஸேனையைப் பார்க்குமுன் பெரும் வீரர்பாகப் பேசிவிட்டு, போர்க்களத்துக்குப் போனவுடன் வெலவெலத்துப் போன உத்தர குமாரன் போலிருந்தது, குகைக்குள்ளிருந்தே இவர் பண்ணின பிரதாபம். அந்தப் புலி சிறிது நேரம் இப்படியும் அப்படியும் சுற்றிவிட்டுத் தன் வழியே சென்றது. அதற்குப் பிறகு தைரியமாக வெளியே வந்தார். ரொம்ப பராக்கிரமசாலி!” என்றார் பகவான்.

தொடர்ந்து சாஸ்திரி “இது மட்டுமில்லை, இன்னொரு முறை, பகல் நேரத்தில் ஸ்வாமியும் நானும் குகைக்கு வெளியில்

இருக்கும் கற்பாறை மீது உட்கார்ந்திருந்தோம். பள்ளத் தாக்கில் ஒரு பெரிய புலியும் ஒரு சிறுத்தையும் சேர்ந்து நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தன. தோழமையுடன் திரிந்த அவ் விரண்டையும் பகவான் புன்சிரிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கோ ஒரே பயம். குகைக்குள் போகலா மென்று அழைத்தேன். அவரோ அசலர். சற்றும் அசைய வில்லை. நான் தனியாக குகைக்குள் போனேன். சிறிது நேரம் உலவி விட்டுப் பின் அவையிரண்டும் ஸ்வாமியைப் பார்த்தன. ஏதோ சாதுவான இரண்டு வளர்ப்புப் பிராணிகள் போல, சற்றும் பயமோ வேறெந்த விகாரமுமின்றி நின்றன. பிறகு ஒன்று மலை மீதும், மற்றது கீழுமாய்ப் போய்விட்டன. அப்புறம் நான் தைரியமாக வெளியில் வந்து 'ஸ்வாமி அவையிரண்டும் உங்களுக்கு இவ்வளவு ஸம்பமாக உலவிக் கொண்டிருந்தது உங்களுக்குப் பயமாக இல்லையா?' என்றேன். பகவான் புன் சிரிப்புடன், 'எதற்குப் பயம்?' இரண்டையும் பார்த்ததுமே ஒன்று மேலேயும், ஒன்று கீழேயும் போகுமென்று நினைத்தேன், அப்படியேயாகியது. 'ஐயோ புலி' என்று பயந்தால், அவைகளும் 'ஐயோ மனிதர்கள்' என்று பயந்து விழுங்க வரும். நமக்கு அந்த பயமில்லாமல் இருந்தால் அவைகளுக்கும் இராது. 'ஸஹஜமாகவே திரியும்' என்றார். அவர் எவ்வளவு சொன்னாலும் என் பயம் போக வில்லை" என்றார்.

"எனக்கு இதயத் துடிப்பு நின்றுவிட்டபோது, என்னைக் கட்டிக் கொண்டு அழுததும் இவர்தான்" என்று சொன்ன பகவான் அந்தக் கதையைக் கூறலானார். "ஒரு நாள் நானும், வாஸுவும் (வாஸுதேவ சாஸ்திரியும்) இன்னும் சிலரும் எண்ணெய், சீயக்காய் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்நானத்திற்காக, விருபாக்ஷ குகையிலிருந்து பச்சையம்மன் கோவில் குளத் திற்குப் போனோம். ஸ்நானம் செய்த பிறகு குறுக்கு வழியில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். ஆமைப்பாறை அருகே வந்த போது எனக்குக் களைப்பாகிக் தலையைச் சுற்றியது. அந்தப் பாறை மீதே உட்கார்ந்து விட்டேன். அப்பொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை யெல்லாம் என் ஜீவிய சரித்திரத்தில்

எழுதியிருக்கிறீர்களில்லையா?” என்றார் பகவான். தொடர்ந்து சாஸ்திரி “ஆமாம். எல்லோரும் எட்டி நின்று கொண்டிருந்தார்கள். நான்தான் திடுமென்று பகவானைக் கட்டிக் கொண்டேன். அப்பொழுது நான் பிரம்மச்சாரி அல்லவா? அதனால் அந்த உரிமை எனக்குத் தானிருந்தது. மீதிப்பேர் எவரும் பகவானைத் தொடமாட்டார்கள். அப்படி (மரித்தது போன்ற நிலையில்) பத்து நிமிடங்கள் இருந்தாரென நினைக்கிறேன். பிறகு சைதன்யம் வந்தது. ரொம்ப சந்தோஷத்துடன் குதித்தேன். ‘எதற்கடா அழுகை? போனேனென்று? சொல்லாமல் போவேனா?’ என்று எவ்வளவோ சமாதானப்படுத்தினார் பகவான்” என்றார்.

ஆமைப்பாறை அனுபவத்தைப் பற்றி பகவானே கூறியிருப்பதாவது: “திடீரென்று எதிரில் தெரியும் இயற்கைக் காட்சி மறைந்தது. கண்ணுக்கெதிரில் ஒரு வெள்ளைத் திரையை இழுத்தாற்போல் இருந்தது. காட்சி மறைவும், வெள்ளைத் திரைத் தோற்றமும் மாறிமாறிப் படிப்படியாக நடந்ததால் ஒரே நேரத்தில் இரண்டிலும் ஒவ்வொரு பகுதியைக் கண்டேன். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்குப் பின் இயற்கைக் காட்சி அடியோடு மறைந்துவிட்டது. நான் நடப்பதை நிறுத்தினேன். பிறகு வெண்மையும் மறைய, மறுபடி நடக்கலானேன். இதேபோல் இரண்டாவதாக ஒரு முறையும் ஏற்பட்டது. இந்த முறை என் உடம்பில் பலவீனம் அதிகமாயிற்று. கீழேவிழாமலிருக்க ஆமைப்பாறை மேல் சாய்ந்து நிற்க வேண்டியிருந்தது. மூன்றாம் முறையும் இப்படி ஆன பொழுது அந்தக் கல் மீதே உட்கார்ந்து விட்டேன். என்னைச் சுற்றிலும் வெள்ளைத்திரையே இருந்தது. தலை ஒரே சுற்றாய்ச் சுற்றியது. உடம்பில் ரத்த ஓட்டமும் ஹ்ருதயத்துடிப்பும் நின்றுவிட்டன. சரீரம் கறுப்பாகத் தொடங்கி விட்டது. பிரேதத்துக்கு ஏற்படும் கறுப்புத்தான். கருநிறம் ஏற ஏற வாஸு நான் நிஜமாகவே இறந்து விட்டேன் என்று நினைத்து என்னைக் கட்டிக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தான். என் சரீரத்தின் நிற மாற்றம். வாஸு கட்டிக் கொண்டது, அவனுடைய நடுக்கம், சுற்றியிருந்த மற்றவர்களுடைய

அழுகை, பேச்சு ஆகிய இவையெல்லாம் எனக்கு நல்ல பிரக்ஞையுடன் புலனாயின. என் கால் கைகள் ஜில்லிட்டதையும், இதயத் துடிப்பு நின்றதையும் கூடப் பிரக்ஞையோடு தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் சிறிதும் பயமேற்படவில்லை. என் சரீர நிலை இப்படி இருக்கிறதே என்று விசனம் உண்டாக வில்லை. சிந்தனையோட்டமும், தன்னுணர்வும் (அஹம் ஸ்புரணை) போகவில்லை. பத்மாஸனத்தில் அமர்ந்தேன். இப்பொழுது பின்னாலிருந்த கல்லின் மேல் கூட நான் சாயவு மில்லை. ரத்த ஓட்டமில்லாவிட்டாலும் பத்மாஸனம் பாதிக்கப் படாமல் அப்படியே இருந்தேன். இப்படிப் பதினைந்து நிமிடங்கள் கழிந்தன.

தீவரென்று சரீரம் முழுவதும் சக்தி வியாபித்தது. உடனே ஹ்ருதயத் துடிப்பும் ரத்த ஓட்டமும் ஆரம்பித்தன. கறுமை நிறம் மாறி சரீர நிறம் வழக்கப்படி ஆகிவிட்டது. மயிர்க்கால் களிலும் வியர்வை பொங்கி வந்தது. கண்ணைத் திறந்தேன். எழுந்தேன் 'போகலாம் வாருங்கள்' என்றேன். அதற்குப் பிறகு தொந்தரவு ஒன்றுமில்லாமல் விருபாக்ஷ குகையை அடைந்தோம். இந்த ஒரு சமயத்தில் மட்டுமே என் இதயத் துடிப்பு, மூச்சு இரண்டும் சேர்ந்தாற்ப் போல நின்றுபோய் விட்டன. நான் வேண்டுமென்று இந்த நிலையை வரவழைத்துக் கொள்ளவில்லை. (பாலியத்தில்' மதுரையில் பரிசோதித்துப் பார்த்தது போல்) இறந்துவிட்டால் தேகம் என்னவாகுமோ, பார்க்கலாம் என்று எண்ணவுமில்லை. இதற்கு முன்பும், இது போன்ற அனுபவங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இம்முறை அது மிகவும் தீவிரமாக இருந்தது. அவ்வளவே."

★ ★ ★

81. சிவநேசர் சுந்தரமூர்த்தி

26-1-47

நேற்று பகவான் திருச்சுழி புராணம் படித்துக்கொண்டிருந்தார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனருடைய கேஷத்ராடனங்கள், ஒவ்வொரு கேஷத்திரத்திலும், அவருக்கு நேர்ந்த அநுபவங்கள்

ஆகியவை பற்றி அந்தப் புத்தகத்தில் வருகிறது. பகவான் இவற்றை விவரிக்கத் தொடங்கினார்.

சிவப்ரஸாதத்தினால் ஸோமஸுந்தரேச்வரராகிய சிவ பெருமானின் பிரதிபிம்பத்திலிருந்து ஆலால சுந்தரரின் அம்சமாக அவதரித்த மஹான் சுந்தர மூர்த்தி. அவர் கேஷத்ராடனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் ஸமயம் கேரள அரசனான சேரமான் பெருமானுடன் அவருக்கு நட்பேற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு அவர்களிருவரும் சேர்ந்து கேஷத்திராடனம் பண்ணிக்கொண்டு மதுரை வந்து சேர்ந்தார்கள். பாண்டிய மன்னரும் அவருடைய மருமகனான சோழ அரசரும் சேர்ந்து இவ்விருவரையும் எதிர்கொண்டு வரவேற்று விருந்தோம்பல் செய்து கௌரவித்தார்கள். மீனாக்ஷி நாதனான சுந்தரேச்வரரை சுந்தரர் பூஜித்து, தனது கவிதா மேதா விலாஸத்தினால் பாடித்துதித்தார். பின் பாண்டிய சோழ மன்னர்களிடம் விடைபெற்று, சேரமானுடன் தென் திசையிலுள்ள கேஷத்திரங்களான திருநெல்வேலி, திருக்குற்றாலம், ராமேச்வரம் முதலான இடங்களுக்குப் போய் ஸேவித்தார். அங்கிருந்து இலங்கைக்குப் போய் திருக்கேதீச்வரரைத் துதித்துவிட்டுத் தங்கியிருந்த போது அவருக்கு முக்தி நகரமான திருதுலபுரத்தின் (பகவானின் ஜன்மஸ்தலமாகிய திருச்சுழி) நினைவு வந்தது. இருவரும் அங்கு போனார்கள். ஊர் ஜனங்கள் மட்டற்ற மகிழ்வுடன் தூரியனும் சந்திரனும் ஒரே நேரத்தில், உதித்தது போன்று வரும் இருவரையும் வரவேற்று உபசரித்தார்கள். பூமிநாதனை தரிசித்து 'பேருவகையுடன்' 'ஊனாய் உயர்புகலாய்' என்று துவங்கும் பதிகத்தை சுந்தரமூர்த்தி பக்திபரவசமாகப் பாடினார். பிறகு அந்த கேஷத்திரத்திலேயே சில காலம் வசிக்கலாமென்று எண்ணிக் கௌண்டிய நதி தீரத்திலுள்ள மடத்தில் தங்கினார்கள்

அவர்கள் அங்கிருக்கையில் ஓர் இரவு சுந்தரருக்குக் கனவில் கையில் அரசச் சின்னமாகிய பந்தையும், தலையில் மகுடமும் தரித்துக் கொண்டு ஒப்பற்ற லாவண்யத்துடன் யௌவன மூர்த்தியாக காட்சியளித்து இதழ்களில் புன்னகை

தவழ, நாம் ஜோதி வனத்தில் (காளிச்வரம்)* இருக்கிறோம் என்றாராம். சுந்தரர் உணர்ச்சிப் பரவசத்துடன் எழுந்து தாமாக அனுக்ரஹிக்க வந்த ஈசனின் கிருபையை எண்ணி மகிழ்ந்தார். அந்த அற்புதமானக் கனவைச் சேர அரசனுக்குச் சொல்லி ஆனந்தித்தார். காளிச்வரர் மேல் “தொண்டர் அடி தொழலும்” என்று துவங்கும் தேவாரத்தைப் பரவசமாகப் பாடினார்.

“பிறகு அங்கிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டுத் தொலை விலிருக்கும் திரிப்புனவாயில் என்னும் சேஷத்திரத்துக்கு செல்லத் துவங்கும் சமயம் முதல் நாளிரவு ஸ்வப்னத்தில் வந்த காளிச்வரர் அம்பாளுடன் கிழப் பிராம்மணர் வேஷத்தில் அங்கே வந்தார். அவர்களைப் பார்த்து, ‘நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?’ என்று சுந்தரர் கேட்டார். ‘அதைப் பற்றி பிறகு பேசலாம். முதலில் பசி தீர உணவளியுங்கள்’ என்றார்களாம். ‘ஆஹா! அப்படியே’ என்று சொல்லி சுந்தரர் சமையல் பண்ணச் சொன்னார். உணவு தயாராகிப் பரிமாற வரும் போது தம்பதியரைக் காணவில்லை. ஊரில் சந்து பொந்துகள் எல்லாம் தேடியும் கண்ணில் படவில்லை. மடத் திற்குத் திரும்பி வந்து பார்த்த போது சமைத்த உணவெல்லாம் மாயமாக மறைந்திருந்தது. தோட்டத்தில் பார்த்தால் எங்கும் எச்சிலிலைகள் கிடந்தன! சுந்தரர் ஆச்சரியப் பட்டு ‘ஆஹா என்ன விந்தை! இது அந்த ஸர்வேச்வரருடைய லீலையன்றி வேற என்ன?’ என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, ‘ஜோதி வனத்திலிருக்கும் எங்களைப் பார்க்காமல் எங்கு போக வேண்டுமென நினைத்தாய்?’ என்று ஒரு அசரீரி கேட்டது. ஜோதிவனம் எங்கிருக்கிறது? எப்படிப் போக வேண்டுமென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, விருஷப வாஹனத்தில் நாங்கள் போய்க்கொண்டிருப்போம். அந்த விருஷபத்தின் அடிகளைத் தொடர்ந்து நீ வரலாம்” என்று திரும்பவும் அசரீரி கேட்டது.

சுந்தரர் பக்தர்களுடன் கிளம்பி விருஷபத்தின் அடிகளைத் தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். இருந்தாற் போலிருந்து

* (‘கானப்பேர்’ என்று தேவாரத்தில் கூறப்படும் தலம்)

அந்த அடிகள் மறைந்து விட்டன. முன்னும், பின்னும் தோன்றாமல் எல்லோரும் திகைத்து நின்ற பொழுது “நன்றாக கவனித்துப் பார்” என்று திரும்பவும் அசரீரி கேட்டது. நிதானித்துப் பார்த்து நடக்கும் போது ஓரிடத்தில் கணக்கில்லாமல் லிங்கங்கள், அடிவைப்பதற்கும் இடமில்லாமல் நிறைந்திருந்தன. சுந்தரர் திக்பிரமையடைந்து நின்றார். திடீரென்று அந்தச் சிவலிங்கங்களுக்கு நடுவில் நடந்து போக வசதியாக ஒரு பாதை தென்பட்டது. அந்தப் பாதை வழியே போனபோது காளிச்வரர் ஆலயம் தென்பட்டது. எதிரிலிருக்கும் குளத்தில் ஸ்நானம் செய்து, கோவிலுக்குள் போகலாம் என்றிருந்த பொழுது கோபுரத்தோடு கூடக் கோவிலே காணும். சுந்தரர் வியப்புடன் “முன்பே உன் ஸன்னிதானத்திற்கு வராததின் பலனா இது?” என்ற பொருளில் பாட்டுக்களைப் பாடினதும் ஜோதிர் மயமாக ஒரு தோற்றமும், பிறகு கோபுரச்சிகரமும், அதன் பிறகு பிராகாரத்துடன், கோயிலும் தென்பட்டன. சுந்தரர் ஆனந்தமடைந்து ஸ்வாமியைத் தரிசித்து, பூஜித்து, துதித்து கவித்திறன் மிகுந்த பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே செல்ல எல்லோரும் யாத்திரையை தொடர்ந்தார்களாம். இது ஒரு ரஸமான கதை. “சுந்தரரைப் பற்றி இன்னும் எத்தனையோ கதைகள் இருக்கின்றன” என்றார் பகவான். “அச்சிடப்பட்டு வெளியாகியுள்ள ‘லேகலு’ வில் ஸ்வாமி எங்கு இல்லை (கடிதம் நம்பர் 70) என்ற கடிதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சுந்தரமூர்த்தி இவரே. இவரது சரித்திரத்தைப் பற்றி இன்னும் விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள ‘சிவபக்த விலாஸம்’ ‘உபமன்யுபக்தவிலாஸம்’ என்ற நூல்களையும் பார்க்கலாம். தெலுங்கில் பால்குரிகீ ஸோமநாதரின் ‘பண்டிதாராத்ய சரித்திரம்’, ‘பஸவ புராணம்’ என்ற நூல்களையும் பார்க்கலாம். சுந்தரரின் பக்தி தோழமை பாவம் நிறைந்தது. மாணிக்கவாசகரின் பக்தி நாயிகா பாவமும், அப்பருடையது தாஸ பாவமும், ஞானசம்பந்தருடையது புத்ர பாவமும் நிறைந்தவையென்று பகவான் ஒரு முறை கூறி இருக்கிறார்.

82. சுந்தரரின் அடிமைச் சீட்டு

27-1-47

நேற்று பகவான் சொன்ன சுந்தரர் கதையை எழுதின பிறகு சுந்தரரின் பால்யகால வரலாற்றைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டு, இன்று காலை ஏழரை மணிக்கே பகவான் ஸன்னிதிக்குப் போனேன். பகவான் ஏற்கெனவே மலை யிலிருந்து திரும்பி வந்து ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தார். ஹாலில் சிலரே இருந்தார்கள். நமஸ் கரித்து எழுந்து, “பகவான் பார்ப்பது என்ன புத்தகம்?” என்றேன்.

“பெரிய புராணம். சுந்தரரின் பால்ய காலச் சரித் திரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் பகவான். “அந்தச் சரித்திரங்களெல்லாம் சுவாரஸ்யமாக இருக்கு மல்லவா?” என்றேன். ‘ஆமாம். படிக்கிறீர்களா?’ என்றார் பகவான். ‘ஆமாம். படிக்க ஆசைதான். ஆனால் எனக்குத் தமிழ் சரியாக வரவில்லையே’, என்றேன். ‘சரி, சரி அப்படி யானால் சுருக்கமாக சொல்கிறேன் கேளுங்கள்’ என்று சொல்லிப் பகவான் புன்னகையுடன் ஆரம்பித்தார்.

“சுந்தரர் திருமுனைப்பாடிப் பிரதேசத்தில் திருநாவலூர் என்னும் கேஷத்திரத்தில் ஆதி சைவரென்கிற சிவப்ராம்மண குலத்தில் சடையனார் என்னும் சிவாசாரியருக்கும், இசை ஞானி என்னும் அம்மாளுக்கும் பிறந்தார். பெற்றோர்கள் நம்பி யாரூர் என நாமகரணம் செய்தார்கள். அவர் பால்யத்தில் ஒரு நாள் ஒரு பொம்மைத் தேரை வைத்து விளையாடிக் கொண் டிருந்தார். அப்போது ஊர் அரசரான நரலிங்கமுனையர் இந்தக் குழந்தையைப்பார்த்து மனம் கவரப்பட்டார். அவர் சிவாச்சாரியரிடம் அந்தக் குழந்தையைத் தமக்குத் தரும்படி கேட்டார். சிவாசாரியார் ஒப்புக் கொண்டு பிள்ளையைத் தந்துவிட்டார். அரசர் குழந்தையை அபிமான புத்திரராக வளர்த்தார். சுந்தரரை அரசர் வளர்த்தாலும் அந்தணர் மரபை விட்டுவிடாமல் உசித வயதில் உபநயனம் செய்வித்து வேதாப்பியாசம் கற்க ஏற்பாடு செய்தார். சுந்தரர் சகல கலை

களிலும் வல்லவராகி விவாஹ வயதினையடைந்தார். அதை உணர்ந்த பெற்ற தந்தை தம் உறவினரான சடங்கவி சிவா சாரியருடைய மகளை விவாஹத்திற்கு நிச்சயித்து பந்துக்க ளெல்லோருக்கம்அழைப்புமடல்விடுத்தார். நம்பியாருரரான சுந்தரமூர்த்தி முஹூர்த்தத்திற்கு முன் தினம் விரதம் பண்ணிக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார். முஹூர்த்த தினத்தன்று சீக்கிர மாக நித்யகர்மாக்களை முடித்துக் கொண்டு கல்யாணக் கோலத்துடன் குதிரையின் மேலமர்ந்து கொண்டு உற்றார் உறவினருடன் புறப்பட்டு புத்தூரில் சடங்கவி சிவாசாரியர் வீட்டுக் கல்யாணப் பந்தலுக்கு எதிரில் வந்திறங்கி முறைப்படி கல்யாண மேடைக்குப் போய் உட்கார்ந்தார். மேளம் முழங்கிக் கொண்டே இருந்தது. இனி கல்யாணப் பெண்ணை அழைத்து வரவேண்டியதுதான் பாக்கி.

“அந்தக் கணத்தில் ஈசுவரன் ஒரு கிழப் பிராமணர் உருவில் கல்யாணப் பந்தலுக்கு வந்து, ‘இங்குள்ளவர்களுெல் லோரும் நான் சொல்லப் போவதைக் கேளுங்கள்’ என்றார். அனைவரும் ‘சரி, சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள்’ என்றதும், அந்த அந்தணர் நம்பியாருரைப் பார்த்து ‘உனக்கும் எனக்கும் ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. முதலில் அதை நிறைவேற்று, அப்புறம் இந்தக் கல்யாணம் செய்து கொள்’ என்றார். நம்பியாருரர் ‘ஒப்பந்தமிருக்கிறது என்றால் இருக் கட்டும். ஆனால் அது என்ன ஒப்பந்தமென்று சொல்லுங்கள்’ என்றார். அந்தப் பிராம்மணர் அங்கிருந்தவர்களிடம் ‘ஐயன் மீர், இவன் என் அடிமை’ என்றார். சுந்தரர் ‘ஓஹோஹா! மிக நன்றாக இருக்கிறதே இந்தப் பிராம்மணன் கூற்று!’ என்று நகையாடினார். அந்தக் கிழவர் நம்பியாருரரின் அருகில் வந்து, ‘ஓஹோ! ஸரிதான். கேலி காட்டுகிறாயா? ரொம்பப் பெரிய ஆள்தான் நீ. இதோ பார். உன் தாத்தா எழுதிக் கொடுத்த அடிமைச் சீட்டு என்னிடமிருக்கிறது. ஜாக்கிறதை’ என்றார். சுந்தரர் உடனே வெடுக்கென்று, ‘பித்தா! போதும் உன்பேச்சு பிராம்மணனுக்குப் பிராமணன் எங்கேயாவது அடிமையா இருப்பானா? இப்பொழுது நீ சொல்லித்தான் நான் கேட்கிறேன் போ போ’ என்றார். அதற்கு அந்தக் கிழவர் ‘நீ

என்னைப் பித்தனென்றாலும் ஸரி, பிசாசு என்றாலும் ஸரி, நீ எவ்வளவு வைதாலும் எனக்கு ரோஷம் கிடையாது. நீ என்னைக் கொஞ்சமும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இந்தப் பிதற்றலையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டு எனக்கு அடிமை செய்ய வா' என்றார். அப்படியானால் எனக்கு அந்த அடிமைச் சீட்டை முதலில் காண்பி' என்றார் சுந்தரர். 'நீ யார் அந்தச் சீட்டைப் பார்த்துத் தீர்மானம் பண்ண? இங்கிருப்பவர்கள் எல்லோரும் பார்த்து அது நிஜம்தானென்று ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு நீ எனக்கு அடிமை செய்ய வேண்டும்' என்றார் அந்தப் பிராம்மணர். நம்பியாரூரர் பத்திரத்தை அவரிடமிருந்து பிடுங்குவதற்காக அவர் மேல் விழ அவர் ஓட ஆரம்பித்தார். இவரும் பின்னாலேயே ஓடினார். கடைசியில் நம்பியாரூரர் அந்தப் பத்திரத்தை கிழவரிடமிருந்து பறித்துக் கிழத்தெறிந்தார். அந்தக் கிழவர் சுந்தரரைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு கூச்சல் போட ஆரம்பித்தார். அங்குள்ளவர்கள், இவர்கள் இருவரையும் சமாதானப்படுத்தினார்கள். பிறகு கிழ வேதியரைப் பார்த்து 'அந்தணரே, உலகத்தில் எக்காலத்திலும் நடந்திராத ஒரு காரியத்தைச் செய்தாக வேண்டுமென்று கலாட்டா செய்கிறே! உமக்கு எந்த ஊரய்யா?' என்று கேட்டார்கள். அவர் 'இதோ இங்கேயே பக்கத்திலுள்ள திருவெண்ணையநல்லூர்தான் என்னிருப்பிடம். இந்த நம்பியாரூரர் தர்ம விரோதமாக என் கையிலிருக்கும் பத்திரத்தைக் கிழித்து எறிந்ததன் மூலம் அவன் எனக்கு தாஸன்தான் என்று உறுதிப்படுத்திவிட்டான் பார்த்தீர்களா?' என்றார். 'நீர் திருவெண்ணையநல்லூர்க்காரரென்றால் இந்த வழக்கை அங்கேயே தீர்த்துக் கொள்ளலாமே' என்றார் சுந்தரர். பிராம்மணரும் "ஆமாம் அங்கே பிராம்மண சபை யில் மூலப் பத்திரத்தைக் காட்டி நீ எனக்கு அடிமைதான் என்பதை நிலை நாட்டுகிறேன், வா" என்று கூறிக் கொண்டே தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு முன்னால் நடக்க, சுந்தரரும் மற்றவர்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். எல்லோரும் அந்த ஊரிலுள்ள பிராம்மண மஹாஸபையை அடைந்ததும் அந்தக் கிழ வேதியர் அந்த ஸபையினரை நோக்கி 'நீதியறிந்த பெரியோர்களே! திருநாவலூர்க்காரனாகிய இந்த நம்பியாரூர

ரென்பவன் அவன் எனக்கடிமையென்பதைக் காட்டும் அடிமைச்சீட்டைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு, உங்களிடம் வந்திருக்கிறார்' என்று வழக்குத் தொடுத்தார். வழக்கைத் கேட்ட ஸபையினர், கிழவரிடம் 'ஐயா, பிராம்மணனுக்குப் பிராம்மணன் அடிமைப் பட்டது இவ்வுலகில் இதுவரை நடந்த தில்லையே? நீங்கள் சொல்வது ஸரியில்லை' என்றார்கள். 'நான் பொய் வழக்குத் தொடுக்கவில்லை. இவன் கிழித்துப் போட்ட அந்தப் பத்திரம், இவன் வம்சம் முழுவதுமே எனக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பதாக இவனுடைய பாட்டனார் எழுதிக் கொடுத்ததாகும்' என்றார் முதியவர். ஸபையோர் நம்பியாரூரரைப் பார்த்து 'உன் தாத்தா எழுதிக் கொடுத்த பத்திரத்தைக் கிழித்து விட்டால் உன் பககம் ஐயமாகிவிடுமா? என்ன சொல்கிறாய்? என்றார்கள். சுந்தரர் அவர்களிடம் 'வேதம் முதற்கொண்டு அனைத்தையும் அறிந்த புண்ணியவான்களே, நான் ஆதி சைவன் என்பது உங்களெல்லோருக்கும் தெரியும். இந்தப் பிராம்மணன் என்னைத் தாஸன் என்று நிரூபிப்பதாலும் இது அறிவுக்கு முரணான ஏதோ மாயாஜாலமென்றுதான், நீங்கள் நினைக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி என்னால் வேறென்ன சொல்ல முடியும்?' என்றார். ஸபையோர் 'உமக்கு இவன் அடிமை என்னும், விஷயத்தை நீர் முதலில் எங்களுக்கு ருஜூப் படுத்த வேண்டும். ஒரு விவகாரத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு, பொது வழக்கம், பத்திரம், சாட்சி இந்த மூன்றும் தேவை. நீர் இந்த மூன்றில் ஒன்றையாவது காட்ட வேண்டாமா?' என்றார்கள். அந்த முதிய அந்தணர் உடனே, 'ஐயா, இவன் கிழித்து நகல்தான். மூல பத்திரம் என்னிடம் இருக்கிறது' என்றார். அதைக் காட்டும்படி ஸபையோர் சொன்னதும் முதியவர் 'இதையும் இவன் கிழித்துவிடுவானே என்னவோ? கிழிக் காமல் பார்த்துக் கொள்கிறோமென்று உறுதியளிப்பீர்களா?' என்றார். 'ஸரி, கிழிக்கவிடமாட்டோம்' என்றார்கள் அவர்கள். கிழவரும் இடுப்புப்பக்கம் வேஷ்டியில் சொருகி இருந்த பத்திரத்தை எடுத்துக் கொடுக்கும் நேரத்தில் தற்செயலாக அந்தக் கிராமத்தின் கர்ணம் அங்கே வந்தார். ஸபையினர் அவரையே அந்தப் பத்திரத்தைப் படிக்கச் சொன்னார்கள். அவர் ஸபையோரை வணங்கியபின் மடிக்கப் பட்டிருந்த,

அந்த மூல பத்திரத்தைப் பிரித்து எல்லோரும், கேட்கும்படி உரத்த குரலில் படித்தார். 'திருவாலூரில் வசிக்கும் ஆதிசைவரான ஆரூரர் என்ற நான் திருவெண்ணெய்நல்லூர் வாசியான பித்தனுக்கு, நானும் என் சந்ததியரும் முறையாக அடிமை செய்வதற்கு ஸந்தோஷத்துடன் மனப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொண்டு எழுதிக் கொடுத்த பத்திரம். இப்படிக்கு ஆரூரர்.'

அந்தப் பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் போட்டிருந்த சாட்சிகள் அந்தப் பிராம்மண மஹாசபையின் உறுப்பினர்களே. அவர்கள் அதைப் பார்த்துத் தங்கள் கையெழுத்துதான் என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். அவர்கள் சுந்தரரைப் பார்த்து 'இது உங்கள் பாட்டனார் கையெழுத்துதானா பார்' என்றார்கள். அதற்கு அந்த அந்தணர் வேடம் தரித்த பெரியவர் "ஐயா, இவன் சிறு பையன். தாத்தா கையெழுத்தை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியுமா? இவனால் தாத்தா எழுத்தில் வேறே தேனும் காகிதம் இருந்தால் அதைத் தருவித்து இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பின் உங்களிஷ்டம் போல் செய்யுங்கள்" என்றார். ஸபையினரும் 'அது ஸரிதான்' எனவும், சுந்தரரின் உறவினர் அவரது தாத்தா எழுதிய வேறொரு பத்திரத்தைத் தேடிக் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். ஸபையோர் இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில் ஒரே மாதிரியாக இருந்தன. ஸபையோர். சுந்தரத்தைப் பார்த்து, "அப்பனே நீ தோற்றுப் போனாய். இனி தப்பும் வழியில்லை. அதனால் அவர் கட்டளைப்படி நீ அவருக்கு அடிமை செய்வது தான் உன் கடமை" என்று ஒரு மனதாகத் தீர்மானம் சொல்லி விட்டார்கள். "ஸரி, என் தலைவிதி அதுதானென்றால் அப்படியே செய்கிறேன்" என்று திகைத்து நின்றார் சுந்தரர். இதைக் கண்டு ஸபையோர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. கிழப்பிராம்மணன் மீது சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் கிழவரிடம், "ஐயா! இந்தப் பத்திரத்தில் இந்த ஊரே உம் ஊர் என எழுதியிருக்கிறதே உம் வம்ச பாரம்பர்யமாக வந்த வீடு, வாசல், சொத்து எங்குள்ளனவென்று காண்பிக்க முடியுமா?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கும் கிழவர் வியப்படைந்தவர் போல்

நடித்துக் கொண்டே, “என்ன? நீங்களெல்லோரும் இந்த ஊர்க்காரர்கள்தாம், இவ்வளவு படித்த புத்திமான்கள், இவ்வளவு வேத விற்பன்னர்கள். இத்தனை பெரியவர்களில் ஒருவருக்குக் கூடவா என் வீடு, வாசல் தெரியவில்லை? என்னய்யா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்! அப்படியாகில் என் பின்னாலேயே வாருங்கள்” என்று கூறி கிழவர் முன்னே போகச் சுந்தரமும், மற்றவர்களும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தனர். அந்த மாறுவேடம் தரித்த ஈசுவரன் அந்த ஊரிலுள்ள திருவருட்துறை என்னும் சிவாலயத்துக்குள் போவதைப் பார்த்து அனைவரும் அசையாமல் அப்படியே நின்று விட்டார்கள். அப்பொழுது சுந்தரர் “என்னைத் தாஸனாக்கிக் கொண்ட அந்தப் பிராம்மணர் என் தெய்வமான பரமேசுவரனின் ஆலயத்திற்குள் நுழைகிறாரே, இது என்ன ஆச்சர்யம்?” என்று நினைத்து மிக ஆர்வத்துடன் அந்தப் பிராம்மணரின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றிச் சென்று ஆலயத்திற்குள் புகுந்து ‘பிராம்மண!’ என்று கூவி அழைத்தார். அந்தக் கணமே விடையேறிய கோலத்தில் பார்வதி ஸமேதராகப் பரமேசுவரன் தரிசனம் கொடுத்து, “அப்பா நீ என் பிரமத கணங்களில் ஒருவனாகிய ஆலால சுந்தரராக இருந்தவன் சாபத்தினால் இங்கு பிறந்திருக்கிறாய். நீ சாபம் பெற்ற பொழுது, ‘நான் எங்கிருந்தாலும் என்னை உன்னுடையவனாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தாய். அதனால் இவ்விதமாக உன்னை அடிமை கொண்டேன்” என்று கூறிச் சுந்தரருடைய பூர்வ ஜன்ம விருத்தாந்தத்தை விவரித்தார்.

இந்தப் (பெரிய) புராணத்தில் இந்தக் கதை விவரமாக இருக்கிறது. பரமேசுவரருடைய இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும், சுந்தரர் புளகாங்கிதமடைந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கும் கண்களுடன் அடியற்ற மரம் போல் தரையில் சாய்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தலைக்கு மேல் கைகளைக் கூப்பி, ‘பிரபுவே, ஒன்றிற்கும் உதவாத என்னை அனுகரஹித்து தாய்ப் பூனை குட்டியைக் கவ்விக் கொண்டு போவது போல என்னைத்தடுத்தாட் கொண்டு உன்னுடையவனாகச் செய்து கொண்டாயே என்ன கருணை’ என்று பலவிதமாகத் துதித்து,

நின்றார். பரமேஸ்வரன் ஆனந்தத்துடன், “நீ என்னுடன் வாதம் செய்ததால் ‘வன்தொண்டன்’ என்ற பெயராலும் நீ அழைக்கப் படுவாய். இனி நீ எனக்குச் செய்யக்கூடிய பணி என்னைப் பாமலர்கள் தூவி அர்ச்சிப்பதே. இனிமேல் என்மேல் பத்யங்கள் பாடு” என்று அனுக்ரஹித்தார். சுந்தரர் கைகளைக் கூப்பி “பிரபுவே, பிராம்மண வேஷத்தில் வந்து என்னை வலுவில் உரிமை கோரிய உன் மகிமையை அறியாமல் வாதாடிய எனக்குப் பூர்வ வாழ்வின் நினைவினைத் தந்து, இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்வில் மூழ்கிவிடாது காத்த பரமேஸ்வரனாகிய உந்தன், அளப்பரிய குணங்களை நான் அறிய வல்லனோ? உன்னை என்னவென்று பாடுவேன்?” என்றார். ஈசுவரன் “முன்பே நீ என்னைப் பித்தா” என்றழைத்தாய். அதனால் ‘பித்தன்’ என்றே பாடு என்று சொல்லி மறைந்துவிட்டார். சுந்தரர் அப் பொழுது ‘பித்தா பிறை துடி’ என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடினார். அவருடைய சரித்திரத்தில் இப்படிப்பட்ட அதிசயமான சம்பவங்கள் பல நிறைந்துள்ளன, என்றார் பகவான். அவருக்குச் சுந்தர மூர்த்தி என்னும் பெயர் “பூர்வ ஜன்மத்தில் ஆலால சுந்தரர் என்றிருந்த காரணத்தினால் தானா?” என்றேன். “அதுதான், வேறுகாரணம் ஒன்றும் அவரது சரித்திரத்தில் காணப்படவில்லை” என்றார் பகவான்.

83. ஸ்வபாவம்

28-1-47

இன்று பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு ஆங்கிலேயர் ஒருவர் நேச்சர், நேச்சர் (இயல்புக்குணம் அல்லது ஸ்வபாவம்) என்று பகவானை ஏதோ கேட்க பகவான் இவ்வாறு பதிலளித்தார்:

தன் ஸ்வபாவம் யாதென்று அறிந்தால் இந்தக் கேள்விகள் எழா. அதைத் தெரிந்து கொள்ளாத வரையில் இவை வந்து கொண்டே இருக்கும். இயல்பில்லாதவற்றையெல்லாம் நாம் இயல்பானவை (ஸ்வபாவம்) என்று பிரமையாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்தப் பிரமை நீங்கினால் ஸ்வபாவ நிலை

விளங்கும். அது என்றும் எங்கும் இயல்பாகவே இருக்கிறது. உள்ளதை விட்டு விட்டு இல்லாததிற்கு ஆசைப்பட்டு கஷ்டப்படுகிறோம். வருவதும் போவதுமாக இருப்பதெல்லாம் பொய்தான். ஆத்மா எப்போதும் ஸ்வாபாவிகமாக (இயல்பாக) நிலைத்துள்ளது. இந்த உண்மையை அறியும் வரை இப்படித்தான்”

“அந்த ஆத்மாவை எங்கு பார்க்கலாம்? எப்பொழுது தெரிந்து கொள்ள முடியும்? என்று ஆங்கிலேயர் கேட்டார். பகவான் ‘ஆத்மாவை எங்கு பார்க்கலாம் என்று கேட்பது ரமணச்ரமத்திலிருந்து கொண்டே ரமணச்ரமம் என்கிருக்கிறது என்று கேட்பது போலிருக்கிறது. என்றும் எங்கேயும் இருக்கும் ஆத்மாவை எங்கேயோ தூரத்திலிருந்தாக நினைத்து எங்கேயோ பார்க்கலாமென்று தேடுவது, பாண்டுரங்க பஜனை செய்வது போலுள்ளது.’ என்ன பண்ணுவார்களென்றால் ராத்திரி முதல் ஜாமம் காலுக்குச் சலங்கைகள் கட்டி, குத்து விளக்கை நடுவில் வைத்துக் கொண்டு பஜனை ஆரம்பிப்பார்கள். அவ்வளவு தூரம் பண்டரீபுரம் இவ்வளவு தூரம் பண்டரீபுரம் நடங்கோ என்று குத்துவிளக்கைச் சுற்றி நடந்துகொண்டு அடிமேலடி வைத்து ஆடுவார்களே தவிர, இரண்டடி கூட அங்கிருந்து நகர மாட்டார்கள். மூன்றாவது ஜாமத்தில் ‘அதோ பண்டரீ பாருங்கோ, பாருங்கோ’ என்பார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் நடப்பதும் அந்த விளக்கைச் சுற்றித்தான். பொழுது புலரும் நேரத்தில் ‘இதுதான் பண்டரீ’ என்று, பாடி அந்த விளக்கையே நமஸ்கரித்து பஜனையை முடித்துவிடுவார்கள். அது போல்தான் இது. ஆத்மா எங்கே எங்கேவென்று ஆத்மாவையே சுற்றிச் சுற்றித் தேடிக் கொண்டிருந்து, ஞான திருஷ்டிபோன்ற விளக்கு வந்ததுமே, ‘இதுதான் ஆத்மா, அந்த ஆத்மா நானேதான்’ என்கிறோம். அந்தத் திருஷ்டி வர வேண்டும். வந்த பின் உலகத்தினருடன் கூடிக் கலந்து பிரவிருத்தித்தாலும் தன்னை ஒன்றும் ஒட்டாது. காலுக்கு செருப்பிருந்தால் கல்முள் எவ்வளவு இருந்தாலும் பாதிக் காது வழியில் மேடு பள்ளம் எது இருந்தாலும் பொருட்படுத்தாமல் பயமின்றி நடக்கலாம். அதேவிதமாக ஞான திருஷ்டி

பெற்றவர்களுக்கு எல்லாம் இயல்பாகவே இருக்கும் ஸ்வபாவத்தைத் தவிர என்ன இருக்கிறது?" என்றார் பகவான்.

"அந்த ஸ்வபாவ ஸ்திதியை (இயல்பு நிலையை) தெரிந்து கொள்வது இந்த லௌகீகப் பார்வை அடங்கின பின்புதானே? இது எப்படி அடங்கும்?" அவர் கேட்டார்.

பகவான் "மனம் அடங்கினால் உலகமெல்லாம் அடங்கி விடும். எல்லாவற்றிற்கும் மனமே காரணம். அது அடங்கினால் ஸ்வபாவ நிலை தானாக விளங்கும் எப்பொழுதும் 'நான் - நான்' என்று ஒலித்துக் கொண்டு தானாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டு இதோ இங்கேயே இருக்கிறது. இதெல்லாம் அதுதான். அதனிலேயே நாமும் இருக்கிறோம். அதனிலேயே இருந்து கொண்டு அதை ஏன் தேட வேண்டும்? "த்ருஷ்டிம் ஞான மயம் க்ருத்வா பச்யேத் ப்ரஹ்ம மயம் ஜகத்" என்று கூறினார்கள் ஆன்றோர். ஞான திருஷ்டியினால் தன்னைத்தானே கண்டவர் ஜகமெல்லாம் பிரம்மமயமாகக் காணவல்லவர்."

"சிதாகாசமே ஆத்மஸ்வரூபமென்றும், மனதினால்தான் அதைப் பார்க்கவேண்டுமென்றும் சொல்கிறார்களே, மனம் அடங்கிவிட்டால் அதைப் பார்ப்பது எப்படி?" என்றார் மற்றொருவர்.

"ஆகாசத்தை உபமானமாகச் சொல்வதென்றால், சிதாகாசம், சித்த ஆகாசம், பூதாகாசம் என்று மூன்றாகச் சொல்ல வேண்டும். ஸ்வபாவ ஸ்திதியேதான் சிதாகாசம் (ஞான வெளி) என்று சொல்கிறார்கள். அந்தச் சிதாகாசத்திலிருந்து பிறந்த 'நான்' என்ற அகந்தையே சித்த ஆகாசம் (எண்ண வெளி). அது நானா பூதங்களாக வெளிப்படுவதால் உண்டாகின்ற பஞ்ச பூதங்களே பூதாகாசம். மனம் என்றால் சரீரத்தில் ஒரு பாகம் தானே? அஹம் என்கிற சித்தகாசம் ஆதாரமான சிதாகாசத்தைப் பார்க்காமல் பூதாகாசத்தைப் பார்க்கும் போது மனோ ஆகாசமென்றும் அதைவிட்டு சிதாகாசத்தை பார்க்கும் போது சின்மயமென்று (ஞானமய மென்று) சொல்லப்படுகிறது. மனம் அடங்குவதென்றால் பல்வேறுகக் காணும் திருஷ்டி நசித்து ஒன்றாகக் காணும்

திருஷ்டி ஏற்படுவதுதான். அப்பொழுது எல்லாம் நாச்சுரலாக (ஸ்வபாவமாகவே) இருக்கும்” என்றார் பகவான்.

இதே கருத்தைப் பகவான் ‘உள்ளது நாற்பது’ செய்யுள் 14ல் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார். “நான் என்கிற தன்னிலை இருந்தால், நீ என்கிற முன்னிலையும், அவன் என்கிற படர்க்கையும் இருக்கும். தன்னிலை தத்துவம் அறிந்ததும், தான் போய் நீ, அவர் என்று ஒன்றுமில்லாமல் ஏகமாக விளங்குவதே தன் ஸ்வபாவ ஸ்திதியாகும்”

“தன்மையுண்டேன் முன்னிலை படர்க்கைகள் தாமுளவாம்
தன்மையின் உண்மையைத் தானாயந்து — தன்மையறின
முன்னிலை படர்க்கை முடிவுற்றொன்று யொளிருந்
தன்மையே தன்னிலைமை தான்.”

84. ரமணன் யார்?

29-1-47

இந்த மாதம் ஏழாம் தேதி ரமண பக்தர் டாக்டர் டி.என். கிருஷ்ணஸ்வாமி சென்னையில் பகவானுடைய ஜெயந்தி கொண்டாடினார். அவ்விழாவில் ஒரு பண்டிதர் உரையாற்றுகையில் குமாரில பட்டர் திருச்சுழியில் ரமணராகப் பிறப்பார் என்பதற்கு எங்கேயோ ஒரு பிரமாணம் இருப்பதாகச் சொன்னாராம். அந்தப் பிரமாணத்திற்காக ஆச்ரம வாசிகள் தேடிக் கொண்டிருந்த போது பகவான் தாமாகவே “ஸ்கந்தன் முதலில் (குமாரில) பட்டராகவும் பிறகு ஞான சம்பந்தராகவும் மூன்றாவதாக ரமணராகவும் பிறந்ததாக, நாயனா (காவ்யகண்ட கணபதி முனி) சொல்லி இருக்கிறார். (ஸௌந்தர்ய லஹரியில் சங்கரர் த்ராவிட சிசு (தமிழ்க் குழந்தை) என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பது சம்பந்தர் பற்றியது தானே!. அதனால் பட்டபாதருக்கு முன்பே சம்பந்தர் இருந்திருக்க வேண்டும் ஏனெனில் பட்டபாதர், சங்கரருக்குச் ஸமகாலத்தவர் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. நாயனா பட்டபாதருக்குப் பிறகுதான் சம்பந்தர் வந்தார் என்று

கருதினார். ஒன்றுக் கொன்று பொருத்தமில்லாமல் இருக்கிறது. இந்தப் பண்டிதருக்கு இவற்றில் எந்த வசனம் பிரமாணமோ தெரியவில்லை” என்றார்.

எல்லோரையும் மயக்கும் பகவானின் இந்தப் பேச்சையும் நடிப்பையும் பார்த்து வியந்தேன். “இதற்கு இவ்வளவு விவாத வியாக்கியானங்கள் எதற்கு?” பகவானேயேதான் கேட்கலாமே. தான் யாரென்று பகவானுக்குத் தெரியாதா? பகவான் மலை மீதிருந்த போது அம்ருதநாத யதிந்திரர் ‘ரமணன் யார்?’ என்று கேட்டெழுதிய பாட்டுக்குப் பதிலாக பகவான் எழுதிய பாட்டு இருக்கிறதே என்றேன்.

பகவான் புன்னகையுடன் ஆமோதித்து, “ஆமாம். அம்ருதநாதர் ஒரு விசித்திரமான பிரகிருதி. எல்லா விஷயங்களிலும் அவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. மலை மீதிருந்த போது அடிக்கடி என்னுடன் வந்திருப்பார். ஒரு நாள் நான் எங்கேயோ போயிருந்தேன், நான் வருவதற்குள் ‘ரமணன் யார்?’ என்ற கேள்வி பொதிந்த ஒரு பாட்டை மலையாளத்தில் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போயிருந்தார். என்னடா காகித மென்று பார்த்தால் இதுதான் சமாச்சாரம். நானும் அவர் திரும்புவதற்குள் அவரது கேள்விக்கு விடையாகப் பாட்டு ஒன்றை மலையாளத்தில் எழுதி அந்தக் காகிதத்தின் அடியிலேயே வைத்தேன். எனக்கு அற்புத சக்திகள் இருப்பதாக எண்ணிப் பார்ப்பதில் அவருக்கு மிக விருப்பம். மலையாளத்தில் எழுதிய என் சரித்திரத்தில் எத்தனையோ மஹிமைகளை நிரப்பியிருந்தார். நாயனா அதைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டு, போதும் போதுமென்று கிழித்துவிட்டார். இந்தக் கேள்விக்குக் கூட அதுதான் காரணம். நான் ஹரியோ, யதியோ, வரருசியோ, ஈசகுருவோ என்று கேட்டு எனக்கு இவர்களில் எவருடைய மஹத்துவத்தையாவது எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர் ஆவல். நானும் அந்த ரீதியிலேயே பதிலெழுதினேன். அவரென்ன செய்வார்? பேசர்மல் சும்மாவிருந்தார். அதன் தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பு கூட இருக்கு” என்றார் பகவான்.

“பகவான் பரமாத்மாவேதான் என்று தீர்மானிப்பதற்குப் பகவானின் அச் சொற்கள் எங்களுக்குப் போதாதா?” என்றேன், பகவான் புன்னகைத்தார்.

அம்ருதநாதர் எழுதிய பாட்டு:

“அருணாசல பரிசோபித பரமாத்புத குஹையில்
கருணாநிதி ரமதேயதி பகவான் முனி ரமணன்
ஹரியோ சிவகுருவோ முனிவரனோ யதி பதியோ
அறிவான் தனி யதுவோ மமகுருமாமுனி மஹிமா?”

(மிக அழகிய அற்புதமான அண்ணாமலைக் குகையில் கருணாநிதியாக விளங்கும் இந்த மாமுனிவர் யார்? சிவ குருவோ? வாருகியோ? யதீந்திரனோ? என் குருவின் மஹிமையறிய ஆவல் கொள்கிறேன்)

இதற்குப் பதிலாகப் பகவான் எழுதியது:
ஹரியாதிய பரஜீவத ஹரிநீரஜ குஹையில்
அரிவாய் ரமி பரமாத்மனே அருணாசல ரமணன்

பரமாதர வரனும் ஹ்ருதி வரனான் னொருகுஹயார்(னு)
அரிவாம்மினி துரநீ நிஜ மரிவாயது வெளியார்
(ஹரியிலிருந்து தொடங்கி எல்லா ஜீவராசிகளின் இதயத் திலும் ஞானமயமாய் விளையாடும் பரமாத்மனே அருணாசல ரமணன். அவன் அனைத்துக்கும் மேம்பட்ட வரன். ஞானக் கண்ணைத் திறந்து உண்மையைப் பார்த்தாயாகில் இது உனக்குத் தெளிவாகும்.)

★ ★ ★

85. திராவிட சிசு (தமிழ்க் குழந்தை)

30-1-47

ஞானசம்பந்தரை திராவிட சிசு (தமிழ்க் குழந்தை) என்று குறிப்பிட்டு ஆதி ஸௌந்தர்யலஹரியில் பாடியிருப்பதாக நேற்று பகவான் சொன்னார் இல்லையா? தெலுங்கு வியாக்யானமுள்ள ஸௌந்தர்யலஹரியை எடுத்துப் பார்த்ததில் திராவிட சிசு என்பது சங்கரரே என்று கண்டிருந்தது.

சுலோகம் வருமாறு :

“தவஸ்தன்யம் மன்யே தரணீதர கன்யே ஹ்ருதயஹ்
பய: பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வதமிவ|
தயாவத்யா தத்தம் த்ராவிடசிசுராஸ்வாத்ய தவ யத்
கலீனம் ப்ரெனடானம் ஜனி கமனீய: கவயிதா”||
(மலைமகளே உன்னிதயவூற்றிலிருந்து பெருகி
அலைகடலென விரியும் கவிதைப் பாலுன்
முலைகளிலும் நிறைந்துளதென நினைக்கிறேன்
தலையாய கவியாகிய திராவிட சிசு பருகியது அதையன்றோ!)

இதை மறுநாள் பகவானிடம் சொன்னேன். “தெலுங்கில்
தப்பாக இருக்கலாம். “திராவிட சிசு, சம்பந்தர்தான்
சங்கரரில்லை என்று ஸௌந்தர்யலஹரி தமிழ் வியாக்யானத்
தில் இருக்கிறது,” என்று கூறிப் பகவான அந்த நூலைக்
கொண்டு வரச் சொல்லி வியாக்கியானம் முழுவதும் படித்து
அதன் பொருளை இவ்வாறு விளக்கினார்.

“சீர்காழியில் சிவபாதஹ்ருதயா ஒரு ச்ரோத்ரியப்
பிராம்மணர். அவர் மனைவி பகவதியார். இந்தத் தம்பதி
யருக்குச் சம்பந்தர் பிறந்தார். குழந்தைக்கு ஆளுடைய பிள்ளை
யார் என்று நாமகரணம் செய்தார்கள். பையனுக்கு மூன்று
வயதாகியிருக்கும் போது ஒரு நாள் தந்தை அவனை அழைத்துக்
கொண்டு திருத்தோணியப்பர் கோயில் பிரகாரத்திலிருந்த
குளத்தில் குளிக்கப் போனார். குழந்தையைக் கரையில்
அமர்த்திவிட்டு தந்தை அகமர்ஷண மந்திரத்தை ஜபித்துக்
கொண்டு குளத்தில் அமிழ்ந்தார். குழந்தை அப்பா எங்கே
என்று இப்படி அப்படித் தேடிப் பார்த்து அப்பாவைக்
காணாமல் துக்கம் மேலிட ஆலய விமானத்தைப் பார்த்து
அம்மா, அப்பா என்று அழத் தொடங்கியது. உடனே பார்வதி
பரமேஸ்வரரும் விருஷப வாகனத்தில் குழந்தைக்குக் காட்சி
யளித்தனர். பரமேஸ்வரர் அம்பாளிடம் ‘சிவஞானம் கலந்த
உன்னுடைய பாலை இந்தக் குழந்தைக்குத் தங்கக் கிண்ணத்தில்
கொடு’ என்று கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே அம்பிகை
செய்ய, அந்தப் பாலைப் பருகிய குழந்தை பயம் நீங்கி

அழுகையை விட்டது. திவ்ய தம்பதியரும் மறைந்து விட்டனர்.”

உதட்டு ஓரத்தில் ஞானப்பால் துளிகள் வழிய குழந்தை திருப்தியடைந்து குளக்கரையில் உட்கார்ந்திருந்தது. தகப்பனார் ஸ்னானத்தை முடித்துவிட்டு வந்தார். பாலகனைப் பார்த்ததும், “யார் உனக்குப் பால் கொடுத்தார்கள்?, போகிறவர்கள் எல்லோரும் பால் கொடுத்தால் நீ குடித்து விடலாமா? அந்த மனிதன் யார் சொல்லு. சொல்லாவிட்டால் அடிப்பேன் பார்த்துக்கோ” என்று கையில் பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு அதட்டினார். உடனே பாலகன்

“தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதிதுடி காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி என்னுள்ளம் கவர் கள்வன் ஏடுடைய பிரமண் முனைநாள் பணிந்தேத்த அருள் செய்த பீடுடைய பிரமா புரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.”

என்று தொடங்கிய பதிகம் பாடினார். தனக்குப் பால் கொடுத்த அந்த சிவஸ்வருபத்தை வர்ணித்து, ஆலய விமானத்தைக் காட்டினான். பால் கொடுத்தது பார்வதி பரமேச்வரர் என்று அந்தப் பாட்டுக்களால் விளங்கியது. ஜனங்கள் கும்பலாகக் கூடினார்கள். அன்று முதல் அவனுக்குக் கவித்வம் ஊற்றுப் போல் அமோகமாகப் பெருகியது. அதைத்தான் சங்கரர் ‘தவஸ்தன்யம் மன்யே’ என்ற சுலோகத்தில் குறிப்பிட்டுப் பாடியிருக்கிறார். திராவிட சிசு சம்பந்தர்தான் என்று இந்த வ்யாக்யான கர்த்தா தீர்மானித்திருக்கிறார். நாயனாவும் “‘ரமண கீதையில்’ அவரையே திராவிட சிசு என்று கூறியிருக்கிறார்” என்று பகவான் முடித்தார்.

★ ★ ★

86. ஞானசம்பந்த மூர்த்தி

1-2-47

‘திராவிட சிசு’ (தமிழ்க் குழந்தை) என்று சங்கரர் கூறுவது சம்பந்தரைத்தான் என்று ‘ஸௌந்தர்யலஹரி’யின் தமிழ் வியாக்யானத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பகவான்

படித்துச் சொன்னதன் பிறகு ஹாலில் இரண்டு, மூன்று நாட்கள் இதைப் பற்றியே பேச்சு நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு பக்தர் பகவானிடம் “முதலில் அவருக்கு ஆளுடைய பிள்ளையார் என்று தானே பெயர் வைத்தார்கள்? ஞான சம்பந்தர் என்று எப்பொழுது பெயர் மாறியது? ஏன் மாறியது?” என்றார். “அதுவா? அம்பாள் அனுக்ரஹித்த பாலைக் குடித்தவுடனேயே ஞானத்தின் சம்பந்தம் அவருக்கு ஏற்பட்டதால் ‘ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்’ என்ற பெயர் வந்தது. அதாவது குரு சிஷ்ய சம்பந்தமில்லாமலேயே அவருக்கு ஞானோதய மேற்பட்டதில்லையா? அன்றிலிருந்து அந்த வட்டாரத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் அவரை அந்தப் பெயரிலேயே அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதுதான் காரணம்” என்றார் பகவான்.

“பகவானைப் போலவே அவருக்கும் மனித உருவில் குரு ஒருவரில்லாமலேயே ஞானோதயமாயிற்று?” என்றேன் நான். “உம், உம், அதனால்தான் கிருஷ்ணய்யா (கிருஷ்ண பிஷ்ணு) அவருக்கும் எனக்கும் ஏதேதோ ஒற்றுமைகள் காட்டினார்” என்றார் பகவான்.

‘ரமண லீலையில்’ சம்பந்தர் திருவண்ணாமலைக்கு வரும் போது, வழியில் திருடர்கள் அவருடைய உடமைகளை எல்லாம் கொள்ளையிட்டார்களென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறதே? ஞானத்தில் உயர்ந்த அவருக்கு உடமைகள் என்ன இருந்தன? என்று கேட்டேன்.

“அதுவா? அவர் பக்தி மார்க்கத்தில் சென்றவரில்லையா? அதனால் பொன் தாளங்கள், முத்துப்பல்லக்கு முதலிய சின்னங்கள் ஈசுவரன் கட்டினையிட்டபடி அவருக்கு அளிக்கப்பட்டன. அவருக்கு ஒரு மடமிருந்தது, சிப்பந்திகளுமிருந்தார்கள்.

‘அப்படியா? இவையெல்லாம் எப்பொழுது அவருக்குக் கிடைத்தன?’ என்று நான் கேட்டேன்.

பகவான் உணர்ச்சி ததும்பும் குரலில், “அவர் ஞான சம்பந்தர் என்னும் விருதைப் பெற்ற குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே இடைவிடாமல் பதிகங்களை இயற்றிப் பாடிக்கொண்டு கேஷத்ராடனம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார். முதலில் திருக்கோலக்கா என்னும் தலத்திற்குச் சென்று, அங்கு ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் தம்முடைய பிஞ்சுக் கைகளாலேயே தாளம் போட்டுக் கொண்டு, பதிகங்கள் பாடினாராம். ஈசன் மிகவும் மகிழ்ந்து அவருக்குப் பொன் தாளங்கள் கொடுத்தாராம். அதுமுதல் அவர் எங்கு சென்று என்ன பாடினாலும், அந்தத் தாளங்கள் அவர் கையிலேயே இருந்தன. பிறகு சிதம்பரம் முதலான கேஷத்திரங்கள் சென்று தரிசித்துவிட்டு மாரன்பாடி என்னும் தலத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது ரயில் வண்டி ஏது? இந்தப் பச்சிளம் பாலகன் கால் நடையாகச் செல்வதைப் பார்த்து அந்த கேஷத்திரத்தின் அதிஷ்டான தெய்வம் ஈச்வரமூர்த்தி, கருணையால் இதயமுருகி முத்துப் பல்லக்கு, முத்துக்குடை இன்னும் மடாதிபதிக்குப் பொருத்தமான சின்னங்கள் யாவற்றையும் கற்பித்துக் கோயிலின் ஓரத்தில் வைத்து, குருக்கள்மாரின் ஸ்வப்னத்தில் தோன்றி, இவைகளைச் சம்பந்தருக்கு ஸன்மானமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். சம்பந்தரின் ஸ்வப்னத்திலும் தோன்றி ‘குருக்கள்மார் பண்ணும் ஸன்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்’ என்று கட்டளையிட்டார். சம்பந்தரும் அவை பகவத்ப்ரஸாதமாகையால் மறுக்க முடியாமல் அவற்றையேற்று, வலம் வந்து நமஸ்கரித்து, அந்தப் பல்லக்கில் ஏறினார். அன்று முதல் எங்கு போனாலும், அந்தப் பல்லக்கிலேயே போவார். நாளடைவில் ஒரு மடம் உண்டாயிற்று, சிப்பந்திகளும் ஏற்பட்டனர். ஆனாலும், எந்த கேஷத்திரத்திற்குப் போனாலும், எங்கே கோபுர தரிசனமானதோ அங்கேயே பல்லக்கிலிருந்து இறங்கி நடந்தே ஸ்தலப்பிரவேசம் பண்ணுவார். அருணாசல சிகரமோ திருக்கோவிலூரிலிருந்தே, தெரிகிறதல்லவா? அதனால் திருவண்ணாமலைக்கு வரும்போது திருக்கோவிலூரிலிருந்தே நடந்துதான் வந்தார்,” என்றார்.

ஒரு தமிழ் நாட்டுப் பக்தர் “அவர் அருணாசலம் வந்த விவரம், பெரிய புராணத்தில் இத்தனை விவரமாக இல்லை” என்றார். என்றார். பகவான் சொன்னார்: “ஆமாம். ‘பெரியபுராண’த்தில்லில்லை. ஆனால் ஸமஸ்கிருதத்திலுள்ள உபமன்யுவின் ‘சிவ பக்தி விலாஸத்’ திலிருக்கிறது. சம்பந்தர் அரையணி நல்லூர் வந்து வீரட்டேசுவரரை தரிசித்துப் பதிகம் பாடி அவரைப் பிரீதி செய்து அதுல்யநாதேசுவரரிடம் சென்றார். அங்கேயும் பதிகங்கள் பாடினார். அந்த இடத்திலிருந்தே அருணாசலேசுவர மூர்த்தியைப் பிரதிஷ்டை செய்தார். அங்கே அவர் ஒரு மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்த போது, அருணாசலேசுவரர் முதலில் ஜோதி ரூபமாகவும், பிறகு முதிய அந்தணராகவும் தோன்றினார். அந்த அந்தணர் யாரென்று இவருக்குத் தெரியவில்லை அவர் கையில் ஒரு கூடை இருந்தது. என்ன காரணத்தினாலோ ஞானசம்பந்தர் அந்த அந்தணரால் காந்தத்தால் இரும்புபோல் ஈர்க்கப்பட்டார். மிகவும் மரியாதையுடன் அவரை வணங்கி ‘ஐயா எங்கிருந்து தாங்கள் எழுந்தருளுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டார். ‘நானா, அருணாசலத்திலிருந்து வந்தேன். எனது ஊர் இங்கேதான் இருக்கிறது’ என்றார் பிராம்மணர். சம்பந்தர் வியப்போடு, ‘அருணாசலமா? இங்கு வந்து எவ்வளவு நாளாயிற்று?’ என்றார். அந்தப் பிராம்மணர், அலட்சியமாக ‘எத்தனை நாட்களா? ஒவ்வொரு நாளும் தான் அங்கிருந்து வந்து போகிறேன். அருணாசலேசுவரர் அர்ச்சனைகுப் பூமாலைகளுக்காகத் தினமும் காலையிலேயே இங்கே வந்து பூக்கள் சேகரித்துக் கொண்டு, பிற்பகல் அங்கு திரும்பி வருவேன்’ என்றார். சம்பந்தர் ஆச்சர்யத்துடன் ‘அப்படியா? அருணாசலம் வெகு தூரம் என்று சொன்னார் களே?’ என்றார். ‘யார் சொன்னது?’ ஒரு அடி வைத்தால் அங்கு போய்விடலாம் இது என்ன பிரமாதம்? என்றாராம் அந்த முதியவர். சம்பந்தர் அப்போதே அருணாசல தரிசனம் செய்ய வேண்டுமென்கிற ஆவலுடன் ‘என்னாலும் நடந்தே அங்கு வரமுடியுமா?’ என்று கேட்டார். ‘சரியாகப் போச்சு. கிழவனாகிய நானே அன்றாடம் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். உனக்கென்ன சின்னப் பையன், உனக்கென்ன நடக்க முடியாதா? என்னய்யா பேசுகிறீர்?’ என்றார் பிராம்மணர்.

“சம்பந்தர் அடக்கமுடியாத ஆவலுடன் ‘அப்படியானால் என்னையும் தாங்கள் அழைத்துச் செல்லுங்கள் ஐயா’ என்று சொல்லி பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுவிட்டார். ‘கிழப் பிராம்மணர் முன்னால் செல்ல இவர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள். நடுவில் திடீரென்று பிராம்மணர் மறைந்துவிட்டார். எல்லோரும் குழம்பி அங்கமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது வேடர் கூட்டமொன்று அவர்களைச் சுற்றிக் கொண்டு பல்லக்கு, குடை, தாளங்கள் மற்றும் பிற முத்துப் பொருட்கள் முதலியவைகளையும், உணவுப் பண்டங்களையும் அவர்களது ஆடைகள் உட்பட ஒன்று விடாமல் கொள்ளையடித்தார்கள். எல்லோரும் கோவணத்தோடு நின்றார்கள். வழி தெரியாது. போதாததற்கு வெய்யில் வேறே. எல்லோருக்கும் ஒரே பசி. என்ன பண்ணுவார்கள்? சம்பந்தர், ‘ஈசுவரா, இதென்ன சோதனை? என்னை நீ என்ன பண்ணினாலும் பரவாயில்லை. என் பரிவாரங்களை இந்த விதமாகக் கஷ்டப்படுத்துவது நியாயமா?’ என்று வேதனைப்பட்டார். அப்போது ஸ்வாமி தன் நிஜ ரூபத்தில் தரிசனம் தந்து ‘என் மகனே? இந்த வேடர்கள் எல்லோரும் என் பூதகணங்கள் தான். அருணாசலேச் வரரின் ஸன்னிதிக்கு ஆடம்பரம்மில்லாமல் போவதுதான் சிறந்ததென்று இப்படிப் பண்ணினார்கள். நீ அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததும் உன் பொருள்களெல்லாம் உனக்குக் கிடைக்கும். சந்தேகம் வேண்டாம். நடுப் பகலாதலால் இங்கேயே விருந்துண்டுவிட்டுப் பிறகு போகலாம்’ என்று சொல்லி மறைந்து விட்டார்.

“உடனே பக்கத்திலுள்ள ஒரு ஸமவெளியில் ஒரு பெரிய கூடாரம் தோன்றியது. அதிலிருந்து சில பிராம்மணர்கள் வந்து சம்பந்தரைப் பரிவாரத்துடன் அழைத்துப் போய் ஸகல உபசாரங்களும் பண்ணி அறுசுவையுண்டி விருந்தளித்து, சந்தன தாம்பூலத்துடன் மரியாதை செய்தார்கள். தினந்தோறும் தாமே அதிதிகளுக்கு விருந்தோம்பல் செய்வது சம்பந்தருடைய வழக்கம். அன்று ஈசுவரனே விருந்தோம்பல் செய்தார். சற்று இளைப்பாறிய பிறகு, அந்தப் பிராம்மணர்களில் ஒருவர், ‘ஐயா, அருணாசலம் போகலாமா?’ என்றார்,

சம்பந்தர் பரம ஆனந்தத்தோடு பரிவாரங்களுடன் அந்தப் பிராம்மணரைப் பின் தொடர்ந்தார். இவர்கள் புறப்பட்டார் களோ, இல்லயோ உடனே கூடாரம், அதிலிருந்தவர்கள் எல்லாம் மறைந்தன. சம்பந்தர் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டு பரிவாரங்களுடன் சென்று திருவண்ணாமலைக்குள் அடி வைத்ததும் வழிகாட்டி வந்த பிராம்மணரும் மாயமாய் மறைந்தார். திடீரென்று நாலாப்பக்கங்களிலிருந்தும் திருட்டு வேடர்கள் வந்து முன்பு கொள்ளையடித்த பண்டங்களை யெல்லாம், அவர் முன் வைத்துவிட்டு மறைந்தார்கள். சம்பந்தர் புளகாங்கிதத்துடன் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு 'ஆஹா என்னே என்னய்யனது கருணை!' என்று துதித்து, சில காலம் இங்கு தங்கி ஈசுவரனை ஸேவித்து பதிகங்கள் பாடிப் பூஜித்துப் பின் சென்றாராம். தன்னைச் சேர்ந்த தந்தை என்னும் பாவத்துடன் வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த சம்பந்தரை ஈசுவரனும் அத்யந்தப் புத்திர வாத்ஸல்யத்துடன் தானாக இந்த மலைக்கு அழைத்துக் கொண்டார் போலும்'' என்று பகவான் கூறுகையில் அவரது இதயம் நெகிழ்ந்து குரல் தழுதழுத்தது. மேலும் பேச முடியாமல் மௌனம் பூண்டார்.

★ ★ ★

87. சைதன்ய சக்தி

2-2-47

இன்று பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு நான் சென்றபொழுது பகவான் எவரோ கொடுத்த ஒரு துண்டுக் காகிதத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். என்ன சொல்லப்போகிறாரோ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். பகவான் புன்னகையுடன் அக்காகிதத்தை மடித்துக் கொண்டே "பகவானுக்கும் நமக்கும் பேதமிருக்கிறதென்று நினைத்தால் இதெல்லாம் தோன்றுகிறது. இல்லையென்றால் ஒன்றுமில்லை" என்றார் புன்சிரிப்புடன்.

"பகவானுக்கும் நமக்கும் பேதமில்லையென்று ஒருவர் வெறுமே நினைத்து விட்டால் போதுமா? தான் யாரென்று

விசாரித்துத் தன்னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தைக் கொண்டாலல்லவா தனக்கும் பகவானுக்கும் பேதமில்லை என்று உணரலாம்? பகவான் ஏனில்வாறு சொல்கிறார்? ஏனிப்படியாயை பண்ணுகிறார்?” என்று நினைத்தேன். அவரைக் கேட்கத் துணியவில்லை. பகவான் என் தயக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டாரோ என்னமோ, மீண்டும் இவ்வாறு தொடர்ந்து பேசினார். “பகவானுக்கும் நமக்கும் பேதமில்லை என்பதை உணர்வதற்கு நமது உண்மை இயல்புக்கு அன்னியமான வேற்று குணங்களையெல்லாம் முதலில் போக்கடிக்க வேண்டும். இவையெல்லாம் போனால்தான் உண்மையைக் காணலாம். அனைத்திற்கும் மூலமாக ஒரு சைதன்ய சக்தி இருக்கிறது. அந்த சக்தியைப் பற்றிக்கொண்டால்தான் இவையெல்லாம் நீங்கும். அதைப் பற்றிக்கொள்வதற்கு ஸாதனை தேவை” என்றார். பகவான் பேசியதைக் கேட்டவுடன் எனக்குத் தைரியம் வந்து சற்றும் யோசிக்காமல் ‘அப்படியானால் ஏதோ ஒரு சக்தி இருக்கிறது, இல்லையா?’ என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம், இருக்கிறது. அதுதான் ‘ஸ்வஸ்புரணை’ (தன்னுணர்வு) என்றார் பகவான். “பேதமில்லையென்று நினைத்தால் போதுமென்று பகவான் சுலபமாகச் சொல்கிறார். ஆனால் அந்த சக்தியைப் பற்றிச் சொன்னால்தானே இந்த அன்னியமானவை போகும்? அந்தச் சக்தி சைதன்ய சக்தியோ அல்லது ஸ்வஸ்புரணையோ எதானால் என்ன? அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமா? எவ்வளவு முயற்சி பண்ணினாலும் அதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே?” என்றேன்.

பகவான் ஸன்னிதியில் நான் இதற்கு முன் ஒருபொழுதும் எல்லோர் முன்னிலும் இப்படிப் பேசியதில்லை. இன்று என் உள்ளத்தின் உள்உந்துதலால் சொற்கள் தானாகவே பீறிக்கொண்டு வந்தன. கண்களில் நீர் நிரம்பியது. சுவர் பக்கமாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன். பகவான் கண்களிலும் அப்பொழுது நீர் துளிர்த்ததாக என்னருகிலிருந்த ஒரு மாது பின்னர் என்னிடம் சொன்னாள். பகவானுக்குத் தீனர்கள் மீது

எவ்வளவு கருணை? “ஞானி அழுகிறவர்களிடம் அழுவார், சிரிப்பவர்களிடம் சிரிப்பார். பாட்டுக்குத் தகுந்த தாளம் போடுவார். அவருக்கென்ன போச்சு? அவர் ஸாந்நித்யம் அப்பழுக்கில்லாத கண்ணாடி போன்றது. நாம் எப்படி இருக்கிறோமோ அப்படியே அங்கே பிரதிபலிக்கிறது. கண்ணாடிக்கு முன் நிற்பவர்கள் தமது ஆட்டங்களின் பலன்களை அனுபவிப்பார்களே தவிர அவற்றைக் காட்டும் கண்ணாடிக்கு ஒரு பாதிப்பும் இல்லை. அதன் நிலைக்கும் ஒன்றும் இல்லை. அதன் முன் நின்று ஆடுபவர்களோ, பாடுபவர்களோ எதெது தர்மமானது, லோகோபகாரமானது, நடைமுறைக்கேற்றது என்பதைத் தாமே பார்த்துக் கொள்ளவேண்டுமே தவிர, கண்ணாடியையோ, நிலையையோ ஒன்றும் தீண்டாது”, என்று பகவான் கூறுவது வழக்கம். அதற்குப் பிரத்யக்ஷ உதாரணமாக இதைக் கண்டேன்.

★ ★ ★

88. உறக்கமும், உண்மையான நிலையும்

4-2-47

இன்று பிற்பகல் ஒருவர் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை பகவானிடம் கொடுத்தார். அதில் தூக்கத்தில் இந்த உலகம் என்னவாகிறது? தூங்கும் போது, ஞானிகளின் நிலை என்ன என்ற கேள்விகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. பகவான் வியப்படைந்தவர் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, “ஓஹோ, அதுவா இப்போ வேண்டியது? தூக்கத்தில் உன் சரீரம் என்னவாகிறதோ, நீ எப்படி இருக்கிறாயோ, உனக்குத் தெரியுமா? இந்தச் சரீரம் இன்ன இடத்தில், பாய்ந்து படுத்துக் கொண்டு இப்படி இருக்கிறதென்பதையெல்லாம் மறந்து எங்கெங்கோ திரிந்து என்னென்னவோ செய்கிறாய். விழிப்பு வந்த பிறகுதான் எங்கேயும் போகவில்லை. இங்கேயே இருக்கிறோமென்று தெரிகிறது இல்லையா? நீ என்கிற ஒன்று மாறாமல் இருக்கிறாய். தூங்கும்பொழுது உன் சரீரம் ஜடமாய் இருந்தது. அதனால் தூக்கத்தில் நீ என்பது சரீரமில்லை. அப்படி

யானால் நீ எதை ஆச்ரயித்துக் கொண்டிருந்தாய்? இந்த வந்து போகிற விஷயத்திற்கு ஒரு ஆச்ரயம் இருக்கவேண்டும் இல்லையா? ‘நான் தூங்கலாமென்று படுத்துக் கொண்டேன். என்னென்னமோ கனவுகள் கண்டேன். பிறகு சுகமாகத் தூங்கினேன். ஒன்றும் தெரியாது. ஆனந்தமாயிருந்தது’ என்பதன் மூலம் ஸுஷூப்தியில் (தூக்கத்தில்) நீ இருப்பதை ஒப்புக் கொள்கிறாய். ஆனாலும் அந்த நிலை எனக்குத் தெரிய வில்லை என்கிறாய். எது யதார்த்தமோ (என்றுமுள்ள மெய் யான தன் நிலையோ) அது தெரியவில்லை, எது வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறதோ அது தெரிகிறது என்கிறாய். யதார்த்தப் பொருளை தெரிந்துகொண்டால் வந்து போகும் இந்த அவஸ்தைகள் வந்தாலும், போனாலும் உன்னை ஒட்டாது. உன் சங்கதியே உனக்குத் தெரியாது. உறக்கத்தில் இந்த உலகம் கேட்கிறாய். நீ என்ன ஆகிறாய். என்று தெரிந்து கொண்டால் உலகம் தன்னைப் பற்றித்தானே தெரிந்து கொள்ளும். ஞானிகளோ, என்கிறாயா? அவர்கள் உள்ள பொருளை உணர்ந்தவர்கள். எந்த நிலையிலும் ஒரே விதமாகயிருப்பவர்கள். சாப்பாடு ஸஞ்சாரம் முதலியன. எது செய்யினும், மற்றவர் பொருட்டே தவிர தமக்கென்று ஒன்றும் செய்யார். கூலிக்கு மாரடித்து அழுபவர் போல் எதையும் ஞானிகள் செய்வார்கள் என்று எத்தனையோ தரம் சொல்லியிருக்கிறேன்’ என்றார் பகவான் சிரித்துக்கொண்டே.

இன்னொருவர், ‘ஸ்வாமி யதார்த்த நிலையை அறிய வேண்டுமென்றும், அதைத் தெரிந்துக் கொள்வதற்குத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்றும் சொல்கிறீர்களல்லவா? ‘தியானம் என்றால் வாஸ்தவத்தில் என்ன?’ என்று கேட்டார். தியானமென்றாலே பிரம்மம்தான். மனது தோற்றுவிக்கும் தோஷங்களிலிருந்து நீங்குவதற்காக ஏதோ ஒரு நிஷ்டை வைத்துக் கொண்டு தியானம் பண்ண வேண்டுமென்கிறார்கள். அப்படிப் பண்ணிக்கொண்டே வந்தால் அந்தத் தோஷங்கள் போய்விடும். அவை போன பிறகு அந்தத் தியானம் பூரணமாகத் தியானமாகவே ஆகிவிடும். தவமிருப்பது என்றாலும் அதுதான். இந்த மனவாஸனைகள் எவ்வாறு போகும் என்றால்

தவம் பண்ணவேண்டும் என்கிறார்கள். அந்தத் தவத்திற்குப் பலன் தான் என்ன? என்றால் தவம்தான் பலன். தவம் என்றால் தனது நிஜ ரூபம் (ஸ்வரூபம்)தான். எது யதார்த்தமோ அது தான் ஸ்வரூபம். அதுதான் ஆத்மா அதுவே பிரம்மம். அதுவே அனைத்தும். பரிபாஷையில் சொல்லப் போனால் தியானம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்ல வேண்டி வருகிறது. பண்ணுபவன் யார் என்று தெரிந்து கொண்டால் யாதொரு ஸந்தோஷமும் இராது.” என்றார் பகவான். பகவான் தமது ‘உபதேச உந்தியாரி’லும் இந்தக் கருத்தையே முப்பதாவது செய்யுளில் அருளியிருக்கிறார்.

“யானற் றியல்வது தேரினெதுவது
தானற் றவமென்று னுந்தீபற்
தானாம் ரமணேச னுந்தீபற்.”

★ ★ ★

89. தக்ஷிணமூர்த்தி அவதாரம்.

7-2-47.

ஆதி சங்கரரின் தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்தைப் பகவான் தமிழில் செய்யுள் வடிவத்தில் மொழி பெயர்த்து, தாத் பர்யமும் எழுதிய போது தக்ஷிணமூர்த்தி என்ற அவதாரம் ஏற்பட்ட காரணக் கதையைச் சுருக்கமாக அவதாரிகையில் முகவுரையில் எழுதியிருக்கிறார். அதோடில்லாமல் அந்த ஸ்தோத்திரத்திலுள்ள ஒன்பது சுலோகங்களையும் ‘உலகம்’ ‘காண்பான்’ ‘காட்டுமொளி’ என்று ஒவ்வொன்றும் மூன்று செய்யுட்கள் கொண்ட மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். முதல் மூன்று செய்யுட்களும் உலகப் படைப்பைக் குறிப்பிடுகின்றன. கடைசி மூன்று செய்யுட்களும் பார்வைக்கு மூலமான காட்டும் ஒளியைப் பற்றியது. இதன் பின் வரும் ‘சருவமுந் தானா நன்றாய்’ என்ற செய்யுள் ‘எல்லாந் தன்மயம்’ என்னும் ஸர்வாத்மத்வத்தைக் குறிப்பிடுகிறது.

ஸமீபத்தில் இந்த அவதாரிகையை நான் தெலுங்கில் மொழி பெயர்த்தேன். பகவான் அதைப் பார்த்துப் புன்னகை

யுடன், இதில் இந்த ஸ்தோத்திரத்துக்குச் சம்பந்தமான அளவிற்கு மட்டுமே கதையைச் சுருக்கமாக எழுதினேன். ஆனாலும் இதற்கு மூல கதை வெகு ஸ்வாரஸ்யமானது. இது தான் கதை: பிரம்மா படைப்பைத் துவங்கியபொழுது, தன் மானஸ புத்திரர்களான ஸனகன், ஸனத்குமாரன் முதலிய நால்வரையும் நோக்கி அவர்களை ஸ்ருஷ்டி கார்யத்தில் ஈடுபடும்படிச் சொன்னபோது, அவர்கள் அதில் ஈடுபாடில்லாமல் மறுத்துவிட்டார்கள். தேவர்களும் முனிவர்களும் துழை, அவர்கள் நந்தவனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு தமக்கு 'ஞானோபதேசம்' யாரேனும் செய்வார்களா என்று யோசிக்கையில் நாரதர் வந்து "பிரம்மாவை விடச் சிறப்பாக பிரம்மோபதேசம் பண்ணுகிறவர் யாரிருக்கிறார்? கிளம்புங்கள், அவரிடம் போகலாம்" என்றார். நல்லதென்று தேவர்கள் கூட்டத்துடன் அவர்கள் ஸத்யலோகத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே பிரம்மாவின் முன்னால் அருகில் அமர்ந்து ஸரஸ்வதி வீணை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். பிரம்மா 'ஆஹாஹா' என்று ஆனந்தத்துடன் தலையாட்டிக் கொண்டு தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஒரு பெண்மணியின் இசையில் இப்படி லயித்துப் போயிருக்கும் இந்த ஆள் நமக்கு என்ன ஆன்மீக தத்துவத்தை உபதேசிக்கப்போகிறார்? என்று அவர்கள் எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் "இங்கு பிரயோஜனமில்லை, வைகுண்டம் போகலாம்" என்றார் நாரதர். சற்றும் தாமதியாமல் எல்லோரும் வைகுண்டத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். பெருமானோ மாளிகைக்குள்ளே இருந்தார். நாரதர் விசேடச் சலுகையுள்ளவர் ஆயிற்றே, "உள்ளே போய் பார்த்து வருகிறேன். இங்கேயே இருங்கள் என்று கூறி விருட்டென்று உள்ளே நுழைந்தார். போனகையுடன் திரும்பிவிட்டார். 'என்னய்யா?' என்றால் "என்ன சொல்வது? அங்கேயாவது (ஸத்யலோகத்தில்) அம்மையார் எட்டி உட்கார்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்தார். இங்கேயோ, தேவியார் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து கொண்டு பிரபுவின் பாதங்களைப் பிடித்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அதைவிட இது மோசம். தேவியின் கடைக்கண் பார்வையில் கட்டுண்டுள்ள இந்தக் கணவர் நமக்கென்ன உதவப்போகிறார்?

நல்லாப் பார்த்துக்குங்கோ இந்த வைகுண்டத்தின் அழகையும், நேர்த்தியையும். போதும், இனி கைலாயநாதரைக் கண்டு உதவி பெறலாம் வாங்கோ” என்றார் நாரதர்.

எல்லோரும் கைலாயத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். கைலாய பர்வதத்தைக் கண்ணுற்றதும், பேராவலுடன் ஏறினார்கள். அங்கே நிறைந்த சபையில் சிவ பெருமான் அர்த்தநாரீச் வரராகத் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தார். விஷ்ணு மத்தளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிரம்மா தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும், ‘அய்யே’ என்று வாயைப் பொத்திக்கொண்டு ‘இவரும் ஸ்த்ரீலோலன் தான். பிரம்மா, ஸரஸ்வதியைத் தொடாமல் இருந்தார், விஷ்ணு தொட்டுக்கொண்டிருந்தார். இவரோ தனது உடலிலேயே ஓட்ட வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இது படுமோசம், போதும், போதும்’ என்று அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிப்போனார்கள்.

சிவபெருமான் அதை உணர்ந்து. “ஐயோ! மனைவி களுடன் சேர்ந்து இருந்ததினால் தானே இவர்கள் ஞான துன்யங்களென்று மும்முர்த்திகளையும் புறக்கணித்துவிட்டார்கள்? பாவம், இந்தப் பிரமையில் அவர்களுக்கு நஷ்டம்! ‘அதி ஞானவேட்கையுள்ள இவர்களுக்கு உபதேசம் யார் கொடுக்கப் போகிறார்கள்?’ என்று நினைத்து ‘தவம் செய்யப் போகிறேன் நீ போ’ என்று பார்வதியை அனுப்பிவிட்டுக் கருணாமூர்த்தி யான சிவன், அந்த ஸனகன் முதலானவர்கள் திரும்பிச் சென்றுகொண்டிருந்த வழியில் மானஸரோவர் ஏரியின் வட திசையிலுள்ள ஆல மரத்தினடியில் தக்ஷிணமூர்த்தியாக ஒரு இளைஞன் உருவில் சின்முத்திரை தரித்துத் தென் திசை நோக்கி அமர்ந்து கொண்டார். அவரது மௌனமே அவ்வழியில் சென்ற ஸனகாதிகளை ஈர்த்து, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அளித்துவிட்டது. இந்தக் கதையை எங்கேயோ படித்திருக்கிறேன்” என்றார் பகவான்.

“கதை மிக ரஸமாக இருக்கிறதே! ஏன் இதைப் பகவான் முகவுரையில் எழுதவில்லை?” என்னமோ, அத்தனை விவரமும்

ஏனெழுத வேண்டுமென்று விட்டுவிட்டு சம்பந்தப்பட்ட அளவிற்குக் கதையைச் சுருக்கினேன், என்றார் பகவான்.

பிறகு விசாரித்ததில் இந்தக் கதை 'சிவரஹஸ்யம்' பத்தாவது காண்டம், இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் 'தக்ஷிண மூர்த்தி ப்ராதூர் பாவம்' (தோற்றம்) என்ற தலைப்பில் உள்ள தென்று தெரிய வந்தது. "ப்ராதூர் பாவம், என்றால் அவருடைய பிறப்பா?" என்றாரொருவர். "இல்லை. அவருக்கு பிறவி ஏது?" சிவனுடைய பஞ்சமூர்த்திகளில் அது ஒன்று. மௌன முத்திரையில் தென் திசை நோக்கி அமர்ந்திருக்கிற ரென்று பொருள். அவரை மூர்த்தியென்ற போதிலும் அவர் அமூர்த்தமான அருவத் தத்துவம்தான் என்பதே உள்ளர்த்தம். இந்தத் தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்தில், மூர்த்தியையா வர்ணித்திருக்கிறார்? எல்லாம் அமூர்த்தியைத்தான் இல்லையா? ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி — ஸ்ரீ என்றால் மாயாசக்தி, தக்ஷிண என்றால் வல்லமையென்று ஒரு பொருள். வலப்புற முள்ள இதயத்துள் என்றொரு பொருள். அமூர்த்தி என்றால் ரூபமில்லாதவர். இதற்கொரு பெரிய வியாக்யானமே இருக்கே!" என்றார் பகவான்.

"ஸனகாதிகள் ஐந்து வயதுக் குழந்தை போலிருப்பார்களென்று பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே. இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் 'வ்ருத்தா சிஷ்யா குருர்யுவா' (சீடர்கள் கிழவர்கள், குருவோ இளைஞர்) என்று சங்கரர் ஏன் சொன்னார்?" என்றார் அந்த பக்தர். "ஞானிகள் எப் பொழுதும் பாலகர்கள் போலிருப்பார்கள். அவர்கள் வாழ்விலே இளமையும் வயோதிகமும் கிடையாது. 'வ்ருத்தா சிஷ்யா' என்றால் ஸனகாதிகள் வயதுக் கணக்கின்படி விருத்தர்கள் என்று பொருள். ஞானோதயத்திற்குப் பிறகு என்றும் பாலகர்களே" என்றார் பகவான்.

ஸ்ரீ பகவான் "தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்திற்கு எழுதிய அவதாரிகை இதுதான்: "உலக சிருஷ்டி கர்த்தரான பிரம தேவரின் மானசீக புத்திரரான சனகர், சனந்தனர், சனத் சுஜாதர், சனத்குமார் என்னும் நால்வரும் சகசிருட்டியாதி

காரியங்கட்காகத் தாம் பிறப்பிக்கப் பட்டமையைப் பிதாவாற் கேட்டு அதில் விரக்தியுற்றவராய் உபசாந்தியையே நாடி, அதனைத் தெளிவிப்பாரைத் தேடிவரும் 'அதிதீவிர பக்குவர்' களின் பொருட்டுப் பரம காருணிகளான சாக்ஷாத் பரமேசுவரன் ஆலின் கீழ் தக்ஷிணாமூர்த்தமாக மௌனமாய்த் தன்னிலையிற் சின் முத்திரையோடிருக்கக் கண்டதும் காந்தங்கண்ட இரும்புபோற் கவரப்பட்டவரா யவ்வாறே யவரருகிற நம் முண்மைநிலையி லமர்ந்தனர். அம்மோனமாந் தன்னிலையுண்மையை யுணருஞ் சக்தியில்லா வுத்தம வதிகாரிகட்குத் தடையாய்க் காணப்படு மூலகமாய், காண்பானாய், காட்டு மொளியாய் விரிந்தொடுங்குஞ் சக்தி தன்மையைன்றி யின்மையின் 'எல்லாந் தன்மய' மென்னுஞ் சர்வாத்ம தத்துவத்தைத் தொகுத்து இத் தோத்திரத்தால் ஆசாரிய சங்கரர் அறிவிக்கலாயினர்."

90. ஞானிகளுடைய மனம் பிரம்மமே.

8-2-47

இன்று காலை ஏழரை மணிக்கு ஆச்ரமம் சென்றேன். ஹாலில் ஒரே அமைதி. ஊதுவத்திகளின் புகை ஜன்னலிலிருந்து புறப்பட்டுப்பரவி பகவானிங்குதான் இருக்கிறாரென்று வருவோர்க்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் உள்ளே சென்று அமர்ந்தேன். அதுவரை தலையணைமீது சாய்ந்து கொண்டிருந்த பகவான் எழுந்து பத்மாஸனத்தில் அமர்ந்தார். கணப்பொழுதில் அவரது கண்கள் அசலமாய் நின்றன. அவற்றின் அற்புதமான ஒளியால் ஹால் முழுவதும் பிரகாசித்தது. கண்களை இமைக்காமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு மெய்மறந்து உட்கார்ந்திருந்தேன்.

அங்கு வந்திருந்தவர்களில் ஒருவர் திடுமென "ஸ்வாமி! ஞானிகளுக்கு மனமிருக்கிறதா இல்லையா?" என்று கேட்டார். பகவான் கருணையுடன் அவரைப் பார்த்துக் கூறினார். "மனமில்லாமல் பிரம்மத்தை அறிவது என்பது

முடியாது. எதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் மனம் இருந்துதானாக வேண்டும். மனம் எப்போதும் உபாதியைப் பற்றியே இருக்குமே தவிர, உபாதியின்றி மனமில்லை. உபாதியின் ஆதாரத்தின் மேல்தான் நம்மால் ஒருவரை ஞானி என்று குறிப்பிடமுடிகிறது? உபாதி இல்லா விட்டால் இவர் ஞானியென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? ஆகையினால் மனமில்லாமல் உபாதி எப்படி இயங்கும்? இயங்காது. ஆகவே ஞானிகளுடைய மனமே பிரம்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

“ஞானி ஸதா பிரம்மத்தையே காண்கிறார். மனமின்றேல் காண்பது என்பது கிடையாது, இல்லையா? ஆகவேதான் ஞானிகளின் மனம் பிரம்மாகாரமானதுமென்று சொல்கிறார்கள். சொல்லப் போனால் அவர்களுடைய மனமே பிரம்மம். அஞ்ஞானி பிரம்மத்திலேயேதான் இருந்தாலும் அதை அறியாதபடியால், அவனுக்குப் புறவிருத்திகளே புலப்படுகின்றன. ஞானிக்கோவெனில் தன் சரீரம் வெளி விருத்திகளில் ஈடுபட்டிருப்பினும் அனைத்திலும் எப்பொழுதும் பிரம்மமே தெரிகிறது. அந்தப் பிரம்மம் அனைத்திலும் நிறைந்திருக்கிறது. அதிலேயே ஒன்றிவிட்ட மனத்தைப் பிரம்மாகார மனது என்று சொல்வது ஸமுத்ராகார நதியென்று சொல்வது போலத்தான். நதிகள் ஸமுத்திரத்தில் கலந்த பிறகு ஒரே ஜலமயம் தானே? அதில் கங்கை, கௌதமீ அது எத்தனை நீளம், இது எத்தனை அகலம் என்று பாகுபடுத்த முடியுமா? அதுபோல்தான் இதுவும்.”

“ஸத்வம்தான் பிரம்மம். ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் ஆபாஸம் (பிரதிபலிப்பு) என்கிறார்களே அப்படியா?” என்றார் ஒருவர்.

“ஆமாம், எது உள்ளதோ அதுவே, ‘ஸத்’ ‘ஸத்’தான் ஸத்வம். அது தான் இயல்பானது. வெகு துக்ஷ்மமான மனத்துடைய இயக்கமே ரஜோ, தமோ குணங்களின் சேர்க்கையினால் இத்தனை விதமான தோற்றங்களுடன் உலகைச் சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறது. ரஜோ தமோ குணங்களின் சேர்க்கையினால்தான் ஆபாஸமான (பிரதிபலிப்பு

ஒளியான) உலகைக் கண்டு — பிரம்மத்தைக் காணாமல் — இதுவே உண்மையென்று மனம் பிராந்தியடைகிறது. இந்தச் சேர்க்கையைத் தள்ளிவிட்டால் ஸத்வம் தானாகத் தூய்மையாகப் பிரகாசிக்கிறது. அதையே சுத்த ஸத்வம் என்கிறார்கள். வெகு நுட்பமான மனதினால் விசாரித்து தள்ளினாலன்றி இந்தச் சேர்க்கை போகாது வாஸனைகளடங்கி மனம் மிகவும் துஷ்மமாக வேண்டும். துஷ்மத்திலும் துஷ்மம். 'அணோரணீ யான்' (அணுவிற்கும் அணுவாக) என்கிறார்களே, மனம் அணுவிலும் சிறியதாக வேண்டும். அணுவிற்கும் அணுவாக மனது ஒடுங்கினால் 'மஹதோ மஹீயா' என்க - மஹத்தானதற் கெல்லாம் மஹத்தானதாகவே எழுகிறது. அந்தப் பேரனு பவத்தைப் பார்ப்பதென்றோ, அடைவதென்றோ எப்படிச் சொன்னாலும் சரி. நாம் தூங்கும் போது மனம் அதனுடைய எல்லாச் செயல்பாடுகளுடன் இதயத்தில் அடங்குகிறது. அப்போது என்ன காணப்படுகிறது? ஒன்றுமில்லை ஏன்? மனம் அடங்கியதால். விழிப்பு வந்ததும், மனது இருக்கிறது. விழித்தெழுவது மனம், ஸத், பிரம்மம், எல்லாம். அப்படியெழுந்த மனம் குணங்களோடு சேர்ந்ததுமே எல்லாம் தோன்றுகிறது. இந்தத் குண விகாரங்களைத் தள்ளி விட்டால் ★ 'அஹம் அஹம்' என்று தானாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டு ஸ்வயம் ஜ்யோதியான பிரம்மமே எங்கும் காணப்படும். அப்பொழுது எல்லாம் தன் மயமாகத் தோன்றும்.

வேதாந்தத்தின் பாஷையைப் பாருங்கள். 'பிரம்ம வித்' (பிரம்மத்தை அறிபவன்) பிரம்ம வித்வர்யன் பிரம்மத்தை அறிபவர்களில் சிறந்தவன் பிரம்ம வித்வரிஷ்டன் (அப்படிப் பட்டவர்களெல்லோரிலும்) மிகச் சிறந்தவன் என்று சொல்லிக் கொண்டுபோய் 'பிரம்மவபவதி (பிரம்மாகவே ஆகிறான்) என்கிறார்கள் கடைசியில். ஆகையால் ஞானிகள்

★ 'ஸத்'தின் தன்மையான சுத்தஸத்வம் முக்குணங்களுக்கும் மனத் திற்கும் மேம்பட்டது ஆனால் முக்குணங்களில் ஒன்றாகவே உள்ள ஸத்வம் மிக உயர்ந்த குணமாயினும் அதுவும் மனத்தைச் சார்ந்தது என்பதால் தள்ளப்பட வேண்டியதேயாகும்.

மனதே பிரம்மம் என்றார் பகவான். எல்லோரிடமும் சமமாகப் பழகுவார்கள் என்கிறார்களே” என்றாரொருவர். ஆமாம் ‘மைத்ரீ’ கருணாமுதிதோருபேஷானாம் (தோழமை, காருண்யம், மகிழ்வு, பாராமுகம்) என்றபடி அவர்களுக்கு உத்தம ஜனங்களிடம் பிரியம். தீனர்களிடம் கருணை. நல்ல காரியங்களில் ஸந்தோஷம் துஷ்டர்களிடம் பராங்கமுகம் ஆகியவை தன்னியல்பாக இருக்கும்” என்றார் பகவான்.

91. மாயை

9-2-47

இன்று மத்யானம் மூன்று மணிக்கு நேற்று கேள்வி கேட்டவரே மாயையைப் பற்றிக் கேட்டார். “ஸ்வாமி, மனத்துக்கு உண்மை போன்று தோன்றும். குண விவகாரங்களெல்லாம் மாயை தானே? அவற்றை விட்டுவிட்டால் மாயை இல்லாது போய்விடுமா?”

பகவான் ‘நான் வேறு ஈச்வரன் வேறு என்னும் பாவம் இருக்கும் வரை மாயை மாயையாகவே இருந்து கொண்டிருக்கும். அந்த மாயையை நீக்கிவிட்டு தனக்குத்தானே ஈச்வரன் என்று தெரிந்து கொள்ளும் போது அந்த மாயையும் தனக்கு வேறுபட்டதில்லை என்ற அறிவு ஏற்படும். மாயை இல்லாமல் ஈச்வரன் இருப்பார். ஆனால் ஈச்வரன் இல்லாமல் மாயை இருக்கமுடியாது,’ என்றார் பகவான்.

அப்பொழுது (ஜீவர்களைப் போல் மாயையால் பாதிக்கப் படாமல் ஈச்வரனே மாயையைக் கைக்கொள்ளுங்கால்) மாயையைச் சுத்த மாயை என்று பெயரிட்டுச் சொல்வார்கள் இல்லையா” என்றார் கேள்விகேட்டவர்.

“ஆமாம் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டி வருகிறது. நானொருவன் இருந்தால்தானே ஈச்வரனைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு? மாயை இல்லை என்றால் தானில்லை. தன்னைத் தானே தெரிந்து கொண்டால் மாயைத் தோஷங்கள் தன்னை அணுகா. சுத்த

மாயை என்றோ வேறெந்தப் பெயரில் வேண்டுமானாலும் குறிப்பிடுங்கள். உள்ள விஷயம் இதுதான்”, என்றார் பகவான்.

இன்னொருவர் “ஜீவன் மாயா தோஷங்களுக்குட்பட்டவனால்தான், கிஞ்சித்தும் (சிறுமை-சிற்றறிவு, குறைநோக்கு) போன்ற குணங்களால் பாதிக்கப் படுகிறானென்றும் ஈசுவரன் ஸர்வஞ்ஞத்வம் (அனைத்தையும் அறியும் ஆற்றல்) போன்ற குணங்களுடையவனென்றும், அந்த கிஞ்சித்வம் போன்ற குணங்களைப் போக்கிவிட்டால், ஜீவேசுவர ஐக்யம் ஏற்படுமென்றும் கூறுகிறார்களே, அந்த ஈசுவரனுடைய ஸர்வஞ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் மட்டும் போக வேண்டாமா? அவை மட்டும் மாயையில்லையா என்ன?” என்று வினவினார். “அதுவா உங்கள் ஸந்தேஹம்? முதலில் இந்தக் கிஞ்சித்வம் முதலிய குணங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு ஈசுவரனுடைய ஸர்வஞ்ஞத்வத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம். உங்கள் ஜீவத்வத்தைப் போக்கிக் கொண்டால் அதுவே போதும். ஈசுவரன் தன் விஷயம் தானே பாத்துக் கொள்கிறார். நமக்கு இருக்கும் சக்தி ஸாமர்த்த்யம் அவருக்கு இல்லையா என்ன? அவருக்கு ஸர்வஞ்ஞ குணங்கள் இருந்தாலென்ன, இல்லாது போனாலென்ன? நமக்கென்ன விசாரம்? நம் விஷயத்தை நாம் பார்த்துக் கொண்டால் அதுவே ரொம்பப் பெரிது” என்றார் பகவான்.

“நம்முடைய இந்த குணங்கள் போவதற்குத் தகுந்த சாதனையை போதிக்கும் குருவை முதலில் தேடவேண்டுமல்லவா?” என்றாரவர்.

“இந்தக் குணங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று தீவிரம் இருந்தால் குரு கிடைக்க மாட்டாரா என்ன? முதலில் வேண்டியது தீவிர நாட்டம். அது இருந்தால் குருவே தானாக நம்மைத் தேடி வருவார். அல்லது தன்னிடம் நம்மை எப்படியாவது வரவழைத்துக் கொள்வார். அந்த குரு எப்போதும் நம்மைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஈசுவரனே நமக்குக் குருவைக் காண்பிப்பார். குழந்தையின் கேட்கத்தைப் பற்றி தந்தையைக் காட்டிலும் யார் கூடுதலாக

அக்கறை கொள்வார்?. அவர் எப்பொழுதும் நம்மைச் சுற்றிலுமிருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கிறார். பசுபி தன் முட்டைகளைத் தனது இறக்கைகளுக் கடியில் அடைகாப்பது போல் நம்மை எப்போதும் காக்கிறார். ஆனால் அவர் மீது நமக்கு இதய பூர்வமான நம்பிக்கை வேண்டும்,” என்றார் பகவான்.

பயந்த ஸ்வபாவமுள்ள சங்கரம்மா என்கிற ஒரு பக்தை இதையெல்லாம் கேட்டு, “ஸ்வாமி, ஸாதனைக்குக் குரு உபதேசம் வேண்டியிருக்கிறதல்லவா?” என்று தருணம் பார்த்து மென்குரலில் கேட்டாள். “ஓஹோ, அதுவா? உபதேசம் ஸதா நடந்துகொண்டுதானிருக்கிறது! தேவைப்படுபவர்கள் கிரஹித்துக் கொள்ளலாமே” என்றார் பகவான். “இப்படி கிரஹித்துக்கொள்ள பகவான் அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றாள் அவள். “உள்ள அனுக்ரஹம் எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது”, என்றார் பகவான்.

92. மரியாதை

10-2-47

இன்று பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு பாண்டிச்சேரியிலிருந்து மூன்று பிரெஞ்சுப் பெண்மணிகள் காரில் வந்தார்கள். அதில் ஒருத்தி கவர்னருடைய மனைவி. இன்னொருத்தி காரியதரிசியின் மனைவி, மூன்றாமவரும் அவர்களைச் சேர்ந்தவள்தான். உணவு உட்கொண்ட பின் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு இரண்டரை மணிக்கு ஹாலுக்கு வந்தார்கள். அவர்களில் இருவர் கீழே உட்கார முடியாமல் பகவான் ஸோஃபாவின் எதிரிலிருக்கும் ஜன்னலில் உட்கார்ந்தார்கள். ஒருத்தி மட்டும் எப்படியோ தரையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். மூன்று மணிவரை இருந்து மூவரும் எழுந்து பகவான் அனுமதியைப் பெற்றுத் திரும்பிச் சென்றார்கள், அவர்கள் போனபிறகு, முன்பு ஒரு முறை அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு யுவதி, கால்களை நீட்டுவதும், அருகில் இருந்தவர்கள் ஆகேஷிபித்ததும் அவர்களைப் பகவான் ஓளவையார்,

நாமதேவர் கதைகளைச் சொல்லித் திருத்தியதும் நினைவு வந்தன. (இது பற்றி முன்னமே எழுதியிருக்கிறேன்) இப் பொழுது இன்னும் இரண்டு ஸம்பவங்களும் நினைவுக்கு வருகின்றன, எழுதுகிறேன்.

“சுமார் பத்து மாதங்களுக்கு முன் மோரீஸ் ஃபிரீட்மன் என்னும் ஐரோப்பியருடன் ஒரு வயதான ஸ்திரீ இங்கு வந்து இருபது நாட்கள் தங்கினாள். ஐரோப்பிய ஸ்திரியான அவளுக்கு தரையில் அமரும் வழக்கமில்லாததினாலும், அதோடு வயோதிகமானதாலும் உட்கார முடியாமலும், உட்கார்ந்தால் எழுந்துகொள்ள முடியாமலும், அவஸ்தைப் பட்டாள். அதனால் ஃபிரீட்மன் கை கொடுத்து அந்த அம்மாவை நிற்க உதவுவார். ஒருநாள் காலை எட்டு மணிக்கு நான் போயிருந்த சமயத்தில் இவ்விருவரும் பெண்கள் உட்காரும் பகுதியில் முன் வரிசையில் சேர்ந்து உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். மற்றப் பெண்கள் உட்காரத் தயங்கினார்கள். எனவே நான் சிறிது நகரும் படியாக ஃபிரீட்மனுக்குச் சைகை செய்தேன். உடனே நகர்ந்தார். பகவான் அதை விரும்பாதவர் போல் என்னைப் பார்த்தார். ஏனென்று எனக்குப் புரியவில்லை. யாரிடமோ பேசிக் கொண்டே பகவான் ஸோஃபாவுக்கு அருகிலேயே நின்றேன். ஃபிரீட்மன் அந்த வயதான அம்மாளுக்குக் கை கொடுத்து எழுப்பினார். அந்த அம்மாளின் கண்களில் நீர் முட்டியது. வாயால் கேட்க இயலாமல் கண்களாலேயே பகவானை அனுமதி கேட்டார். பகவான் கருணை பொழியும் கண்களுடன் அனுமதிப்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையாட்டினார்.

அவர்கள் போனவுடனேயே பகவான் என் பக்கம் பார்த்து, “பாவம் அவர்கள் ஊருக்குப் போகிறார்கள்” என்றார். எனக்கு நான் குற்றம் செய்துவிட்டதாகத் தோன்றவே “ஐயோ, அது எனக்குத் தெரியாதே” என்றேன்.

தவற்றை தெரிந்து கொண்டு மனம் வருந்துகிறேன் என்று பகவான் புரிந்து கொண்டு, “அதில்லை, பழக்கமில்லாததினால் அவர்கள் எல்லோரும் கீழே உட்காரக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதனால் தான் எத்தனையோ பேர்களுக்கு இங்கு வரவேண்டுமென்றிருந்தாலும், வரமுடியாமலிருக்கிறார்கள்.

பாவம், என்ன பண்ணுவார்கள்” என்று சமாதானமாகச் சொன்னார்.

சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு நாள் காலையில் பரம ஏழையான கிழவியொருத்தி தன் பந்துக்களுடன் இங்கே வந்தாள். எல்லோரும் வணங்கிவிட்டு உட்கார்ந்திருந்தபொழுது இவள் மட்டும் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தாள். “உட்காரம்மா” என்றார் கிருஷ்ணஸ்வாமி. அவள் உட்காரவில்லை. கூட வந்தவர்களும் அழைத்தார்கள். அவள் நகரவில்லை. நானும் சொன்னேன் அசையவில்லை. “இத்தனை பேர் சொல்லும் போது கேட்கக் கூடாதா?” என்று ஒருவர் கடிந்தார். நான் முகத்தில் கேள்விக் குறியுடன் கிழவியின் பந்துக்கள் பக்கம் பார்த்தேன் அவர்களிலொருவர், “அம்மா, அவளுக்குக் கண் சரியாகத் தெரியாது. ஸ்வாமியை அருகில் சென்று பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது” என்றார். நான் எழுந்து அந்தக் கிழவியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பகவானின் ஃஸோபா அருகில் அழைத்துப் போனேன். கண்களை இடுக்கி வைத்துக்கொண்டு, பகவானை உற்றுப் பார்த்து, “ஸ்வாமி, எனக்குக் கண் சரியாகத் தெரியவில்லை. மனதிலேயே உங்களைப் பார்ப்பதற்கு அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்” என்றாள். பகவான் அனுக்ரஹம் நிறைந்த கண்களுடன் அவளைப் பார்த்து “சரி, சரி” என்றார்.

அவர்கள் வெளியில் போனவுடன் பகவான் எங்களைப் பார்த்து “பாவம் அவளுக்குக் கண் சரியாகத் தெரியாது. கிட்டே வந்து பார்க்கலாமென்றால் யாராவது ஏதேனும் சொல்லுவார்கள் என்று பயம். என்ன பண்ணுவாள்? அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தாள். கண்களில்லாதவர் களுக்கு மனமே கண். அவர்களுடையது ஒரே பார்வை. இத்தனை பார்வைகள் கிடையாது. அந்த மனது ஒருமுகமாக வேண்டும். ஆகிவிட்டால், நம்மைவிட அவர்களே தேவலை” என்றார். எவ்வளவு நயமாகக் கண்டித்தார் பார்த்தாயா?

93. குரு ஸன்னிதியில் ஸாதனை

12-2-47

இன்று பிற்பகல் மூன்று மணி சுமாருக்கு நான் ஹாலுக்குச் சென்றேன் பகவான் ஸாவகாசமாக உட்கார்ந்திருந்தார். சில பக்தர்கள் கேள்விகள் கேட்பதும் பகவான் பதிலளிப்பதுமாக இருந்தது. ஒருவர் “ஸ்வாமி பகவான் ஸன்னதியில் ஜபதபம் செய்பவர்களுக்கு நல்ல பலன் கிடைப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். நல்லது. ஆனால் தவறான ஆச்சாரங்களுள்ளவர்களின் கதியென்ன?” என்று கேட்டார். “ஸத்காரியங்களுக்கு நல்ல பலனிருக்கும் போது துஷ்காரியங்களுக்குக் கெட்ட பலன் எப்படி இல்லாமல் போகும்? காசியில் பசு தானம் செய்தால் எவ்வளவு புண்ணியமோ அவ்வளவு பாபம் கோஹத்தி (பசுவதம்) செய்பவர்களுக்கு உண்டென்று சொல்கிறார்கள். களில்லையா? புனிதத் தலங்களில் கடுகளவு புண்ணியம் பண்ணினாலும் மலையளவு ஆகும் போது பாபம் மாத்திரம் ஏன் அதிகமாகாது? நான் பண்ணுகிறேன் என்கிற கர்த்தா பாவமிருக்கும் வரையில் அததற்கான பலனை அனுபவிக்க வேண்டியதுதான்” என்றார் பகவான்.

“தீய பழக்கங்களை விட்டுவிடலாமென்று எவ்வளவு முயன்றாலும் வாஸனைகள் வலுவாக இருக்கின்றனவே, என்ன செய்வது?” என்று பக்தர் திரும்பவும் கேட்டார். “அதற்காகத் தான் அவற்றைப் போக்கடிக்கப் புருஷப்ரயத்தினம் (மனித முயற்சி) பண்ண வேண்டும். ஸத்ஸங்கம், நல்லோர் சஹவாஸம், ஸத்காரியம் இவைகளைப் பழக்கம் பண்ணிக் கொண்டு வாஸனைகளை நீக்க வேண்டும். இப்படியே செய்யச் செய்ய உரிய காலத்தில் தெய்வானுகூரஹம் ஏற்பட்டு வாஸனைகள் அடங்கி நாம் பண்ணும் முயற்சி பலனளிக்கும். அதைத்தான் புருஷாகாரம் என்கிறார்கள். ஸாதனை பண்ணாமல் ஈச்வரன் அனுகூரஹம் பண்ணவேண்டுமென்றால் அது எப்படிச் சரியாகும்?” என்றார் பகவான்.

இன்னொருவர் “உலகமெல்லாம் ஈசனின் சித்விலாஸம், எல்லாம் பிரம்மமயம் என்கிறார்களே? பின்னே நாம் தூர்

குணங்களையும், கெட்ட பழக்கங்களையும் போக்கடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வது எதற்காக?” என்று கேட்டார். “எதற்காகவோ?, சொல்கிறேன் கேள். சரீரம் இருக்கிறது. அதற்குள் எங்கோ ஒரு புண் இருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள். அது சரீரத்தில் ஒரு சின்னப் பாகம் தானே என்று சும்மாயிருந்தால் பிறகு பெரிய உபாதை ஏற்படுகிறது. சாதாரணமாக மருந்துபோட்டுக் குணமாகாவிட்டால் டாக்டர் வந்து கத்தியால் அதை வெட்டிக் கெட்ட ரத்தத்தை வெளியேற்றுகிறார். நல்ல ரத்தம் கெடாமல் இருக்கக் கட்டுப் போடுகிறார் இல்லையா? அதுபோலவே இதுவும். புண்ணை அறுக்காமல் விட்டுவிட்டால் உள்ளே புரையோடி எல்லாம் சீரழிந்துவிடும். அறுத்தபிறகு கட்டுப் போடாவிட்டால் சீழ் பிடித்துவிடும். மனிதர்கள் நடவடிக்கைகளிலும் அப்படியே. கெட்ட குணங்கள், கெட்ட பழக்கங்கள் எல்லாம் புண்கள் போன்றவை. அறுத்தெறியாமல் விட்டுவிட்டால் அதோகதி தான். எந்த வியாதியானாலும் அதற்குத் தகுந்த சிகிதையை பண்ண வேண்டும்” என்றார் பகவான்.

“அவற்றைக் களைந்தெறிவதற்காக நாம் ஸாதனை செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்கள். மனம் ஜடமானதினால், அதனால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. சைதன்யமோ (ஆத்மா) அசலம், தானாக ஒன்றும் செய்யாது. பின்னே ஸாதனை செய்வது எப்படி?” என்றாரவர்.

“ஓஹோ, உன்னால் இப்பொழுது எப்படிப் பேச முடிகிறது?” என்று கேட்டார் பகவான்.

“அதுதெரியாமல் தான் தங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் ஸ்வாமி” என்றார் அவர்.

“நல்லது. கேளுங்கள். அசலமான சைதன்யத்தின் ஸாந்நித்ய (அருகாமை) பலத்தினால், ஜடமான மனம் எல்லா வற்றையும் நிர்வஹிக்கிறது”. ஆனால் அந்த சைதன்யத்தினுடைய உதவிஇல்லாமல் ஜடமான தான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இவ்விரண்டிற்குமிடையே இருப்பது அவிநாபாவஸம்பந்தம் (ஒன்றைச் சாராமல் மற்றது இருக்க முடியாத

தொடர்பு). அதனால்தான் பெரியோர்கள் பல விதமாக ஆராய்ந்து மனம் என்பது சித்-ஜடாத்மகம் (சித், ஜடம் இரண்டின் சேர்க்கை) என்றார்கள் இந்தச் சேர்க்கைதான் செயல்படுவது என்று சொல்ல வேண்டும்” என்றார் பகவான். இந்தச் சித்-ஜட- கிரந்தியைப் பற்றி பகவான் “உள்ளது நாற்பதில்” எவ்வளவு நன்றாக எழுதியிருக்கிறார் பார்!

செய்யுள் 24:

“சடவுடனா னென்னாது சச்சித் துதியா
துடலளவா நானொன் றுதிக்கு - மிடையிலிது
சிச்சடக்கி ரந்தி பந்தஞ் சீவ நுட்ப மெய்யகநதை,
யிச்சமு சாரமன மெண்”

★ ★ ★

94. ஹ்ருதயமும் ஸஹஸ்ராகமும்

13-2-47

பகவான் அவ்வப்பொழுது எழுதிய சில தமிழ்ச் செய்யுட்கள் அங்குமிங்குமாக வெவ்வேறு நோட்டுப் புத்தகங்களில் இருப்பதைப் பார்த்து எல்லாவற்றையும் ஒரே புத்தகத்தில் எழுதி வைத்தால் நன்றாயிருக்குமென வெகு நாட்களாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தோமே தவிர செய்யவில்லை. நாலேந்து நாட்களுக்கு முன் சர்வாதிகாரி நிரஞ்சனனந்த ஸ்வாமியிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு, ஒரு நோட்டும் வாங்கி வந்து, தமிழ் சரியாக வராவிட்டாலும். ஆவலுடன் நகலெடுக்க உட்கார்ந்தேன்.

பகவான் எழுதிய செய்யுட்கள் எந்தெந்த நோட்டுகளில் இருக்குமென்று அவரைக் கேட்டதற்கு, “ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று நம்பர் போட்டிருக்கும் பெரிய நோட் புக்குகளில் இருக்க வேண்டும், பாருங்கள்” என்று சொல்லி மேலும் “யாராவது செய்யுள் கேட்டால் சின்னக் காகிதத் துண்டுகளில் எழுதிக் கொடுப்பேன். வாங்கிக் கொண்டு போவார்கள். சில சமயம் அவற்றில் சிலதை இந்த நோட்டில் எழுதினால் எழுதுவார்கள் எழுதாவிட்டால் இல்லை. எல்லாவற்றையும் எழுதி

வைத்திருந்தால் இப்போது எவ்வளவோ ஆகியிருக்கும். மலைமீதிருந்த போதே, நிறைய எழுதினேன். சிலவற்றைப் பெருக்கிக் குப்பையில் கூட எறிந்துவிட்டார்கள். பத்திரமாக வைக்க வேண்டுமென்கிற சிரத்தை யாருக்கிருந்தது? உங்களுக்கு வேண்டுமென்றால் நோட்டுகளில் தேடிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் பகவான்.

இப்படித் தெய்வமொழி நஷ்டமானதிற்கு மனதில் வேதனைப் பட்டுக்கொண்டு முதல் நம்பர் புத்தகத்தில் பார்த்ததில் அதில் “பகவானின் பாடல்கள்” தலைப்பிட்ட பத்துச் செய்யுட்கள் காணப்பட்டன “இவை என்ன?” என்று கேட்டதற்கு பகவான் இவ்வாறு பதிலாளித்தார்:

“நான் விருபாக்ஷ குகையிலிருந்த போது நாயனா (காவ்ய கண்ட கணபதி முனி) ஒருமுறை அருணாசலம் என்னும் பையனுடன் அங்கு வந்தார். அவன் ஸ்கூல் ஃபைனல் வரை தான் படித்திருந்தான். நாயனாவும் நானும் பேசிக்கொண்டிருந்த போது, அவன் சிறிது தூரத்தில் ஒரு புதர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். எங்கள் பேச்செல்லாவற்றையும் எப்படியோ கேட்டு, சாராம்சத்தை ஆங்கிலத்தில் ஒன்பது அடிகளாக எழுதினான். அது நன்றாக இருந்ததால் நான், அதைத் தமிழில் அகவலாக மொழிபெயர்த்து எழுதினேன். அதன் தாற்பரியம் இதுதான்:

‘பகவானின் முகமாகிற சூரிய மண்டலத்திலிருந்து வாக்குருபமாக கிரணங்கள் புறப்பட்டு நாயனா முகமென்கிற சந்திரனுக்குக் காந்தியும் சக்தியும் கொடுத்து புவியில் எங்கள் முகங்களுக்கு ஒளியருளுகிறது!’

‘இதற்கு இன்னொரு அர்த்தம் கூடச் சொல்லலாம். நாயனா எப்போதும் ஸஹஸ்ராரம்தான் எல்லாவற்றின் மூலமென்றும், அதுதான் கேந்திர ஸ்தானமென்றும் சொல்வார். அந்த ஸஹஸ்ராரத்திற்கும் ஆதாரம் ஹ்ருதயம் தானே? ஹ்ருதயம்தான் ஸஹஸ்ராரத்திற்கு ஒளி அளிக்கிறது. ஹ்ருதயத்திலிருந்து வெளியே வந்த சக்தி

ஸஹஸ்ராரத்தில் பரவுவதால் ஹ்ருதயமே எல்லாவற்றிற்கும் மூலமென்று நான் சொல்லுவேன். இந்தப் பாவமும் கலந்து வருகிறுற்போல் ஹ்ருதயம் துரிய மண்டலமென்றும், ஸஹஸ்ராரம் சந்திர மண்டலமென்றும் இந்தச் செய்யுளில் இரு பொருட்கள் கொண்ட சிலேடை தொனிக்கிறது”

95. தெலுங்கு வெண்பா

15-2-47

புதிதாகத் தமிழில் வந்துள்ள ‘திருச்சுழி’ தல புராணத்திற்கு ‘தியாகி’ என்னும் பத்திரிகையில் போன மாதம் விமரிசனம் எழுதி, ‘திருச்சுழி வெண்பா அந்தாதி’ என்னும் புத்தகத் திலிருந்து மூன்று பாடல்களை ஒப்புவமை காட்டி பொருள் விளக்கியிருந்தார்கள். ஸர்வாதிகாரி ஊக்கமளித்தபடியால் அந்த விமர்சனத்தைப் படிக்க ஆர்வம் கொண்டு பத்து நாட்களுக்கு முன்பு அந்தப் பத்திரிக்கையைப் பகவானிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டேன்.

அந்த வெண்பா ஒரு சிலேடைக் கவிதை. பூமிநாதர் (திருச்சுழி கோவிலில் ஈசுவரன் பெயர் பூமிநாதர். அம்மன் பெயர் ஸஹாயவல்லி) மேல் ஸ்தோத்திரம் பாடிக்கேட்டால் காதுக்கு இனிமையானது. அந்த வெண்பாவையே பார்த்துக் கொண்டு நான் ஹாலில் உட்கார்ந்திருந்த போது அது எனக்கு புரிய வில்லையென்று பகவான் ஊகித்து மூன்று பாடல்களுக்கும் சுருக்கமாக அர்த்தம் சொன்னார். இது “ஸ்காந்தபுராணத்தில், ‘திரிசுலபுர மஹாத்மியம்” என்ற பெயரில் காணப்படுகிறது. அவற்றில் ஒன்றின் தாத்பர்யத்தைப் பகவான் கூறியவாறு இதோ தருகிறேன்:

“ஓ பூமிநாதா, நீ திரிபுரஸம்ஹாரம் பண்ணின போது எவருடைய ஸஹாயமுமில்லாமல் உன் அட்டஹாஸத் தினாலேயே வெற்றியடைந்தாய். அதனால் தேவதைகள் உன்னை அஸஹாய துரனென்று துதித்தார்கள். ஆனால் நீ அர்த்தநாரீசுவரன் அல்லவா? எனவே உன்னில் பாதியான ஸஹாயவல்லி

யினுடைய ஸஹாயம் இல்லாமல் உன்னால் என்ன பண்ண முடியும்? இடது பாகமான அம்பாளின் ஸஹாயமில்லாமல் அம்பை விட முடியுமா? என்று ஒரு அர்த்தம். “நீ அசல ஸ்வரூபி அல்லவா? சக்தி ஸஹாயமில்லாமல் உன்னால் எந்த வேலை செய்ய முடியும்? அதனால் நீ அஸஹாய தூரனென்பது பொய். எங்கள் ஸஹாயவல்லி ஸஹாயமில்லாமல் உன்னால் ஒன்றும் பண்ண முடியாது” என்பது இன்னொரு சிலேடை அர்த்தம். இன்னும் அவற்றில் பலவிதமான விசேஷமான அர்த்தங்கள் இருக்கு” என்று சொல்லிப் பக்திப் பரவசமானார் பகவான்.

“அன்றைக்கு மறுநாளே ‘வெண்பா அந்தாதி’ நூல் அந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியரிடமிருந்து வந்ததாம்” அன்று பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு நான் ஆச்ரமம் போனபொழுது புத்தகம் வந்ததைச் சொன்னார் பகவான்.

புத்தகத்தை நான் வாங்கிப் பார்த்தபோது பகவான் சிரித்தவாறே “நாயனா ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வெண்பா எழுத வேண்டுமென்று ஆரம்பித்தார். ப்ராஸம் சரியாக வரவில்லை. ஆர்யாவிருத்தத்தைவிட இது கஷ்டம் என்று சொல்லி விட்டு விட்டார். இது ‘சுக்ல சந்தஸ்’ என்று அவரே சொன்னார். (சுக்ல - வெண்பா, சந்தஸ் - பா) லக்ஷ்மண சர்மா ‘உள்ளது நாற்பதை’ முன்பு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வெண்பாவாகவே எழுதினார். அதிலும் ப்ராஸம், கணங்கள் (அடிகளின் லக்ஷணம்) சரியாக இல்லை. மங்கள சுலோகத்தை மாத்திரம் நான் திருத்தினேன். நரஸிங்கராவ் அதைத் தெலுங்கில் எழுதினார். அதுவும் சரியாக இல்லை” என்றார் பகவான்.

“தெலுங்கில் இந்த வெண்பா சந்தம் இல்லாததால் சரியாக அமையவில்லை போலிருக்கிறது” என்றேன்.

“ஆமாம், தெலுங்கில் இந்தச் சந்தம் இல்லைதான். இது சிறிது கஷ்டமும் தான். நான் (தெலுங்கு வெண்பாக்களாக) எழுதியிருக்கலாம். என்னமோ, எதற்கு என்று சுமமா இருந்து விட்டேன்” என்றார் பகவான்.

நான் மிக வேதனையுடன் “தெலுங்கில் எழுதுவதையே பகவான் விட்டுவிட்டார்களே” என்றேன்.

“நான் கணங்களைச் சொன்னால் நீங்களே எழுதலாமே! நானெதற்கு எழுத வேண்டும்?” என்றார் பகவான்.

“எனக்கு ஸாதாரணமான சந்தஸை தெரியாதே? இது எப்படித் தெரியப் போகிறது? நாயனாவுக்கே சரியாக அமையவில்லையென்றால் மற்றவர்களுக்கு எப்படி அமையும்? அதனால் பகவானே எழுத வேண்டும்” என்றேன். சூத்திரங்கள் போல் (ரத்னச் சுருக்கமாக) இருக்கும் பகவானின் படைப்பு கள் ஆனந்தத்தை அளிப்பவையல்லவா? அதனால்தான் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டேன். பகவானோ முழு மோனம் பூண்டு அமர்ந்திருந்தார். பிராப்த மில்லை போலிருக்கிறது என்ற நிராசையுடன் வெண்பா நூலை எடுத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினேன்.

அடுத்த மூன்று நாட்கள் நான் ஆச்ரமத்திற்குப் போக முடியவில்லை. நான்காம் நாள் போன போது, பகவான் சில துண்டுத் துண்டு காகிதத் துண்டுகளை என்னிடம் கொடுத்து, முந்தாநாள் நாம் தெலுங்கு வெண்பாவைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோமல்லவா? மறு நாளே இந்த மூன்றையும் தெலுங்கில் எழுதித் தமிழிலும் மொழிபெயர்த்தேன். பாருங்கள். சங்கராபரண ராகத்தில், இப்படிச் சணங்களை அனுசரித்து நிறுத்தி நிறுத்திப் படிக்க வேண்டும்” என்று பாடம் சொல்வது போல் சொன்னார்.

இதுபோலவே இன்னும் எழுதியருள வேண்டு மென்று வேண்டிக்கொண்டேன். “போறும், போறும் தெலுங்கில் இப்படிச் சந்தஸைகிடையாது. யாராவது கேட்டால் சிரிப்பார்கள். எழுதுவதற்கு விஷயமுமொன்றுமில்லை. வார்த்தைகளும் ஸாதாரணமானவையே” என்றார் பகவான்.

“பகவத் வாணிக்கு (தெய்வத்தின் குரலுக்கு) விஷயம் வேறு வேண்டுமா? எது வருகிறதோ அதுதான் விஷயம். அதுவே வேதம். தெலுங்கில் வெண்பா இல்லாவிட்டால் பகவான் சிருஷ்டிக்கக் கூடாதா என்ன?” என்றேன்.

முருகனாரும் எனக்குப் பக்க பலமாகச் சேர்ந்து கொண்டார். “அவ்வப்பொழுது இதுபோலவே எழுதிக் கொண்டு வந்தால் அதுவே ஒரு நூலாகிவிடும் தெலுங்கு மொழிக்கு ஒரு புத்தம் புதிய சந்தம் வந்தால், பெரிய லாபந்தானே?” என்றார்.

பகவான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அந்த மூன்று வெண்பாக்களையும் * நான் என் நோட்டில் உடனுக்குடனே நகலெடுத்துக் கொண்டேன்.

★ ★ ★

96. ஏகாத்ம பஞ்சகம்

20-2-47

இதற்கு முந்தின கடிதத்தில் தெலுங்கு வெண்பாவைப் பற்றி எழுதினேன். பகவான் இன்னும் சில பாக்களை இயற்றினால் நன்றாயிருக்குமென்று நான் ஆசைப்பட்டாலும், தகுந்த ஸமயம் வருகிற வரையில் கேட்கவேண்டாமென்று அப் போதைக்குச் சும்மாவிருந்தேன். 16-ம் தேதி பிற்பகல் நான் ஹாலுக்குப் போனபொழுது பகவான் ஒரு பக்தரிடம் வெண்பா சீரைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டதும் அவர் தமிழ், தெலுங்கு சந்தங்களுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை விளக்க ஆரம்பித்தார். “ஒரு நாள் குறை நமசிவாய ஸ்வாமி ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வெண்பா எழுத வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்துகொண்டாராம். ஒரு வருஷத்தில் 360 பாக்கள் ஆகிவிடும். இந்த ரீதியில் அவர் நிறையப் பாக்களெழுதினார். காணும்போனது போக மிச்ச மிருந்தவைகளை அவருடைய பக்தர்கள் அச்சடித்தார்கள். அவைகளே எத்தனையோ இருக்கு இப்போ” என்றார் பகவான்.

* அந்த மூன்றும் பின்னர் பகவானது “ஏகாத்ம பஞ்சரத் தில் செய்யுட்கள் 1,2,5 - ஆக இம் பெற்றன.

“பகவானும் அந்த விதமாகவே கவிதைகள் எழுதினால், உலகத்துக்கு ரொம்பப் பலனளிக்குமே”, என்றார்கள் சில பக்தர்கள். “என்னமோ மனது அதில் போகமாட்டேன்னென் சிறது. என்ன செய்யறது?” என்றார் பகவான்.

இதுதான் தருணமென்று நான், “அப்புறம் பகவான் தெலுங்கில் ஒன்றுகூட எழுதவில்லையே?” என்றேன் மெல்லிய குரலில். “எதற்கு எழுதணும்? மூன்று எழுதினேன். போறதா என்ன?” என்றார் பகவான்.

“அவ்வளவுதானே? இன்னும் கொஞ்சம் எழுதி சந்தமும் அமைத்தால் தெலுங்கு மொழிக்கு அது ஒரு புதிய பொக்கிஷமாகுமே” என்றேன் நான் “ஸரியாகப் போச்சு நான் என்ன பண்டிதனா என்ன? இவையெல்லாம் எழுத வேணுமானால் பாகவதம், பாரதம் எல்லாம் படிக்கணும். எந்த விஷயத்தைப் பற்றி எழுதுவது? எழுதத்தான் என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்டார் பகவான்.

“பகவான் என்ன எழுதினாலும் அதுதான் விஷயம்” என்றேன். “நீங்கள் இத்தனை கவிதைகள் எழுதறேளே போறதா என்ன? வேணுமானால், ‘பெத்த பாலசிஷா’ வோ (சிறுவர்களுக்கான புகழ்பெற்ற தெலுங்கு ஆரம்பப் பாடநூல்), அல்லது ‘ஸுலக்ஷண ஸார’மோ கொண்டுவாருங்கள். நான் கணங்களைச் சொல்லுகிறேன். நீங்களே பாக்கள் எழுதலாம்” என்றார் பகவான்.

“எனக்கொன்றும் வேண்டாம், பகவான் ஏதாவது எழுதினால் படிப்பேன், இல்லாவிட்டால் இல்லை” என்றேன். பகவான் ஒன்றும் கூறாமல் புன்னகைத்தார்.

ரொம்பப் பேசிவிட்டேனென்று எழுந்து வராந்தாவுக்கு முன் உட்கார்ந்து ஏதோ எழுதத் தொடங்கினேன். பகவான் கருணாமூர்த்தியாயிற்றே, நான் போனதுமே, அவர் ஒரு வெண்பா எழுதி, அதை பக்தர்களுக்குப் படித்துக் காண்பித்தாராம். மாலையில் அவர் வெளியே போய்க்கொண்டிருந்த போது, என்னைப் பார்த்து “இதோ வெண்பா. இன்னொன்று எழுதினேன் இப்போ, அங்கேயிருக்கு, பாருங்கோ,” என்றார்.

அளவில்லாத மகிழ்ச்சியுடன் காகிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு அங்கேயே வைத்தேன். பகவான் திரும்பி வந்து அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து முருகனாரிடம் “நான் தெலுங்கு ரொம்பப் படித்தவனா என்ன? எதற்கு எழுதனுமென்று பார்த்தால் அவள் சும்மாயிருப்பதில்லை. எத்தனையோ ஆக்ஷேபணைகள் சொல்லிப் பார்த்தேன் ஏற்கவில்லை. எழுதாமல் தீரா தென்று ஆயிற்று” என்றார்.

“பகவானின் வாக்கு இந்த விதத்தில் வெளிவரவேண்டுமென்று இருக்கிறது” என்றார் முருகனார்.

“மாலை ஆறு மணி ஆயிற்று. மறுநாள் அந்த வெண்பாவைக் காபி எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று திரும்பினேன்.

அடுத்த நாள் காலை 8 மணிக்கு ஹாலுக்கு சென்றேன். என்னைப் பார்த்ததுமே பகவான் இதோ ராத்திரி இன்னொன்று கூட எழுதினேன். இதோ மொத்தம் ஐந்தாகிறது. “ஆத்ம பஞ்சகம்” என்று பெயரிடலாம் என்றால் சங்கரர் ஏற்கனவே அந்தப் பெயரில் எழுதியிருக்கிறார். அதனால் இதற்கு “ஏகாத்ம பஞ்சகம்” என்று பெயர் வைப்போம். நான் அவற்றை வரிசைப்படுத்திவிட்டேன் நீங்கள் சரி பார்த்து, காபி செய்து கொள்ளலாம்” என்றார்.

பகவானின் ஆக்ஷேபகேற்ப நான் அவற்றைக் காபி செய்து கொண்டேன். அதைப் பார்த்த பல பக்தர்கள் அவற்றைப் படி எடுத்துக் கொண்டு மனப்பாட்டும் செய்து கொண்டனர். இன்று பிற்பகல் ஒரு பக்தை ஹாலில் “ஏகாத்ம பஞ்சகத்தைப்” பாடினார். ‘தனலோ தறுவுண்ட’ என்று தொடங்கும் மூன்றாவது வெண்பாவை அவள் பாடியவுடன் பகவான் என்னைப் பார்த்து, “பார்த்தீர்களா - ஸினிமா நம் தேசத்திற்கு வருவதற்கு முந்தி நான் விருபாக்ஷ குறை யிலிருந்த போதே, ஸினிமாவை உதாரணம் காட்டிவிட்டேன். சங்கரர் காலத்தில் ஸினிமா கிடையாது. அதனால் “விச்வம் தர்பண த்ருச்யமான நகர்” (உலகு கண்ணாடியில் காணப்படும் பட்டணம் போல்) என்று உதாரணம் சொன்னார். அவர் காலத்திலேயே ஸினிமா இருந்திருந்தால், இந்த மாதிரி

உதாரணம் சொல்லியிருக்க மாட்டார். இப்போது நமக்கு ஸுலபமான ஸினிமர் உவமை கிடைத்துவிட்டது” என்றார்.

ஏகான்ம பஞ்சகம்

1. தன்னை மறந்து தனுவேதா ஞுவெண்ணி
யெண்ணில் பிறவி யெடுத்திறுதி — தன்னை
யுணர்ந்து தா னாத லுலகசஞ்சாரக்
கனவின் விழித்தலே காண்.
2. தானிருந்துந் தானாகத் தன்னைத்தா ஞனெவன்
யானிருக்குந் தான் மெதுவெனக் கேட் — பானுக்கு
யானெவ னெவ்விடம் யானுள னென்றமது
பானனை யீடு பகர்.
3. தன்னுட் டனுவிருக்கத் தானச் சடவுடலந்
தன்னு ளிருப்பதாத் தானுன்னு — மன்னவன்
சித்திரத்தி னுள்ளுளதச் சித்திரத்துக் காதார
வத்திர மென்றெண்ணு வான்.
4. பொன்னுக்கு வேறாகப் பூடண முள்ளதோ
தன்னை விடுத்துத் தனுவேது — தன்னைத்
தனுவென்பா னஞ்ஞானி தானாகக் கொள்வான்
றனையறிந்த ஞானி தரி.
5. எப்போது முள்ளதவ் வேகான்ம வத்துவே
யப்போதவ் வத்துவை யாதிகுரு — செப்பாது
செப்பித் தெரியுமா செய்தன ரேலெவர்
செப்பித் தெரிவிப்பர் செப்பு.

★ ★ ★

97. பிறப்பு

24-2-47.

நேற்று ஒரு பக்தை தன் நோட்டுப் புத்தகத்தில் ‘ஏகான்ம பஞ்சக’த்தை எழுதிக் கொண்டதைப் பகவானுக்கு காட்டினாள். அந்த நோட்டுப் புத்தகத்தில் பகவானுடைய பிறந்த தின விழாவை முதன் முதலில் கொண்டாடுவதற்கு ஆரம்பித்த சில பக்தர்களுக்காக அவர் எழுதிக் காட்டிய இரண்டு செய்

யுட்கள் இருப்பதைப் பார்த்து பகவான் இவ்வாறு மொழிந்தார்.

“விருபாக்ஷ குகையில் இருக்கும் போது - 1912 என்று நினைக்கிறேன் என் பிறந்த நாள் வந்தது. கூட இருந்தவர்களெல்லோரும் ‘இன்று பகவானின் ஐயந்தி இல்லையா? இங்கேயே சமையல் செய்து சாப்பிடுவோம்’ என்று வற்புறுத்திக் கூறினார்கள் ‘வேண்டாம் ஐயா இந்தத் தொந்திரவு’ என்றால் கேட்டால் தானே? ‘நாங்கள் பாட்டுக்கு சமையல் பண்ணிச் சாப்பிட்டால் ஸ்வாமிக்கு என்ன கஷ்டம்?’ என்று எதிர்வாதம் செய்தார்கள். “சரி உங்கள் இஷ்டம்” என்றேன். உடனேயே சில பாத்திரங்கள் வாங்கி வந்தார்கள். அந்தச் சாமான்கள் இன்றும் இருக்கின்றன. அப்போது இப்படிச் சிறியதாக ஆரம்பித்து இப்போது இவ்வளவு உபத்திரவத்தில் வந்து முடிந்திருக்கிறது. ஏதானாலும் அது போகிறபடிதான் போகுமே தவிர நாம் சொன்னால் நிற்காது. எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். கேட்கவில்லை. ஆக சமையல், சாப்பாடு எல்லாம் முடிந்தது. ஈசுவர ஸ்வாமி அப்பொழுது என்னுடன் இருந்துகொண்டிருந்தார். அவர் “ஸ்வாமி, இன்று உங்கள் பிறந்த தினமல்லவா? நீங்கள் இரண்டு செய்யுள் எழுதினால் நானும் இரண்டு எழுதுகிறேன்” என்றார். நான் இந்த இரண்டு வெண்பாக்களை அப்போது எழுதினேன்.”

1. பிறந்தநா ளேதோ பெருவிழாச் செய்வீர்
பிறந்ததெவ ணமென்று பேணிப் பிறந்திறந்த
லின்றென்று மொன்றா யிலகுபொரு எதிற்பிறந்த
வன்றே பிறந்த நாளாம்.
2. பிறந்தநா ளேனும் பிறப்புக் கழாது
பிறந்தநா ளுற்சுவமே பேணலிறந்த
பிணத்திற் கலங்கரிக்கும் பெட்பென்றே தன்னை
யுணர்ந்தொடுங்க றானே யுணர்வு.

“பிறந்த நாள் விழா கொண்டாடத் தீர்மானித்திருக்கும் நீங்கள் உங்களுடைய பிறப்பிடம் ஏதென்று பாருங்கள். ஜனன மரணங்களுக்கு அதீதமான அந்தச் சாகுவத வாழ்வில் எப் பொழுது கால் வைக்கிறோமோ அன்றுதான் நமது உண்மை

யான பிறந்த நாள். வருடத்திற்கொரு முறை வரும் பிறந்த நாளன்றாவது, இந்த சரீரம் நமக்கு வந்துள்ளதே, இந்தச் சம்சாரத்தில் விழுந்து விட்டோமே என்று தவிக்காமல் உற்சாகமாகப் பண்டிகை கொண்டாடி மகிழ்வது பிணத்திற்கு அலங்காரம் பண்ணுவது போலாகும். ஆத்மாவை அறிந்து அதில் ஒடுங்குவதுதான் விவேகம்” என்பது அந்த வெண்பாக்களின் கருத்து.

“மலையாள தேசத்தில் ஏதோ ஒரு ஜாதியினருக்கு ஒரு பழக்கம் உள்ளது. வீட்டில் குழந்தை பிறந்தால் அழுவதும் யாராவது காலமானால் நாதஸ்வரத்துடன் உற்சவம் கொண்டாடுவதும் அவர்கள் வழக்கமாம். உண்மையில் தனது இயல்பான சுகம் போய் இந்த ஜன்மம் வந்ததே என்று விசனப் பட வேண்டுமே தவிர என்ன கொண்டாட்டம்?” என்றார் பகவான்.

“ஈசுவர ஸ்வாமி என்ன எழுதினார்?” என்று நான் கேட்டேன். “அவரா? அவதார புருஷர், அது இதுவென்று புகழ்ந்து எழுதினார். அப்போது அது ஒரு பொழுது போக்கு. அவர் ஒன்று, நான் ஒன்று என்று எழுதுவோம். எழுதியதைப் பத்திரமாய் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சிரத்தையும், எண்ணமும் எவர்க்குமில்லை. வெகு நாட்கள் நாங்கள் இரண்டு பேரே இருந்தோம். அப்போது சாப்பாட்டு வசதிகள் இல்லை. யாரிருப்பார்கள்? இப்பொழுது இங்கே சகல ஸௌகர்யங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் எல்லோரும் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது என்ன இருந்தது? யாராவது வந்து சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள் அவ்வளவுதான்”, என்று சொல்லி முடித்தார் பகவான்.

பிறந்த நாள் பாட்டுக்களைத் தெலுங்கில் மொழிபெயர்த்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளவே ஸ்ரீ பகவானும் ஒரு பாட்டை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தார்.

98. தான் (ஸெல்ஃப், ஆத்மா)

24-2-47

இன்று காலை ஒரு குஜராத்திப் பெண்மணி தன் கணவன், குழந்தைகளுடன் பம்பாயிலிருந்து வந்தாள். நடுத்தர வயதினள். பார்வைக்குப் படித்தவள் போலிருந்தாள். கணவன் உடுத்தியிருந்த கதர் துணிகளால் இவர்கள் காங்கிரஸ் அபிமானிகள் என்று தெரிந்தது. ஸ்னானத்தை முடித்துக் கொண்டு பத்து மணியளவில் அந்த அம்மாள் தன் குழந்தைகளுடன் கும்பலாக வந்து ஹாலில் உட்கார்ந்திருந்தாள். கால் மணி நேரத்திற்கெல்லாம் கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்தாள்.

“பகவான் (தன்னை, ஆத்மாவை) எப்படி அடைவது” என்று ஆரம்பித்தாள். “தன்னை எதற்கு அடையவேண்டும்?” என்றார் பகவான். ‘சாந்திக்காக’ என்றாள் அந்த அம்மாள். “ஆ! அதுதான் சமாசாரம். சாந்தி என்று ஒன்று இருக்கிற தென்று ஆகிறது இல்லையா?” என்றார் பகவான். ‘ஆமாம். இருக்கிறது,’ என்றாள் “சரி நல்லது. அதை அடையவேண்டுமென்று தெரிகிறதல்லவா? எப்படித் தெரிகிறது? அதை எப்பொழுதாவது அநுபவித்திருக்க வேண்டும். கல்கண்டின் இனிப்பு தெரிந்திருந்தால்தானே கல்கண்டு தின்ன வேண்டுமென்று மனதில் தோன்றும்? அதனால் சாந்தி உனக்கு அநுபவமானதுதான், அதாவது அடிக்கடி நீ அதை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாய், இல்லாவிட்டால் சாந்தி வேண்டும் என்று ஆசை ஏன் உண்டாகிறது? சாந்தி வேணும், சாந்தி வேணும் என்று ஒவ்வொரு மனிதனும் ஆசைப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். ஆகவே சாந்தியே நிஜஸ்வரூபம் என்றும் யதார்த்தம் என்றும் உறுதியாகிறது. ஆன்மா என்றும் பரமாத்மா என்றும், ஸெல்ஃப் என்றும் மற்றும் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். அதுதான் நமக்கு வேண்டியது. என்ன அவ்வளவு தானே?” என்றார் பகவான்.

“ஆமாம் அது எப்படி வரும்?” என்றாள். “இருப்பதே சாந்தி. இருப்பதை எப்படி வரும் என்றால் என்ன சொல்ல

முடியும்? எங்கிருந்தாவது கொண்டு வரவேண்டிய பொருளானால் தானே முயற்சி செய்ய வேண்டும்? கொண்டு வந்துள்ளதோ மனதின் செயல்களை, அவற்றைத்தான் போக்கடித்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்றார் பகவான். “எப்படிப் போக்கடித்துக் கொள்வது?” என்றாள் அவள் “ஏதோவொரு நியமம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஸாதனை பண்ணவேண்டும்” என்றார் பகவான். “ஸாதனைக்கு ஏகாந்த வாஸம் வேண்டுமா? அல்லது எல்லா போகங்களையும் தியாகம் செய்தால் போதுமா?” என்றாள் “தியாகம் என்றால் அகத்தியாகமே தவிர புறத்தியாகம் இல்லை,” என்று இரண்டாவது கேள்விக்கு மட்டும் பதிலளித்து மோனத்திலாழ்ந்தார் பகவான்.

போஜன சாலையில் மணி அடித்தது. பெரிய குடும்பியான அந்த அம்மாள் கேட்ட முதல் கேள்விக்கு பகவான் என்ன வென்று பதில் சொல்வார்? அவள் படிப்பும், பண்புமுள்ளவள் வேறு. கிருஹஸ்தர்களான ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குச் சாதாரணமாகப் பகவான் இப்படியே போதித்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் போதனை மிக யதார்த்தமாகவும் பொருத்தமாகவும் இருக்கும். அகத்தியாகம் என்றால் எளிதான விஷயமா? அதனால்தான் தியாகம் என்றால் அகத் தியாகமே தவிர புறத்தியாகமன்று என்று சொல்லி மோனம் பூண்டார் பகவான். “அகத் தியாகம் என்றால் என்ன?” என்று கேள்வி வந்திருந்தால் பதில் வந்திருக்குமோ என்னமோ? அதற்குள் போஜன சாலையில் மணியடிக்கவே எல்லோரும் பேசாமல் எழுந்து சென்றுவிட்டார்கள்.

ஏகாந்தமான என் குடிலுக்கு நான் வந்து சேர்ந்தேன். யாருக்கு எது ப்ராப்தமோ அவர்களுக்கு ஈச்வரன் நிர்ணயித்துத்தான் வைக்கிறானில்லையா?

“நீ ஏன் தனியாக இருக்கிறாய்?” என்று பகவான் எப்போதாவது என்னைக் கேட்டாரா? அல்லது பிறரிடமாவது இது பற்றிப் பேசியிருக்கிறாரா? ஒரு நாளுமில்லை. ஏனென்றால் என் நிலைமைக்கு இதுதான் சரி என்பதால்.

99. குருஸ்வரூபம்

26-2-47

இன்று பிற்பகல் ஒரு வாலிபன் ஸ்ரீஃபாவிற்கு அருகில் உட்காந்து கொண்டு, “ஸ்வாமி! நேற்று காலையில் அந்த குஜராத்தி அம்மாளிடம் தியாகம் என்றால் அகத் தியாகம் என்று சொன்னீர்களே அது எவ்வாறு உண்டாகும்? முதலில் அகத்தியாகம் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“அகத்தியாகம்” என்றால் எல்லா வாஸனைகளும் அடங்கி விட வேண்டும். அது எவ்வாறு உண்டாகுமென்றால் ஸாதனை மூலம்தான்” என்றார் பகவான். ஸாதனைக்கு குரு வேண்டும் அல்லவா?” என்று அவன் கேட்டதற்கு “ஆமாம் வேண்டும்” என்றார் பகவான். “ஸத்குருவை எந்த விதமாக நாம் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுவது? அந்த குரு ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது?” என்று கேட்டான். “யார் மீது உன் மனம் லயிக்கிறதோ அவர்தான் குரு. ஸத்குரு இவர்தான் என்று எவ்வாறு தீர்மானிப்பது? அவர் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது?” என்றால், சாந்தமும், அடக்கமும், கட்டுப்பாடும் உடையவராய் காந்தக் கல் போல் தன் பார்வையாலேயே ஆகர்ஷிக்கும் சக்தி படைத்தவராய், எல்லோரிடம் நிலையான, ஸமமான நோக்கம் கொண்டவராய் இருப்பதுதான் குருஸ்வரூபம். குருஸ்வரூபம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் முதலில் தன் ஸ்வரூபம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தன் ஸ்வரூபம் யாதென்று தெரியாத போது குரு ஸ்வரூபம் எப்படித் தெரியும்? குரு ஸ்வரூபத்தைக் காண வேண்டுமென்றால் உலகனைத்தையும் குரு ஸ்வரூபமாகக் காண வேண்டும். ஒவ்வொரு ஜீவனிடமும் குரு பாவத்தையே காண வேண்டும். ஒவ்வொரு ஜீவனிடத்தும் குரு உருவையே காண வேண்டும். ஈசவரனென்றாலும் அதே போன்றுதான். எல்லாவற்றையும் ஈசனுருவாகக் காணவேண்டும். தான் யாரென்று அறியாதவன், ஈசவர ரூபத்தையோ, குரு ரூபத்தையோ எவ்வாறு காண்பான்? எவ்வாறு தீர்மானிப்பான்? அதனால் முதலில்

உன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்” என்றார் பகவான்.

“அதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு குரு வேண்டாமா?” என்றான் அந்த வாலிபன் “உண்மைதான். உலகத்தில் எத்தனையோ மஹான்கள் இருக்கிறார்கள். உன் மனம் எவரிடம் லயிக்கிறதோ அவரையே குருவாகக் கொள். குறிதானே குரு?” என்றார் பகவான்.

இளைஞன் அத்துடன் திருப்தியடையாமல் பெரியவர்களில் சிலரது பெயர்களைச் சொல்லி, அவரிடம் இந்தக் குறை இவரிடம் இந்தக் குறை என்று கூறி “இவர்கள் எப்படி குரு ஆவார்கள்?” என்று மறுப்பு தெரிவித்தான்.

பகவான் தம்மை யார் எவ்வளவு நிந்தித்தாலும் பொறுத்துக்கொள்வார். ஆனால் பிறரை நிந்தனை செய்தால் துளியும் தாங்கமாட்டார். சற்று உரத்த குரலில், “ஓஹோ, உன்னை நீ தெரிந்துகொள் என்று சொன்னால், கேட்காமல், அவரிடம் இந்தக் குறை இவரிடம் இந்தக் குறையென்று தோஷம் கூறுகிறாயே! உன் குறையை நீ திருத்திக் கொண்டால் போதும். அவர்கள் குறைகளை அவர்கள் தாமே பார்த்துக் கொள்ள முடியும். உன் ஸெர்டிபிகேட் இல்லாமல் அவர்களால் மோசும் அடையமுடியாதா என்ன? பாவம்! உன் ஸெர்டிபி கேட்டைத்தான் அவர்கள் எல்லோரும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீ மஹாப்பெரியவன். நீ மெச்சவில்லையென்றால் அவர்களுக்கு கதி வேறேது? இங்கே அவர்களைக் குறைசொன்னாய். இன்னொரு இடத்தில் எங்களைக் குறைசொல்வாய். நீ எல்லாம் அறிந்தவன். நாங்கள் ஒன்றும் அறியாதவர்கள். உனக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டும்தான். இருப்போம். ‘ரமணச்ரமத்திற்குப் போனேன். அவரிடம் கேள்வி கேட்டேன். அவரால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அவருக்கொன்றும் தெரியாது’ என்று எல்லோரிடமும் பிரகடனம் செய் அப்பா” என்றார் பகவான்.

அந்த வாலிபன் திரும்பவும் அதே தோரணையில் பேசத் தொடங்கியதும், ஒரு பக்தர் தடுத்தார். பகவான் அதைப்

பார்த்து, “இருங்கள் ஐயா. நீங்கள் யாரும் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். அவர் மனது திருப்தியடையும் வரை பேசிக் கொண்டேயிருக்கட்டும். அவர் அறிவாளி, நாமெல்லாம் அவருக்குப் பணிந்திருக்க வேண்டும். இவர் வந்ததிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். இதெல்லாவற்றையும் மூட்டைக் கட்டிக் கொண்டு மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தார். நாளுக்கு நாளாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நகர்ந்து பக்கத்தில் வந்தார். நேற்று அந்த அம்மாள் கேள்விகள் கேட்டதைப் பார்த்து, ‘நானும் ஒருத்தன் இருக்கிறேன்’ என்று மூட்டையை அவிழ்த்திருக்கிறார். கட்டி வைத்ததெல்லாம் அவிழ்த்து விட வேண்டாமா? இந்த உலகமெல்லாம் தேடி குருஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கிறாராம் இவர். தனது குருவாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு யோக்க்யதை, இது வரை எவரிடமும் தென்படவில்லையாம். தத்தாத்ரேயர் ஐகத்குரு இல்லையா? அவரே ‘உலகமெல்லாம் எனக்கு குருதான்’ என்றாராம். ‘கெட்டதைப் பார்த்தால் அதைச் செய்யக்கூடாதென்று தோன்றுகிறது. அதனால் அதுவும் குருதான். நல்லதைப் பார்த்தால் அதைச் செய்யவேண்டும் என்று நினைக்க வைக்கிறது. அதனால் இதுவும் குருதான். நல்லவையும், கெட்டவையும் இரண்டுமே எனக்கு குருக்கள்தான்’ என்று சொன்னார். வேடனொருவனை அவர் வழி கேட்ட போது, தன் சொல்லை அவன் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல், பறவையையே குறி பார்த்து அடிப்பதைக் கண்டு, ‘அப்பா, நீ எனக்கு குரு’ என்று நமஸ்கரித்தாராம். பறவையைக் கொல்வது ஹிம்ஸையானாலும் கவனத்துடன் குறிபார்த்து அம்பு எய்வதைப் பார்த்து ‘என் மனமும் இந்த விதமாகவே ஈச்வரனிடத்தில் குறியாகவிருந்து லயிக்க வேண்டும் என்று நீ போதிக்கிறாய். ஆகையால் நீ எனக்கு ஒரு குரு’ என்றாராம், இவ்விதமாக எதைக் கண்டாலும் அதுவே குருவென்று சொல்லி கடைசியில் இந்தச் சரீரமே குரு என்றார். எப்படியென்றால் தூக்கத்தில் இந்தச் சரீர உணர்வில்லை. இந்த இல்லாத பொருளின் மேல் தேகாத்ம பாவம் கூடாதென்று போதிக்கிறது. அதனால் இதுவும் குருதான். அவர் உலகத்தை யெல்லாம் குருவாகப் பாவித்ததால் உலகமெல்லாம் அவரைக் குருவென்று கொண்டாடியது. ஈச்வரன் விஷயத்திலும்

அப்படித்தான். அலகத்தையெல்லாம் ஈச்வர மயமாக எவர் பார்க்கிறாரோ அவரை ஈச்வரன் என்று உலகம் வணங்கும், நாம் எவ்வாறோ அவ்வாறே உலகமும். 'யத்பாவம் தத்பவதி' என்கிறார்கள். பெரிய தோட்டமொன்றிருக்கிறது. குயில் வந்தால் நல்ல பழங்களுக்காக மாமரங்களைத் தேடுகிறது. காக்கை வந்தால், அது வேப்பமரங்களைத் தேடுகிறது. வண்டு கள் தேனுக்காக நல்ல புஷ்பங்களைத் தேடினால், ஈக்கள் மலத்தைத் தேடுகின்றன. சாலக்ராமம் வேண்டுபவன் கற்களை யெல்லாம் தள்ளிவிட்டு அது ஒன்றே மாத்திரம் எடுத்துப் பூஜிக்கிறான். அந்தச் சாலக்ராமம் கற்களுக்கிடையில்தான் இருக்கும். கெடுதல் இருந்தால்தான் நல்லது தெரியும். இருள் இருந்தால்தான் வெளிச்சம் தெரியும். மாயை இருந்தால்தான் ஈச்வரன் இருப்பான். ஸாரத்தைக் கிரஹிப்பவனுக்கு நூற்றில் ஒன்று நல்லது கிடைத்தால் போதும். அந்த ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு மீதி தொண்ணூற்றொன்பதைத் தள்ளிவிட்டு, 'இது ஒன்று போதும்பா நமக்கு', இதைக் கொண்டு உலகத்தை யெல்லாம் ஜயிக்கலாம் என்று நினைக்கிறான். அவனுடைய பார்வை அந்த பார்வை ஒன்றின் மேல்தானிருக்கும்', என்று கணீர்க் குரலில் சொல்லி முடித்தார் பகவான்.

ஹால் ஆழ்ந்த அமைதியில் மூழ்கியது. மணி டண்டண் என்று நான்கு முறை முழங்கியது. அஞ்ஞானம் என்னும் துரபத்மனை ஸம்ஹாரம் செய்த அருணாசல ரமணரின் பாத பத்மங்களை நமஸ்கரித்து, துதி இசைக்க வந்த ஆதிமயூரமே போன்று வடதிசையிலிருந்து ஹாலுக்குள்ளே ஒரு மயில் வந்து, கம்பீரமான கேகாத்வனியில் தன் வரவைத் தெரியப் படுத்திக்கொண்டது. பகவான் 'ஆவ் ஆவ்' என்று அழைத்துக் கொண்டே தன் பார்வையை அந்தப் பக்கம் திரும்பினார்.

100. எளிமை

12-3-47

சென்ற மாதம் பகவான் “ஏகாத்ம பஞ்சகம்”, பிறந்த நாள் பாக்கள் எழுதினரல்லவா? அவற்றை மசி ஊறும் துண்டுக் காகிதங்களில் எழுதிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, முத்துப் போலிருக்கும் அந்தத் தெய்வ எழுத்து இப்படித் துண்டுக் காகிதங்களில் எழுதப்படுகிறதே என்று வேதனைப்பட்டு, “ஏதாவது நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதினால் நன்றாக இருக்குமே” என்றேன். “போறும் போறும்”, புத்தகத்தில் எழுதினால் ஸ்வாமி எழுதினது போலிருக்கிறதேயென்று எவராவது கொண்டு போவார். இங்கு ஒன்றும் தங்காது. “ஸ்வாமி எல்லோருக்கும் பொது இல்லையா?” என்று சொல்லி, மறுத்துவிட்டார் பகவான்.

இன்று காலை பிறந்த நாள் வெண்பாக்களை பகவான் கொஞ்சம் திருத்தியதால், திருத்தப்பட்ட பாட்டுக்களை, எழுதி என் நோட்டில் ஒட்டிக்கொள்ள நினைத்தேன். எழுதிக்கொள்வதற்காக ஹாலில் துண்டுக்காகிதம் தேடினேன் கிடைக்கவில்லை. வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டு வர எனக்குப் பொறுமையில்லை. எனவே ஆஃபீஸில் கேட்டு வாங்கிக் கொள்கிறேனென்று பகவானிடம் தயக்கமோ, தடையோ இல்லாமல் சொல்லிவிட்டு அங்கு போனேன், ஆஃபீஸில் உயர்ந்த ரகக் காகிதங்களைக் காட்டினார்கள். எனக்காக அதி லொன்றை எடுத்துக் கொண்டேன். ‘பகவான் எழுதுவதற்கு இவை நன்றாகயிருக்குமே’ என்றேன். ‘அப்படியானால் எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்’ என்று நான்கு காகிதங்களைக் கொடுத்தார்கள். அவைகளைப் பகவானிடம் காட்டி, “எதேனும் எழுதினால், இந்தக் காகிதங்களில் எழுதினால் நன்றாகவிருக்கும் இல்லையா? பிறகு புத்தகத்தில் ஒட்டி வைத்துக் கொள்ளலாமே. ஷெல்ஃபில் இதை வைக்கட்டுமா?” என்றேன். “எங்கிருந்து அது? ஆஃபீஸில் தந்தார்களா?” என்றார் பகவான். ‘ஆமாம்’ என்றேன். “சரியாகப் போச்சு! எனக்கெதற்கு இதெல்லாம்? உங்களுக்கு

வேண்டியிருந்தால் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் நியூஸ்பேப் பர்களில் காகிதங்களைக் கிழித்து வைத்துக் கொண்டு எழுதிக் கொள்வேன். இவையெல்லாம் எனக்கெதற்கு?" என்றார் பகவான். பதில் சொல்ல முடியாமல், நான் கொண்டு வந்த காகிதங்களை ஷெல்ஃபின் மீது வைத்துவிட்டேன்.

மணி ஒன்பதாயிற்று. போஸ்ட் வந்து போன பிறகு, படிப் பதற்காக நியூஸ்பேப்பரை எடுத்துக் கொண்டார் பகவான். அதில் நாலு விரல் அகலத்திற்கு அச்சிடப்படாத வெற்றிடம் கண்ணில் தென்பட்டது. அதை மடித்துக் கிழித்துக் கொண்டே என்னைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தார். எதற்கென்று நான் புரிந்து கொள்ளவில்லை. பகவான் தான் துல்யமாகக் கிழித்து நன்றாக மடித்த காகிதங்களை ஷெல்ஃபில் வைத்துக் கொண்டே "இதோ, இந்தக் காகிதங்களை நான் எழுதுவதற்கு உபயோகித்துக் கொள்கிறேன். இல்லாவிட்டால் எனக்கு எங்கிருந்து வரும்? நானெழுதுவதற்கு இது போதாதா என்ன?" என்றார் சிரித்துக் கொண்டே. "இதெல்லாம் எங்களுக்கு ஒரு பாடந்தான். பகவான் எப்பொழுதும், எல்லா விதங்களிலும் பாடம் கற்பித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார். ஆனால் நாங்கள் கற்றுக் கொள்வதில்லை" என்றேன். பகவான் ஒன்றும் கூறாமல் புன்னகை செய்தார்.

யாரேனும் புத்தகங்களைத் தபாலில் அனுப்பினால் அவற்றை மேலே சுற்றி பேப்பருடனேயே பகவானிடம் சிலர் கொண்டு வருவார்கள். பகவான் அந்தப் பேப்பரை எடுத்து அழகாக மடித்துப் பக்கத்திலிருப்பவர்களிடம் கொடுத்து, "என்ன ஓய்! இதைப் பத்திரமாக வையும் ஏதாவது புத்தகத் திற்கு அடடை போடலாம். நமக்கு வேண்டுமென்றால் வேறே எப்படி வரும்? கிடைத்த மட்டும் லாபம்" என்று செல்லுவார். தினமும் ஆஃபீசிலிருந்து கடிதங்களைக் கொண்டு வருவார்கள். அதில் உங்களைப்போல் உத்யோகஸ்தர்கள் காகிதத்தை மடித்து ஒரு பக்கம் எழுதி மீதியை அலட்சியமாக விட்டு விடுகிறார்கள். பகவான் அவைகளையெல்லாம் கிழித்துப் பத்திரமாக வைக்கிறார். அந்தக் காகிதங்களில் குத்தியிருக்கும் குண்டுசிகளைக் கைங்கர்யம் செய்பவர்களிடம் கொடுத்துப்

பத்திரமாக வைக்கும்படி சொல்லி, “நமக்கு வேண்டும்போது இது உபயோகப்படும். அவர்கள் இதையெல்லாம் விட்டுடெறிந்துவிடுவார்கள். நாம் உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளலாம். புதிது நமக்கு எப்படி வரும்? வாங்கினால் தான் உண்டு. நமக்கு ஏது காசு?” என்று சொல்வார்.

மலை மீதிருக்கும் போது பகவான், தாமும் கொட்டாங்கச்சியினால் கரண்டிகள், ஸ்பூன்கள், கோப்பைகள் இப்படி எவ்வளவோ தயார் பண்ணுவாராம். ஸமீபகாலம் வரையில் கூட அடிக்கடி கொட்டாங்கச்சியினாலேயே கிண்ணங்கள், ஸ்பூன்கள் தயார் பண்ணி, நன்றாகத் தேய்த்து மெருகேற்றித் தந்தம் போல செய்து அங்கிருப்பவர்களிடம், “இதோ இவைகளைப் புத்திரப்படுத்தி வையுங்கள். நமக்கு எப்பொழுதாவது வேண்டியிருந்தால் உபயோகப்படும். தங்கம், வெள்ளி எல்லாம் நமக்கெப்படி வரும்? இவைதான் நம்முடைய வெள்ளிக் கிண்ணங்கள், தங்க ஸ்பூன்கள், கை சுடாது, கச்சிப் போகாது, கையாளுவதற்கு ரொம்ப வசதியாக இருக்கும்,” என்பார். அதோடல்லாமல் தான் ஏதாவது சிற்றுண்டி கொள்ளும்போதும், ஆச்ரமத்தில் மலையாளக் கஞ்சி காய்ச்சி வழங்கும்போதும் இவற்றையே உபயோகிப்பார்.

சாத்துக்குடி, கமலா, ஆரஞ்சு முதலான பழங்கள் வந்தால், பகவான் அவற்றின் தோலை வீசி எறியவிடாமல் அவற்றை ஊறுகாய், துவையல் குழம்பில் ‘தான்’ என்று எத்தனையோ விதமாக உபயோகிக்கச் செய்வார். மேலும் சாப்பிடுகிற போது பரிமாறப்படும் பொருளை அணுவளவேனும் இலையில் ‘எறிய’ மாட்டார். இப்படிப் பலவிதங்களில் உபயோகப்படும் பொருள் எதுவானாலும் வீணாக்கக் கூடாதென்பதைத் தனது உதாரணத்தின் மூலம் குறிப்பாகப் போதித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்.

யாராவது ரோஜாப் புஷ்பங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் பகவான் அவைகளைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு கடியாரத்தின் மேல் வைத்து, பிறகு வாடி உதிரும் இதழ்களை வாயிலிட்டுக் கொண்டு, பக்கத்திலிருப்பவர்

களுக்கும் கொடுப்பார். ஒரு தடவை ஒருவர் ஒரு ரோஜா மாலை கொண்டு வந்தார். அதை மாத்ருபூதேசுவரர் கோவிலில் அலங்கரித்த பிறகு மற்ற நிர்மால்ய புஷ்பங்களுடன் சேர்த்து அர்ச்சகர்கள் குப்பைக் கூடையில் போட்டு விட்டார்கள். பகவான் நடந்துவிட்டு வந்த போது, அதைப் பார்த்து, அவர் களைக் கடிந்தார். அந்த இதழ்களையெல்லாம் சேகரித்து வந்து, பாயஸத்தில் போட வைத்தார். பாயஸம் கமகமவென்று வாசனையுடன் மிக ருசியாக இருந்தது. மலைக்குப் போய் வரும் போது, வழியில் சமையலுக்குகந்த கீரைகள் எதேனும் தென்பட்டால், கூடவரும் தொண்டர்களுடன் தாமும் சேர்ந்து அதைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து, சமைக்கும் விதத்தைத் சொல்லி, எவ்வளவோ ருசியாகப் பக்குவம் பண்ண வைப்பார் பகவான். ஒரு காசு கூடச் செலவில்லாமல் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் பதார்த்தங்களிலேயே அவருக்குப் பிரியம். இவையெல்லாம் ஸாதாரண விஷயங்கள் போல் தோன்றுமே தவிர ஆழ்ந்து பார்த்தால் எல்லாம் நமக்குப் போதனைகள்தான். குறைந்த ஸாதனங்களைக் கொண்டே வாழ்க்கை நடத்த முடியுமென்று நமக்கு கற்பிக்கிறார் பகவான்.

101. பிராந்தியம் சாந்தியும்

23-3-47

நேற்று மாலை ஆந்திர தேசத்திலிருந்து ஒரு வாலிபன் வந்திருந்தான். அவன் பார்ப்பதற்கு அப்பாவியாக தெரிந்தான். இன்று காலை ஒன்பது மணிக்குப் பகவானருகில் வந்து, “ஸ்வாமி, நான் பத்து மாதங்களுக்கு முன்பு வந்து தங்களை தரிசித்தேன். திரும்பவும் இப்பொழுது வரவேண்டும் என்று தோன்றவே உடனே புறப்பட்டு வந்தேன். என்னால் ஒரு கணமும் தாமதிக்க முடியவில்லை. இனிமேலும் கூட இப்படித் தோன்றினால் வரலாமா?” என்றான்.

“நடக்க வேண்டியது நடக்கும், நடக்க வேண்டாதது க்காது. ஏதானாலும் பிராப்தப்படி நடக்கும். அதைப்

பற்றின யோசனை முன் கூட்டியே எதற்கு?" என்றார் பகவான். "இனிமேலும் இப்படியே எண்ணம் பிறந்தால் உடனே வரலாமா? இல்லை, அடக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா?" என்று மறுபடியும் கேட்டான். "எதிர் காலத்தைப் பற்றி யோசிக்க காமல் இருந்தவாரே இருந்தால் காரியம் தானாகவே நடந்து விடும்" என்றார் பகவான். "எண்ணம் வந்தால் ஒரு கணமும் அதை அடக்க முடியாமால் இருப்பது பிராந்திதானா?" என்றார் அந்த வாலிபன். பகவான் புன்சிரிப்புடன் என் பூக்கம் பார்த்து, "இவர் இதற்குமுன் ஒரு தடவை வந்தாராம். இப்பொழுது வரவேண்டுமென்று தோன்றியதாம். உடனே வந்தாராம். திரும்பவும் தோன்றினால் வரலாமா என்று கேட்கிறார்" என்றார் பகவான்.

அந்த வாலிபன் தொடர்ந்து, "எண்ணம் பிறந்தவுடன் அடக்கமுடியாமலிருக்கிறதே, இது பிராந்திதானா என்று கேட்கிறேன் அம்மா," என்றார். "மஹான்களைத் தரிசிக்க வருவது எப்படிப் பிராந்தியாகும்? போக்கடிக்க வேண்டிய பிராந்திகள் எத்தனையோ இருக்க இது ஒன்றுதானா உங்களுக்குப் பிராந்தியாகத் தோன்றுகிறது?" என்றேன். பிறகு அவன் பேசவில்லை.

யாத்திரைக்கு வந்திருந்த ஆந்திரர்கள் சிலர் ஹாலில் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர், "ஸ்வாமி ஆத்மா எப்படிச் சாந்தியடையும்?" என்று கேட்டார். பகவான் சிரித்தவாறே "என்ன? ஆத்மாவா? ஆத்மாவுக்கு என்ன சாந்தி?" என்றார். "இல்லை, இல்லை, மனதிற்கு," என்றார் கேள்வி கேட்டவர். "ஓஹோ, மனம் சாந்தியடைவதா? சரி, சரி, வாசனைகள் நசிந்தால் சாந்தி கிடைக்கும். அதற்கு முதலில் தான் யாரென்று அறிய வேண்டும். அதை அறியாமல், சாந்தி வேண்டும், சாந்தி வேண்டும் என்றால் எப்படி வரும்? உள்ளதே சாந்தி. உள்ளதை விசாரித்து அறிந்துக் கொள்ள முயற்சி பண்ணுங்கள்" என்றார் பகவான்.

அவர்களில் பண்டிதர் ஒருவர், "ஸ்வாமி, சில ஊர்களில் வாழ்க்கை நடத்துவதே கஷ்டமாகயிருக்கிறது இந்த நிலையில் அங்கிருந்து கொண்டு ஸாதனை எப்படிப் பண்ண முடியும்?"

என்றார், “ஊர் என்பது உன்னில்தானிருக்கிறது. நீ ஊரில் இல்லை. எல்லா இடங்களும் நீயே ஆன பிறகு, ஒரு இடத்தில் கஷ்டம் இருப்பதும் இன்னொரு இடத்தில் கஷ்டம் இல்லாமலிருப்பதும் எப்படி? எல்லாம் உன்னிலிருப்பதுதானே? அவற்றால் உன்னை எப்படிப் பாதிக்க முடியும்?” என்றார் பகவான். “ஆனால் ஒரோரு இடத்தில் சாந்தி இருப்பதில்லையே?” என்றார் அவர். “இருப்பதே சாந்தி. அதுவே உன்னுடைய இயல்பான தன்மை. இருக்கிற உன்னை நீ அறியாமல் இல்லாத மனோ விகாரங்களைப் பார்த்துப் பிரமித்து, சாந்தி இல்லையே என்று நினைக்கிறாய். உன்னை நீ அறிந்தால் எல்லா இடங்களும் சுகம் தருவனவாகவே இருக்கும்.” என்றார் பகவான்.

102. அம்மா அழகம்மா

3-4-47

முந்தா நாள் பகவான் ஸன்னிதியில் பழைய நாட்கள் பாட்டுக் களைப் பற்றின பேச்சு வந்தது. அப்போது பகவான், “அம்மா தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம், இன்னும் என்னமோ வேதாந்த பரமான பாட்டுக்கள் பாடுவாள். ரொம்ப அர்த்தபுஷ்டியான பாட்டுக்கள். இப்போது யாரும் அவைகளை லக்ஷியம் பண்ணுவதில்லை. ஆனால் அவைகளைக் கொஞ்சம் சரிபார்த்து வெளியிட்டால் நன்றாக இருக்கும்” என்றார் பகவான்.

இதைக் கேட்டு, எனக்கு தெலுங்கில் இருக்கும் மிகவும் வேதாந்தமான பழைய பாட்டுக்களைப் பற்றி நினைவுக்கு வரவே அவைகளை அச்சிட்டால் பெண்களுக்கு ஆன்மீக பலன் கிடைக்கும் என்றும், அவற்றைப் படித்தும் பாடியும் அதனால் பெண்கள் மேன்மையுறுவர், என்றும் கட்டுரை எழுதினேன். அதில் பகவான் அம்மாவுக்குச் செய்த உபதேசங்களில் முதலிடம் பெற்றுத் தலைசிறந்த பாடலெனப் பெயர் பெற்ற “அப்பளப் பாட்டு” பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். “கிருஹ லக்ஷ்மி” என்ற தெலுங்குப் பத்திரிக்கைக்கு இக்கட்டுரையை

அனுப்ப விரும்புவதாக நான் பகவானிடம் சொன்னவுடன், “படியுங்கள், கேட்கலாம்” என்றார். நான் படித்த பிறகு, “இந்தப் பாட்டைப் பற்றி ஒரு பெரிய கதையிருக்கிறதே” என்றார். “அது என்ன பகவான் சொல்லுவேளா?” என்று கேட்டேன்.

அம்மா என்னுடன் விருபாக்ஷ குகையில் இருக்க வந்த ஆரம்ப நாட்களில், நாங்கள் சமையல் செய்வதில்லை, எச்சம்மாள், முதலியார் பாட்டி ஆகியவர்கள் ஏதேனும் கொண்டு வந்த கொடுத்தால் சாப்பிடுவதும், பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்வதும்தான் வழக்கமாகவிருந்து. பிள்ளைக்குச் ருசிருசியாகச் செய்து கொடுக்க ஒன்றுமில்லையே, அவனுக்கு இரட்டை அப்பளம் என்றால் இஷ்டமே, அப்பளமாவது இட்டால் நன்றாக இருக்குமென்று அம்மாவுக்கு தோன்றியது. பண்ணின கையல்லவா? சும்மா இருக்க முடியவில்லை. எனக்குத் தெரியாமல், முதலியார் பாட்டி, எச்சம்மா இன்னும் யாராரிடமோ அப்பளத்துக்கான ஸாமக்ரி எல்லாம் தயாராக வைக்கும்படி முன்னதாகவே சொல்லி வைத்து, ஒரு நாள் ஸாயங்காலம் ஊருக்குள் போய் வருவதாகச் சொல்லிக் கிளம்பினாள். அவள் அந்தப் பக்கமாகப் போன பிறகு என்ன பண்ணுகிறாள் என்று பார்க்கலாம் என்று நான் வெளியே மரத்தினடியில் உட்கார்ந்து கொண்டேன், எனக்கொன்றும் தெரியாதென்று அவள் எண்ணம். அந்த வீடு, இந்த வீடென்று அலைந்து ஒரு பாத்திரத்தில் எல்லாம் சேகரித்துக் கொண்டு வந்தாள். ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் சும்மா கண்முடிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். நான் கண்களை மூடிக் கொண்டு ஒன்றும், தெரியாதது போல் இருந்தேன். அம்மா குகையில் அவைகளைக் கண்ணில் படாமல் ஜாக்கிரதையாக வைத்தார். பார்க்க வந்தவர்கள் எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். இருட்டினதும் நான் ஏதோ சாப்பிட்டு விட்டு தூங்குகிறவன் போல் நடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அம்மா மெதுவாகப் பாத்திரத்திலிருந்து, பலகை, குழவி, மாவு உருண்டைகள் எல்லாவற்றையும் வெளியிலே த்து அப்பள மிட ஆரம்பித்தாள். இருநூறு, முந்நூறு உருண்டைகள்

இருக்கும். தனியாக அம்மாவால் அவ்வளவையும் இட முடிய வில்லை. எனக்கு அந்த வேலையெல்லாம் தெரியுமே. எனவே என்னிடம் வந்து மெல்ல, “அப்பா, கொஞ்சம் ஒத்தாசை பன்றயா?” என்று ஆரம்பித்தாள். நான் காத்துக்கொண்டிருந்த நேரம் வந்தது. நான் இப்போது இதற்கு இசைந்து விட்டால் அதிலிருந்து அவள் ஒவ்வொன்றாக ஆரம்பித்து விடுவாள் என்று கருதி, இப்பொதே அவளிடம் கண்டிப்பு காட்ட நினைத்தேன். “நீ தான் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாயே, ஏதோ கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டுவிட்டு சும்மா இருக்காமல் இதெல்லாம் எதற்கு? நான் அப்பளமிட மாட்டேன். நீயே இட்டாலும் சாப்பிடமாட்டேன். எல்லாம் நீயே பண்ணி நீயே சாப்பிட்டுக்கோ” என்றேன். கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருந்துவிட்டு மறுபடியும் “என்னப்பா கொஞ்சம் ஸகாயம் பண்ணு” என்றாள். நானும் பிடிவாத மாயிருந்தேன். அவளோ விடாமல் அழைத்துக் கொண்டே யிருந்தாள். இதில் பிரயோஜனமில்லை என்று, நான் “அப்படியென்றால் நீ இந்த அப்பளம் இடு. நான் இன்னொரு வகை அப்பளம் பண்ணுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அப்பளப் பாட்டைத் தொடங்கினேன். அம்மா எப்போதும் குழம்புப்பாட்டு, சாதப்பாட்டு இன்னும் என்னெல்லாமோ பாடிக்கொண்டிருப்பாள். அவ்வளவும் வேதாந்தப் பாட்டுக் கள். அப்பளம் மேல் யாரும் அதுவரை எழுதினதாகத் தெரியவில்லை. சரி நாமெழுதுவோமென்று அந்தப் பாட்டை எழுதினேன். அம்மாவுக்கு பாட்டின் மேல் உயிர். போகட்டும் பாட்டாவது வரட்டும் என்று நினைத்தாள். பாட்டு பூர்த்தியாவ தற்கும், அம்மா அப்பளம் இட்டு முடிப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. “நான் இந்த அப்பளம் சாப்பிடுகிறேன், நீ அந்த அப்பளம் சாப்பிடு” என்றேன். இதெல்லாம் 1914 திலோ 1915 திலோ நடந்ததென்று நினைக்கிறேன்”, என்றார் பகவான். “இதற்கு இவ்வளவு கதை இருக்கிறதா? நான் என் கட்டுரை யில் சுருக்கமாக எழுதியிருக்கிறேனே. அது போதாதே!” என்றேன். “இதெல்லாம் அதில் எதற்கு?” என்றார் பகவான். “லேகலு”வில் எழுதுகிறேன் என்றேன். “உம் அப்படி வேணுமானால் எழுதலாம்” என்றார். பிறகு ஏதோ நினைவு

வந்ததால் மேலும் “இந்த அப்பளப் பாட்டு எழுதின சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் நாங்களெல்லோரும் கிரிப் பிரதக்ஷணத்திற்குப் போனோம். அப்போது ஒருவர் “ஸ்வாமி! அப்பளப் பாட்டிற்கு அர்த்தம் சொல்லுங்கோ” என்று கேட்டார். சரியென்று ஆரம்பித்தேன். “பாட்டில் ‘தானல்லா வைங்கோச கேஷத்ரம்’ என்று முதல் சரணம் ஆரம்பிக்கிறது. அந்தப் பஞ்சகோச கேஷத்திற்கு பகவத் கீதை போன்ற வேதாந்த நூல்களில் எத்தனையோ பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன. அதெல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொன்னேன். அது போலவே ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் எத்தனையோ மேற்கோள்கள். அவற்றை எடுத்துக் கூறி தாற்பர்யங்கள் எல்லாம் விவரித்துக் கொண்டே வந்தேன். பிரதக்ஷணம் முடிந்து விருபாக்ஷ குகைக்கு வந்து உட்கார்ந்தோம். இன்னும் தாற்பர்யம் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி முடித்தேன். தத்வஸாரமெல்லாம் அந்த ஒரு பாட்டிலேயே அடங்கியிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். அதைச் சரியாக விவரித்தால் அதே ஒரு பெரிய கிரந்தமாகிவிடும். என்றார் பகவான்.

“அட்டா. பகவான் சொன்ன போதே யாராவது அதைக் குறித்துக் கொண்டு எழுதியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே! இப்பொழுதாவது பகவானிடம் கேட்டு யாராவது எழுதலாமே! பகவான் விவரித்ததுபோல் வேறு யாரால் “விவரிக்க முடியும்?” என்றேன். சரி, சரி” என்று சிரித்தார் பகவான்.

அப்பளப்பாட்டைப் பற்றிய இந்த ஸ்மாசாரங்களைக் கேட்ட பிறகு, எனக்கு நான் எழுதின கட்டுரை திருப்தி யளிக்கவில்லை. அதை நான் “கிருஹ லக்ஷ்மிக்கு” அனுப்பப் போகிறதில்லை” என்றேன். “என்னவோ, உங்களிடம்” என்றார் பகவான்.

பகவான் மறுபடியும் அன்னையாரைப் பற்றிப் பேசினார். “நான் இந்த விதமாகத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அம்மா கறியென்றும், குழம்பு என்றும் மெல்ல மெல்லச் சமையல் ஆரம்பித்தாள். பிறகு ஸ்கந்தாச்ரமம் வந்தோம். ‘பிள்ளைக்கு அந்த காய் பிடிக்கும், இந்த காய்கறி இஷ்டம்’ என்று

எப்பொழுது பார்த்தாலும் மலையெல்லாம் அலைந்து எதையாவது கொண்டு வருவாள். வேண்டாமென்று எத்தனை சொன்னாலும் கேட்பதில்லை. ஒரு நாள் இந்த வழியாகக் காட்டிற்கு வந்த போது, புடவைத் தலைப்பு முள்ளிலே சிக்கிக் கொண்டுவிட்டது; அப்போதான் அந்த வழியெல்லாம் சீர் படுத்தினார்கள்.

“ ‘உன்னை விட்டு எங்கேயும் போகமாட்டேன்’ என்பாள். எங்கேயாவது போய், போகிற இடத்தில் பிராணனை விட்டு விடப் போகிறோமே என்று பயம். என் கைகளில் தான் உயிரைவிட வேண்டும் என்று அவளுக்கு அப்படியொரு தீர்மானம். அலமேலு * புது வீடு கட்டிக் கொண்டு, ‘ஒரு தரம் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போ அம்மா. நீ அங்கே தங்க வேண்டாம். கால் வைத்தால் போதும்’ என்று எவ்வளவோ கெஞ்சினாள். அம்மா போகவேயில்லை. ‘அங்கே வந்தால் ஏதேனும் வியாதி வந்தால் இங்கே கொண்டு வர ரயில் சரியாகக் கிடைக்காமல் போகலாம். அப்போது இந்தப் பிள்ளை கைகளில் போக முடியாமல் ஆயிடுமே’ என்பாள். ‘இந்தத் தேகத்தை கள்ளிப் புதரில் விசிறியெறிந்தாலும் சரி, உன் கைகளில்தான் நான் கண்முடவேண்டும்’ என்பாள். இதைச் சொல்லும் போது பகவான் குரல் தழுதழுத்தது.

என் கண்களிலும் நீர் மல்கியது. “அப்பேர்ப்பட்ட திடமான வைராக்ஷம் ஒவ்வொருத்தருக்கும் வரணும்” என்றேன். பகவான் “உம், உம்” என்றார். “என் சடலத்தைக் கள்ளிப்புதரில் தூக்கியெறிந்தாலும் சரி” என்று அவர் சொன்னதற்காகத்தான் போலும், அந்தத் தாயின் ஸமாதி மேல் இப்பொழுது ராஜா, மகாராஜாக்கள் உட்பட எல்லோரும் பூஜிக்கத் தகுந்த ஆலயம் அமைந்திருக்கிறது!

“வாஸிஷ்டத்தில்” “முழுக்ஷி வ்யவஹாரம்” என்ற இரண்டாம் காண்டத்தில் இதே தாத்தர்யமுள்ள சுலோகங்கள் உள்ளன.

* பகவானின் ஸகோதரி ‘அத்தை’ என்றே பக்தர்களால் அழைக்கப்பட்டவர் அவர் மானாமதுரைக்கருகேயுள்ள தமது ஊரில் வீடுகட்டிக் கொண்டார்.

கோஹம் சுதம் அயம் தோஷு; ஸம்ஸாராக்ய உபாகத:
 ந்யோயே நேதி பராமர்சோ விசார இதி சுத்யதே|
 விசாராத ஜ்ஞாயதே தத்வம் தத்வாத் - விச்ராந்தி — ராத்மநி
 அதோ மநஸி சாந்தத்வம் ஸர்வது:க பரிசுஷய

நான் யார்? ஸம்ஸாரமெனப்படும் இந்தத் தோஷம் எப்படி வந்துற்றது? என்று விசாரிப்பதை “விசார மார்க்கம்” என்று கூறுவர். இந்த விசாரத்தினால் உண்மை விளங்க ஆன்ம நிஷ்டை கைகூடும். பிறகு மனம் அமைதியடையும், எல்லா துக்கங்களும் நீங்கும்.

103. புருஷகாரம் (புருஷயத்னம்)

4-4-47

வெகு நாட்களாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்த பக்தர்களில் ஒருவர் இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு வந்தவர், வந்தது முதற்கொண்டு ஹால் முழுவதையும் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தார். பகவானை ஏதோ கேட்கப்போகிறார் போலிருக்கிறது என்று நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்று பிற்பகல் பகவானுக்கு அருகில் சென்று மெதுவாகக் கேட்க ஆரம்பித்தார். “ஸ்வாமி, இந்த ஹாலில் எல்லோரும் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்களே. எல்லோருக்கும் பலன் கிடைக்கிறதா?” என்றார். “ஆஹா, யாரார் எந்தெந்த எண்ணத்துடன் உட்கார்ந்தது கொண்டிருக்கிறார்களோ, அவரவர்க்கு அந்தந்த விதத்தில் பலன் ஏற்படுகிறது” என்றார் பகவான் தமாஷாக.

“வாஸிஷ்டத்திலேயும் இப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறது. ஒரோரு இடத்தில் புருஷாகாரம் (தன்முயற்சி) தான் பலனளிக்கிறது என்றும் இன்னொரு இடத்தில் எல்லாம் தெய்வாதீனம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டில் எது சரியென்று தெரியவில்லை” என்றாரவர்.

“ஆமாம், பூர்வ ஜன்ம கர்மங்களைத் தவிர்த்து வேறே தெய்வம் என்பது இல்லையென்றும், இந்த ஜன்மத்தில் சாஸ்திரம் விதித்த கர்மாக்களைப் பண்ணுவதே புருஷகாரம்

என்றும், இந்த முப்பிறவி, இப்பிறவி கர்மாக்கள் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று செம்மறியாடுகள் போல் போராடும் என்றும், இரண்டில் எதற்கு பலம் குறைச்சலோ அது விழுந்து விடுமென்றும், அதனால் புருஷகாரத்தைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொல்வதுண்டு. ஆனால், கர்மாவுக்கு மூலம் என்னவென்று கேட்டால், இந்தக் கேள்வி வித்து முன்பா, செடி முன்பா என்று கேட்பது போல் வெறும் தர்க்கம். அதனால் இப்படிக்கேட்கக் கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள் இதெல்லாம் ஒரு முடிவுக்கும் கொண்டுவிடாது. முதலில் நீ யார் என்று தெரிந்து கொள் என்று நான் சொல்கிறேன். 'நான் யார்? இந்த ஸம்ஸார தோஷம் எனக்கு எப்படி வந்தது?' என்று விசாரித்தால் தத்துவஞானம் ஏற்பட்டு, தோஷம் விலகிச் சாந்தி கிடைக்கும். கிடைக்கிறது என்ன? தானாகவே அது எப்போதும் இருக்கிறது" என்றார் பகவான்.

104. மடாதிபதி பதவி

5-4-47

புருஷகாரத்தைப்பற்றி நேற்று கேள்வி கேட்டவர் இன்று காலே பகவான் ஸோபாவுக்கருகில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் சில நாட்களுக்கு முன் தமக்கு வந்த நோயைப் பற்றியும், அப்போது வைத்தியர்கள் செய்த சிகிதையை, வேலைக்காரர்கள் செய்த ஸேவை பற்றியும் விவரமாகக் கூறி "ஸ்வாமி, இந்த சரீரத்தையே சீர் செய்துகொள்ள முடியாமல், நாம் அதை வைத்தியர்களிடமும், ஸேவகர்களிடமும் ஒப்படைக்கிறோம்! இப்படி உடம்பே நம் கையிலில்லாத போது இந்த உலகத்தையெல்லாம் சீர்திருத்தப் போகிறோம் என்கிறார்களே சிலர், அது எப்படி?" என்று கேட்டார். உனக்குத் தெரியுமோ என்னமோ, ஐந்தாறு மாதமாக பகவான் தைலம் தடவக்கூட தமது கால்களைத் தொட யாரையும் விடுவதில்லை. அவசியமானபோது தாமாகவே தடவிக் கொள்கிறார். அதனால் பகவான் அப்பொழுதொன்றும் பேசாமல், மாலையில் பக்தர்

கள் ஒன்றுகூடியிருந்த பொழுது தைலம் தடவிக் கொண்டே காலையில் கேள்வி கேட்டவரைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன், “நமக்கு நாமே டாக்டர்கள், நாமே ஸேவகர்கள்” என்றார். “நம் வேலையை நாமே பண்ணிக்கொள்ளச் சக்தியில்லாது போனால் என்ன செய்வது?” என்று அவர் கேட்டார். “சாப் பிடுவதற்குச் சக்தியிருக்கும் போது இதற்கு ஏனிருக்காது?” என்றார் பகவான். அவர் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் தலை குனிந்தார். இதற்குள் அன்றையத் தபால் வந்தது. போஸ்ட் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் பகவான் தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தார். தபால் ஜோலி முடிந்ததும், புன்சிரிப்புடன் ஆரம்பித்தார்.

“முன்பு ஒரு ஸந்நியாசிக்குத் தாம் ஒரு மடாதிபதியாக வேண்டும் என்று ஆவலாக இருந்ததாம். மடம் என்று இருந்தால் சீடர்கள் இருக்க வேண்டுமல்லவா? ஆகவே ரொம்ப மெனக்கிட்டுத் தேடினர். யாராவது வந்தாலும் சீக்ரத்திலேயே இவர் சாயம் வெளுத்துவிடும். சிஷ்யன் வந்த வழியே போய் விடுவான். ஒருவனாவது நிலைத்திருப்பதில்லை. என்ன பண்ணுவார்? ஒரு நாள் இந்தப் பெரிய மனுஷர் ஒரு பட்டணத்துக்குப் போகவேண்டி வந்தது. அங்கு தன் அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளணும். தன்னுடன் சிஷ்யன் யாருமில்லாத விஷயம் தெரியக்கூடாது. பெரிய மூட்டையொன்று இவரிடமிருந்தது. அந்த மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் எவர் கண்ணிலும் படாதவாறு முன்பே ஏதாவதொரு வீட்டில் வைத்து விட்டுப் பிறகு தான் வந்தது போல் நடக்கலாமென்று இவர் ஊரெல்லாம் திரிந்தார். எந்த வீட்டிற்குள் காலே வைக்கலாமென்று எண்ணினாலும் யாராவது வீட்டு வாசலிலேயே காணப்பட்டார்கள். என்ன பண்ணுவார் பாவம்? மாலை வேளை வந்து விட்டது. அலுத்துப் போய்விட்டார். கடைசியில் ஒரு வீடு தென்பட்டது. அந்த வீட்டின் முன்புறம் ஒருவரும் இல்லை. கதவு திறந்தேயிருந்தது. மூட்டையை இறக்கி ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு திண்ணையில் உட்கார்ந்தார். சிறிது நேரத்தில் அந்த வீட்டுப் பெண்மணி வெளியே வந்து ‘நீங்கள் யார்?’ என்று கேட்டாள்.

“அம்மா, நான் இன்ன இடத்தில் மடாதிபதியாக இருக்கிறேன். இந்த ஊருக்கு ஒரு காரியமாக வந்தேன். உங்களைப் பற்றி நல்ல விதமாகக் கேள்விப்பட்டேன். இரவு இங்கு தங்கி விட்டுக் காலையில் போய்விடலாமென்று என் சீடனிடம் முன்பே மூட்டையை அனுப்பினேனே, கொண்டு வந்தானா அம்மா?” என்று கேட்டார். அந்த அம்மாள் ‘யாரும் வரவில்லையே’ என்றாள்.

“‘மூட்டையை இங்கு வைத்துவிட்டுக் கடைத்தெருவிற்கு சில சாமான்கள் வாங்கிவரச் சொல்லியிருந்தேன். சரியாகப் பாருங்கள், இங்கேயே எங்கேயாவது மூலையில் மூட்டையை வைத்திருப்பான்’ என்றார். அந்த அம்மாள் அங்குமிங்கும் பார்த்ததில் ஒரு மூலையில் மூட்டை இருந்தது. சரியென்று அந்தத் தம்பதிகள் அவருக்குப் போஜனமளித்து கௌரவித்தார்கள். இருட்டிற்று. “என்ன ஸ்வாமி, உங்கள் சீடன் இன்னும் வரவில்லையே?” என்று அவர்கள் கேட்டதற்கு, “அவன் ஒரு சோம்பேறி, எங்கேயாவது, ஏதாவது சிறுதீனி தின்றுவிட்டுக் சுற்றிக் கொண்டிருப்பான். நீங்கள் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவனுக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். அவன் வந்தால் நான் கதவைத் திறக்கிறேன் என்றார்.

அந்தத் தம்பதியருக்கு அப்போதே சாமியாரின் சமாசாரம் புரிந்துவிட்டது. வேடிக்கை பார்க்கலாமென்று உள்ளே போய்ப் படுத்துக்கொண்டார்கள். ‘மடாதிபதியோ’ இப்போதே நாடகத்தை துவக்கினார். இவர் படுத்துக்கொண்டது வாசல்பக்கம் இருக்கும் அறை. வீட்டிலுள்ளவர்களுக்குக் கேட்கும்படி கதவைத் திறந்தார், மூடினார். ‘என்னடா இவ்வளவு கால தாமதம்? அயோக்கியப் பயலே! இதுமாதிரி மறுபடி நீ பண்ணினால் எலும்பை முறித்துவிடுவேன் ஜாக்ரதையாகயிரு இனிமேல்’ என்றார். பிறகு, குரலை மாற்றிக் கொண்டு, ‘ஸ்வாமி, ஸ்வாமி, என்னை கூமிக்க வேண்டும். இனிமேல் இப்படிச் செய்ய மாட்டேன்’ என்று அவன் பதிலளித்ததுபோல் சென்னார். ‘சரி, சரி, வா இங்கே, கால் களைக் கொஞ்சம் பிடி. இங்கேடா, இங்கே, முஷ்டியால் அடிடா, ஆ, நன்றாகப் பிடி’ என்று சீடன் கால்களைப் பிடித்தது

போல் தானே பிடித்துக்கொண்டார். சற்று நேரம் கழித்து 'சரி போதும், நேரமாயிற்று, போய் படுத்துக் கொள்' என்று சொல்லி ஸ்வாமிகள் தூங்க ஆரம்பித்தார். அந்த தம்பதி இருந்த இடத்தில் ஒரு ஓட்டை இருந்தது. அதன் வழியாக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். பொழுது விடிந்தது. மடாதிபதிகள் மறுபடியும் ஆரம்பித்தார். 'என்னடா சோம்பேறி', கோழி கூவி விட்டது. எழுந்திருடா. நான் சொன்னேனே அந்த வீட்டிற்குப் போய் நான் சொன்ன வேலையை முடித்துவிட்டு உடனே வா' என்று சொல்லிக் கதவைத் திறந்து, சீடனை வெளியே அனுப்புவது போல் நடித்து மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டார். தம்பதியர் அதையும் பார்த்தார்கள். நன்றாக விடிந்து விட்டது. ஸ்வாமிகள் மூட்டை முடிச்சைக் கட்டி ஒரு மூலையில் வைத்து விட்டு, காலைக் கடன் களை முடித்துக் கொண்டு, ஸ்நானத்திற்கு குளத்திற்குச் சென்றார். அப்போது தம்பதியர் அவருடைய மூட்டையை ஒளித்துவைத்துவிட்டார்கள். ஸ்வாமிகள் ஸ்நானம் முடிந்து வந்து மூட்டையைத் தேடினார். அகப்படவில்லை.

'அம்மா என் மூட்டை எங்கே?' என்று அந்த வீட்டுக் காரியைக் கேட்டார். உடனே தம்பதியர் 'ஐயா, உங்கள் சீடன் வந்து நீங்கள் கேட்டதாகச் சொல்லி மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு இப்போதானே போனான், உங்களை அவன் சந்திக்க வில்லையா? ராத்திரியில் உங்கள் காலைப் பிடித்தானே அவனேதான். இந்தச் சந்துதான் திரும்பியிருப்பான். போய்ப் பாருங்கோ ஸ்வாமி' என்றார்கள். ஸ்வாமிகள் என்ன பண்ணுவார்? வாயை மூடிக் கொண்டு கிளம்பினார். சீடர்கள் ஸேவை செய்வது என்றால் இப்படித்தானிருக்கும். நான் செய்வது போல் தான். நமக்கு நாம்தான் ஸேவகர்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டே தம் கால்களைத் தாமே பிடித்துக் கொண்டும் முஷ்டியால் குத்திவிட்டுக் கொண்டும் அபிநயித்தார் பகவான்.

105. ஆஹார — விஹாரம்

6-4-47

நேற்று பிற்பகல் ஒரு பக்தர் பகவானருகில் வந்து, “ஸ்வாமி, தான் யாரென அறிவதற்கு ஆத்மவிசாரத் தியானம் எண்ண வேண்டுமில்லையா? தியானத்திற்கு உட்கார்ந்தால் தூக்கம் வருகிறதே, அது வராமலிருக்க வழியென்ன?” என்று கேட்டார். இப்போதைக்கு நீ “ஜாக்ரதத்தில் (விழிப்பு நிலையில்) ஜாக்ரதையாக (விழிப்புடன்) இருக்கக் கற்றுக் கொண்டபிறகு தூக்கத்தைப் பற்றிப் பார்க்கலாம். விழிப்பு நிலையிலே எத்தனையோ கனவுகள் காண்கிறோம். அவையில்லாமல் விழிப்பு நிலையில், கவனமாக இருக்கத் தெரிய வேண்டும். முதலில் நாம் பார்ப்பதெல்லாம் கனவுதான். இந்தக் கனவு உலகத்திலிருந்து நாம் விழித்துக் கொள்ள வேணும்” என்றார் பகவான்.

“இந்தக் கவனம் உண்டாவதற்குச் ஸாதனை வேண்டுமே. ஏதோ ஒரு நியமத்தைக் கைக்கொண்டு ஸாதனை செய்யலாமென்றால், இந்தத் தூக்கம் வந்துவிடுகிறதே? இதைப் போக் கடிப்பதற்குப் பகவான்தான் தயை கூர்ந்து வழி சொல்ல வேண்டும்” என்றார் பக்தர். “ஆவரணம், விக்ஷேபம் என்று தியானத்திற்கு இரண்டு லக்ஷணங்கள் என்று சொல்லுவார்கள். ஆவரணத்தில் தூக்கம்தான் முதலாவது. கூடுமான வரை தூக்கம் வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தூக்கம் வருவதற்கு என்ன காரணம் என்று விசாரம் செய்து உணவு, நடவடிக்கை, முதலியவைகளைச் சுத்தமாகவும், மிதமாகவும் வைத்துக் கொண்டு தூக்கம் வராதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, தூக்கம் வந்தபிறகு தடுக்க முயன்றால் என்ன பிரயோஜனம்? நிறைய உண்டால் நிறைய உறக்கம் வராதா என்ன? தியானத்திற்கு அமர்ந்தால் தலை ஆடி, ஆடி விழும். சிலர் தலை முடியைச் சுவரில் இருக்கும் ஆணியில் கட்டிக் கொள்வார்களாம். இப்படிப் பண்ணுவதால் தலையசையும் போது விழிப்பு வருமே தவிர அது தியானத்திற்கு உதவுமா? என் பால்யகாலத் தூக்கம் சரித்திர பிரஸித்தமானதுதானே? ஸ்கூலில் பாடம் நடக்கும் போது தூக்கம் வருகிறதேயென்று

பின்னால் சுவரில் ஒரு ஆணியை அடித்து, அதில் ஒரு கயிற்றைக் கட்டி, அதை என் தலை முடியோடு சேர்த்துக் கட்டிக்கொள்வேன். தலையசைந்தால் கயிறு மயிரைப் பிடித்து இழுப்பதில் விழிப்பு வரும். அப்படிச் கட்டிக்கொள்ளாத நாட்களில் ஆசிரியர் வந்து காதுகளைத் திருகி ஆட்டி எழுப்பு வார்” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் பகவான்.

“பகவான் இதையெல்லாம் கற்பனை செய்து சொல்ல வில்லை தானே?” என்றார் முருகனார். “இல்லை, இல்லை, நடந்ததைத்தான் சொல்கிறேன். பாடத்தைக் கவனித்துக் கேட்காவிட்டால் ஆசிரியர் கண்டிப்பாரென்று அப்படிச் செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது அந்த நிலமை. இங்கு வந்த ஆரம்ப நாட்களில் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரே தியானத்தில் இருந்ததால் இராப்பகல் தெரியாமலிருந்தது. எப்போதாவது கண்களைத் திறந்து பார்க்கும் போதும் இருட்டிவிட்டதா அல்லது விடிந்துவிட்டதா என்று தோன்றும். ஆஹாரமில்லை, தூக்கமில்லை, விஹாரம் இருந்தால் (நடக்கக்காலிலிருந்தால்) ஆஹாரம் வேண்டும். ஆஹாரம் இருந்தால் தூக்கம் வரும். விஹாரமில்லாது போனால் ஆஹாரம் வேண்டாம். ஆஹாரமில்லாவிடில் தூக்கம் வராது. உயிர் வாழ்வதற்கு ஏதோ சிறிது உணவு வயிற்றில் விழுந்தால் போதும். எனக்கும் அப்போது அப்படித்தான் ஆயிற்று. கண்களைத் திறந்த சமயம் யாரோ ஒருவர் நீராகாரமாக ஏதோவொன்று ஒரு லோட்டா கொடுப்பார். அவ்வளவுதான். ஆனால் ஒன்று, ஒரே நிர்விகல்ப சமாதியில் இருக்கும் சமயம் தவிர மற்றைப் பொழுதுகளில் உணவு உறக்கத்தை ஒழித்து விட முடியுமா?

விவஹாரத்தில் மனசும், சரீரமும் ஈடுபட்டிருக்கின்ற போது அப்படிச் செய்தால் உடம்பைப் பிடித்துத் தள்ளும். அதனால் மிதமான ஸர்த்விக ஆஹார விஹார நியமங்கள் ஆன்மிக மலர்ச்சிக்கு அத்தியாவசியமென்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. மஹான்கள் தாங்கள் செய்யும் நிஷ்காம் யமான ஸத்காரியங்களுக்கு, தூக்கத்தினால் காலவிரயம் ஏற்படக் கூடாதென்று தூக்க நேரத்தை குறைத்துக் கொள்வார்கள்.

பத்து பணிக்கு படுத்து இரண்டு மணிக்கு எழுவது நல்ல தென்று சிலரும், நாலு மணி நேரத் தூக்கம் போதாது. ஆறு மணி நேரம் தூக்கம் வேண்டுமென்று சிலரும் சொல்கிறார்கள். உணவு, உறக்கம் அடியோடு இல்லாமல் இருப்பதும் நல்ல தில்லை, மிகையாகவிருப்பதும் நல்லதில்லை என்பார்கள். உண்மைதான். எதையாவது ஒரேயடியாகக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்றால், மனம் அதன் மீதே போகும். அதனால் ஸாதகர்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் மிதமாக இருக்க வேண்டும்," என்றார் பகவான்.

இதையேதான், பகவத் கீதையிலும்,

1. நாத்யச்னதஸ்து யோகோஸ்திந சைகாந்தமனஸ்தை
நசாதி ஸ்வப்னசீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைல சார்ஜனௌ||
(அத் 6. சு. 16)
2. யுக்தாஹார விஹாரஸ்ய யுக்த சேஷ்டஸ்ய கர்மஸு
யுக்தஸ்வப்நாவ போதஸ்ய யோகோ பவதி துக்கஹா||
(அத். 6, சு.17)

என்று இதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறது.

பொருள்:

1) அர்ஜுன அளவு கடந்துண்பவனுக்கு யோகமில்லை, அறவே உண்ணாதவனுக்கும் அஃதில்லை. மிகைபட உறங்குபவனுக்கும், மிகைபட விழித்திருப்பவனுக்கும் யோகம் இல்லை.

2) மிதமாக ஆஹாரவிஹாரம் கடைப்பிடித்து அளவுடன் கர்மங்களைச் செய்து, உறக்கத்திலும், விழிப்பிலும் நியமம் ஒம்புபவனுக்கு யோகம் துன்பத்தைத் துடைப்பதாகிறது.

106. நியமம் தவருத வாழ்வு

7-4-47

நேற்று, நித்திரை, ஆஹாரம், விஹாரம் (ஸஞ்சாரம்) முதலிய நியமங்களைப் பற்றி பகவான் சொன்னதையெல்லாம் உனக்கு எழுதினேன். பகவான் அவற்றைத் தமது அன்றாட வாழ்வின்

மூலமாகவே பலவிதமாகப் போதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். உதாரணமாக பகவான் பால், தயிர் முதலியவை ஒன்றும் சாப்பிடுவதில்லை அல்லவா? “வேலையின்றி இருப்பவனுக்கு இரண்டு இட்டிலி எதற்கு?” என்று காலேச் சிற்றுண்டி வேளையில் ஒரே ஒரு இட்டிலிதான் இப்பொழுது சாப்பிடுகிறார். சாப்பாடும் அப்படித்தான். கறி முதலானவைகளைச் சேர்த்தால், பட்டைச் சாதம் அளவு, இருக்குமோ என்னவோ! தவிர ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தையும் தனித்தனியாக ருசிக்காகச் சாப்பிடுவதில்லை. எல்லாவற்றையும் சூழம்புடன் சேர்த்து கலந்து வைத்துக் கொண்டு, பிறகு அதைச் சோற்றுடன் சேர்த்துச் சாப்பிடுவார். சமீபத்தில் ஒருதினம் ஏதோ பேச்சு வாக்கில் “ஏதாவது ஒரே ஒரு பதார்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு, சாதம் சாப்பிட்டால் எவ்வளவு ருசியாக இருக்கும். இத்தனை விதங்கள் எதற்கோ? முன்பு அப்படித்தான் பண்ணிக் கொண்டிருந்தோம். நான் இப்பொழுது கூட அந்த நியமத்தை விடவில்லை” என்றார் பகவான்.

“மலை மீதிருக்கும் பொழுது நிறையப்பேர்கள் சாதம், பழங்கள், பக்ஷணங்களென்று கொண்டு வருவார்கள். இந்த மூன்று விரல்களால் எவ்வளவு எடுக்க முடியுமோ அவ்வளவே எல்லோரும் கொண்டு வரும் பதார்த்தங்களில் எடுத்துச் சாப்பிடுவேன். நாள் முழுவதும் சாப்பிட்டதைச் சேர்த்தால் ஒரு பட்டைகூட ஆகாது. அந்தச் சாப்பாடு எவ்வளவோ சுகமாக இருந்தது. இப்பொழுது இலை போட்டுப் பல விதமான பதார்த்தங்களைப் பரிமாறுகிறார்கள். வீணாக்க கூடாதென்று சாப்பிட்டால் பாரமாக இருக்கிறது” என்று பகவான் அடிக்கடி சொல்லுவார்.

தூக்க விஷயத்திலும் அப்படித்தான் ஐயந்தி, மஹாபூஜை முதலான உத்ஸவங்கள் நடந்தால் வேலை அயர்வில் வேதபாட சாலை மாணவர்கள் வேதபாராயணத்திற்கு பிரம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் வந்து சேராவிடினும், தாம் மட்டும் எப்போதும் போல் எழுந்து அமர்ந்திருப்பார். எப்போதாவது அவருக்கு உடல் நலக்குறைவாக இருக்கும்பொழுது பணி விடை செய்வோர் “இன்னும் கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்

கொண்டிருக்கக் கூடாதா, பகவான்?" என்றால் "பிரம்ஹு முஹூர்த்தத்தில் படுக்கை என்ன ஓய்? வேணுமென்றால் நீங்கள் படுத்துக் கொள்ளுங்கோ" என்பாராம். மார்கழி மாதம் வந்தால் அருணாசலேசுவரர் ஆலயத்தில் மிகவும் அதிகாலையிலேயே பூஜை ஆரம்பமாகிவிடும். அங்கு முதல் குண்டு போடுவதற்குள் இங்கு பகவான் எழுந்து உட்கார்ந்திருப்பார். தமிழ்ப்பாராயணத்திற்கு வருகிறவர்கள் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து வரவேண்டுமே தவிர, பகவான் அவர் சுளுடைய ஸேவையை ஏற்றருளத் தயாராக இருப்பார்.

அவரது தேக ஸஞ்சாரம் மிதமென்பது தெரிந்த விஷயமே. இந்த நியமங்கள் எல்லாம் ஸாதகர்களுக்குத்தானே தவிர ஞானிகளுக்குத் தேவையில்லையன்கிறார்கள். என்றாலும், பகவான் லோக சேஷமத்திற்காக எல்லா நியமங்களையும் தவறாது கடைபிடித்து வழிகாட்டுகிறார். இத்தகைய மஹான்கள் வைராக்ய சிகரத்திலிருந்து ஒரு பொழுதும் நழுவுவதில்லை. நியமம் பிறழாத ஆஹார விஹாரம், வைராக்யம் முதலியன அவர்களுக்கு ஸஹஜமாகவே இருக்கின்றன. அவர்கள் அன்றாட வாழ்வே நமக்குப் போதனையும் உபதேசமுமாகும்.

107. ஆசீர்வாதங்கள்

8-4-47

சில நாட்களுக்கு முன் பெரிய அண்ணாவின் குழந்தைகளான சாஸ்திரியும் மூர்த்தியும் பகவானுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். "சிரஞ்சீவி பகவான் தாத்தையா அவர்களுக்கு நமஸ்காரங்கள். எது வேண்டினாலும் அது கிடைக்கச் செய்யும் மந்திரம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? தெரிந்தால் உடனே எழுதியனுப்பவும். இப்படிக்கு உங்கள் பேரர்கள் சாஸ்திரி, மூர்த்தி" என்று எழுதியிருந்தார்கள்.

"சிரஞ்சீவித் தாத்தாவாவது? என்ன அசட்டுத்தனம்?" என்றேன் நான்.

உடனே ஸூந்தரேசய்யர், “எல்லாம் ஸரியாகத்தான் எழுதியிருக்கிறார்களம்மா. பகவானன்றி வேறு யார் சிரஞ்சீவி? பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழும் தாத்தாவிற்கு நமஸ்காரம். வேண்டுவதெல்லாம் கிடைக்கிறாற்போல் ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். இதில் தப்பென்ன? என்றார்.

பகவான் சிரித்துக் கொண்டே, “நான் சின்ன வயதில் அதை பையன் ராமசாமிக்கு இதுபோலவே ஒரு கடிதத்தில் எழுதினேன். திண்டுக்கல்லில் அவர் வீட்டிலிருந்து கொண்டு சில நாட்கள் படித்தேன் இல்லையா? ஒரு முறை ஸ்கூலில் ரஜா விட்டபோது திருச்சுழிக்கு வந்தேன். ராமசாமிக்கு கடிதம் எழுதலாமென்று தோன்றியது. என்ன எழுதவேண்டுமென்று தெரியவில்லை. அப்பா, அவருக்கு எழுதும் கடிதங்களில், “ராமுவுக்கு ஆசீர்வாதம்” என்று எழுதுவதைப் பார்த்திருந்தேன். பின்னேயென்ன, நானும் அத்தானுக்கு ஆசீர்வாதம் என்று ஆரம்பித்தேன். என்னை விட வயதில் பெரியவரான அவருக்கு, நமஸ்காரம் என்று எழுத வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரிதான் என்று நினைத்தேன். பிற்பாடு அவர் கேலி செய்ததும் தெரிந்தது” என்றார்.

“அந்த ராமசாமி பகவானுக்கு மிகவும் ஆப்தம் போலிருக்கிறது” என்றார் ஒரு பக்தர். “ஆமாம், திருச்சுழியில் சுந்தர மந்திரத்தில் இப்போது என் படம் வைத்திருக்குமிடத்தில் முன்பு ஒரு நாடா கட்டில் போட்டிருந்தது. அதில்தான் என் அப்பா படுத்துக் கொள்வார். அந்தக் கட்டிலில் ஏற ராமசாமிக்கும் எனக்கும் தவிர வேறு யாருக்கும் சுதந்திரம் கிடையாது. அப்பா ஊரிலில்லாத போது நாங்களிருவரும் அதில்தான் படுத்துக்கொள்வோம். தாயில்லாதவரானதால் ராமசாமியிடமும், ஸ்வபாவமாகவே நான் ஸஹஜமானபடியால், என்னிடமும் தவிர அப்பா எவரிடமும் நெருக்கமாக இருந்ததில்லை, மஹா கம்பீர புருஷர்” என்றார் பகவான்.

“ராமசாமி எப்போதாவது இங்கு வந்திருக்கிறாரா?” என்றார் அந்த பக்தர். “ரொம்ப நாளுக்கு முன்னே ஒரு தடவை

வந்தார். அவருக்கு ஊரைவிட்டுக் கிளம்புவதென்றால் கஷ்டம். இங்கு வந்து போய்க் கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லோரும் என்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்களாம். பார்க்கலாம், பார்க்கலாம் என்று தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த போது, இந்த விசுவநாதன் கல்யாணம் வேண்டாம் என்று இங்கே ஓடி வந்துவிட்டான். இவன் ராமசாமியின் பிள்ளைதான். அழைத்துக் கொண்டு போய் விடலாமென்று ராமசாமியின் எண்ணம் பெற்றவரல்லவா? வராதிருக்க முடியவில்லை. புறப்பட்டு வருவதாக விசுவ நாதனுக்குக் கடிதம் வந்தது. என்னிடம் அந்த விஷயத்தைச் சொல்லாமல் என்னிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்து, “திண்டுக்கல் மலை நகர ஆரம்பித்துவிட்டதாம்” என்று சமத்காரமாகச் சொன்னான். அதென்னாடா! சங்கதியென்று கடிதத்தைப் பார்த்ததும் விஷயம் புரிந்தது. மறுநாளே அவரும் வந்தார். அவரே எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதும் போது, ‘ஸ்வாமிக்கு நமஸ்காரம்’ என்றும் ‘ஸ்வாமி ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்’ என்றும் எழுதுவார். அவருக்கு ஆசீர்வாதம் அந்த நாளிலேயே கிடைத்திருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் நடக்கும் என்று அப் போது யார் நினைத்தார்கள்? ஏதோ எழுதினேன், அவ்வளவு தான்” என்றார் பகவான்.

108. உபதேசச் செண்டு

9-4-97

நேற்று காலை ஆந்திரர்கள் சிலர் ஆச்சரமத்திற்கு வந்தார்கள். வந்து பத்து நிமிஷங்களுக்குள் கேள்விகள் போடத் தொடங்கிவிட்டார்கள்

“பகவான் எப்பொழுதும் ‘நீ யாரென்று அறிந்து கொள்’ என்றல்லவா போதிக்கிறார்கள். அந்த ‘நான்’ யாரென்று அறிந்து கொள்ள அநுக்ரஹித்து ரகசிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றாரொருவர். அநுக்ரஹம் இருந்து கொண்டேயிக்கிறது. இல்லாததைத் தான் கேட்கவேண்டுமே

தவிர, இருப்பதைக் கேட்பானேன்? ஆனால் அந்த அநுக்ரஹம் இருக்கிறதென்று நீ ஹ்ருதய பூர்வமாக நம்ப வேண்டும் அவ்வளவுதான்” என்றார் பகவான்.

“இங்கு தினந்தோறும் ஒதுகிற வேத மந்திரங்களில் ‘தஸ்யா சிகயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித;’ என்று வருகிறதே, ‘சிகா மத்யே’ என்றாலென்ன?” என்று கேட்டா ரொருவர். “சிகாமத்யே என்றால் அக்னியின் உச்சி மையத்தில் என்று அர்த்தம், சிகை என்றால் இங்கு வேதங்களின் முடி (குடுமி) என்று அர்த்தமில்லை ஓய், வேதங்களைக் கடைவ தாலுண்டாகும் ஞானப் பிழம்பின் மத்தியில் பரமாத்மா இருக்கிறார் என்று பொருள்” என்றார் பகவான்.

“பகவான் எந்த ஆஸனத்திலிருப்பார்?” என்றார் இன்னொருவர். “எந்த ஆஸனத்திலேயா? ஹ்ருதயாஸனத் தில், எங்கே ஸுகமாக இருக்கிறதோ அங்கேயே என் ஆஸனம். அதையே ஸுகாஸனம் என்பார்கள். ஹ்ருதயா ஸனம் சாந்தி கூடியது. ஸுகமளிப்பது. அந்த ஆஸனத்தில் உறைபவர்களுக்கு வேறு ஆஸனங்களின் அவசியமேயில்லை” என்றார் பகவான்.

‘ஸர்வ தர்மான், பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ’ (எல்லா தர்மங்களையும் துறந்து என்னிடமே அடைக்கலம் புகு) என்று கீதையில் சொல்லியிருக்கிறதே, ஸர்வதர்மான் என்றால் எந்தெந்த தர்மங்கள்?” என்றார் மற்றொருவர். ‘ஸர்வதர் மான்’ என்றால் ஜீவதர்மங்கள், ‘பரித்யஜ்ய’ என்றால் அந்த ஜீவதர்மங்களையெல்லாம் விட்டு, ‘மாமேகம்’ - ஏகஸ்வரூப மான என்னை, சரணம் வ்ரஜ - சரணமடை. இதுதான் அர்த்தம் என்றார் பகவான்.

கேள்வி கேட்டவர் மறுபடியும், “ரமண கீதையில் ‘ஹ்ருதய க்ரந்தி பேதனம்’ என்றிருக்கிறதே, ‘ஹ்ருதயக்ரந்தி பேதனம்’ என்றால் என்ன?” என்றார். “நான் என்கிற எண்ணம் போகிறதுதான் வாஸனாகூயம். அதற்கே அஹம் நாசனம், ஜீவத்வ நாசனம், மனோநாசனம் என்று பல விதமான பெயர்கள். எல்லாம் ஒன்று தான். மனோநாசந்தான்

ஹ்ருதயக்ரந்தி பேதனம். ஞானம் என்றாலும் அதுதான். சம்பாஷணை ஆரம்பித்தவுடன் புழுக்கமாக இருக்கிறதென்று தொண்டர்கள் மின்சார ஃபாலைப் போட்டார்கள். பகவான் “எதற்கு ஐயா” என்று கூறி ஃபாலை நிறுத்தச் செய்தார். வந்திருந்தவர்களிடம் “இதோ பாருங்கள், ‘ஒருத்தர் ஞானியான பிறகு அவரால் எப்படி கர்மா பண்ணமுடியும்?’ என்று பலர் கேட்கிறார்கள். இந்தக் கேள்விக்கு, முன்பெல்லாம் குயவன் சக்கரத்தை உபமானமாகச் சொல்வதுண்டு சக்கரத்தை கிர், கிர் என்று சுற்றினால் பாலை தயாராகிறது. சக்கரத்தைச் சுற்றுவதைக் குயவன் நிறுத்தின பிறகும் அது அப்படியே சிறிது நேரம் சுற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கும். இப்பொழுது இந்த ஃபாலை உபமானமாகச் சொல்லலாம். பாருங்கோ அதனுடைய ஸ்விட்சை ஆஃப் செய்தோம், ஃபான் சிறிது நேரம் ஓடாமல் நிற்காது. அது போலவே ஞானியான பிறகும் பிராரப்த வசனத்தினால் அந்த சாரத்தால் பண்ண வேண்டிய கர்மங்களைப் பண்ணினாலொழிய தேகத்தை விட முடியாது” என்றார் பகவான்.

எனக்கு பின்னாலிருந்து ஒரு குழந்தை “தாத்தா, தாத்தா” என்று சொல்ல ஆரம்பித்தது, சிறு குழந்தைகளின் மழலை யென்றால் பகவானுக்கு மிகப் பிரியம். இப்போது குழந்தை யின் குரல் கேட்டதும் தலைநிமிர்ந்து பார்த்து “யாரது”? என்று கேட்டார். “நம்ம பாப்பா மங்களம்” என்றேன். (இப்போது ஸ்ரீரமணசர்மப் பிரெஸிடெண்டாக இருக்கும் திரு. T.N. வெங்கடராமனின் மகள்) பகவான் புன்னகையோடு “அதுவா? யாரோ பெரிய குழந்தையென்று நினைத்தேன். இப்பவே ‘தாத்தா சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டாளே?’” என்றார். குழந்தை விடாமல் ‘தாத்தா, தாத்தா’ என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள். பகவான் அங்குள்ளவர்களிடம், “இந்த விசித்ரம் பாருங்கள், குழந்தைகளுக்குத் தாத்தா என்னும் சொல்லே முதலில் வருகிறது. எந்தக் குழந்தை வந்தாலும் என்னைப்பார்த்து ‘தாத்தா’ என்கிறது. அவர்களுக்கு யார் சொல்லிக்கொடுத்தார்கள்? குழந்தைகளெல்லாம் ஒரே மாதிரிதான். ஒரே விதமான பேச்சு, தா-தா

என்றால் 'தான் தான்' என்று அர்த்தம், மனதிற்கும் அது போலத்தான். முதல் சப்தம் 'நான்' என்று வருகிறது. அதற்குப் பிறகே 'நீ' 'அவன்' எல்லாம் வருகிறது. 'தாத்தா' என்ற வார்த்தை வந்தபிறகுதான் மற்றச் சொற்களெல்லாம் வருவது போல், 'அஹம்' பிறந்தபின்தான் எல்லாம் பிறக்கிறது" என்றார்.

ஒன்பது மணி ஆயிற்று. மணி சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்க்க கிருஷ்ணஸ்வாமி ரேடியோவை வைத்தார். 'டங் டங்' என்று மணியடித்த பிறகு 'எல்லோருக்கும் வணக்கம்' என்று சொல்லி ரேடியோ நிகழ்ச்சியை முடித்தார்கள். பகவான் புன்சிரிப்புடன் "எல்லோருக்கும் வணக்கமாம். எல்லோரும் வேறு, தான் வேறா? தான் எல்லோரிலும் ஒருவன் இல்லையா என்ன? இது தனக்குத்தானே வணக்கம் சொல்லிக் கொள்வது தான். இதைத் தெரிந்துக் கொள்ளவில்லை. அதுதான் விசித்திரம்" என்றார்.

109. அநன்ய சரணுகதி

10-4-47

ஆந்திர வாலிபனொருவன் பகவான் கையில் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான். அதில் எழுதியிருந்தது. "ஸ்வாமி! பகவானிடம் அநன்ய சரணுகதி அடைந்தால் எல்லாம் கிடைக்குமென்கிறார்களே, அநன்ய சரணுகதி என்றால், ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்து, ஒரு வித சிந்தனையுமின்றி சரீர போஷணைக்கு அவசியமான ஆஹாராதி சிந்தனைகளை விட்டுவிட்டு எப்போதும் பகவானை நினைப்பது தானா? ஏதேனும் வியாதி வந்தால் சிகித்ஸை பெறவும் முயலாமல் தேக நலன், நலனின்மை இவற்றையெல்லாம் ஈசன் கையில் என்று பகவானிடம் ஒப்படைத்துவிட வேண்டியதுதானா? கீதையில்

ஸ்திதபிரக்ஞையைப் பற்றி விஹாயகாமான் யஸஸர்வான் புமாம் ஸ்சசரதி நிஸ்ப்ருஹ: நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸசாந்திம் அதிகசக்தி (அத்தியாயம் 2-71) (ஆசைகளையெல்லாம் அறுத்து, அபிமானமும், அஹங்காரமுமின்றி உலவும் மனிதனெவனோ அவன் அமைதி பெறுகிறான்) என்று சொல்லியிருப்பதால் எல்லா விருப்பங்களையும் விட்டுவிட வேண்டுமென்றல்லவா தெரிகிறது? ஆதனால் நாம் கடவுளை நினைத்துக் கொண்டே உணவு, நீர் முதலானவையும் பகவான நுகர்ஹத்தால் தானாகக் கிடைத்ததை பெற்றுக் கொள்வதா, அல்லது நாம் அவற்றிற்காகக் கொஞ்சமாவது முயற்சி செய்ய வேண்டுமா? பகவான் இந்தச் சரணாகதி ரஹஸ்யத்தை விவரித்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்.”

பகவான் இதைப் படித்து, மிகவும் நிதானமாக இவ்வாறு கூறினார்:— “அந்நய சரணாகதியென்றால், எவ்விதமான எண்ணத்திலும் பற்றில்லாமலிருப்பது என்பது உண்மைதான். ஆனால், ‘சரீர போஷணைக்கு வேண்டிய ஆஹாரம், ஜலம் முதலியவற்றுக்கான முயற்சியையும் விட்டுவிட வேண்டியது தானா?’ என்றால் என்ன சொல்லுவது? ‘பகவானனுக்ரஹத்தால் தானாக வந்ததைச் சாப்பிட வேண்டாமா அல்லது கொஞ்சம் முயல வேண்டுமா?’ என்று கேட்டிருக்கிறாரே, முயற்சி இல்லாமல் தானாக வந்தாலும் கூடச் சாப்பிடுவது யார்? யாராவது வாயிலே போட்டாலுமே விழுங்கவாவது செய்யணுமா இல்லையா? அது மட்டும் முயற்சியில்லையா? ‘நோய் வந்தால் சிகிதையை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமா அல்லது நம் தேகஸ்திதியைப் பகவானிடம் ஒப்படைத்து விட்டுச் சும்மா இருக்க வேண்டுமா?’ என்று கேட்கிறார். கூலித்வ்யாதே: ஆஹாரம் என்று செல்லியிருக்கிறார்கள். அ்தாவது கூலித் என்றால் பசி, பசியும் ஒரு வியாதிதான். அந்த வியாதிக்கு மருந்து ஆஹாரம்தான். அதனால் பசி என்கிற வியாதிக்கு உணவு என்கிற மருந்து கொடுக்கவேண்டும். சங்கரர் “ஸாதன பஞ்சகத்தில்

கூலித்வ்யாதிஸ்ச்ச சிகிதஸ்யதாம்
பிரதிதினம் பிசைகஷைதம் புஜ்யதாம்”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அதாவது பசி என்ற வியாதிக்கு சிகிதையைாகப் பிசைச் சோறுண்ண வேண்டும். பிசைக்காகவாவது போகணுமில்லையா? எல்லோரும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு அசையாமல் உட்கார்ந்து கொண்டு, வந்தால் சாப்பிடுகிறேனென்றால் உலகம் நடப்பது எப்படி? ஆகையினாலே அவரவர்களின் ஸமஸ்காரங்களுக்கேற்பப் பிராப்தமானதை அனுபவித்துக் கொண்டு, 'செய்பவன் நான்' என்ற 'கர்த்ருத்வ' பாவமில்லாமலிருக்க வேண்டும். 'செய்பவன் நான்' என்ற எண்ணம்தான் பந்தம். அந்தப் பந்தமில்லாமலிருக்கும் வழியை ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமே தவிர பசிக்கு ஆஹாரம் சாப்பிடலாமா, வியாதி வந்தால் மருந்து கொடுக்கலாமா என்று ஸந்தேஹங்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தால், அவை முடிவில்லாமல் வந்துகொண்டேயிருக்கும். அப்புறம், 'வலி வரும் போது முன்கலாமா? மூச்சை உள்ளே இழுக்கலாமா?' என்றெல்லாம் கூட ஸந்தேஹங்கள் வரத் தொடங்கும். ஈச்வரன் என்றாலும் சரி, கர்மா என்றாலும் சரி ஏதோ ஒரு கர்த்தா அவரவர் ஸமஸ்காரங்களுக்கேற்ப எல்லாவற்றையும் நடத்திக்கொண்டு போகிறார். அவரிடம் பொறுப்பை விட்டுவிட்டு பற்றில்லாமலிருந்தால் நடக்க வேண்டியது தானாக நடக்கும், நாம் பூமி மீது நடக்கும் போது, அடிக்கு அடி கால் உயர்த்துவதையும், வைப்பதையும் கவனிக்கிறோமோ? தானாகவே நடை செல்கிறதல்லவா? மூச்சை இழுப்பதும், விடுவதும் அப்படித்தான். கணத்திற்குக் கணம் மூச்சை இழுக்க வேண்டும், விட வேண்டும் என்று நாம் முயற்சி பண்ணுவதில்லையே! அதைப் போலத்தான் எல்லாமும். எதையும் விடவேண்டுமென்றால் விடமுடிகிறதா? செய்ய வேண்டும் என்றால் செய்ய முடிகிறதா? தெரிந்தும், தெரியாமலும் எவ்வளவோ காரியங்கள் முயற்சியின்றி இதுவரை நடக்கவில்லையா? இனி நடக்காதா? பகவானிடம் 'அநன்ய சரணாகதி' செய்ய வேண்டும் என்றால், மற்றச் சிந்தனைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, மனத்தை அவனிடமே லயிப்பிக்க வேண்டும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மனதை லயிப்பிக்

கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மற்ற சிந்தனைகள் விலகிக் கொண்டே வரும். மனோவாக்கு, கால கர்மங்கள் எல்லா வற்றையும் பகவத்பரமாக ஆக்கினோமானால் நம் காரிய பாவமும் அவரிடமே இருக்கும். கிருஷ்ண பகவான் அர்ஜுனனிடம்,

‘அநன்யாஸ்ச சிந்தயந்தோ மாம் யேஜநாபர்யுபாஸதே!

தேஷாம் நித்யாபியுக்தாநாம் யோககேசுமம் வஹாம்யஹம்

(அத். 9, 81.22)

அன்னிய சிந்தை யனுவுமில்லாது என்னையே யுன்னியெவ ரென்று முபாசிப்பார் - என்னிலே யென்றுமொன்று மன்னவர்தம் யோககேசு மங்களை யென்றுந் தரித்திடுவேன் யான்.’

(IX - 22)

அர்ஜுனனுக்கு யுத்தம் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. “பாரத்தை என் மேல் போட்டு விட்டு, நீ உன் வேலையைப் பார் நீ நிமித்த மாத்திரம்தான். நானே எல்லாம் பார்த்துக் கொள்கிறேன். உன்னை எதுவும் பாதிக்காது” என்றார் கிருஷ்ண பகவான். ஆனால் அநன்ய சரணாகதி பண்ணுவதற்கு முன் பண்ணுகிறவன் யாரென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். எந்தச் சிந்தனையுமில்லாமல் இருந்தாலொழியச் சரணாகதி வராது. ஒரு சிந்தனையுமில்லாமலிருக்கும் போது, இருப்பது ‘தான்’ ஒன்றுதான். எனவே தனக்குத்தானே சரணாகதி செய்து கொள்கிறான் என்றுதான் அர்த்தம். பக்திமயமான சரணாகதியெனில், பகவானிடம் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு, தன் கர்மாவைச் செய்து கொண்டிருந்தால், நாளடைவில் தான் யாரென்பது விளங்கும். ஏதானாலும் பலன் ஒன்றுதான். சரணாகதி என்றால் தன்னை விசாரித்து அறிந்து கொண்டு தான் தானாக இருப்பதுதான். ‘தன்னை’ விட்டால் ‘அன்னியம்’ ஏது? என்றார் பகவான்.

“அதை அறிவதற்கு வழி ஏது?” என்று அந்த வாலிபன் கேட்டான். “கீதையில் எத்தனையோ மார்க்கங்கள் சொல்லி யிருக்கிறார். தியானம் பண்ணச் சொல்லியிருக்கிறார். உனக்குத் தியானம் பண்ணமுடியாவிட்டால் பக்தி இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் யோகம், ருஷ்காம கர்மா இன்னும்

எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கிறார். ஏதேனும் ஒரு வழியில் செல்ல வேண்டும். தான் எப்போதும் இருப்பவன். சம்ஸ்காரத்திற்கேற்பக் காரியங்கள் தானாக நடக்கும். நான் செய்கிறேன் என்ற பாவம் தான் பந்தம். விசாரணை செய்து அதைப்போக்கடித்துக் கொண்டால் இந்தக் கேள்விகளே வராது. கண்களை மூடி உட்கார்ந்துவிட்டால் மட்டும் சரணாகதி ஆகாது. எல்லோரும் அப்படி உட்கார்ந்து விட்டால் உலகம் நடப்பது எப்படி?” என்று பகவான் சொல்லும் போது போஜனசாலையில் மணி அடித்தது. “அதோ மணி அடிக் கிறது. எழுந்து போக வேண்டாமா?” என்று சிரித்தவாறே எழுந்தார் பகவான்.

110. கனவில் அளித்த தரிசனங்கள்

17-4-47

முந்தா நாள் காலை எட்டு, ஒன்பது மணியிருக்கும். ஸாதாரண குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கிழவர் ஒருவர் வந்தார். அவர் கொஞ்சம் ஆயுர்வேதம் தெரிந்தவர். பகவான் ஸன்னிதிக்கு வந்து நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி, இது கபத்திற்கு நல்லது. சாப்பிடுங்கள்” என்று ஒரு மருந்தைக் கொடுக்கப் போனார். பகவானின் தொண்டர்கள் “வேண்டாம், வேண்டாம்” என்று தடுக்கப் போனார்கள். அவர்களை நிறுத்திவிட்டுப் பகவான் அந்த மருந்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டார். தொண்டர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தவாறே “இருங்கோ ஐயா, நான் மலை மீதிருந்தபோது இவர் அடிக்கடி ஏதேனும் மருந்து கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார். கொடுக்கட்டுமே. அவருக்கு ஏதாவது கனவு வந்ததோ என்னமோ?” என்றார். அந்தக் கிழவர் ஆனந்தத்துடன் இப்பொழுது கனவொன்றும் வரவில்லை ஸ்வாமி! இந்த மாதங்களில் தங்களுக்குக் கபம் கொஞ்சம் அதிகமாகியிருக்குமல்லவா? அதனால்தான் மருந்தைக் கொண்டு வந்தேன்”. என்று சொல்லி நமஸ்கரித்து விட்டுச் சொன்னார்.

அவர் சென்ற பிறகு பக்தரொருவர், “கனவு ஸமாசாரம் என்ன?” என்றார். “அதுவா? மலை மீது நானிருந்த சமயம் ஒரு நாள் மாலை பழனிஸ்வாமியிடம் எதற்காகவோ “எலுமிச்சம் பழம் இருக்கா?” என்று கேட்டேன். ‘இல்லை’யென்றான். “இல்லையென்றால் போகட்டும்” என்றேன். அன்றிரவே நான் எலுமிச்சம்பழம் கேட்டதாக இவருக்கு கனவு வந்ததாம். மறுநாள் காலை நான் எங்கேயோ புறப்படும் சமயம் இவர் வந்து, “ஸ்வாமி, இந்த எலுமிச்சம் பழத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். ‘நேற்றுதான் இவரை இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். உமக்கு எப்படித் தெரிந்ததய்யா?’ என்று கேட்டதற்கு, அவர் “ராத்திரி கனவில் தாங்கள் வந்து எலுமிச்சம்பழம் கேட்டீர்களே. அதனால்தான் கொண்டு வந்தேன்” என்று சொல்லிப் பழத்தைக் கையில் வைத்தான் என்றார் பகவான்.

“பகவான்! நிஜமாகவே அவருக்குக் கனவில் தோன்றிப் பேசினீர்களா?” என்று பக்தர்கள் கேட்டார்கள், பகவான் புன்சிரிப்புடன், “என்னமோ யாருக்குத் தெரியும்? அவர் சொன்னார். அவ்வளவுதான்” என்றார்.

இன்னொரு பக்தர் தொடர்ந்து “கே. கே. நம்பியாரிடமிருந்து நோட்டுப் புத்தகமும் இதேவிதமாகவே வந்ததாமே?” என்றார்.

“ஆமாம், மாதவன் அப்பொழுது இங்கிருந்தான், ‘ரமண கீதை’க்கு மலையாளத்தில் விரிவுரை எழுதி நன்றாகக் காபி செய்யலாமென்று நினைத்துக் கறுப்பு அட்டை போட்ட நீளமான நோட்டுப் புத்தகம் ஒன்றைப் பீரோவிலிருந்து எடுத்துக் கொடுக்கும்படி அவனிடம் சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தேன். அவன் “கொடுக்கிறேன், கொடுக்கிறேன்” என்று நாலைந்து நாட்களாக மறந்துவிட்டான். அதற்குள் நம்பியாரே இங்கு வந்து நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தைப் போலவே ஒன்றைக் கொடுத்தார். “இதென்னய்யா, நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தைப் போலவே கொண்டுவந்திருக்கிறீர்?” என்றதற்கு, நம்பியார். “பகவான் என் கனவில் வந்து, இத்தனை

பக்கங்களுடன், இவ்வளவு அகலம், நீளமுள்ள நோட்டு வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். கடைக்குப் போனால் சரியாக அதே விதமான நோட்டுப் புத்தகம் கிடைத்தது. கொண்டு வந்தேன்” என்றார். இந்த சமயம் மாதவன் வந்தான். “இதோ பார், நீதானே இந்த நோட்டுப் புத்தகம் கொடுத்தாய்?” என்றேன். அவன் ஆச்சரியமடைந்து, பின்னால் விஷயம் கேட்டுப் பீரோவினுள் இருக்கும் நோட்டை எடுத்துப் பார்த்தில் இரண்டும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தது. ‘ரமண கீதை’ மூல சுலோகங்களுடன், விரிவுரை எல்லாம் அந்த நோட்டுப் புத்தகத்தில் அடங்கிவிட்டது. எழுதி முடித்தவுடனேயே, நம்பியார் வந்து அதை அச்சுக்குக் கொடுப்பதாகக் கொண்டு போனார். ‘பகவான் கைப்பட எழுதியதைப் பிரஸ்ஸுக்கு அனுப்புவதா?’ என்று வேறொரு நோட்டில் அதைக் காப்பி செய்து பிரஸ்ஸுக்கு அனுப்பினார். நான் எழுதிய புத்தகத்தைத் தன்னிடமே பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டார். அது இப்பவும் அவரிடமே இருக்கவேண்டும்.

‘இந்த ராஜகோபாலனும் ஒருதலை இப்படியே பண்ணினார். பேனா மசி தீர்ந்துவிட்டதைப் பார்த்து இங்கே ஓரிரண்டு தரம் சொன்னேன். அடுத்த நாளோ அதற்கடுத்த நாளோ ராஜகோபாலன் ஊரிலிருந்து இத்தனை பெரிய ஒரு மை சீசாவுடன் வந்தார். ‘நாங்கள் மசி தீர்ந்துவிட்டதென்று பேசிக் கொண்டது உமக்கெப்படி ஐயா தெரிந்தது?’ என்று கேட்டதற்கு, ‘பகவான் என் கனவில் வந்து மசி வேண்டுமென்று கேட்டார். கொண்டு வந்தேன்’ என்று சொன்னார். இப்படியே ஒன்றொன்று என்றார் பகவான்.

“பகவான் அப்படிக் கனவுகளில் தோன்றிச் சொன்ன தெல்லாம் நிஜந்தானா?” என்றொருவர் கேட்டார்.

“என்னவோ? எனக்கென்ன தெரியுமா? அவர்கள் அப்படித் தான் சொன்னார்கள், என்றார் பகவான். எப்படியோ பகவான் இங்கு இல்லையென்று சொன்ன வஸ்துக்களையே அங்கே அவர்களின் கனவில் வந்து வேண்டுமென்று கேட்டது

போலத் தோன்றியது விசித்திரமல்லவா?" என்றார்கள் அந்த பக்தர்கள்.

“உம், உம்” என்றார் பகவான்

111. திவ்ய தரிசனங்கள்

18-4-47

இன்று காலை எட்டு மணிக்கு முதியவர் ஒருவர் பகவானி ருக்கும் ஹாலுக்குள் வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது பகவான் என்னைப் பார்த்து, “வருகிறது யார் தெரியுமா?” என்றார். “தெரியாதே” என்றேன். “என் சித்தியின் பெண் ஒருத்தி என்னுடன் சேர்ந்து அம்மாவிடம் பால் குடித்தாள் என்று என் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறதே. அவளுடைய அகத்துக் காரர்” என்றார் பகவான். (இவர் பெயர் மானாமதுரை ராமஸ்வாமி அய்யர்) “அவள் பெயரென்ன?” என்றேன்? “மீனாக்ஷி” என்றார் பகவான்.

“நடுநடுவில் இவரைப் பார்க்கிறேன். ஆனால் இந்த உறவு தெரியாது?” என்றேன். பிறகு பக்கத்திலிருந்த ஒரு பக்தரிடம் “உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டேன். “ஏன் தெரியாது? அவளுக்கு மரணகாலத்தில் பகவான் காட்சி கொடுத்தா ரென்றுகூட நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோமே” என்று சொன்னார். ஆச்சர்யத்துடன் பகவானைப் பார்த்து “அப்படியா?” என்றேன்.

“ஆமாம். திருவொற்றியூரில் நாயனாவுக்கு (கணபதி சாஸ்திரி) நடந்தது போலவே இவள் விஷயத்திலும் நடந்தது. நான் அருகில் சென்று அவளைத் தொட்டேன். அவள் சிலிர்த்துக் கொண்டு ‘யார் தொடுவது?’ என்றாள். அவ்வளவு தான் உடனே அவளுக்கு விழிப்பு வந்துவிட்டது. பிறகு விசாரித்தில் அவள் அந்த சமயம் மரணப்படுக்கையில் இருந்ததாக தெரிந்தது” என்றார் பகவான்.

“அங்கே இந்த சம்பவத்தைப் பற்றி யாரிடமாவது அவள் சொல்லியிருக்கிறாளோ?” என்று கேட்டேன். “நாங்களும்

விசாரித்தோம். ஆனால் அவள் அந்த சமயம் பேசுகிற நிலைமையில் இல்லையாம்” என்றார் பகவான்.

“நாயனாவுக்குக் கர்ட்சியளித்தருளியதைப் போலவே இவளுக்கும் அனுகூலித்திருக்கிறீர்கள். ஒரே தசயின் பாலைக் குடித்த பலன் வீணாகப் போகுமா?” என்றேன்.

“உம் அதேதான். அம்மா எங்களிருவருக்கும் பால் கொடுப்பாள். நான் ஐந்து வயது நிரம்புகிறவரை பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தேன். நாயனா* (அப்பா) பார்த்தால் கோபித்துக் கொள்வார். அதனால் அவர் வெளியில் போனதும் குடிப்பேன். அம்மாவிடம் பால் அவ்வளவு செழிப்பாக இருந்தது.” என்றார்.

“பகவான் கணபதி சாஸ்திரியாரையையும் நாயனா, நாயனா என்றழைத்ததேன்?” என்று ஒரு பக்தர் கேட்டார். “ஸாதாரணமாக எவரையும் நான் மரியாதையுடன் அழைப்பது வழக்கம். அதுபோலவே இவரையும் மரியாதையாக அழைத்துக் கொண்டிருந்தேன். மேலும் அவர் என்னை விட வயதிலும் பெரியவர். ‘கணபதி சாஸ்திரிகாரு (சாஸ்திரிகளே) வாங்கோ, வாங்கோ’ என்பேன். அவருக்கு அது சங்கடமாகவிருந்தது. ‘நான் உங்கள் சிஷ்யனல்லவா? ‘கணபதி! வா, போ’ என்று சொல்லாமல் இதென்ன அநியாயம்?’ என்று எத்தனையோ தடவைகள் மன்றாடினார். நான் காதுகொடுக்கவில்லை. கடைசியில் ஒரு நாள் அவர் ‘என்னவானாலும் சரி, இந்த மரியாதைச் சொல்லை நிறுத்தினாலொழிய உங்களை விட மாட்டேன்’ என்று உட்கார்ந்து கொண்டார். அவருடைய சிஷ்யர்களெல்லாமும் அவரை ‘நாயனா’ என்று அழைப்பார்களல்லவா, அதைச் சாக்கிட்டுக் கொண்டு நானும் ‘நாயனா’ என்று அழைப்பதாகச் சொன்னேன். ‘நாயனா’ எனும் சொல்லைக் குழந்தைகளை அழைக்கவும் உபயோகப் படுத்துகிறார்களில்லையா? சிஷ்யனைக் குழந்தையாகப் பாவிப்பது ஸஹஜம்தானே என்று அவர் சமாதானமடைந்தார். ‘நாயனா’ என்றால் தந்தை

பகவான் தன் தந்தையை ‘நாயனா’ என்றே அழைத்து வந்தார்

யல்லவா? அதனால் எனக்கும் அது சரிப்படவே ஒப்புக் கொண்டேன். ஆனாலும் வாங்கோ, வாங்கோ என்பதை விடவில்லை. இவ்வளவு செய்தும் பலனில்லாமல் போய் விட்டதே என்று அவருக்கு மட்டும் கஷ்டமிருந்து கொண்டு தானிருந்தது. அவர் என்ன பண்ணுவார்?” என்றார் பகவான்.

“பகவான் காட்சியளித்த விஷயத்தை மீனாஷி அம்மாள் சொல்கிற நிலைமையில் இல்லையென்றீர்கள். சரிதான். நாயனா சொல்லியிருக்கிறாரல்லவா? இருவருக்கும் ஒரே சமயத்தில் ஒரே அனுபவத்தை உண்டாக்கிய இந்தத் தரிசனங்களை, வேதாந்த பாஷையில் என்ன சொல்வார்கள்?” என்று நான் கேட்டேன். பகவான் புன்சிரிப்புடன் “திவ்ய தரிசனம்” என்பார்கள் என்றார்.

112. வெள்ளை மயில்

20-4-47

பரோடா ராணி அனுப்பியதாக ஒரு வெள்ளை மயிலைப் பகவான் சன்னிதியில் முந்தாநாள் ஒருவர் ஸமர்ப்பித்தார். பகவான் அதைப் பார்த்து, “அந்தப் பத்து பன்னிரண்டு வர்ண மயில்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறது போதாதா? அதுகள் இதோடு சண்டை போட வருமோ என்னவோ? இது வேறு ஜாதி. அதோடில்லாமல் பூனை முதலியவைகள் தொந்திரவு செய்யாமல் வேறு காப்பாற்றியாக வேண்டும். இதெல்லாம் நமக்கெதற்கு? அவரிடமே இருப்பது நல்லது,” என்றார். கொண்டு வந்தவர், கேட்காமல், இங்கேயே விட்டு விட்டுச் சென்றார். கிருஷ்ணஸ்வாமி வந்த மயிலின் காவலர். மற்றவர்கள் அவருக்கு ஸஹாயம்.

முந்தாநாள் பிற்பகல் நான் சென்ற போது, பகவான் அந்த மயிலின் ஸமாசாரங்களைப் பற்றி அங்குள்ளவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். வள்ளி என்கிற மான் குட்டியை நெருப்புப் பெட்டி தயாரிக்கும் வியாபாரி ஒருவர் கொண்டு வந்து இதே

போல் விட்டுச் சென்றார். இங்கேயே ஓடியாடித் திரிந்து கொண்டிருந்தது. கடலைப் பருப்பு, பொறி கலந்து தட்டில் வைத்தால் ஒரு மணி கூடக் கீழே சிதறாமல் பருப்பையெல்லாம் பொறுக்கித் தின்றுவிட்டுப் பொறியை விட்டுவிடும். சில நாட்களான பின் அது ஆட்டு மந்தையுடன் காட்டுக்குப் போக ஆரம்பித்தது. தெரிந்தவர்கள் ஆச்ரமத்தினுடையது என்று திரும்பக் கொண்டு வருவார்கள். பிறகு தானாகவே திரும்பி வர ஆரம்பித்தது. போகட்டுமென்று சும்மா இருந்தோம். ஒருநாள் யாரோ ஒரு பஞ்சமன் மாமிசத்திற்காக இதன் காலை ஓடிப்பதைப் பார்த்து, தெரிந்தவர் ஒருவர் 'ஐயோ, இது ஆச்ரமத்து மாணாச்சே' என்று அதைத் தூக்கியெடுத்துக் கொண்டு வந்தார். ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு சிகிதையை செய்தும் பயனில்லாமல், சில நாட்களுக்குள் என் மடியிலேயே உயிரை விட்டது. அண்ணாமலை ஸ்வாமியும், நானும் கலந்து அதோ மலைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் படிக்களைச் சேர்ந்தாற்போல் இருக்கிற அந்த ஸமாதி கட்டினோம்" என்றார்.

எனக்கு ஆச்சரியமேற்பட்டு, "பாரத பூமியில் பகவான் பலதடவைகள் அவதரித்து, பசுபக்ஷிகள் உட்பட எல்லோருக்கும் மோக்ஷமளிப்பர் என்கிற பெரியோர் வாக்கைப் பிரத்யக்ஷமாக பார்க்கிறோமே" என்றேன்.

பகவான் "ஸந்தேகமென்ன? இதைப் போல் எத்தனையோ நடந்திருக்கு" என்றார். இதற்குள் எங்கோ ஓடிப் போய்விட்ட வெள்ளை மயிலை கிருஷ்ணஸ்ாமி தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தார். பகவான் அதன் கழுத்தின் மேல் கையை வைத்துக் கொண்டு, இன்னொரு கையினால் அதனுடைய மார்பைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே, "என்னடா? எங்கே போனாய்? போக்கிரி? இப்படி ஓடிப்போனால் எப்படி? வெளியில் துஷ்ட ஐந்துக்கள் இருக்கும். இந்த ஹாலையே சுற்றிக் கொண்டிருக்கமாட்டாய்?" என்று சீராட்டினார்.

வெகுகாலம் அது வெளியிலேயே போகாமல், ஆச்ரமத்திலுள்ள எல்லாக் கட்டடங்களிலேயே ஸஹஜமாகத்

திரிந்து கொண்டிருந்தது. பகவான் அதைப் பார்த்து “இப் பொழுது இது ஸர்வாதிகாரிக்குச் ஸமானமாக இருக்கிறது. ஓய்!” என்று சொல்லுவார். இன்று பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு நான் போன சமயம் ரேடியோ பாடிக்கொண்டிருந்தது. ஃபான் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. இந்த மயில் ரேடியோ பக்கத்திலேயே கண்களை மூடிக் கொண்டு, தியானத்திலிருப்பது போல் தன்மயமாக உட்கார்ந்திருந்தது. ஒருவர் அதைப் பார்த்து, எவ்வளவு சிரத்தையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது!” என்றார். “ஆமாம், அவைகளுக்குப் பாட்டில் ரொம்பப் பிரியம். புல்லாங்குழல் என்றால் இன்னும் ஆனந்தம் என்றார் பகவான். “இந்த மயில் வெள்ளையே தவிர வர்ண மயில்கள்தாம் இதை விட அழகாக இருக்கின்றன” என்றாரொருவர். பகவான் அந்த மயிலைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டே, “இப்படியிருந்தால், இதுவும் ஒரு அழகுதான். அந்த மயில்களுக்கு எத்தனையோ விசித்திரமான விதவிதமான வர்ணங்கள். இது வண்ணக் கலவையில்லாத தூய வெண்மை. குண விகாரச் சேர்க்கையில்லாத சுத்த ஸத்வமெனலாம். பாருங்கோ, வேதாந்த பரிபாஷைக்கு மயிலையும் உபமானமாகச் சொல்லலாம். மற்ற வர்ண மயில்கள் பிறக்கும் சமயம் எல்லாம் வண்ணங்கள் கிடையாது. ஒரே வர்ணத்துடன் தானிருக்கும். வளர வளர எத்தனையோ வர்ணங்கள் வருகின்றன. தோகை வந்துவிட்டால் அதில் ஏராளமான கண்கள், எத்தனை வர்ணங்கள், எத்தனை கண்கள் பாருங்கோ! நம் மனமும் அப்படித்தான். பிறந்த சமயம் எந்த விதமான விக்குதியும் (மனோ சேஷ்டிதங்கள்) இருக்காது. பிறகு மெள்ள மெள்ள எத்தனையோ செயல்பாடுகள், எத்தனையோ எண்ணங்கள் மயில் போலவே” என்றார்.

113. பாதம் எது, சிரம் எது

24-4-47

இன்று பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு ஒரு பக்தர் பகவான் ஸோஃபாவினருகில் நின்றனொண்டு “ஸ்வாமி! எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசைதானிருக்கிறது, பகவான் பாதத்தின் மீது என் சிரஸை வைத்து நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்று ஆசை. பகவான் அதற்கு அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்” என்றார்.

“ஓஹோ! அதுவா உன் ஆசை? நல்லதுதான். ஆனால் பாதம் எது? சிரம் எது?” என்றார் பகவான்.

பக்தரால் பதிலளிக்க முடியவில்லை.

சிறிது நேரம் கழிந்த பின், ‘தான்’ எங்கு அடங்குகிறதோ அதுதான் பாதம்”, என்றார் பகவான். “அந்த இடம் எங்கிருக்கிறது?” என்றார் அந்த பக்தர். “எங்கிருக்கிறது?” தனக்குள்ளேயே இருக்கிறது. ‘நான், நான்’ என்று பொங்கி வெளிப்படும் அகம்பாவம்தான் சிரஸ். அந்த அகந்தை எங்கு ஒடுங்குகிறதோ, அதுதான் குருபாதம்” என்றார் பகவான்.

“தாய், தந்தை, குரு, தெய்வம் என்ற வரிசையில் பக்தி பண்ணவேண்டுமென்கிறார்களே, ‘தான்’ என்பதே ஒடுங்கி விட்டால், பக்தி செய்வது எப்படி சாத்தியமாகும்?” என்றாரவர். “‘தான்’ ஒடுங்குவதென்றால் என்ன அர்த்தம்? அந்த பக்தியை ஸர்வவியாபகமாக விஸ்தரிப்பது என்பதுதான் அனைத்துமே தன்னுள்ளதானே உள்ளது? ஆகையால் தன் ஸ்தானத்தில் தானிருந்தால், அனைத்தையுமே ஸர்வவியாபகமாகச் செய்ய வேண்டிய சக்தி கிடைக்கிறது” என்றார்.

“தன்னிடத்தில் தானடங்குவது என்றால், புத்தியினால் அன்னமயாதி கோசங்களை விலக்கிவிட்டு, பிறகு புத்தியையும் ஒதுக்கிவிட வேண்டுமா?” என்றார் அந்த பக்தர். “புத்தியை விட்டு எங்கய்யா போகிறது?” புத்தி தன் நிலையில் இருப்பது தான் தனது நிலையைத் தானறிவது. மற்ற விஷயங்களை யெல்லாம் விலக்குவதற்கே புத்தியை ஊன்றுகோலைப் போல்

பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும். ‘மலின புத்தி’ (அசுத்த அறிவு), அமலின புத்தி (தூய அறிவு), என்று புத்தியை இரண்டு விதமாக விவரிக்கிறார்கள். அந்தஹ்ரகரணகாரியங்களான விஷயங்களுடன் சேர்ந்திருக்கும்போது ‘மலின புத்தி’ என்பார்கள். அதற்கே ‘மனம்’ என்றும் ‘அசுத்தை’ என்றும் பெயர்கள். அந்த விஷயங்களை ஒதுக்கி விடுவதற்கு ஊன்று கோல் போலிருக்கும் ‘நான்’ எனும் அஹம் ஸ்புரணக்கே ‘அமலின புத்தி’ என்று பெயர். அதைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்ற எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டால் உள்ளது உள்ளது போலிருக்கும்,” என்றார் பகவான்.

“அந்த புத்தியை ஆத்மாவில் ஐக்கியமாக்கவேண்டும் என்கிறார்களே?” என்று மறுபடியும் கேட்டார். “ஐக்கியம் பண்ணுவதற்கு அது எங்கிருந்தோ வருகிற வஸ்து இல்லையே? அது உன்னிலேயே (ஆத்மாவிலேயே) உள்ளது. ஆத்மாவின் ஸ்புரணதான் புத்தி. அந்த புத்தியின் மூலம் அசலமாக நிற்கும் பொருளை உணர்ந்துகொண்டவன் தான் தானாக இருப்பான். அந்த புத்தியையே சிலர் ‘சக்தி’யென்னும், சிலர் ‘அஹம்’ என்றும் சொல்கிறார்கள். ஏதோவொரு பெயர். மேற் கொண்டு வருவதையெல்லாம் போக்கடிப்பதற்கு அதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்றார் பகவான்.

114. தற்கொலை

15-5-47

இன்று பிற்பகல் திருச்சி பக்கத்திலிருந்து வந்த ஒரு இளைஞன் ஒரு சீட்டெழுதி பகவான் கையில் கொடுத்தான். “உலகத்தில் உணவு இல்லாமல் எத்தனையோ பேர்கள் அல்லல் படுகிறார்கள், எவ்வளோவோ கொந்தளிப்பு இருக்கிறது. ஜனங்கள் கஷ்டத்தைப் பார்த்தால் பொறுக்க முடியாமலிருக்கிறது. இதை நிவர்த்திக்கப் பகவான் ஏதேனும் வழி சொல்ல வேண்டும். உங்களைப் போலுள்ள மஹான்கள் ஒன்றும்

பேசாமல் இருந்தால் எப்படி?" இதுதான் அந்தச் சீட்டிலுள்ள தன் சாராம்சம்.

பகவான் அதைப் படித்துவிட்டு, அந்த இளைஞனின் முகத்தை ஆராய்வது போல் நோக்கியவாறே, "அதா உனக்கு வேண்டியது? அவர்களின் கஷ்டத்தைப் பார்த்துச் சிரமப் படுகிறோமென்கிறாய். நீ இப்பொழுது ஸுகமாயிருக்கிறாய் என்று பெயரா?" என்று கேட்டார். "இல்லை, ஏதோ ஒரு கவலை இருந்துகொண்டே இருக்கிறது" என்றான் அந்த இளைஞன். "அதுதான் விஷயம். உன் ஸுகமே உனக்கு எதுவென்று தெரியாது. இன்னொருத்தரைப் பற்றியா கவலை? உலகத்தில் எல்லோரும் ஒரே விதமாக இருக்க வேண்டுமென்றால் முடியுமா? எல்லோரும் பல்லக்கு ஏறினால், தூக்குவது யார்? எல்லோரும் அரசுகூகிவிட்டால் இவன்தான் அரசனென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல என்னவிருக்கும்? ஏழைகளிருந்தால்தான் பணக்காரர்கள் யாரெனத் தெரிகிறது, அஞ்ஞானிகள் இருந்தால்தான் ஞானியை அறியலாம், இருளில்தான் ஒளி தெரியும், கஷ்டமிருந்தால்தான் ஸுகம் புரியும், பசியெடுத்தால்தான் ஆஹாரத்திற்கு ருசி. அதனால் முடிந்த வரையில்தான் ஸஹாயம் பண்ணலாமே தவிர, எல்லோரையும் ஒரே விதமாக வைக்க வேண்டுமென்றால் அது ஒருபொழுதும் ஸாத்தியமில்லை. எத்தனையெத்தனையோ தேசத்தலைவர்கள் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் சிலர் 'நாங்கள் நினைத்த காரியங்கள் சரிவர நடக்கவில்லை, அதனால் உண்ணாவிரதம் இருப்போம்' என்கிறார்கள். எதற்கோ? ஒருவரைத் தொடர்ந்து ஒருவராகத் தலைவர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், காரியங்கள் நடந்து கொண்டதானிருக்கின்றன. எல்லோரையும் நடத்தி வைக்கும் சக்தி ஒன்றிருக்கிறதல்லவா? அதன் காரியத்தை அது பார்த்துக் கொள்கிறதென்று பொறுப்பை அதன் மேல் போட்டு விட்டு, கவலையற்றிருந்தால் காரியம் தானாக நடக்கும். சிலர் ஜீவஹிம்ஸை பண்ணக்கூடாதென்றும் போதிக்கிறார்கள். கேட்காவிட்டால், பிராயோபவேசம் (சாகும் வரை உண்ணாவிரதம்) செய்து பிராணனை விட்டுவிடுவதாகவும்

சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் ஜீவஹிம்ஸையை விடவில்லையென்று அப்படித் தற்கொலையில் இறங்கினால் அது மட்டும் ஜீவஹிம்ஸையில்லையா என்ன? ஆத்மஹத்தி என்றால் சரீரத்தை விடுவது என்று அவர்களின் எண்ணம். சரீரம் ஆத்மா இல்லையே. ஆத்மா என்பது, எப்போதும், எங்கும் உள்ளது. நிலையாக இருக்கும் 'தன்'னைப் பார்க்காமல், நிலையற்ற தேகம் போன்றவைகளைத் தான் என்று காண்பதுதான் தற்கொலை ('தன் - கொலை'). அதைவிட ஆத்மஹத்தி வேறென்ன இருக்கிறது? ஞானதிருஷ்டியினால் 'தன்'னைத் தான் கண்டவன் எத்தனை அல்லோலங்கள் வந்தாலும் அவற்றால் பாதிக்கப்படமாட்டான். உலகக் கஷ்ட, சுகங்களெல்லாவற்றையும் நாடக நடிப்பாகவே பாவிப்பான். அவன் பார்வைக்கு இந்த உலகம் ஒரு நாடகக் கொட்டகை. அதன் மேடையில் ஒருவனே ஒரு முறை ராஜாவாகவும் மற்றொரு முறை மந்திரியாகவும், பிறகு ஸேவகளுக்கும் வண்ணாளுக்கும், நாவிதருக்கும் இன்னும் பலவித வேடங்களிலும் பாத்திர மறிந்து நடித்தாலும், தான் தானே தவிர இவையெல்லாம் 'தான்' இல்லை. என்பதைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பான். ஆனபடியால் வேஷம் போடுவதிலுண்டான ஸுகம் முதலிய ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காணமாட்டான். அதே போல் இந்த உலகம் ஈசுவரனுடைய நாடகசாலை. அதில் நீ ஒரு நடிசன். உன் சக்திக்கேற்ப வகையிலானவரையில் நீ உதவி செய்யலாமே தவிர, எல்லாவற்றையும் ஸமானமாக்க வேண்டுமென்றால் அது எக்காலத்திலும் எவராலும் செய்ய முடிந்த காரியமில்லை. இனியும் முடியாது" என்றார் பகவான்.

"இப்படியிருப்பதால் உலகத்தில் சாந்தியில்லாமலிருக்கிறதே? அதனால்தான் கவலைப்படுகிறேன்" என்றான் அந்த இளைஞன்.

"மறுபடியும், முதலில் சொன்னதையே சொல்கிறீர். உலகத்தில் சாந்தி இல்லையே என்று கவலைப்படுவதற்கு பதிலாக நமக்கு சாந்தி எப்படி கிடைக்கும் என்று விசாரம் செய்து தெரிந்துகொள்வது நல்லது. அதை விட்டு, உலகத்தில் சாந்தியில்லையே என்று கவலைப்படுவதில் பலன் என்ன? தனது

மனம் சாந்தமாக இருந்தால் உலகமெல்லாம் சாந்தமாகவே தோன்றும். முதலில், உங்களுக்கு அந்த சாந்தி இருக்கிறதா சொல்லுங்கள்.” என்றார் பகவான். “இல்லை” என்றான். அவன் “ஆ, அதுதான் சங்கதி. உனக்குச் சாந்தியில்லை. அதையடையும் வழி தெரியாது. தெரிந்து கொள்ள வழி தேடுவதை விட்டு, உலகில் எப்படிச் சாந்தி வரச்செய்யலாம் என்ற அந்த முயற்சியானது தனக்கே சாப்பாடு இல்லாதவன், தனது உணவைப் பெற முயற்சி செய்யாமல் ‘யாராவது தன் வயிற்றை நிரப்பினால், தான் எவ்வளவு பேருக்கானாலும் ஆஹாரம் போடுவேன்’ என்றானும். ‘என்னை மாத்திரம் எவராவது தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டால் இந்தத் திருடர்கள் எம்மட்டு?’ என்ற முடவனின் கதை போல” என்றார் பகவான்.

115. இருப்பது ஒரே சக்தி

16-5-47

வட இந்தியாவிலிருந்து இன்று பிற்பகல் வந்த ஒருவர் நேற்று அந்த இளைஞன் போலவே பகவானிடம் ஒரு சீட்டைக் கொடுத்தார். அதில் பகவான் உலக மக்களை உயர்த்திவிட (லோகோத்தாரணம்) ஏன் முயற்சி செய்யவில்லை என்ற பொருளில் கேள்வி எழுதப்பட்டிருந்தது. பகவான் அதைப் பார்த்து விட்டு, அருகிலுள்ளவர்களிடம், “இதோ பாரும் நேற்றும் இதே கேள்வி. ‘லோகோத்தாரணம் செய்ய வேண்டும்’ என்று அறிவுரை கூறுபவர்கள் தம்மைத் தாமே உத்தரித்துக் கொண்டால் போதும். தான் யாரென்று விசாரித்து அறியாமல், உலகத்தை உயர்த்திவிடுவதைப் பற்றி விசாரப்படுகிறார்கள். இப்படிக் கவலைப் படுவது யாரென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதைச்செய்வதில்லை. லோகோத்தாரணம் செய்யப் போகிறார்களாம். அசல் முடவன் கதை போலத்தான்” என்றார்.

“ஸ்வாமி! தங்களைப் போல், ஞானிகள் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படி? உலகம் ‘அல்லோலகல்

லோலமாக' இருக்கும் போது ஸஹாயம் செய்து உலகத்திற்கு அமைதியருள வேண்டாமா?" என்றாரவர். "ஆமாமய்யா, ஞானிகள் ஒரு வித ஸஹாயமும் செய்யவில்லையென்பது உமக்கெப்படித் தெரியும்? அவர்கள் இருந்தபடி இருப்பதே உலகத்துக்கு ஸஹாயம். பார்ப்பதற்குச் சும்மா இருக்கிறார் போலிருந்தாலும், அவர்களின் பிரபாவம் எத்தனையோ விதங்களில் வேலை செய்யும். ஆனால் அவர்களுக்கு நான் செய்கிறேன் என்னும் அஹம்பாவம் இருக்காது. உதாரணமாக ஒரு பணக்காரன், கனவில் பிச்சையெடுக்கிறான், கூலி வேலை செய்கிறான். தெருவைப் பெருக்குகிறான். விழிப்பு வந்தவுடன் இவையெல்லாம் தான் செய்யவில்லை, தான் பணக்காரன் தான் என்ற உறுதியுடன் இருப்பான். அதைப் போலவே ஞானியொருவன் பிராரப்த வசமாக எது செய்தாலும், செய்வது நானில்லை என்றுணர்ந்து அதைப் பற்றாமல் உறுதியாக இருப்பான். அவனுடைய சக்தி பல வகைகளில் வேலை செய்கிறது. ஆனால் அவன் அவற்றின் வெற்றி தோல்விகளில் ஸுக துக்கம் காண்பதில்லை. ஏனென்று கேட்டால், எல்லாம் பிரம்ம மயமாகத் தோன்றுவதால், அவர்களுக்கு ஈஷ்ட, ஸுகம் ஒன்றும் தென்படாது. 'நான், இந்த சரீரத்தில் இருக்கிறேன். நான் இன்னொரு மனிதன். இது 'உலகம்' என்னும் பாவனை இருந்தால் தானே துக்கமோ, ஸந்தோஷமோ 'அடைவதற்கு? 'த்ருஷ்டிம் ஞானமயம் க்ருத்வா பச்யேத் பிரம்மமயம் ஜகத்' என்னும் வாக்கியப்படி எப் பொழுது ஞானதிருஷ்டி ஏற்படுகிறதோ. அப்போதே ஸர்வமும், பிரம்மமயமாகத் தோன்றும். 'நான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்' என்ற பாவனைக்கு இனி இடமேது? ஏதோ ஒரு சக்தியினால் காரியம் நடக்கிறது என்று உணர்வார்கள். அவ்வளவுதான்" என்றார் பகவான்.

"ஞானிகள் சாபம் கொடுக்கவும், வரமளிக்கவும் வல்லவர்கள் என்கிறார்களே. தாங்களோ அவர்களுக்கு ஒரு காரியமுமில்லையென்கிறீர்களே?" என்றார் மற்றொருவர். "ஆமாமய்யா, வல்லவர்களில்லை என்று யார் சொன்னார்கள்? ஆனாலும், தாம் வேறு, ஈசுவர சக்தி வேறு என்கிற பாவனை

அவர்களுக்குக் கிடையாது. இருப்பது ஒரே சக்தி. அந்தச் சக்தியால்தான் தாமியங்குகிறோமென்பதை உணர்ந்து செய்பவன் நான் என்ற அஹங்காரமில்லாது இருப்பார்கள். அவர்கள் இருப்பதே உலகுக்கு நன்மை, பிராரப்தத்திற்கேற்ப எந்தக் காரியங்கள் பண்ண வேண்டியிருக்கிறதோ அவற்றை அவர்கள் செய்கிறார்கள்” என்றார் பகவான்.

★ ★ ★

116. பிராரப்தம்

17-5-47

இன்று காலை ஒரு பக்தர் பகவானிடம், “ஸ்வாமி! நேற்று ஞானி பிராரப்தப்படி செய்ய வேண்டிய காரியங்களிருந்தால், அவற்றைச் செய்கிறானென்று, சொன்னீர்கள். ஆனால் ஞானிகளுக்கு பிராரப்தமே இல்லை என்றல்லவா சொல்கிறார்கள்?” என்றார்.

பகவான் நிதானமாக ‘பிராரப்தமில்லாவிட்டால் அவர்களுக்குச் சரீரம் எப்படி வந்தது? எப்படிச் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள்? ஞானிகளின் செய்கைகளே பிராரப்தம்தான் என்கிறார்கள். பிரம்மா முதல் ஸதாசிவன் வரையில் உள்ள எல்லா தேவர்களுக்கும், பிராரப்தமிருப்பதாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ராமன், கிருஷ்ணன் போன்ற அவதாரங்களும் அப்படித்தான்.

‘பரித்ராணய ஸாதூனாம் விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம் |
தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்ப வாமி யுகே யுகே’ ||

(கீதை IV.8)

என்றபடி, எப்பொழுதெல்லாம் நல்லவர்களின் புண்ய கர்மங்களும், கெட்டவர்களின் பாப கர்மங்களும் கலந்து பிராரப்தமாகப் பரிணமிக்கின்றனவோ, அப்பொழுதெல்லாம் தர்மத்தை நிலைநாட்ட ஈசுவரன் உருவெடுத்துத் தோன்றுகிறான். அதைத்தான் ‘பரேச்சா பிராரப்தம் (பிறரது செயலால் விளைந்த ஊழ்வினை) என்பார்கள். சரீரமே

பிராரப்தம். எந்த நிமித்தத்திற்காக சரீரம் வந்ததோ, அந்தக் காரியம் தானாகவே நடக்கும்” என்றார்.

“கீதையில் கர்மயோகத்தைத்தான் பிரதானமாகச் சொல்லியிருக்கிறாரே?” என்றார் நேற்று கேள்வி கேட்டவர். “ஓஹோ, அப்படியா? கர்மயோகம் ஒன்றுதானா அவர் சொன்னது. மற்றதெல்லாம்? அவையெல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டால் கர்ம யோகத்தின் மர்மம் தெரியும். (இங்கே, கர்மாக்களில் மிக முக்கியமானதான வேள்வி, அதன் கர்த்தா, அதன் மந்தரம், அதன் உபகரணம் யாவும் தானே என்று கிருஷ்ண பகவான் கூறுகிறார்) அதைத் தெரிந்து கொள்வதில்லை.

அஹம் க்ரதுரஹம் யஜ்ந: ஸ்வதாஹம் அஹமௌஷதம் |
மந்த்ரோஹம் அஹமேவாஜ்யம் அஹம்க்னிரஹம் ஹதேம் ||
(9 அத்-16சு)

என்று சொன்ன கீதாசாரியன் இதற்கு முன்பே,

நசமாம் தானி கர்மாணி ருபத்னந்தி தனஞ்ஜய |
உதாஸீனவ தாஸீனம் ஸக்தம் தேஷு கர்மஸு || (9 அத்-9சு)

(அதாவது, எந்தக் கர்மாவிலுமும் தான் கட்டுப் படுத்தப் பெறாமல், கர்மத்தில் பற்றின்றி உதாஸீனமாயிருப்பதாகச் சொல்கிறார்) என்றார், அதோடில்லாமல்

உதாஸீனவதரஸீனோ குணர்யோ நவிசால்யதே |
குண வர்தந்த இத்யேவ யோ அவதிஷ்டத் நேங்கதே ||
(14 அத்-23சு)

(குணங்கள் தம்பாட்டில் செயற்படுகின்றனவேயன்றி, தான் செய்யவில்லை என்ற உணர்வுடன் ஞானி குணங்களால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கிறான் என்பது கருத்து)

ஸம துஹ்ந கஸு கஸ் ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாச்ம காஞ்சன:
துல்யப்ரியாப்ரியோ தீ ரஸ்துல்ய நிந்தாத்ம ஸம்ஸ்துதி
(14 அத்-24சு)

தன்னில் நிலைத்து, ஞானி இன்ப துன்பங்களை ஸமமாகக் கருதுபவன். ஓட்டையும், கல்லையும், பொன்னையும் ஒன்றாய்க்

காண்பவன், விருப்பு-வெறுப்பு, இகழ்ச்சி-புகழ்ச்சிகளை, ஒன்றாகக் காணும் தீரன் என்றும்

“மானுபமான யோஸ்துல்யஸ்துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ: |
ஸர்வாரம்ப பரித்யாகீ குணாதீத: ஸ உச்சயதே ||(அத் 14-25 சு)

(மான-அவமானத்திலும், மித்ர-சத்ருக்களிடமும் ஸமபாவ முள்ளவனாக எல்லாச் செயல் துவக்கங்களையும் விட்டவனே குணாதீதன் - முக்குணம் கடந்த ஆத்மவான் - எனபது தாத் பர்யம்) என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். இதில் சொன்ன மஹாபுருஷர்கள், வெளியில் எப்படித் காணப்படினும் அவர்கள் எப்பொழுதும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தில் உள்ளவர்களே. சிஷ்யன், பக்தன், உதாஸீனன் எந்தவிதமான மனசு சார்புமில்லாதவன்) பாபி, (தூக்ஷிக்கிறவன்) முதலிய நான்கு வகையானவர்களும் அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் ரக்ஷிக்கப்படுபவர்களே. சிஷ்யர்கள் இப்படிப்பட்ட மஹான் களை குருபாவத்துடன் ஸேவித்து தத்வமறிந்து கரையேறுவார்கள். பக்தர்கள் இவர்களை இறையுறுவாகத் தொழுது புனித மடைவார்கள். அக்கறையற்ற உதாஸீனர்கள் கேட்டுக் கேட்டு மனம்மாறி பக்தர்களாகிறார்கள். கெட்டவர்கள் இவர்களிடம் வந்து போகிறவர்கள் பேசிக்கொள்வதையும், இவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் கதைகளையும், குணதிசயங்களையும் செவியுற்றுப் பாபவிமோசனம் பெறுவார்கள்” என்றார் பகவான்.

“கெட்டவர்கள் பாபவிமோசனமடைவார்கள் என்று சொன்னீர்களே, மற்றவர்களிடமிருந்து கேட்பதினாலா, அவர்களே தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதன் மூலமா?” என்றாரொருவர். “பிறர் சொல்லித் தாம் கேட்பதால் தான். அவர்கள்தான் பாபிகளாயிற்றே? மஹான்களைப் பற்றி எப்படிப் பேசிக்கொள்வார்கள்?” என்றார் பகவான். “பாபிகளுக்கு விமோசனம் கிடைக்குமென்கிறீர்களே விமோசனம் சரீரத்திற்கா? மனத்திற்கா?” என்று நேற்று வந்தவர் கேட்டார். “மனத்திற்குத்தான் ஐயா. மனம் சரியாக இருந்தால்தான் எல்லா ஸுகங்களும். அது சரியில்லாவிட்டால் எது எப்படி இருந்தாலும் சாந்தி கிடையாது. அவரவர்களின் தகுதிக்கேற்ப

கிரமமாக மனம் பக்குவநிலை அடையும். நாஸ்திகன் ஆஸ்திகன் ஆவான். ஆஸ்திகன் பக்தன் ஆவான். பக்தன் ஜிக்ஞாஸு (ஞானம் விழைபவன்) ஆவான். ஜிக்ஞாஸு ஞானி ஆவான். எனவே இது (விமோசனம்) மனத்திற்குத்தான் என்று சொல்லவேண்டுமே தவிர சரீரத்திற்கு என்று சொல்வதில் அர்த்தமென்ன இருக்கிறது? தனது மனம் ஸுகமாக இருந்தால், தன் சரீரம் மட்டுமன்றி உலகமே ஸுகமமாக இருக்கும். அதனால், முதலில் தான் ஸுகமாக இருக்கும் வழியைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். தான் யாரென்று அறிந்து கொண்டாலன்றி அது முடியாது. அதைச் செய்யாமல், உலகத்தையெல்லாம் சீர்படுத்த வேண்டுமென்பது எப்படியிருக்கிறதென்றால், உலகமெல்லாம் கல்லும் முள்ளுமாக இருக்கிறதே, பூமி முழுவதையும் தோலால் மூடவேண்டும் என்பது போலிருக்கிறது. ஒரு சிறு துண்டுத் தோலைச் செருப்பாகத் தைத்துக் காலில் போட்டுக் கொண்டால் போதுமே! வெய்யிலுக்குக் குடை பிடித்துக் கொண்டால் போதும். ஆகாயம் முழுதும் பந்தல் போட முடியுமா என்ன? தான்தன் நிலையை அறிந்து உள்ளபடி இருந்தால் நடப்பது நடக்கும், நடக்காதது நடக்காது. இருக்கும் சக்தி ஒன்றுதான். நாம் அதிலிருந்து வேறுபட்டிருக்கிறோம் என்று நினைப்பதால்தான் இத்தனை சிக்கல்களும்” என்றார் பகவான்.

117. சிம்ம சொப்பனம்

18-5-47

இன்று மத்யானம் மூன்று மணிக்கு கேள்விகள் கேட்பவர்கள் மீண்டும் தம் வேலையைத் துவக்கினார்கள்.

“ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமே பிரம்மமென்கிறார்களே, அதன் அர்த்தமென்ன?” என்றாரொருவர். “ஆமாம், சொல்கிறார்கள். உண்மையில் இருப்பது ‘ஸத்’ ஒன்றுதான். அதைப் பிரம்மமென்கிறார்கள். அந்த ‘ஸத்’ தின் ஒளியே ‘சித்’, ஸ்வபாவமே ‘ஆனந்தம்’. இந்த இரண்டும் ‘ஸத்’ திலிருந்து

வேறு பட்டவையன்று. மூன்றையும் சேர்த்து 'ஸச்சி தானந்தம்' என்கிறார்கள். ஜீவ குணங்களும் அவ்வாறே ஸத்வம், கோரம், ஜடம் என்று மூன்று வகைகள். கோரம் என்றால் ரஜோகுணம், ஜடம் என்றால் தமோ குணம். இந்த இரண்டும் ஸத்வத்திற்கு அங்கங்கள். இந்த இரண்டையும் விலக்கிவிட்டால் இருப்பது ஸத்வமொன்றுதான். அது ஸத்யமானது, நித்யமானது, சுத்தமானது. அதை ஆத்மா என்றோ, பிரம்மம் என்றோ, சக்தி என்றோ ஒளி என்றோ, ஏதாகிலும் சொல்லிக் கொள். அதுவே நீ என்றறிந்து கொண்டால் எல்லாம் ஒளியே, எல்லாம் ஆனந்தமே" என்றார் பகவான்.

"தன் உண்மை நிலையை அறிய முயலும் ஸாதகனுக்குச் சிரவண, மனன, நிதித்யாஸம் போன்றவை கடைசி வரை அவசியமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'தன் உண்மையா?' என்றார் கேள்வி கேட்டவர். "அவசியமெதற்கென்றால், தன்னைப் பற்றும் விஷயங்களையெல்லாம் போக்கடிக்க இவை ஸாதனமாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, தன்னையறிந்து கொள்ள இவை அவசியமில்லை. 'தான்' எப்பொழுதும் எங்குமிருந்து கொண்டேயிருக்குமொன்று. ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தகமான விஷயாதிகளை ஒதுக்குவதற்காகத்தான் சிரவண மனனம், போன்றவற்றை மேற்கொள்ள வேண்டுமே தவிர அவைதான் முக்யமென்று நினைத்தால், 'நான் பண்டிதன் ரொம்பப் பெரியவன்' என்னும் அகந்தைக்குக் காரணமாகிவிடும். அது ஒரு பெரிய ஸம்ஸாரம். அப்புறம் அதிலிருந்து விடுபடுவது மிகக் கஷ்டம். அகந்தை மதயானையைப் போன்று பெரியது. எளிதில் அடங்காது" என்றார் பகவான்.

"அந்த மதயானைக்குக் குருகடாக்ஷம் சிம்ம சொப்பனம் போன்றது என்கிறார்களே?" என்றார். "ஆமாம், அது உண்மைதான். சிங்கம் யானையின் கனவில் தோன்றினாலும், யானை நடுநடுங்கிக் கொண்டு, விழித்து விடுமாம். கண் மூடினால் மறுபடியும் அந்தச் சிங்கம் வந்துவிடுமோ என்னும் பயத்தினால் அப்புறம் தூங்காதாம். மனிதனின் வாழ்க்கை என்னும் கனவில் குரு கடாக்ஷம் மட்டுமின்றி சிரவண மனன

நிதித்யாஸம் போன்றவையெல்லாமுமே சிம்ம சொப்பனம் மாதிரிதான். இந்தச் சொப்பனங்கள் வரும்பொழுதெல்லாம் விழித்துக் கொள்வதும், மறுபடி தூங்கிக் கொள்வதுமாக இருந்து, பிறகு தக்க நேரம் வரும்பொழுது ஒருநாள் குரு கடாசுடம் என்னும் சிம்ம சொப்பனம் தீவிரமாகத் தோன்றிய கணமே சிலிர்த்துக் கொண்டு எழுந்து ஞானமடைகிறான். அந்த உண்மையான விழிப்பாகிய ஆத்மபோதம் ஏற்படும் வரையில் கனவிற்குள் கனவு போல இந்தச் சிம்ம சொப்பனங்கள் வரவேண்டியிருக்கு” என்றார் பகவான்.

“அப்படியானால் சிரவணாதிகள், குருகடாசுடம் எல்லாம் கூடக் கனவு போன்றவைதானா?” என்று வியப்புடன் வினவினார் அவர். “ஆமாமய்யா, ஸத்யத்தை உணர்ந்தவனுக்கு எல்லாமே ஸ்வபனத்திற்கு ஸமானம்தான். உன்னால், எது ஸத்யமென்று இப்பொழுது சொல்ல முடியுமா? தூக்கத்தில் இந்தச் சரீரத்தைப் பற்றின உணர்வு உனக்கிராது. பல சரீரங்களுடன் பற்பல இடங்களில் சுற்றுகிறாய். என்னெல்லாமோ செய்கிறாய். அப்பொழுது அதெல்லாம் ஸத்யமாகவே தோன்றுகிறது. செய்பவன் நானே என்று தோன்றுகிறது. விழிப்பு வந்ததும் தானே நான் வெங்கய்யன், புல்லய்யன், அது எல்லாம் பொய் வெறும் சொப்பனம் என்று தெரிகிறது? ஒவ்வொரு சமயம், லட்டு, ஜிலேபி, ஸஹிதம் எல்லாம் வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டுவிட்டு இரவு படுத்துக் கொள்கிறாய். தூக்கத்தில் மிகவும் பசி போலவும், எங்கெங்கோ திரிந்தாற் போலவும், உணவு கிடைக்காமல் உயிர் போகும் நிலைமைக்கு வந்ததாகவும் கனவு கண்டு திடுக்கிட்டு எழுகிறாய். ‘யேவ், யேவ்’ என்று ஏப்பம் விடுகிறாய். அப்பொழுது “ஓகோ இதெல்லாம் கனவுடாப்பா” என்று தெரிந்துகொள்கிறாய். ஆனால் தூக்கத்தில் இந்த விஷயம் (வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டது) நினைவிருக்கிறதா? இன்னொருவன் பசியினால் வாடிப் படுத்துக்கொள்கிறான். கனவில் நானாவித லட்டு, ஜிலேபி யுடன் ஆனந்தமாக விருந்து சாப்பிடுகிறான். அப்பொழுது அவனுக்குத் தான் பசியுடன் படுத்துக் கொண்டது நினைவிருந்ததோ? இல்லை. எழுந்தால் ஒரே பசி. ‘த்சொ,

இதெல்லாம் மயக்கம், வெறும் கனவுதான் கடவுளே' என்கிறான். இந்த 'ஜாக்ரத்'தில் இருக்கிற நீயே தான் ஸ்வப்னத்திலும் இருக்கிறாய். ஸுஷுப்தியிலும் (கனவில்லாத ஆழ் துயிலில்) இருக்கிறாய். எப்பொழுதும், இருக்கும் இந்த உன் நிஜ ஸ்வரூபத்தை அறிவாயாகில் மற்ற எல்லாமுட் கனவுக்கு நிகரானவையென்று தெரிகிறது. அப்பொழுது குருவேறு, நான் வேறு என்ற உணர்வு போகிறது. ஆனால் இந்த விழிப்பு குரு கட்டாட்சத்தினாலே தான் வருவதால், அதைச் சிம்மசொப்பனமென்கிறார்கள். இந்தச் சொப்பனம் மனசில் ஆழப்பதிகிற மாதிரி வந்தால்தான் சரியான விழிப்பு வரும். அதற்கு நேரமும் அனுகூலமாகவிருக்கணும்.

ஸாதனை செய்துகொண்டே, இருந்தால் ஏதாவது ஒரு சமயம் இப்படி அனுகூலமாகும். அவ்வளவுதான்' என்று சொல்லிப் பகவான் ஆழ்ந்த மோனத்திலாழ்ந்தார். மணி 'டண், டண்' என்று நான்கு முறை ஒலித்தது. பகவானின் அமுத மொழிகளில் லயித்துத் தம்மை மறந்து உட்கார்ந்திருந்த பக்தர்களெல்லோரும் இஹலோகத்திற்கு வந்தார்கள். தேவலோகத்திலிருந்து வரும் வேணுகாணம் போன்று பகவானின் குரல் என் செவிகளில் இன்னமும் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. குருகடாக்ஷமென்ற அந்தச் சிம்ம சொப்பனம் மனதில் ஆழப்பதிகிற மாதிரி எனக்கு எப்பொழுதாவது வருமா? என்ற சிந்தனையுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

★ ★ ★

118. அரசன் எங்கே? அரசாங்கம் எங்கே?

19-5-47

பழைய கால நூல் "சங்கர விஜய"த்தைப் பற்றி இன்று பிற்பகல் பேச்சு வந்தது. பகவான் ஒரு பக்தரிடம், "இப்பொழுது பழக்கத்திலிருக்கிற சங்கர விஜயங்களில் எல்லா வற்றிலும் தனிச்சிறப்புள்ளது, வித்யாரண்யருடையது தானே?" என்று கேட்டார், "ஆமாம், அவர் மஹா மேதாவி

அல்லவா? அவரெழுதிய நூலைத்தான் பிரமாணமாக எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்” என்றார் அந்த பக்தர். பகவான் புன்சிரிப்புடன், “ஆமாம், அவருடைய மேதாவிலாசம் மஹத்தானது. ஸ்ரீ வித்யா உபாஸகராகிய அவர் ஸ்ரீ சக்ர ஆகாரமாகவே (ஸ்ரீ சக்ரத்தின் வடிவமைப்பிலேயே) ஒரு நகரம் நிர்மானிக்க வேண்டுமென்று ஹம்பியில் ஆரம்பித்தார். அவர் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. பிறகு அவர், பிற்காலத்தில் ஒரு சக்ரவர்த்தி வரக்கூடுமென்றும், அவர் ஸ்ரீ சக்ராகாரத்தில் ஒரு நகரம் நிர்மானிக்கக்கூடுமென்றும் எழுதினார். இந்த விஷயத்தை மலைமீதிருந்த போது நாயனாவிடம் (காவ்யகண்ட கணபதி சாஸ்திரிகள்) நான் சொன்ன போது, அவர் ஒரு விசித்ரமான விமரிசனம் செய்தார்.

“ஸ்ரீ சக்ராக்குதி சோண சைலவபுஷம், ஸ்ரீ ஷோடசார்ணாத் மகம்” என்று சங்கரரின் ‘அருணாசல அஷ்டக’த்திலிருக்கிறது. (அதாவது அண்ணாமலையே ஸ்ரீ சக்ர வடிவானது, அது ஷோடசீ மந்திரத்தின் உயிராகவிருப்பது). அதோடு அருணாசல புராணத்திலும் இந்த மலை ஸ்ரீ சக்ராகாரமானதென்று சொல்லியிக்கிறது. நமக்கு ஸ்ரீ சக்ராகாரமான இடம் தேடாமலேயே கிடைத்திருக்கிறது. பகவான்தான் நம் சக்ரவர்த்தி, மலையைச் சுற்றிலும் பத்து வீடுகளைக் கட்டினால் இதே ஒரு பெரிய ஸாம்ராஜ்யம். வித்யாரண்யர் எதிர்காலத்தில் நடக்கப் போவதாக எழுதியது இதைப் பற்றிதானிருக்க வேண்டும்” என்று வியாக்கியானம் செய்துவிட்டு, ‘இதோ, இவன் ஸேனாதிபதி, இவன் கஜாதிபதி, அவன் அது, இவன் இது’ என்று அரசாங்கம் முழுவதையும் அமைப்பார். அவரிங்கே இருக்கும்போது அவருக்கு அதொரு தமாஷாக விருந்தது. எல்லோரும் உட்கார்ந்திருக்கும்போது’ என்ன ஓய்? இன்று நம் தர்பாரில் பலகாரமென்ன? என்பார்கள். அது இது என்று புரோக்தராம் போட்டு, பண்ணிச் சாப்பிடுவார்கள். எல்லோரும் அரசாங்கச் சிப்பந்திகள் போல் காரியத்தை நடத்துவார்கள். இந்த சுந்தரேசனும், அந்தக் கல்யாணமும் அப்பொழுது இப்படியா இருப்பார்கள்? அடேயப்பா, ஒவ்வொருவரும் ரொம்ப உஷாராக இருப்பார்கள். சிப்பாய்களோ என்று நினைக்கத் தோன்றும்,” என்றார் பகவான்.

“இதெல்லாம் எப்போ?” என்றார் சிவானந்தம், “விருபாக்ஷ குகையில் இருந்தபோது, ஒவ்வொரு சமயம் கட்டப் போகிற நகரத்திற்குப் பிளாணக் கூட நாயனா போடுவார். அதில் எனக்குப் பிரத்யோகமாக ஓரிடம். பிறகு அரசாங்கத்திற்கு வேண்டிய எல்லா பிளான்களையும் தயார் செய்வார். ராஜாவும் இல்லை. ராஜ்யமும் இல்லை. பிளான்கள் மாத்திரம் தயார். ‘ராஜா எங்கே? ராஜ்யம் எங்கே?’” என்றார் பகவான்.

“ராஜா இல்லாமலென்ன? இதோ எதிரிலேயே இருக்கிறீர்களே! ஆனால் இந்த ராஜா கௌபினதாரி. ராஜ்யத்திற்கும் என்ன குறைவு? மலையைச் சுற்றி இங்கே வீடுகள் கட்டவில்லையா? பகவான் ஸந்நிதி ராஜமானிகை போலவே இல்லையாயென்ன? எல்லாம் அவர் சொன்னபடியே அரசாங்கம் நடந்து கொண்டு தானிருக்கிறது. சாதாரண ராஜ்யத்திற்கும், இதற்கும் கொஞ்சம் வேற்றுமை இருக்கிறது. அவ்வளவுதான்” என்றார். நாயனாவின் சிஷ்யரான சுப்பாராவ்.

“அது சரிதான் ‘மஹாராஜாவின் தசையும், மஹானானியின் தசையும் (சோதிட ரீதியில்) ஒன்றுதான்’, என்று நாயனா கூடச் சொல்லுவார். ததாகதர் (கௌதம புத்தர்) பிறந்தவுடன் ஜோஸ்யர்கள் ‘இவன் சக்கரவர்த்தி ஆனாலும் ஆகலாம். மஹானானியான ஸன்யாஸி ஆனாலும் ஆகலாம்’ என்றார்கள். அதனால் அவரது தகப்பனார் அவரை எங்கேயும் போக விடாமல், அரண்மனைக்குள்ளேயே வைத்துச் சகல போகங்களையும் அனுபவிக்கும்படி செய்யப் பாடுபட்டார். ஆனால் கடைசியில் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அரண்மனையை விட்டு வெளியில் சென்ற போது, அவருக்கு உலகத்திலுள்ள கஷ்டங்கள் தெரிந்தன. மனம் கலங்கி ஸந்நியாஸம் பூண்டார். இரண்டு ராஜ்யத்தில் ஒன்று” என்றார்.

119 நிதித்யாஸம் (ஒருமுகத்தியானம்)

21-5-47

நேற்று காலை எட்டு மணிக்கு ஆரிய விஞ்ஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்தவரும் பகவானின் சிஷ்யகோடிகளில் ஒருவருமான டாக்டர் ஸையத் தரிசனத்திற்காக வந்தார். அவர் பகவானிடம், “உலகமெல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபமே என பகவான் சொல்கிறீர்களே, இந்த உலகத்தில் இத்தனை குழப்பங்கள் காணப்படுவானேன்?” என்று கேட்டார். பகவான் மலர்ந்த முகத்துடன், “அதைத்தான் மாயை என்கிறார்கள். கன்னட பாஷையில் ‘வேதாந்த சிந்தாமணி’ என்று ஒரு நூலை நிஜகுணயோகி என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். வேதாந்த பாஷைக்கே அது ஒரு லக்ஷணக்ரந்தம் மாதிரி என்று சொல்லலாம். அதற்குத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு இருக்கிறது. அதில் மாயையை ஐந்து விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். தமஸ், மாயை, மோஹம், அவித்யை, அநித்யம் என்று மாயைக்கு ஐந்து பெயர்கள். ஜீவனின் சைதன்யத்தை மறக்கடிப்பது தமஸ் என்றும், ஜகத்ரூபமான தன்னை அந்நியமாகத் தோன்றச் செய்வது மாயை என்றும், அப்படித் தோன்றும் உலகத்தின் சுக்திரஜத பிராந்தியை (முத்துச்சிப்பியை வெள்ளி என்று நினைத்து மயங்குவது) உண்டாக்குவது மோஹமென்றும், வித்யையைக் (ஞானத்தை) கெடுப்பது அவித்யை என்றும், ஸத்ரூபத்திற்கு அந்நியமானது அநித்யம் (நிலையற்றது, தோன்றி மறைவது) என்றும் அந்த நூலில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஐந்து மாயைகளாலும் திரையில் காணப்படும் ஸினிமாவைப்போல், சுத்த ஆத்மாவில் (ஸம்ஸார) குளறுபடிகள் நிழலாடுகின்றன. இந்த மாயையை விலக்குவதன் பொருட்டே உலகத்தை மித்யை (பொய்) என்கிறார்கள். ஆத்மா திரையைப் போன்றது. வந்து போகும் பிம்பங்கள் திரையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பவையே தவிர அவை திரைக்கு வேரூனவையிலேயென்று நமக்குத் தெரிவது போலவே, ஆத்மாவைக் காணும் ஞானமேற்பட்டு இந்தப் பிரபஞ்சம் ஆத்மாவிற்கு வேரூனதிலேயென்று தெரிந்து கொள்ளும் வரை, இவையெல்லாம் மித்யை என்று கருத வேண்டும். திருஷ்டி மாறினால் எல்லாம் ஆத்மாவாகவே

தோன்றும், அதனால்தான் ஜகத்மித்யா என்று சொன்னவர்களே, பிற்பாடு ஜகத் உட்பட எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபம்தான் என்கிறார்கள். திருஷ்டிதானே முக்கியம்? திருஷ்டி மாறினால் ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள குளறுபடிகள் நம்மைப் பாதிக்காது. சமுத்திரத்தின் அலைகள் சமுத்திரத்திற்கு அன்னியமா? பின்னே அலைகள் ஏன் வருகின்றன என்றால் என்ன சொல்லுவது? அது போலவே, ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள ஸங்கடங்களும் அலைகளைப் போல் வருகின்றன, போகின்றன, ஆன்மாவிற்கு அந்நியமானது ஒன்றுமில்லை என்றறிந்தால் ஒரு சலனமும் இராது” என்றார் பகவான்.

“பகவான் எத்தனையோ தடவைகள் இதைப் போதித்த போதிலும் எங்களுக்குப் புரியவில்லையே!” என்று மிக பவ்யமாகச் சொன்னார் அந்த பக்தர், “எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லையென்றால் என்ன பண்ணுவது? ‘நான் இருக்கிறேன்’ ‘நான் இந்தக் காரியம் செய்கிறேன்’, ‘இது எனது’ என்று சிறு குழந்தைகள் கூடச் சொல்லுகிறார்களே அதனால் ‘நான்’ என்பது எப்பொழுதும் இருக்கும் பொருளென்று எல்லோருக்கும் தெரிந்து தானிருக்கிறது. அந்த நான் என்பது இருப்பதால் தான் நான், நீ, உடல், அவன் வெங்கண்ணா, இவன் ராமன்னா முதலியவை வருகின்றன. இப்படி எப்பொழுதும் பிரத்யக்ஷமாக இருக்கும் தன்னைத் தானே அறிய விளக்கை ஏற்றித் தேட வேண்டுமா? “தன்”னை விட்டு அந்நியமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியவில்லையே என்று சொல்லுவது நாங்கள் யாரோ எங்களுக்குத் தெரியவில்லை என்பது போலிருக்கிறது,” என்றார் பகவான்.

“சிரவண மனனாதிகளினால் சித்தம் பரிபக்குவமாகிக் காணப்படும் காட்சி எல்லாம் மாயமயமாக உணர்ந்தவர்களுக்கு, நிதித்யாஸத்தினால் யதார்த்த ஸ்வரூபம் தென்படுகிறதில்லையா?” என்றார் அந்த பக்தர். “ஆமாம், அதேதான். ‘நிதி’ என்றாலே ஸ்வரூபம். குருவின் உபதேசத்தைச் சிரவணம் செய்து, அப்படிக்கேட்டதை மனனம் செய்து, ஸ்வரூபத்தில் ஏக நிஷ்டையாக அதையே பற்றிச் சிந்தனை

பண்ணுவதுதான் நிதித்யாஸனம். அப்படிச் சிந்திப்பதினால் அதிலேயே மனம் ஒன்றிப் போகிறது. அப்பொழுது அது 'தானு'கப் பிரகாசிக்கும். தான் எப்போதுமிருக்கிறது. உள்ளதை உள்ளபடிப் பார்த்தால் இத்தனைக் குழப்பங்கள் இராது. இருக்கிற 'தன்'னைக் காண இத்தனை கேள்விகள் எதற்கு?" என்றார் பகவான்.

★ ★ ★

120. அஜபதத்வம்

23-5-47

இன்று காலை எட்டு மணி அளவில் காஷாயம் தரித்த ஒருவர், பகவானிடம் வந்து, 'ஸ்வாமி! மனோ நிக்ரஹத்திற்கு அஜபா மந்த்ரம் ஜபிப்பது நல்லதா அல்லது ஒங்காரம் நல்லதா? எது பயனளிப்பதோ அதை அருள்கூர்ந்து சொல்லுங்கள்' என்றார். "அஜபம்' என்றால் என்னவென்று உங்கள் அபிப்ராயம்? 'ஸோஹம்', 'ஸோஹம்' என்று வாயால் ஜபித்தால் அது அஜபமாகுமா? அஜபமென்றால் வாயினால் உச்சரிக்காமல் தனக்குத் தானாகவே நடக்கும் ஜபம் என்று அர்த்தம். இந்த ஜபத்தின் தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளாமல், விரல்களால் கணக்கிட்டுக் கொண்டோ ஜப மாலையை உருட்டிக் கொண்டோ வாயால் 'ஸோஹம்' என்று லக்ஷம் லக்ஷமாக ஜபிப்பதோ அஜபா உபாஸனமென்று நினைக்கிறார்கள். ஜபத்திற்கு முன்பு 'பிராணாயாமே, விநியோக:' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது முதலில் பிராணாயாமம் பண்ணி விட்டுப் பின் ஜபிக்க வேண்டும். பிராணாயாம மென்றால் வாயை மூடிக் கொள்ள வேண்டுமில்லையா? மூச்சையடக்குவதன் மூலம் சரீரத்தின் பஞ்ச பூதங்களைக் கட்டுப்படுத்தினால் யதார்த்தமான பொருள் மட்டுமே தங்கியிருக்கும். அது 'அஹம் அஹம்' என்று எப்போதும் தானாகவே ஜபித்துக் கொண்டிருக்கும். அதுதான் அஜபா. அந்தத் தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொள்வதுதான் அஜபாவே தவிர வாயினால் ஜபிப்பது எப்படி அஜபாவாகும்? இடையறாததை தாரை போல் தானாகவே ஜபித்துக் கொண்டிருக்கும்

ஸத்வஸ்துவைத் தரிசிப்பதுதான் அஜபா, காயத்ரி எல்லாம். உபநயன காலத்திலேயே அங்க ந்யாஸம், கரந்யாஸம் திப்பந்தம் முதலியவற்றுடன் பிராணாயாமம் உபதேசித்து அப்யாஸ பக்குவம் ஏற்பட்டதும் அஜபா புரிந்து கொள் என்றார்கள். அது ஒரு முகமாகச் சுவாசத்தைக் கவனிப்பதுதான். அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் என்னவோ அஜபா என்கிறார்கள். ஒங்காரமும் அப்படித்தான். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரிபூர்ணமான பொருளே ஒங்காரம். அதை வாயினால் ஜபிப்பது எப்படி? 'ஓமித்யேகாஷ்ரம் பிரம்மம் அத்விதீயம் ஸநாதனம்' (ஓமெனும் ஓரெழுத்து பிரம்மம், இரண்டற்றது, என்றுமுள்ளது) என்பது ஸூத்ரம். இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் மூலாதாரத்தில் கணபதிக்கு இத்தனை ஆயிரங்கள் முறை ஜபிக்க வேண்டும். மற்றச் சக்கரங்களில் 'பிரம்மா' இத்தனை ஆயிரங்கள் முறை என்று பலவிதமாகக் கணக்கிட்டுப் பெரிய பெரிய நூல்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஜபிப்பது யாரென்று முதலில் தெரிந்து கொண்டால், ஜபம் என்னவென்று தெரியும். ஜபிக்கிறவன் யாரென்று தேடப் போனால் அந்த ஜபமே தானாகிவிடுகிறான்" என்றார் பகவான்.

"வாயினால் ஜபிப்பதிற்குப் பலனே இல்லையா? என்றார் இன்னொருவர். "இல்லையென்று யார் சொன்னார்கள்? அது சித்த சுத்திக்குக் காரணமாகும். ஜபம் பண்ணிக் கொண்டே வந்தால் பக்குவம் ஏற்பட்டு, சரியான மார்க்கம் கிடைக்கும். நல்லதோ, கெட்டதோ எது பண்ணினாலும் வீணாகாது. அதிகாரியைப் (எதெதற்கு எவன் தகுதி பெற்றவன் என்பது) பொறுத்து ஒன்றைவிட மற்றொன்று உயர்வானதென்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது" என்றார் பகவான்.

பகவானின் "உபதேச உந்தியார்" இதற்குப் பிரமாணம்.

"வழுத்தலில் வாக்குச்ச வாய்க்குட் செபத்தில்

வீழுப்பமா மானத முந்தீபற

விளம்புந் தியானமி துந்தீபற

(6)

விட்டுக் கருதலி னுறுநெய் வீழ்ச்சி போல்

விட்டிடா துன்னலே யுந்தீபற

விசேடமா முன்னவே யுந்தீபற

(7)

121. ஒளிவு மறைவு எதற்கு?

28-5-47

பகவான் ஸன்னிதியில் சிலர் பழங்கள், பக்ஷணங்கள் கொண்டு வந்து அவர் முன் வைக்கிறார்கள். சிலர் அவர் போஜனம் செய்யும்போது அவற்றைத் தாமே இலையில் பரிமாறுகிறார்கள். ஹாலுக்கும் அவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து எல்லோருடனும் அங்கேயே அவர் அவற்றை உட்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்பவர்களும் உண்டு. புதியவரானால் பகவான் சரியென்று இருந்து விடுவார். பழையவர்களானால், “இனியென்ன, நைவேத்தியம் ஆயிற்று, கர்ப்பூரத்தையும் காட்டப் போகிறீர்களா?” என்றும், “இவையெல்லாம் நாங்கள்தான் கொண்டு வந்தோம் என்று எல்லோருக்கும் தெரியணும் போலிருக்கு” என்றும் “கொடுத்தவுடன் சாப்பிட்டு, சொன்னது போலச் செய்யாவிட்டால் ஸ்வாமித்வம் போய்விடுமோ?” என்றும் பகவான் சொல்வதுண்டு. கொஞ்சம் உரிமையுள்ளவர்களானால், “வந்த வேலையைக் கவனிக்காமல் இதெல்லாமெதற்கு?” என்று கண்டிப்பது கூட உண்டு. ஓராண்டிற்கு முன் இருக்கலாம். ஒரு நாள் நாஷ்தா சமயத்தில் வறுத்த சோளப்பொரி கொண்டு வந்து அடுக்களையிலுள்ளவர்களிடம் ஒப்படைத்தேன். யாரிடமும், எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால் என்ன நடந்தது? நான் ஹாலுக்குச் சென்றதுமே, பகவான், “நான் எத்தனையோ விதமான தான்யங்களைச் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். இந்த வேலையெல்லாம் நீங்கள் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு ஏன் சிரமப்பட வேண்டும்?” என்று கண்டித்தார். அன்றிலிருந்து நான் ஒன்றும் பண்ணிக்கொண்டு போவதில்லை. சமீபத்தில் நீ அனுப்பிய அத்திப்பழங்கள், பக்ஷணங்களை எல்லோருக்கும் முன்னால் கொடுத்தால் என்ன சொல்லுவரோ என்று, பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறவர்களிடம் மறைவாகக்கொடுத்தேன். அவர்கள் சமயம் பார்த்துப் பகவானிடம் கொடுத்தார்கள். பகவான் அந்த சமயத்தில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் நான்கைந்து நாட்களுக்கு முன் என்ன நடந்ததென்று நினைக்கிறாய்? இரண்டரை மணி சுமாருக்கு நான்

ஆசிரமத்திற்குப் போன சமயம் பகவானுக்கு கைங்கர்யம் செய்கிறவர்களைத் தவிர யாரும் இல்லை. அணிகள்கள் ஸோஃபா மீது ஏறிக் கலாட்டா பண்ணிக் கொண்டிருந்தன. பகவான் டப்பாவைத் தட்டிக் கொண்டே, “இல்லைடா இல்லை, ஆயிடுத்து” என்று சொன்னவர் என்னைப் பார்த்து “முந்திரிப் பருப்பு ஆகிவிட்டது. நிலக்கடலைப் பருப்பு இவைகளுக்கு ருசிக்கவில்லை என்ன செய்வது?” என்றார், முகத்தில் கேள்விக் குறியுடன் தொண்டர்களைப் பார்த்தேன். ‘ஸ்டோர் ரூமிலும் இல்லையாம் என்றார்கள். அணிகளோ கலாட்டாவை நிறுத்தின பாடில்லே. நான் வாங்கிக் கொண்டு வந்தால் பகவான் என்ன சொல்லுவாரோ என்று எனக்கு பயம்.

ஸாயங்காலம் டவுன் பக்கம் போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒருவரிடம் பத்துப் பலம் முந்திரிப் பருப்பு வாங்கி வரச் சொல்லிப் பணம் கொடுத்தேன். அதை அவர் மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கு என்னிடம் கொடுத்தார். பகவானுக்கு முன்னால் கொடுத்தால் என்ன சொல்லுவாரோ என்று அவர் ஒன்பதே முக்காலுக்கு வெளியே சென்ற பிறகு, கிருஷ்ண ஸ்வாமியிடம் பொட்டலத்தைக் கொடுத்தேன். பிற்பகலில் என்ன நடந்ததென்று தெரியாது. நான் இரண்டரை மணியிலிருந்து நான்கு மணிவரை ஹாலிலிருந்தேன். அப்போதும் இந்த விஷயம் பற்றி ஒன்றும் வெளிவரவில்லை. தப்பித் தேண்டாப்பா என்று நினைத்து வீட்டுக்குப் போய்விட்டு மறுபடியும் மாலை ஆறு மணிக்கு வந்து ஹாலில் தொலைவில் உட்கார்ந்தேன். வேத பாராயணம் முடிந்தவுடன், கிருஷ்ண ஸ்வாமி நான் கொடுத்த பருப்பை டப்பாவினுள் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். பகவான் அதைப் பார்த்து “இந்தப் பருப்பை யார் கொடுத்தார்கள்?” என்றார். “நாகம்மா” என்றார் “எப்பொழுது கொடுத்தாள்?” என்றார். “பகவான் வெளியில் சென்றவுடன் ஒன்பதே முக்காலுக்குக் கொடுத்தாள்” என்றார் கிருஷ்ணஸ்வாமி.

“அப்படியா? கொடுப்பதை நேரிலேயே கொடுப்பது தானே? மறைவு எதற்கு? பகவான் கோபிப்பாரோ என்று

பயம். இன்னும் இந்தச் சேஷ்டைகளை விடவில்லை. அந்த சுப்பலக்ஷ்மிக்கும் இவளே சொல்லியிருப்பாள் போலிருக்கிறது. அவளும் சற்று முன்புதான் மறைவாக ஜன்னல் வழியாகப் பருப்பை ஸ்த்யானந்தத்திடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனாள். அதை (பகவானின் சகோதரி அலமேலு அம்மாள்) கொடுக்கச் சொன்னதாகச் சொன்னாலாம். அப்படிச் சொன்னால் நான் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேனென்று அவள் மேல் போட்டுவிட்டாள். ஒவ்வொருவரின் சேஷ்டைகளும் இப்படித்தான். வந்த கார்யத்தைப் பார்க்காமல் இதெல்லாம் எதற்கு? ஸ்வாமியை ஏமாற்றிவிடலாமென்று நினைக்கிறார்கள். தாங்களே ஏமாந்து போவது தெரிவதில்லை. எத்தனை வருஷங்களானாலும் இதெல்லாம் போகவில்லையே. இதற்குத்தானாவந்தது?" என்று இடி போல் முழங்கினார் பகவான்.

அப்படியே சிலையாய்ச் சமைந்து விட்டேன். சுப்பலக்ஷ்மம் மானிடம் நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அவர் கொடுத்ததும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் பகவான் முன்பு சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வரவே குருகடாஷும் என்கிற சிம்ம சொப்பனம் இது போல்தான் போலும் என்று நினைத்தேன். கடியாரம் ஒரு முறை ஒலித்து அடங்கியது. திடுக்கிட்டுப் போய் நிமிர்ந்து பார்த்தால் மணி ஆறரை. ஸ்தரீகள் ஆச்ரமத்திற்குள் இருக்கக்கூடிய நேரம், அத்துடன் முடிவடைந்தபடியால் எல்லோரும் எழுந்து புறப்பட்டார்கள்.

எப்படியோ எழுந்து நான் நமஸ்கரித்தேன். கடுமையும், கருணையும் சேர்ந்த தீக்ஷண்யமான திருஷ்டியுடன் என்னைப் பகவான் பார்த்தார். அந்தக் கம்பீர மூர்த்தியை நேரிட்டுப் பார்க்கமுடியாமல், கூச்சத்துடன், குனிந்த தலை நிமிராமல் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டேன். உபதேச மயமான அந்த அதட்டலுக்கு முந்திரிப் பருப்பு காரணமில்லையென்றும், ஞானம் பெறுவதற்காக வந்தவள் வந்த காரியத்தை மறந்து இதுபோன்று இன்னும் எத்தனை விஷயங்களிலோ மனதைச் செலுத்தியதுதான் காரணம் என்றுணர்ந்து பகவானிடம் மானஸிகமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

விடிவதற்கு முன்னரே விழித்தெழுந்து விரைவாகக் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கெண்டு ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றேன். நான் ஹாலுக்குள் அடியெடுத்து வைத்ததுமே பகவான் புன்சிரிப்புடன் நேற்று நடந்த சம்பவத்தை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டார். சுப்பலக்ஷ்மம்மாவிடம் நான் சொல்லவில்லை என்பதும், அலமேலு அத்தைதான் அகத்துக்காரரின் ஷஷ்டியப்பதூர்த்திக்காகக் (அறுபதாண்டு நிறைவு) கொடுத்த முந்திரிப் பருப்பு மிகுதியாகிவிட்டதால் எஞ்சியதை அணிகளுக்குக் கொடுக்கும்படிச் சொல்லிக் கொடுத்தார் என்றும் வெளியாயிற்று, “அப்படியா? இப்போது கதை முழுவதும் மாறி விட்டது. ஆனாலும், இந்த ஒளிவு, மறைவு எதுக்கு? உம். போகட்டும். ஏதோஆச்சு” என்று பேச்சை மாற்றித் தம் சொற்களால் ஆறுதலளிக்க முயன்றார் பகவான். ஆனால், என்னால் இது வரையிலும் இந்தச் சம்பவத்தை மறக்க முடியவில்லை.

ஆசயா பத்யதே லோகோ கர்மண பஹு சிந்தயா
ஆயுகக்ஷணம் நஜானுதி தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத ||

(ஆசையால், வினைகளால், பற்பல கவலைகளால் கட்டுண்டு தவிக்கின்றனர் மானிடர்: ஆயுட்காலம் தேய்வதை அறியாரே; ஆகையால், விழித்தெழு, விழித்தெழு) என்ற பெரியவர் களின் சொற்களை நினைவில் கொள்ளாமல், காலம் கடந்தோடுவதை உணர்ந்தறியாது, இந்தக் குழந்தை பொழுதை வீணாக்குகிறாளே என்கிற பரிதாபத்துடன் பகவான் சொன்ன சொற்கள் என்னைப் பார்த்த அந்தப் பார்வை எல்லாம் என்னிதயத்தில் நிலைத்து நிற்கின்றன. அவற்றை என்னால் எப்படிச் சொற்களில் வடிக்க முடியும் அண்ணா? பகவான் ஞானவள்ளல் அல்லவா?

122. புஸ்தக ஸமர்ப்பணம்

5.6.47

முந்தாநாள் இரவு சென்னையில் உங்கள் வீட்டிலிருந்து புறப் பட்ட நான், நேற்று காலை ஏழு மணிக்கு ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்தேன். பகவத் ஸன்னிதியை விட்டு வந்து, நான்கு நாட்களே யானாலும், நான்கு யுகங்கள் போலிருந்தபடியால், நான் ஸ்டேஷனிலிருந்து நேராக ஆச்சரமத்துக்கே வந்தேன். பகவான் காலை ஆஹாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். நமஸ்கரித்து விட்டு நின்றேன். “வந்துட்டேளா? இப்போதானா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம்” என்றேன். பின் “லேகலு” (கடிதங்கள்) புத்தகத்தின் * பிரதிகள் பத்துதான் கைக்கு வந்திருக்கிற தென்றும், மீதியைப் பிரெஸ்காரர்கள் ஆச்சரமத்திற்கே அனுப்புவதாகச் சொன்னார்களென்றும், கொடுத்த பத்துப் பிரதிகளைக் கொண்டு வந்ததாகவும் சொன்னேன்.

ஸரியென்று சொல்லி மௌனமானார் பகவான். ஸ்நான பானங்களை முடித்துக் கொண்டு புத்தகக் கட்டுடன் ஆஃப்ஸுக்குப் போனபோது ஸர்வாதிகாரி (நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமி) அங்கிலை. ஸரி, பகவானிடம் காட்டிவிட்டே ஆஃப்ஸுக்குக் கொண்டுவரலாமென்று ஹாலுக்குப் போனேன். ஆச்சரம நியதியின்படி நடக்கவேண்டுமென்று ஆஃப்ஸுக்குப் போனேனே தவிர, பகவானுக்கே முதலில் காட்ட வேண்டுமென்று உள்ளுக்குள் ஆசையிருந்தது. இப்போது மனம் போலவே ஹாலுக்குத்தான் முதலில் போக வேண்டி வந்தது. நான் உள்ளே வந்தது பகவானின் பார்வையிலே பட்டாலும், அவர் தொடர்ந்து பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். புஸ்தகக்கட்டை பகவான்

* இதோ தமிழாக்கத்தில் வாசகர் கையிலுள்ள ஸுரி நாகம்மாவின் தெலுங்கு மூலநூலின் “ஸ்ரீ ரமணாச்சரம லேகலு” முதல் 15 கடிதங்கள் ஸ்ரீபகவான் சரீரத்திலிருக்கும்பொழுதே முதல் பாகமாகப் பதிப்பிக்கப் பெற்றன. இங்கே குறிப்பிடப்படுவது அந்தப் பதிப்புதான்.

கையில் கொடுக்க ஸங்கோசப்பட்டுக் கொண்டு நாற் காலியின் மேல் வைத்தேன் ஒரு நூலை ஸமர்ப்பிக்கும் பொழுது அவரவர் சக்திக்கேற்ப பழங்கள், புஷ்பங்கள் முதலியவற்றைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து ஸமர்ப்பணத்துக்கு உரிமையாளரைப் பூஜிப்பது முறை. “மலை போன்ற தேவனுக்கு” மலையத்தனை பத்ரங்களை (பச்சிலைகள்) அர்ச்சனை செய்யமுடியுமா? என்பது போல இந்த பகவானுக்கு எதையென்று கொடுத்து பூஜிப்பது? பத்ரம், புஷ்பம், பலம் (பழம்), தோயம் (தீர்த்தம்) என்பது போல் இதில் ஏதாவது ஒன்றைச் சின்னமாகக் கொடுத்து பூஜிக்கலாமென்றால், “வந்த காரியத்தைக் கவனிக்காமல் இதெல்லாம் எதற்கு?” என்று பகவான் ஸமீபத்தில்தான் கண்டித்திருந்ததால் ஏதுமே அளிக்காமல் வெறுமனே கைகூப்பி நின்றேன். அப்போது என்ன ரஸமான காரியம் நடந்தது தெரியுமா? நான் நமஸ்கரிப்பதற்காகக் குனிந்த ஸமயத்தில் புஷ்பங்கள், பழங்கள், ஊதுபத்தி, பாக்கு, வெற்றிலை முதலிய மங்களகரமான பொருட்கள் நிறைந்த ஒரு பெரிய தட்டை எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு பக்தர் சில வேதியர்கள் சகிதம் வந்து இந்தப் புத்தகக் கட்டின் பக்கத்திலேயே அதை வைத்திருந்தார். நான் எழுந்து பார்த்தால், இது! வியப்பு மேலீட்டால் திகைத்து நின்றேன். எல்லோரும் சேர்ந்து, “ந கர்மண ந ப்ரஜயா தனேன” என்று வேத மந்திரம் ஒதினார்கள். பிறகு எல்லோரும் மீண்டும் நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்றோம். கிருஷ்ணஸ்வாமி பிரஸாதம் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பினார்.

பகவான் பேப்பரை பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, நிதானமாக என்னிடம் “இன்னிக்கு அவருக்கு ஷஷ்டியப்த பூர்த்தியாம்” என்றார். “அப்படியா?” என்றேன். எப்படியானாலென்ன? சரியான ஸமயத்தில் எதிர்பாராமல் நடந்த இந்த சம்பவத்தினால் நான் ஒன்றும் கொண்டு வரவில்லையே என்கிற குறை தீர்ந்து எனக்குத் திருப்தியேற்பட்டது.

கிருஷ்ணஸ்வாமி புத்தகங்களை அங்கேயே வைத்திருந்தார். நானே பகவான் கையில் எடுத்துக் கொடுத்தேன். புத்தகத்தைப்

புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, “ஸரி, ஆபீஸில் கொடுங்கோ, முத்திரை போட்டு வரட்டும், அப்புறம் பார்க்கலாம்” என்றார்.

பிரெஸ்காரர்கள் பகவானின் ஃபோட்டோவின் கீழ் பெயர் போட மறந்துவிட்டார்கள் என்று எடுத்துக் காட்டினேன். “அடேடே, தவறி விட்டதா? போகட்டும். பெயர் ரூபத்துடன் கலந்துவிட்டது. ஆபீஸில் கொடுங்கோ” என்றார் பகவான். சரி என்று வாங்கிக் கொண்டேன் ஆஃபீஸுக்குப் போய் நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமியிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன்.

ஒன்பது மணிக்கு மௌனி ஸ்வாமி இரண்டு புத்தகங்களை பகவானிடம் கொடுத்தார். பகவான் அதைப்பார்த்து, “ஒன்று எனக்கும் இன்னொன்று நாகம்மாவுக்குமா?” என்றார். இப்படிச் கேட்டவாறே பக்கத்திலிருந்தவரிடம் “இதை அவளிடம் கொடும். அவள் எழுதினாள். அவள் அண்ணா அச்சுப்போட்டார். அவளே ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்து நமக்குக் கொடுத்தால், அதிலிருந்து ஒன்றை நாம் அவளுக்குக் கொடுக்கிறோம்! வெல்லத்தினால் பிள்ளையாரைச் செய்து, பூஜை முடிந்த பிறகு அந்த வெல்லத்தைக் கிள்ளி நைவேத்தியம் பண்ணுகிறாற்போலிருக்கிறது! யாராவது பழங்கள் கொண்டு வந்தால், அதையே திருப்பிப் பிரஸாதமாகத் தருவதில்லையா? இதுவும் அப்படித்தான்” என்றார்.

123. கரதல (உள்ளங்கை) பிசைபு

20.6.47

நாலேந்து நாட்களுக்கு முன் ஆச்ரமத்தில் மாதவ ஸ்வாமியினுடைய நோட்டு ஒன்று கிடைத்தது. பகவான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் தாம் எப்போதோ எழுதின ஒரு தமிழ்ச் செய்யுள் தென்பட்டது. மலையாள லிபியிலிருந்து அந்தச் செய்யுளைத் தமிழ் லிபியில் எழுதிக் கொண்டே அதன் பொருளை எங்களுக்கு இவ்வாறு விவரித்தார். “மனிதனுக்கு

ஞானம் பிறந்துவிட்டால் சரீரத்தின் மீதுள்ள லக்ஷியம் போய் விடும் எவ்வளவு நல்ல இலையானாலும் சாப்பிட்டானதும் அதை வீசியெறிந்துவிடுவது போல் பஞ்ச பூதமயமான இந்தச் சரீரத்தை எப்பொழுது விடலாமென்றே ஞானி பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். இதுதான் அந்தச் செய்யுளின் ஸாராம்சம்”.

“எந்தக் காரணத்தினால் இந்தச் செய்யுளைப் பகவான் எழுதினார்?” என்று கேட்டார் ஒரு பக்தர். “தமிழில் ‘பிரபுலிங்க லீல’ என்னும் ஒரு நூலில் இதே பொருள் கொண்ட ஒரு நாலடிப்பாடல் இருப்பதைப் பார்த்து சுருக்கமாக எழுதினால் நன்றாக இருக்குமென்று தோன்றியதால் இந்தச் சிறுபாடலை எழுதினேன். இரண்டு அடிகள்தான் இதில் என்று சொல்லிவிட்டு அதைத் தமிழில் எழுதி முடித்தார். பிறகு “பாருங்கோ, இந்த எச்சில் இலை உபமானத்தை எத்தனையோ பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு அழகாகத் தைத்த இலையானாலும் சாப்பிட்டு முடியும் வரை தான் அதன் பிரயோஜனம். அப்புறம் அதன்மேல் லக்ஷியம் இருக்குமா? உடனேயே அதை வீசியெறிந்து விடுவோம். பணக்காரர்களானால் சாப்பாட்டுத் தட்டை வெள்ளியில் செய்து அதில் தங்கப்பூக்கள் இழைத்துக் கொள்கிறார்கள். கடவுள் கொடுத்திருக்கும் கைகள் இருக்க, இவையெல்லாம் எதற்கு? நான் மலைமீதிருந்த போது ஒருவர் வெள்ளித்தட்டு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து ‘பகவான் இதில் சாப்பிட வேண்டும்’ என்றார். எனக்கு அது எதற்கென்று, அதை அனுப்பி விட்டேன். கையில் வாங்கி கொண்டு சாப்பிட்டால் முடிந்து போகிற விஷயத்திற்கு வெள்ளியும் தங்கமும் எதற்கு? ரொம்ப நாள் வரை நான் இலை போட்டுக்கொண்டு சாப்பிட்டதே இல்லை. யாராவது ஆஹாரம் கொண்டு வந்தால், இப்படி கையைக் காட்டி கையில் போட்டதைச் சாப்பிடுவேன். இலை போட்டுச் சாப்பாடெல்லாம் இப்பொழுது தானே?” என்றார் பகவான். “அதனால்தான், ‘கரதாமர ஸேன ஸுபாத்ரவதா’ என்று கணபதிமுனி துதித்துள்ளார்” என்றாரொருவர். “வாஸ்தவந்தான். இயற்கையான கைகளிருக்க இவையெல்லாம் எதற்கு? நான் பிசைக்குச்

செல்லும் நாட்களில் ரொம்ப குஷியாக இருக்கும். இப்படிக்கையில் வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே தெருவில் போவேன். சாப்பிட்டானதும் கைகளை நக்கிக் கொண்டே போவேன். அப்போது எதுவும் எனக்கு லக்ஷியமில்லை. எவரிடமும், எப்போழுதும் எதுவும் கேட்க மாட்டேன். அதற்குக் கூச்சம். ஆனால் இந்தக் கரதலபிசைஷ எவ்வளவோ தமாஷாக இருந்தது. இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கமாக பெரிய பெரிய சாஸ்திரிகள் இருப்பார்கள். ஒரோரு சமயம் பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும் இருப்பார்கள். யாரிருந்தால் எனக்கென்ன? தரித்திரன் பிசைஷக்குப் போனால் அடங்கி ஒடுங்கிப் போவான். அகந்தையை ஒழித்த ஒரு அத்வைதிக்குப் பிசைஷ பெரிய பாக்கியமாகத் தோன்றும். அப்பொழுது சக்ரவர்த்தியே வந்தாலும் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. நான் அப்படிப் பிசைஷக்குச் செல்லும் நாட்களில் நான் கை தட்டினதுமே என்னை அறிந்தவர்கள், “ஸ்வாமி வந்தாரென்று பயபக்தியுடன் பிசைஷ அளிப்பார்கள். என்னை அறியாதவர்கள், “என்னய்யா, நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறாயே? பிசைஷக்கு வந்தாயா? கூலிக்குப் போகக் கூடாதா?” என்று கேட்பார்கள். எனக்குச் சிரிப்பாக இருக்கும். மௌன ஸ்வாமியாச்சே? பேச மாட்டேன். ஜனங்கள் இது மாதிரிப் பேசுவது ஸஹஜந்தான் என்று சிரித்துக் கொண்டு போவேன். அவர்கள் சொல்லச் சொல்ல எனக்குக் குஷியாக இருக்கும். இது ஒரு பெரிய தமாஷ்.

“பகீரதன், கங்கையைப் பூமிக்கு வரவழைப்பதற்கு முன் நடந்த கதை ஒன்று ‘வாஸிஷ்ட’த்திலிருக்கிறது. அவர் சக்ரவர்த்தி அல்லவா? ஆதம் ஞானத்தில் நாட்டம் கொண்ட படியால் அவருக்கு அரசாங்கம் நடத்துவது பார்மாகத் தோன்றிற்று. ஸத்குருவின் ஆக்ஞையின் பேரில் அவர் ஒரு யாகம் செய்தார். ‘யாகம்’ என்கிற சாக்கில் தன் தன தான்யங்கள் எல்லாவற்றையும் தானம் செய்துவிட்டார். ஆனால் ராஜ்யத்தை மாத்திரம் யாரும் ஏற்றுக் கொள்ள முன் வர வில்லை. அதனால் பக்கத்துத் தேசத்து விரோதியான ராஜா ஒருவருக்கு ராஜ்யத்தைத் தாரை வார்த்துவிட்டார். இனி

நாட்டைத் துறந்து போவது ஒன்றுதான் பாக்கி. ஒரு நாள் நள்ளிரவில் மாறு வேடம் போட்டுக் கொண்டு தன் ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேறினார். இன்னொரு நாட்டிற்குப் போய் அங்கு தன்னை யாரும் இனமறியாதிருக்கும் பொருட்டு அங்கு மிங்கும் மறைவாக இருந்துகொண்டு ராத்திரிதோறும் பிசை எடுத்து காலம்கடத்திக் கொண்டிருந்தார். சில நாட்கள் சென்றவுடன் பகலிலேயே எடுக்கத் தொடங்கினார். அகந்தையற்று மனம் பரிபக்குவம் அடைந்ததென்று நிச்சயித்துக்கொண்டார். அதன் பிறகு தன் நாட்டிற்கே ஏன் போகக் கூடாதென்று அங்கு போய்ப் பிசை எடுத்துத் திருந்து கொண்டிருந்தான். தனது குடிமக்கள் தன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளாமல் சில நாட்கள் தள்ளினார். கரதல பிசை வாங்கிக்கொண்டு எல்லா இடங்களிலும் திரிந்தார். இந்த அரசமாளிகை நமது என்ற கர்வமின்றி அங்கேயும் ஒரு நாள் சென்றார். காவல்காரன் இவரை அடையாளம் கண்டு கொண்டு மஹாராஜா வந்து விட்டாரென்று பயபத்தியுடன் மரியாதை காட்டி வணங்கினான். அப்பொழுதைய ராஜாவிடம் போய் விஷயத்தை தெரிவித்தான், புது ராஜா ஆர்வத்தோடு வந்து பகீரதனிடம், “உங்கள் இராஜ்யத்தை நீங்களே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்” என்று இறைஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் பகீரதன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை “எனக்குப் பிசை போடுவேளா? மாட்டேளா?” என்றார். வேறு வழியில்லாமல் பிசையளித்தவுடன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ஏற்று அவர் போய்விட்டார். இதன் பிறகு ஏதோவொரு காரணத்தினால் அவரே வேறு ஒரு ராஜ்யத்திற்கு அரசனானார். தன் இராஜ்யத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த புதிய ராஜா இறந்து போனபொழுது ஜனங்களின் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி அதையும் ஏற்றுக் கொண்டாராம். இந்தக் கதையெல்லாம் வாஸிஷ்டத்தில் விவரமாக இருக்கிறது. முதலில் சுமையாகத் தோன்றிய ராஜ்யம் பின்னால் அப்படிப் பாதிக்கவில்லையாம். நான் என்ன சொல்ல வந்தேனென்றால் பிசையின் ஆனந்தம் அவருக்குத் தான் தெரியும். ஏழை பிச்சையெடுப்பதும் எச்சில் இலைகளிலிருந்து பொறுக்கிச் சாப்பிடுவதும் பெரிதில்லை. சக்ரவர்த்தி பிசையெடுத்துச் சாப்பிட்டாரென்றால் அது

பெருமையைச் சொல்லித் தெரிய வேண்டுமா? பிசைக்ஷ என்றால் அதுதான் பிசைக்ஷையே தவிர இப்பொழுதுள்ள பிசைக்ஷ பிசைக்ஷையப் போலவா? இப்பொழுது பிசைக்ஷ என்றால் வடை. பாயஸம் இல்லாமல் கிடையாது. சிற்சில மடங்களில் இப்படி ஏகப்பட்ட ஆஹார வகைகள் இருந்தால்தான் பிசைக்ஷ என்றே சொல்வார்கள். பாத பூஜைக்கு கூடக் காசு கொடு என்கிறார்கள். பேசின மொத்த பணத்தையும் உடனேயே தராவிட்டால் உபஸ்தானம் (உண்ணும் முன் செய்யும் ஆசமனம்) செய்ய மாட்டோம் என்கிறார்கள். மஹத்தான அந்தக் கரதல பிசைக்ஷயின் அர்த்தம் இந்த விதமான நிலைக்கு இறங்கி வந்திருக்கிறது” என்றார் பகவான்.

மூலம் தரோ: கேவலமாச்சரயந்த:

பாணித்வயம் போக்தும் அமந்த்ரயந்த।

கௌபீணவந்த குத்ஸயந்த: கந்தாமபி ஸ்ரீமவ குத்ஸயந்த

கௌபீணவந்த: கலுபாக்யவந்த, ॥

வசிக்கவோ உண்டென்றும் நிழல்தரும் மரத்தடி

புசிக்கவோ இருகைகள் அழையாவீடெதிரில் சோறேந்திட

ஸௌபாக்ய லக்ஷ்மியையே கந்தல்போல் துச்சமெனும்

கௌபீணதாரிகளன்றோ பெறற்கரிய பெறும் பேறுடையோர்.

(ஆதி சங்கரரின் யதி பஞ்சகம்)

124. உபநயனம்

21.6.47

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் காலையில் சிலர் புதிதாக உபநயனமான ஒரு சிறுவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து பகவானை நமஸ்கரித்துச் சென்றார்கள். அவர்கள் சென்ற பிறகு ஒரு பக்தர் “உபநயனத்தின் தத்துவமென்ன?” என்று கேட்கவே பகவான் புன்சிரிப்புடன் இவ்வாறு அருளிஞர்:

“உபநயனம் என்றால் வெறும் மூன்று இழைகளினாலான நூலைக் கழுத்தில் மாட்டுவது மட்டுமில்லை. நமக்கு இந்த இரண்டு கண்களைத் தவிர மூன்றாவதாக ஒரு கண் இருக்கிறது ஓம். அதுதான் ஞானக்கண். உப-நயனம் என்றால் கடுதலாக

இருக்கிற கண், என்று அர்த்தம் அது தான் ஞானக்கண். அந்தக் கண்ணைத் திறந்து தன் உண்மை ரூபத்தை தெரிந்து கொள் என்று போதிக்கிறார்களென்று பொருள். திறந்து கொள்ளச் செய்வதற்காக உபநயனச் சடங்கில் பிராணாயாமம் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். பிறகு பிரம்மோபதேசம் செய்து, பிஷாபாத்திரம் கொடுத்து பிசைவு எடுக்கச் சொல்லுகிறார்கள். அன்னை அளிப்பதுதான் முதல் பிசைவு. தகப்பனார் பிரம்மோபதேசம் செய்தால் தாயார் மூன்று பிடி அரிசி பிசைவு அளிக்கிறாள். அதாவது தகப்பனார் செய்த பிரம்மோபதேசத்தை மனனம் செய்வதற்காக பிசை . எடுத்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு குருகுல வாஸம் செய்து, ஞானக்கண் திறக்கப் பெற்று, ஆத்மாநுபூதி அடைய வேண்டும் என்பதே உபநயனத்தின் தத்துவம். இந்த நாளிலென்றாலோ இந்தத் தத்துவத்தை மறந்துவிட்டு, பிராணாயாமம் என்றால் விரல்களால் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு அபிநயிப்பதும் பிரம்மோபதேசம் என்றால் புது வேஷ்டிக்குள் தகப்பனாரும் பிள்ளையும் தலையை நுழைத்துக் கொண்டு பிள்ளையின் காதில் ஏதோ “கிசுகிசு” ப்பதும் பிசையென்றால் பணத்தினால் பையை நிரப்புவதுமாக ஆகியிருக்கிறது. உபதேசம் செய்யும் தகப்பனாருக்கும், செய்யவிருக்கும் சாஸ்திரிகளுக்குமே உபநயன தத்துவம் தெரியாத பொழுது உபநயனமாகிற வடுவுக்கு அவர்கள் என்ன சொல்லிக் கொடுக்கமுடியும்? அது மட்டுமில்லை, சிஷ்யன் குருகுல வாஸத்தில் வித்யாஞானம் ஸம்பாதித்துக் கொண்ட பிறகு அவனுடைய மனம் விஷயாதிகளில் சிக்கிக் கொள்ளாமலிருக்கிறதா என்று சோதிப்பதற்காக குரு அவனை வீட்டுக்கு அனுப்புவாராம். சொந்தவீட்டில் சில நாட்களிருந்த பிறகும் வைராக்கியத்தோடு பையன் காவடிகட்டிக் கொண்டு காசியாத்திரை புறப்படுவான். அப்பொழுது பெண்களைப் பெற்றவர்கள், தான் பெண்ணைக் கொடுப்பதாகவும், பாணிக்கிரஹணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொள்வார்கள். வைராக்கியத்துடனிருப்பவன் இதைக் கேட்டுக் கொள்ளாமல் போய் விடுவான். வைராக்கியமில்லாதவன் திரும்பி வந்து கன்யா தானத்தை ஏற்றுக் கொள்வான். இப்பொழுது இதையெல்லாம் மறந்து

விட்டு காசியாத்திரை, காசியாத்திரை என்று ஜரிகை பட்டு வேஷ்டி கட்டி, கண்களுக்கு மைதீட்டி, நெற்றியில் திலகமிட்டு பாதங்களுக்கு நலங்கிட்டு, உடல்முழுவதும் சந்தனம் பூசி கழுத்தில் பூமாலைகள் போட்டு தலைக்குக் குடைபிடித்துக் காலுக்கும் பாதரகைகள் போட்டு ஓய்யார நடையுடன் கொட்டு மேளத்துடன் புறப்படச் செய்கிறார்கள். மாமனார், மச்சினன் வந்து பெண்ணைத் தருகிறேனென்று கெஞ்சினால் தனக்கு வாட்ச் வேண்டும், மோட்டார்சைக்கிள் வேண்டும், அது வேண்டும் இது வேண்டும், கொடுத்தால் வருகிறோம் இல்லையென்றால் இல்லை என்று மாப்பிள்ளை முறுக்கிக் கொள்கிறான். கல்யாணம் நின்றுவிடப் போகிறதே என்று பயந்து பெண் வீட்டுக்காரர்கள் கேட்டதையெல்லாம் தந்து விடுகிறார்கள். அப்புறம் அவர்களும் இவர்களுமாகச் சேர்ந்து ஃபோட்டோ எடுத்துக் கொள்வதும் விருந்து சாப்பிடுவதும், துணிமணிகள் ஒதிக் கொடுப்பதுமாகக் காலம் செல்கிறது. இப்பொழுதெல்லாம் பிகையென்றால் பணத்தினால் பையை நிரப்புவதற்கும், காசியாத்திரை என்றால் சீர்வாங்கிக் கொள்வதற்கும் ஸாதனங்களாகின்றன.

125. பலவந்த விருந்துகள்

27.6.47

இன்று பிற்பகல் (திருவண்ணாமலையிலுள்ள) ஈசான்ய மடத்திலிருந்து ஒரு பக்தர் வந்து பகவானைவ் நமஸ்கரித்தார். பகவான் அவரைப் பார்த்து, “கோவிலூர் மடத்தின் ஸ்வாமி ஸித்தியடைந்ததாகத் தந்தி வந்திருக்கிறதே? நடேசஸ்வாமி அங்கே போயாச்சா?” என்று கேட்டார். “போயாச்சு. இரண்டு நாட்கள் முன்னமே போய்விட்டார். உடம்பு சரியில்லாதது முன்பே எங்களுக்குத் தெரியும்” என்றார் மடத்துக்காரர். ‘நடேச ஸ்வாமி என்பது யார்?’ என்று இன்னொருவர் கேட்டார். “இப்பொழுது ஈசான்ய மடாதிபதியாக இருப்பவர் தான். கோவிலூர் மடத்தில் காலமான ரென்று சொன்னேனே அவரும் முன்னாலே இங்கேயே ஈசான்ய மடத்தில் இருந்தவர் தான்.

அப்போதைய மடாதிபதி காலமானபொழுது அவரை அழைத்துப் போய், அந்த மடத்தின் அதிபதியாக்கினார்கள். இந்தப் பக்கம் இருக்கும் வேதாந்த மடங்களில் அதுதான் முக்கியமானது. அவருக்குப் புலமை குறைவாகவிருந்தாலும் நல்ல ஸாதுவாக இருந்தபடியால் அவர்தான் வேண்டுமென்றார்கள். இருபது வருஷத்திற்கு முன் என்று நினைக்கிறேன்” என்றார் பகவான்.

“பகவானே வண்டியில் ஏற்றி வைத்தது இவர்தானே?” என்று நான் கேட்டேன். “இல்லை, இவருக்கு முன்பு இருந்தவர். அவர் இவர் போல் இல்லேயெனக் கம்பீரமான ஆசாமி.” என்றார் பகவான். “பகவானே வண்டியில் ஏற்றியது எப்பொழுது?” என்று இன்னொருவர் கேட்டார். “விருபாக்ஷி குகையிலிருந்த காலம். அங்கு வந்து நாலேந்து வருஷங்கள் ஆகியிருக்கும். அது ஒரு ரஸமான கதை. ஒரு நாள் நானும் பழனிஸ்வாமியும் கிரிப்ரதக்ஷிணம் போகும் போது கோவில் பக்கம் வந்த சமயம் ராத்திரி எட்டு மணி. களைப்பாக இருந்ததனால், கம்பத்தினையனார் கோவிலிலேயே படுத்துக் கொண்டேன். பழனி சாதம் கொண்டு வருவதற்காக சத்திரத்திற்குப் போனேன். அப்பொழுது அந்த மடாதிபதி கோவிலுக்குள் போய்க் கொண்டிருந்தாராம். அவரைச் சுற்றி சிஷ்யர்கள் இருப்பார்கள் அல்லவா? அவர்களிலொருவர் என்னைப் பார்த்ததும் “பிராமண ஸ்வாமி இங்கே இருக்கிறார்” என்றாராம். அப்புறம் என்ன? கோவிலில் தரிசனம் செய்துவிட்டுத் திரும்புகிற சமயம் மடாதிபதிகள் பத்துப் பேர்களுடன் வந்து எல்லோருமாக என்னைச் சுற்றி நின்றார்கள், “மடத்துக்குப் போகலாம் எழுந்திருங்க ஸ்வாமி” என்றார்.

நானோ மௌனஸ்வாமி “வரமாட்டேன்” என்று ஜாடை காட்டினேன். அவர் கேட்கவில்லை. “தூக்குங்கடா, தூக்குங்க” என்றார். சரிதான் இனிமேல் வழியில்லையென்று எழுந்தேன். வெளியே வந்தால் வண்டி தயாராயிருந்தது. “ஏறுங்க ஸ்வாமி” என்றார். “நான் வண்டி ஏறமாட்டேன், நடந்தே வருகிறேன் நீங்கள் ஏறிப்போங்கள்” என்று சைகை பண்ணினேன், அவர் கேட்பாரா? “ஏன் சும்மா பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்? ஸ்வாமியைத் தூக்கி வண்டியில்

உட்கார வையுங்கள்” என்றார் சீடர்களிடம். அவர்களெல்லோருமாக பத்துப் பேர்கள். என்பக்கம் பேசுபவர் எவருமில்லை. அப்படியே என்னைத் தூக்கி வண்டியில் உட்கார வைத்துவிட்டார்கள். பேசாமல் மடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அவர் எனக்குப் பெரிய இலை போட்டுப் பரிமாறச் செய்தார். “இங்கேயே இருந்து விடுங்கள் ஸ்வாமி” என்று உபசரித்தார். பழனிசாமி கோவிலுக்கு வந்து, நான் இல்லாததைப் பார்த்து, விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு, மடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்த பிற்பாடு ஒரு விதமாக தப்பித்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். இந்த ஊருக்கு வந்த பிறகு நான் வண்டி ஏறியது அப்போதுதான். அதற்குப்பின் ஓரிரு தடவைகள் புதிதாக எவராவது மடத்துக்கு வந்தால், என்னையும் வரச்சொல்லி வண்டியனுப்பினார். இப்போ இணங்கினால் அப்புறம் விடமாட்டார்கள். இந்தத் தொந்திரவெல்லாம் நமக்கெதற்கு என்று வரவில்லையென்று வண்டியைத் திருப்பி அனுப்பினேன். அப்புறம் அனுப்புவதை நிறுத்தினார்கள். ‘அது ஒன்று தானா தொந்திரவு? அவர்கள் கூப்பிட்ட பொழுது நான் போகாவிட்டாலும் கிரிபரதக்ஷணம் போய்வரும் பொழுதோ அல்லது வேறெப்போதாவது மடத்திற்குப் போவேன். போனதும் என்னை அங்கே உட்காரவைத்து உள்ளே சென்று சமையல்காரர்களின் காதுகளில் ஏதோ கிசுகிசுத்துவிட்டு வருவார். சாப்பிடும் சமயம் பெரிய வாழையிலையை போடச் சொல்லி தானும் என்பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு “போடுங்கடா, போடுங்கடா” என்று எத்தனையோ பதார்த்தங்களை பரிமாறச் சொல்லுவார். மற்ற நாட்களில் அவர் சாப்பாட்டு பந்திக்கு வருவதே கிடையாது. நான் போனபோது மாத்திரம் என் பக்கத்திலேயே உட்காருவார். இலையில் போட்டதெல்லாவற்றையும் என்னால் சாப்பிடமுடியுமா?. நான், கொஞ்சம் கொஞ்சம் ருசிபார்த்துவிட்டு எழுந்தால், மிச்சமான சேஷத்தை மற்றப் பதார்த்தங்களுடன் கலந்து ஸ்வாமிப் பிரசாதம் என்று சாப்பிடுவார்களாம். இரண்டு மூன்றுதடவை இதைக் கவனித்து இது சரியில்லையென்று தீர்மானித்தேன். அதிலிருந்து எப்பொழுதாவது தோன்றிய பொழுது ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி போய்ப் பச்சையம்மன்

கோவிலையோ, வேறு எங்காவதோ இருந்துகொண்டு நைவேத்ய மணியடித்தவுடன் அங்கே போய் வாசல் படியிலேயே நின்று கொண்டு “நைவேத்யமானதைக் கொடுங்கோ” என்றால் கொடுப்பார்கள். அதைக் கையிலேயே வைத்துக் கொண்டு சாப்பிடுவேன். சிவ நிவேதனமானதால் அதில் உப்பு கூட இருக்காது. எப்படியிருந்தால் எனக்கென்ன? பசி போகணும் அவ்வளவுதான். மடாதிபதி மாடியிலேயே இருந்து வந்ததாலே ஆரம்பத்தில் அவருக்கு இது தெரியாது. பிறகு ஒரு நாள் தற்செயலாக அவர் கண்ணில் ட்டது. ‘யாரடா ஸ்வாமிக்கு மரியாதை செய்யாமல் உப்பில்லாத ஆகாரம் கொடுப்பது?’ என்று கோபித்துக்கொண்டார். பின்னாலே விஷயம் அறிந்தபிறகு பலவந்தம் செய்வதை விட்டு விட்டார். இப்பொழுது ஸித்தியடைந்தவர் அப்படியில்லை மஹா சாது. எல்லோருடனும் சேர்ந்து என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார். எல்லோருக்கும் போலவே எனக்கும் பரிமாறச் செய்வார்” என்றார் பகவான்.

“அங்கு ஒரு தடவை பகவான் பிரவசனம் கூடச் செய்தாராமே?” என்றார் ஒருவர். “ஆமாம், இப்போ ஸித்தி அடைந்தவர் காலத்தில்தான், அவர் பாடம் நடத்திக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது நான் ஒரு சமயம் போனேன். அவர் என்னை உபசரித்து உட்கார வைத்தார். ‘நடத்துங்கோ பாடத்தை’ என்றேன். ‘ஸ்வாமி எதிரில் நானா பாடம் சொல்லுவது? ஸ்வாமியே சொல்ல வேண்டும்’ என்று சொல்லி ‘கீதா ஸாரத்தை’ வரவழைத்து சிஷ்யனைப் படிக்கச் சொல்லி என்னை விளக்கம் சொல்லச் சொன்னார். வேறு வழியில்லாததால் சொன்னேன்,” என்றார் பகவான்.

“ராமச்சந்திர அய்யரின் தாத்தா ஒரு தரம் அவர் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றதாக கேள்விப்பட்டோமே” என்றார் பக்தர். “அது இதற்கும் முன்னே. 1896-ல் நான் அப்பொழுது கோபுர ஸுப்ரமணியேசுவரர் கோவிலில் இருந்தேன். அவர் தினந்தோறும் என்னிடம் வந்து கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து விட்டு போவார். நானோ மௌனம். பேசுகிறதென்ற பேச்சேயில்லை. ஆனாலும் அவருக்கு அளவுகடந்த பக்தி. ஒரு

நான் யாரையோ தன் வீட்டில் விருந்துக்கு அழைத்திருந்தாராம். பிற்பகல் சாப்பாட்டிற்கு முன்பே ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டு என்னிடம் வந்தார். இரண்டு பேரும் ஒரு பக்கமாக நின்றுகொண்டு 'ஸ்வாமி எழுந்திருங்கள், போகலாம்' என்றார்கள் 'எதற்கு' என்று நான் சைகை பண்ணினேன். விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். நான் வரவில்லையென்றேன், அவர்கள் கேட்கவில்லை. என் கையைப் பலமாகப் பிடித்து அப்படியே எழுப்பினார்கள். தோளிலே என்னைத் தூக்கிக் கொண்டாவது போய்விடவேண்டும் என்று அவ்வளவு தீவிரமாக இருப்பது தெரிந்தது. ராமசந்திரய்யரின் தாத்தா தொந்தியும், தொப்பையுமாக வாட்டசாட்டமான ஆள். நான் அப்பொழுது ரொம்ப இளைத்துப் பலஹீனமாக இருந்தேன். அவருடன் வந்தவர் அவரையும் மிஞ்சி இருந்தார். என்ன பண்ணுவது? தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் போலிருத்தது. மிகவும் பக்தியுடன் அழைக்கிறார்கள் என்று தெரியும். அதனால் அவர்களிடம் தர்க்கம் பண்ணிப் பிரயோஜனமில்லை என்று நடந்தே போனேன். வீட்டு வெளி வாசலிலிருந்தே பலவிதமான உபசாரங்களுடன் உள்ளே அழைத்துப் போய் பெரிய வாழையிலை நிறைய விருந்து போட்டு அனுப்பினார்கள். இந்த ஊரில் கிருஹஸ்தர்களுடைய வீட்டுக்குள் போய் இலை போட்டுச் சாப்பிட்டது இந்த ஒரு வீட்டில்தான்' என்றார் பகவான்.

★ ★ ★

126. தெரிந்து - தெரியாத கேள்விகள்.

28.6.47.

நாலேந்து நாட்களுக்கு முன் இங்கே வைசய சங்க மகாநாடு நடந்தது ஆந்திர தேசத்திலிருந்து, வைசயப் பிரமுகர்கள் பலர் வந்தார்கள். முந்தாநாள் காலை அவர்கள் யாவரும் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களில் முக்கியஸ்தரான ஒருவர் பகவானிடம் "ஸ்வாமி! கடவுளேஜீவன் ஆனானே, ஜீவனுக்கு

ஏற்படும் துக்கம் கடவுளுக்கும் உண்டாகுமா? இல்லையா?" என்று கேட்டார்.

பகவான் உடனே பதில்சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தார். சற்று நேரம் பொறுத்து வைச்யப் பிரமுகர், "பதிலளிக்கும் வரை இருக்கச் சொல்கிறீர்களா ஸ்வாமி?" என்றார்.

"இதைக் கேட்பவர் யார்?" என்றார் பகவான். "ஜீவன்" என்றாரவர். "அந்த ஜீவன் யார்? எப்படி இருப்பான்? எங்கு பிறக்கிறான்? எங்கு சேருகிறான்? என்று விசாரித்து அறிந்தால் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுபவன் கடவுளாகிறான். அப் பொழுது அந்த ஜீவனுக்கு ஏற்படும் துக்கம் கடவுளுக்கு ஏற்படுமா ஏற்படாதா என்று தெரியும். இதை அறிந்து விட்டால் அப்புறம் எதுவும் பாதிக்காது" என்றார் பகவான். "அதுதான் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே?" என்றார் பிரமுகர். "தன்னைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முயற்சி அவசிய மில்லை. தூக்கத்தில் நீ இருக்கிறாய், ஆனால் இந்தக் காட்சிகள் எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறது. எழுந்த பிறகு எல்லாம் வருகிறது. நீ மட்டும் அப்போதும் இருந்தாய், இப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறாய். இதற்கு மேற்படியாக வந்ததைத் தள்ளிவிட வேண்டும்" என்றார் பகவான். "எப்படித் தள்ளுவது?" என்றாரவர். "தான் இருப்பது போலிருந்தால் அதுவே போய்விடும். இருத்தல்தான் உன் இயல்பான நிலை. இருப்பதை இருக்கிறபடி பார்த்தால் இல்லாதது இல்லாமலே போகும்" என்றார் பகவான். "அப்படிப் பார்ப்பதற்கு வழி யென்ன?" என்றாரவர். "தான் யார், தன் உண்மை நிலை எது? என்று விசாரிப்பதே" என்றார் பகவான். "அந்த விசாரணை எப்படி ஏற்படும்?" என்று கேட்டாரவர். பகவான் 'உம், உம்' என்றவாறு சும்மா இருந்தார்.

அவர் சற்றுநேரம் பதிலை எதிர்பார்த்துவிட்டு, "சரி இது தான் வழி" என்று சொல்லிக் கொண்டே பக்கத்திலுள்ளவர்கள் எவ்வளவு தடுத்தும் கேட்காமல் பகவானின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கிவிட்டு வைச்ய சங்கத்தினருடன் சென்று விட்டார். அவர்கள் சென்ற பிறகு பக்கத்திலுள்ளவர்களிடம்,

“அவர்களுக்குப் பதில் தெரியாதா? என்னைச் சோதிப்பதற்காகக் கேட்டார்கள். பாதங்களைத் தொட்டதும் வேலை முடிந்துவிட்டதென்று போய்விட்டார்கள். இனியென்ன அவர்களுக்கு வேண்டும்?” என்றார் பகவான்.

அருகேயிருந்த ஒரு பணக்கார ரெட்டியார், நெல்லூர் ஜில்லாவிலிருந்து வந்தவர், பகவானிடம் “ஸ்வாமி! ஆனந்தமே ஆத்மா என்கிறார்களே, ஆனந்தம் என்றால் துன்பமில்லாமல் இருப்பதுதானே? ஆனால் ஜீவன் ஆனந்தமடையும் சமயம் துன்பம் தெரியாதா?” என்று கேட்டார்.

“துன்பம் இருந்தால்தான் ஆனந்தமிருக்கும், இது துன்பமென்று தெரிந்தால்தானே அது ஆனந்தமென்று தெரிந்து கொள்ள? துன்பம் தெரியாத பொழுது ஆனந்தம் மட்டும் எப்படித் தெரியும்? அறிபவன் இருக்கும் வரை இன்ப துன்பங்கள் இரண்டும் இருக்கத்தான் இருக்கும். மெய்ப்பொருளோ (ஸத்) ஸுக துக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனாலும் அப்பொருளுக்கு ஸுகமென்றே பெயர் சொல்லப்படுகிறது. ஏனென்றால் ஸத்-அஸத் இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்டது ஸத். ஞானம், அஞ்ஞானம் இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டது ஞானம் அறிவு, அறியாமைக்கு அப்பாற்பட்டது அறிவு, இது போன்று எத்தனையோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேறென்ன இருக்கிறது சொல்லுவதற்கு?” என்றார் பகவான்.

“உள்ளது நாற்பது” பத்தாம் பாட்டில் பகவான் சொல்லியிருப்பதைப் பார்:—

அறியாமைவிட்டறிவின் றறிவு விட்டவ்
வறியாமை யின்றாகு மந்த — வறிவு
மறியா மையுமார்க்கென் றம்முதலாந் தன்னை
யறிவு மறிவே யறிவு.

★ ★ ★

127, மலர் வழிபாடு.

30.6.47

ரமண நகரில் * இருக்கும் செல்வந்த ஸ்திரீ ஒருவர், சில நாட்களாக தன் தோட்டத்தில் மலர்ந்த குண்டுமல்லிகைப் புஷ்பங்களை தினந்தோறும் கூடையில் கொண்டு வந்து ஹாலிலுள்ள சுமங்கலிகளுக்கெல்லாம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். பகவான் நாலைந்து நாட்களுக்கு இதை ஒன்றும் கூறாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த அம்மாளும் கொடுப்பதை நிறுத்தவில்லை. ஒரு நாள் பூக் கூடையை நாற்காலியின் மீது வைத்துவிட்டு, பகவானை வணங்கி எழுந்தாள். பகவான் அருகிலிருப்பவரைப் பார்த்து, “அந்த அம்மாள் ஏதோ கொண்டு வந்தாளே? புஷ்பங்கள் போலிருக்கிறது. எதற்காக அது?” என்றார். அந்த அம்மாள் தயக்கத்துடன் “பகவானுக்கு இல்லை. சுமங்கலிகளுக்கு” என்று சொல்லிவிட்டு எல்லோருக்கும் பூக் கொடுக்கத் தொடங்கினாள். “சரியாப் போச்சு. கொடுக்க ஆசையானால் வீட்டிலேயே கொடுக்கலாமே. இங்கே எதற்கு?, ஒருவர் ஆரம்பித்தால் எல்லோரும் அப்படியே செய்வார்கள். அதைப் பார்த்துப் புதிதாக வருபவர்களும் இங்கு இதுதான் வழக்கமென்று நினைத்துத் தாமும் வாங்கியாவது கொண்டுவருவார்கள். இதெல்லாம் கடைசியில் ஒரு இடைஞ்சலாக முடியும். நான் ஒரு பொழுதும் புஷ்பங்களைத் தொட்டதில்லை. சில இடங்களில் பூமாலைகள் போடுவது வழக்கமல்லவா? அநேகம் பேர்கள் பூக் கொண்டு வருகிறார்கள். பாத பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று யாரேனும் என்ன முயற்சி செய்தாலும் நான் அனுமதிப்பதில்லை. அந்த வழக்கமெல்லாம் நமக்கெதற்கு?” என்றார் பகவான்.

பாவம் அந்த அம்மாள். இதைக் கேட்டுப் பயபக்தியுடன், “இனிமேல் கொண்டு வரவில்லை” என்றாள். “ரொம்ப ஸரி, நல்லது” என்றார் பகவான், பின் புன்சிரிப்புடன் பக்கத்தில்

* ஸ்ரீ ரமணச்ரமத்திற்கருகிலுள்ள குடியிருப்பு பகுதி...

இருந்தவர்களைப் பார்த்து “முன்னே ஒரு ஜயந்தியின் போது என்ன நடந்தது தெரியுமா? ஒரு பக்தர் “புஷ்பாஞ்சலி” என்னும் புத்தகத்தை அச்சிட்டிருப்பதாகவும் இங்கே கொண்டு வந்து படிப்பதாகவும் சொன்னார். சரி என்றதும் சற்று ஒதுங்கி நின்று படிக்கத் தொடங்கினார். முன்னதாகவே மடியில் புஷ்பங்களை மறைத்து வைத்திருப்பார் போலிருக்கிறது. படித்து முடித்தவுடனேயே புஷ்பங்கள் ஏராளமாக என் பாதங்களில் விழுந்தன. யாருடைய வேலை என்று பார்த்தால், இந்த மனுஷ்யரின் விஷமந்தான் என்று தெரிந்தது. சொன்னால் நான் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன் என்று அப்படிச் செய்தார்! என்ன பண்ணுவது? அந்த மாதிரிச் செய்யவில்லை என்றால் பூஜையில்லையோ?” என்றார்.

நான் இங்கு வந்த புதிதில் ஒரு வரலக்ஷ்மி விரதத்தின் போது ஓரிரண்டு ஸுமங்கலிகள் பகவான் பாதங்களில் புஷ்பங்களைப் போட்டு நமஸ்காரம் செய்து, பூஜைக்கு அனுமதிபெற்றுச் சென்றார்கள். மறுவருஷம் எல்லோரும் இது போலவே செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பகவான் கண்டிக்கும் பாவனையுடன் நோக்கி, “அதுவா விஷயம்? ஒருவரைப் பார்த்து இன்னொருவராக எல்லோரும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இதெல்லாமெதுக்கு? அப்போதே கண்டிக்காமல் போகட்டும் என்று விட்டதன் பலன் இது, ‘போறும், போறும்’” என்று அதை நிறுத்தி விட்டார்.

பகவான் தன் விஷயத்தில் மட்டுமல்லாமல், தெய்வ பூஜை விஷயத்திலும் கூட பத்ரம், புஷ்பம் முதலியவை உபயோகப் படுத்துவதைப் பற்றி சில பக்தர்களை நகைச்சுவையுடன் கடிந்து கொள்வதுமுண்டு. எச்சம்மாவின் லக்ஷபத்ர பூஜையைப் பற்றி ஏற்கெனவே எழுதியிருக்கிறேனில்லையா? இதோ இன்னொரு ஸம்பவம். பகவான் பக்தர்களுடன் வழியில் அங்கங்கே தங்கிக் கொண்டு கிரிபரதக்ஷிணம் போகும் நாட்களில், ஒருநாள் பிரதக்ஷிணத்தின் போது கௌதம ஆச்ரமத்திற்கு எல்லோரும் பிற்பகலில் வந்து முகாமிட்டார்களாம். ஸ்திரீ புருஷர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சற்றுநேரம் களைப்பாறின பின், மாலை நேரமாக ஆச்ரமத்

திற்குப் போய்வரலாம் என்று புறப்படுகையில், பகவானிடம் ஹைஜமாகப் பேசும் பால்ய சிநேகிதி லக்ஷ்மம்மா, (இவளும் திருச்சுழியில் பிறந்தவள் தான்) என்ற பக்தை அங்கே செடிகளில் பூத்துக் குலுங்கும் காட்டு மல்லிகை, தங்க அரளி எல்லா வற்றையும் ஒன்றுவிடாமல் செடியிலிருந்து பறித்துக் கூடையில் போட்டுக் கொண்டிருந்தாளாம். பகவான் அதைக் கவனித்துச் சிரித்துக் கொண்டே, “லக்ஷ்மி என்னம்மா பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டாராம். லக்ஷ்மி “பூக்களை பறித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாள். “சரி, சரி இதுதானா வேலை? பூ வேண்டியதுதான். ஆனால் இத்தனை புஷ்பங்கள் எதுக்கு என்றார் பகவான். “பூஜைக்கு” என்றாள். “ஓஹோ இத்தனை புஷ்பங்களால் பூஜை செய்யலையென்றால் பூஜையாகாதோ?” என்றார் பகவான். “என்னமோ, செடிகள் நிறைய பூத்திருக்கு. அதனால் பறித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாள் அந்த அம்மாள். “ஆமாமாம். செடி நிறையப் பூத்திருந்தால் எத்தனை நன்றாக இருக்கிறது? என்று மொட்டை அடிக்கிறாய் இல்லையா? அதன் அழகையெல்லாம் நாம் பார்த்தாச்சே? இன்னொருத்தர் ஏன் பார்த்து ரஸிக்கணும்? போகட்டும். அந்தச் செடிகளை நீ தானே நட்பு, ஜலம் விட்டு வளர்த்திருக்கிறாய்! உனக்கில்லாத சொந்தமா? வேறு யாரும் அந்த அழகை ரஸிக்க முடியாமல் நன்றாக மொட்டை பண்ணிவிடு! அப்போதான் பூஜைக்குப் பலனுண்டு” என்றாராம் பகவான்.

128. அபிஷேகம்

3.7.47

நேற்று பகவானின் மலை வாச நாட்களைப் பற்றிப் பேச்சு எழுந்த போது, வெகு காலமாக ஆச்சரமத்திற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்த பக்தர் ஒருவர் பகவானிடம், “பகவான் மலை மீதிருந்த வந்த பொழுது, யாரோ ஒருவர் பகவானுக்கு இளநீரால் அபிஷேகம் செய்தாராமே?” என்று கேட்டார். பகவான் சிரித்துக்கொண்டே “ஆமாம், விருபாக்ஷ குகையிலிருக்கும் போது வடதேசத்துப் பெண்கள் சிலர் வந்தார்கள்,

நான் அங்கு புளியமரத்தின் கீழ் மேடை மேல் பார்த்தும் பாராமலும் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். சற்று நேரம் இருந்துவிட்டு அவர்களே போய்விடுவார்களென நினைத்தேன். திடீரென்று “டப்”பென்று ஏதோ உடைபடும் சத்தம் கேட்டது. கண்களைத் திறந்து பார்த்தால் தலைமேல் இளநீர் அபிஷேகம். வந்தவர்களில் ஒரு அம்மாள்தான் அந்த அபிஷேகம் செய்து கொண்டிருந்தாள், என்ன செய்வது? மௌன ஸ்வாமி, பேசமாட்டேன். துவட்டிக் கொள்வதற்கு அப்போ இந்தத் துண்டு கூட இல்லை அந்த நீர் அப்படியே உலர்ந்துவிட்டது. அது மட்டுமா? கற்பூரம் காட்டுவதும் கால் கள் மீது ஜலம் விட்டு, அந்த ஜலத்தைத் தங்கள் தலை மீது ப்ரோசுசித்துக் கொள்வதும், தீர்த்தப் பிரஸாதம், மற்றப் பிரஸாதங்கள், இப்படிப் பலவிதமான உபத்ரவங்கள். ஒவ்வொன்றையும் தடுப்பதற்குள் போறும் போறுமென்றாகி விட்டது” என்றார்.

நாலேந்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்த இது போன்ற சில சம்பங்களை நானே பார்த்திருக்கிறேன். பகவான் குளியலறையின் கடைகால்கழி (அந்த நாளைய) ஆஃபீஸ் பக்கமாக இருந்தது. பகவான் குளிக்கிற ஜலம் அதன் வழியே வெளியே வரும். தினந்தோறும் அவர் காலையில் ஸ்நானம் பண்ணும் பொழுது சில பக்தர்கள் அந்தக் கடைகால்கழி அருகில் நின்று கொண்டு, வெளியே வருகிற ஸ்நான ஜலத்தைத் தலையில் தெளித்துக்கொள்வதும், கண்களில் ஒற்றிக்கொள்வதும், தீர்த்தப் பிரஸாதமாக அருந்துவதும் அப்படியே போய் விடுவதுமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. சந்தடியில்லாமல் இது நடந்து வந்த வரையில் ஏதோ சரியாகப் போயிற்று. நாட்கள் செல்லச் செல்ல சொம்பும், வாளியும் கொண்டு வந்து வரிசையாக நின்று நிரப்பிக்கொண்டு போகலானார்கள். இந்தக் கலாட்டாவின் சத்தம் பகவான் காதுகளுக்கு எட்டியது. விசாரித்து விஷயம் தெரிந்துகொண்டார். அப்படியே விட்டு விடுவதா என்ன? கைங்கர்யம் செய்பவர்களைப் பார்த்து, “ஓஹோ, இதுவா ஸமாசாரம்? என்னமோ சத்தம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். நன்றாகத்தான் இருக்கிறது!

இதை நிறுத்தும்படிச் செய்கிறீர்களா? அல்லது நான் வெளியிலிருக்கும் குழாய்க்குப் போய்க் குளிக்கட்டுமா? அப்போ எனக்காக வெந்நீர் போட வேண்டியது, உங்களுக்கு இருக்காது. ஸ்நான ஜலத்திற்காகக் காத்திருக்க வேண்டிய கஷ்டம் அவர்களுக்கும் இருக்காது. எனக்கென்ன வேண்டும்? இந்தத் துண்டு, இந்த கௌபீனம் இரண்டும்தானே? இரண்டையும் குழாயடியில் துவைத்துக் கொண்டு ஸ்நானம் செய்தால் தீர்ந்தது. குழாயில்லாவிட்டால் மலையருவிகள் இருக்கு. குளங்கள் இருக்கு. எதற்காக இந்தத் தொந்திரவு? என்னய்யா? என்னசொல்கிறீர்?" என்று பகவான் முழங்கவே அவர்கள் பயந்து நடுங்கி, சர்வாதிகாரியிடம் போய் எல்லா வற்றையும் தெரிவித்ததும், அன்றிலிருந்து பகவான் ஸ்நானம் செய்கிற வேளையில் எவரும் குளியலறைப்பக்கம் போகக் கூடாதென்று உத்தரவு போட்டார்.

அந்த நாட்களிலேயே மற்றுமொரு சம்பவம் நடந்தது. அப்பொழுதெல்லாம் பகல் சாப்பாடான பிறகு கூட வெளியில் பகவான் மலைக்குப் போய்வருவது வழக்கம். மலையிலிருந்து திரும்பி வரும்போது, ஹாலுக்கு முன்னிருக்கும் நடைபாதைக்கு வந்ததும், கால் கழுவத் தொண்டர்கள் ஒரு செம்பில் ஜலம் கொடுப்பார்கள். பகவான் பாதங்களைக் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே செல்வார். சிலர் மறைவாகக் காத்துக் கொண்டிருந்து, அவர் ஹாலுக்குள் சென்றவுடனேயே, அந்த ஜலத்தைத் தலைமீது தெளித்துக் கொள்வார்கள். இதைப் பகவான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் போலும்.

ஒருநாள் பிற்பகலில் வெகு காலமாக இருந்துவரும் பக்த ரொருவர் இப்படி ஜலம் ப்ரோக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பகவான் ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துவிட்டார். ஸமயம் கிடைத்ததென்று பிடித்துக்கொண்டார். "ஓஹோ, இப்படி ஒரு சேஷ்டையா? எதுக்கு, எதுக்கென்று பார்த்தும் பாராதது போல் சும்மாவிருந்தால் விஷயம் மிதமிஞ்சிப் போகிறது. எத்தனை காலமாக இங்கிருந்தும், எத்தனை தடவை சொன்னதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் ஒவ்வொருத்தரும் இந்தச் சேஷ்டைகளை விடவில்லையே! இது

என்ன காரியம்? இனி கால் கழுவுவதையே நிறுத்திவிடுகிறேன். தெரிந்ததா?" என்று பலமாகக் கடிந்தார். அந்த பக்தர் ஸ்தம்பித்துவிட்டார். பிறகு விசனத்தோடும் வெட்கத்தோடும் பகவானிடம் உடனே போய் மன்னிப்புக் கோரினார்.

பகவான் அவரை அப்படிச் கண்டித்ததோடில்லாமல் மறுநாளிலிருந்து தம் பாதங்களை கழுவுவதை விட்டுவிட்டார் பணிவிடையாளர்கள் எவ்வளவோ கெஞ்சியும் மறுத்து விட்டாராம். அப்பொழுது நான் டவுனுக்குப் போயிருந்ததால் இந்த விஷயம் எனக்கு உடனே தெரியவில்லை. நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு பிசைச் செய்தவர் ஒருவர் என்னைப் போஜனத்துக்கு அழைத்திருந்தார். பிசை முடிந்த பிறகு அங்கேயே இருந்துவிட்டேன். பகவான் வழக்கம் போல் மலையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தார். ஸாதனை விஷயமாக எனக்கு ஏதோ ஸந்தேஹமிருந்ததால் பகவான் வந்து உட்கார்ந்த பிறகு சாவகாசமாக இருப்பார், அப்பொழுது கேட்டுக் கொள்ளலாமென்று ஹாலுக்கு வெளியில் மேற்குப் பக்க ஜன்னலருகில் நின்று கொண்டிருந்தேன். எப்பொழுதாவது அப்படிச் கேட்கிறது. உண்டு. இப்பொழுது நடந்ததென்ன தெரியுமா? எப்பொழுதும் கிழக்குப் பக்கமாகப் * போகிறவர் அன்று மேற்குப் பக்கம் திரும்பினார். நான் கூச்சத்துடன் ஒதுங்கி வழிவிட்டேன். என்னைச் சற்றுக் கடுமையாகப் பார்த்தார் பகவான். நான் நடுநடுங்கிப் போனேன். ஏன் அப்படிப் பார்த்தாரென்று தெரியவில்லை. ஜன்னலைத் தாண்டித் திரும்பும் சமயம் கால் கழுவ ஜலம் கொடுக்கப் போனார்கள் பணிவிடையாளர்கள் "வேண்டாம்" என்று இரைந்தார் பகவான். "வெயிலில் வந்திருக்கிறீர்களே பகவான்!" என்று சொன்னதற்கு, "வந்தாலென்னய்யா? கால் சுத்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம் என்று பார்த்தால் அந்த ஜலத் திற்காக எத்தனை பேரோ காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், போறும் போறும் வேண்டுமென்றால் நீங்களே அலம்பிக்

* அந்த நாட்களில் ஹால் வெளிபக்கச் சுவரிலிருந்தது. பகவான் கிணற்றுப் பக்கமாக வந்து ஹாலுக்குள் செல்வது வழக்கம்

கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டே ஹாலுக்குள் சென்றார் பகவான்.

நம்மால் ஏதேனும் அபசாரம் நேர்ந்துவிட்டதோ என்னமோ என்று பயந்து என் ஸந்தேஹத்தை என்னுள்ளேயே வைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். நடந்த ஸமாசாரத்தை அன்று மாலை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்ட பிறகே என் மனம் சாந்தியடைந்தது.

★ ★ ★

129. தீர்த்தப் பிரஸாதங்கள்.

6.7.47

முன் நாட்களில் ஆசர்மத்தில் ஜனங்கள் அதிகமாக இல்லாத காலத்தில் பகவானின் பணிவிடையாளர்களில் ஒருவர் பகவான் சாப்பிடும் சமயம் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்து பகவான் சாப்பிட்டு எழுந்த பின் அவர் சாப்பிட்ட இலையில் பரிமாறச் சொல்லி சாப்பிடுவாராம். நாளடைவில் மற்ற ஆசர்மவாஸிகளும் வேறு சில பக்தர்களும் இந்த இலைக்காப் போட்டி போடுவதும், யாராவதொருவருக்கு அது கிடைப்பதும் வழக்கமாயிற்று. போட்டி வராதவரை பகவான் பார்த்தும் பாராதவாறிருந்தார். கையலம்புவதற்கு இலையின் முன் ஒரு தட்டம் வைப்பது வழக்கம். அவர் அதில் கையலம்பிச் சென்றதும் பலர் அதைத் தீர்த்தப் பிரஸாதமாக அருந்துவார்கள். இது ஆசிரம எல்லையைத் தாண்டி ரமண நகர் வாஸிகளிடையேயும் பரவிவிட்டது. ஒரு நாள் நல்ல வசதியுள்ள ஒரு அம்மாள் சாப்பாட்டு நேரத்துக்கு வந்து ஒரு பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தாள். பகவான் அவளைப் பார்த்து சாப்பாட்டிற்கு ஏன் உட்காரவில்லையென்று கேட்டார். அந்த அம்மாள் உட்காராமல் நின்றவாறிருந்தாள். பகவான் பரிசாரகர்களிடம் “இலை போட்டுப் பரிமாறுங்கோ” என்றார். “இப்போ வேண்டாம் அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன்” என்றாள் அவள். பகவான் புரிந்து கொண்டார். ஆனாலும் தெரியாதது போல் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தார். மற்றொரு பக்கத்தில் ஒரு பக்தையின்

பேத்தி, ஏழெட்டு வயதுள்ள ஒரு பெண், கையில் லோட்டா வுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள். பகவான் அதையும் கவனித்து, “நீ ஏன் நிற்குகொண்டிருக்கிறாய்? உட்கார்ந்து சாதம் சாப்பிடு” என்றார், “ஊஹும், சாப்பிடமாட்டேன்” என்றாள். “பின்னே எதுக்கு வந்தாய்? அந்த லோட்டா எதுக்கு?” என்று கேட்டார். சிறு குழந்தையானதினால் ரகசியத்தை மறைக்கத் தெரியாமல் “பாட்டி தீர்த்தம் கொண்டு வரச் சொன்னாங்க” என்றாள். பகவான் அதற்கு மேல் ஸஹிக்க முடியாமல் “ஓஹோ! அப்படியா சங்கதி!, இந்த குழந்தை தீர்த்தத்திற்கும் அந்த அம்மாள் இலைக்கும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படித்தானே? என்ன ஸரிதா?” என்று குரலை உயர்த்திப் பரிசாரகர்களைக் கேட்டார். ‘ஆமாம்’ என்றார்கள் அவர்கள். “ரொம்ப நாளாகவே இந்தச் சேஷ்டையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டதானிருக்கிறேன். ஸ்வாமிகண்களை மூடிக் கொண்டு ஹாலில் உட்கார்ந்து இருக்கிறார், இத்தொன்றும் அவருக்குத் தெரியாது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். போகட்டும் என்று பார்த்தால் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. வச்சிஷ்ட (எச்சில்) பிரஸாதங்கள், தீர்த்தங்கள் இவைகளுக்காகப் போட்டி, நான் இனிமேல் தட்டத்திலாகட்டும் அல்லது சுற்றுப்பக்கத்தில் வேறு எங்குமாகட்டும் கையலம்பப் போவதில்லை. இலையை அப்படியே போட்டுவிட்டும் போக மாட்டேன். நானே இலையை எடுத்துத் தூரத்தில் வீசி எறிந்துவிடுகிறேன். தெரிந்ததா? எல்லோரும் சேர்ந்துதான் இந்த வேலைகளைப் பண்ணுகிறீர்கள். அதற்கு இதுதான் தண்டனை” என்றும் இன்னும் தீவிரமாகவும் கண்டித்துத் தமது இலையை மடித்துக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தார் பகவான். யார் எவ்வளவு வேண்டிக் கொண்டாலும், ஒருவரிடமும் கொடுக்காமல் மலையேறி வீசியெறிந்துவிட்டு அங்கேயே கைகளைக் கழுவிக்கொண்டார். ஆசிரம வாஸிகள் எல்லோரும் அந்த வழக்கத்தை விட்டு விடுவதாக அவரிடம் இரண்டு மூன்று நாட்கள் பிரார்த்தித்தார்கள். “அவரவர்கள் இலைகளை அவர்களே எடுத்துப் போகும் போது, நான் மட்டும் ஏன் விட்டுப் போகணும்?” என்றார் பகவான். (அதுவரையில் -அதாவது

1943 வரையில், ஆச்ரமத்தில் சாப்பிட்டபிறகு இலையை அவரவர்களே எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகுதான் அந்த வழக்கம் மாறியது.)

“எல்லோருடைய இலைகளையும் நாங்களே எடுத்துவிடுகிறோம். எல்லா இலைகளுடன் பகவானின் இலையையும் சேர்த்து விட்டெறிந்துவிடுகிறோம்” என்று ஆச்ரமவாஸிகள் வாக்குறுதி கொடுத்த பிறகுதான் பகவான் தமது இலையை தாமே எடுக்காமல் எழுந்திருக்க ஆரம்பித்தார். ஆனால் இது வரையில் கையை வெளியில்தான் அலம்பிக் கொள்கிறார். யாராவது தட்டத்தில் அலம்பும்படி வேண்டினால் “எல்லோருக்கும் தட்டம் வைக்கிறீர்களா ஐயா? எல்லோருக்கும் இல்லாதது எனக்கெதற்கு?” என்று கேட்பார். அவருக்கு நம்மால் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

★ ★ ★

130. ஹஸ்த மஸ்தக ஸம்யோகம்

★ (கரம்-சிரம் ஸ்பர்ச அனுக்ரஹம்)

8.7.47

“கடைசியாக நீ எழுதியிருக்கிற மூன்று, நான்கு கடிதங்களிலிருந்து ஸ்ரீ பகவான் தம் விஷயத்தில் பாத பூஜை, அபிஷேகம், உச்சிஷ்ட தீர்த்தப்பிரஸாதம் ஆகியவற்றை ஒப்புக்கொள்ளாததோடு கண்டிக்கவும் செய்கிறார் என்று தெளிவாகிறதே! ஆனால் “குருகீதை” முதலான நூல்களில் குரு பாத பூஜை, குரு பாத தீர்த்த பானம் முதலியவை எல்லாம் சிஷ்யனுக்கு விதித்திருக்கும் கர்மங்களென்று சொல்லியிருக்கிறதே. சில பெரியவர்கள் இந்த விதமாகப் பூஜிக்கப் பட்டுச் சிஷ்யர்களே அனுக்ரஹித்தும் இருக்கிறார்களே. இதற்கென்ன விளக்கம்? என்று யாராவது கேட்பார்களோ?”

* குரு தமது கை (ஹஸ்தம்)யினால் சிஷ்யனின் தலை (மஸ்தகம்)யைத் தொட்டுத் தீக்ஷை தருவது.

என்று நீ கேட்கலாம். அதற்கு பதில் மேலே சொன்ன பூஜா முறைகள் தேஹாத்ம் பாவனையை விடாமலிருக்கும் சிஷ்யர்களின் திருப்திக்காகப் பூர்வ காலத்தில் பெரியோர்கள் விதித்துள்ள நியமங்களே தவிர குரு வேறு சிஷ்யன் வேறு என்றில்லை. எல்லாம் ஆத்மாவே என்கிற இரண்டற்ற அத்த நிலையிலிருக்கும் பகவான் அவற்றிற்கு ஒப்புதலளிக்கமாட்டா ரென்று இந்த சம்பவங்கள் உணர்த்துகின்றன. “இப்படிப் பட்ட ஸம்பவங்கள் நடக்கும் ஸமயங்களில் பகவான் கண்டு கொள்ளாமலிருப்பதும் பிறகு கண்டிப்பதும் ஏன்?” என்ற இன்னொரு கேள்வி எழலாம். ஏதோ ஒன்றிரண்டு பேர்கள் தெரிந்து தெரியாமல் இந்த விதமாகச் செய்தால், தேஹாத்ம் பாவனை விடாததினால் இப்படிச் செய்கிறார்கள், போகட்டும் என்றிருந்து விடலாம். அது ஒரு பரவலான வழக்கமாகவே வளர்ந்து விட்டால் கண்டிக்காமல் தீராது இல்லையா? அத்துடன் “இன்னும் இவர்களுக்குத் தேஹாத்ம் பாவனை போகவில்லையே” என்கிற கருணைமயமான வருத்தத்துடனும் கண்டிக்கலாம். பகவான் பாராதது போலிருந்தாலும், பார்த்துக் கண்டித்தாலும் ஒவ்வொன்றிலும் எத்தனையோ துஷ்மனங்கள் இருக்கும். அவற்றை நிர்ணயிப்பது நம்மால் முடியாத காரியம்.

சிவப்பிரகாசம் பிள்ளை முதலான பக்தர்களுக்கு, பகவான் தானாகவே விபூதி முதலான சிற்சில பிரஸாதங்கள் கொடுத்ததாகப் புஸ்தகங்களில் காண்கிறது. அப்படி வேறு சிலர் சொல்லியும் நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோமே? என்று கேட்டால் “ஜனங்கள் அதிகம் இல்லாத காலத்தில் பகவான் எல்லோருடனும் ஸஹஜமாக இருப்பதும் அவர்கள் வேண்டியதையெல்லாம் கொடுப்பதும் உண்டு” என்று அவரே பல முறை சொல்லியிருக்கிறார். மேலும் என்னைப் போன்று ஸஹஜமாக பழகும் பக்தர்களுக்கு தாம் சாப்பிடும் பொருளில் பங்கு வைக்காவிடில் அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வது இப்பொழுதும் உண்டு. மலை மீதிருந்த நாட்களில் ஓரொரு நாள் ஆட்கள் அதிகமாகவும் உணவு குறைவாகவும் இருந்தால், வசமிருக்கிற எல்லா உணவு வகைகளையும் பகவான் ஒன்றாகப் போட்டுப் பிசைந்து உருண்டைகள் செய்து,

எல்லோருக்கும் சமமாகக்கொடுத்து தாமும் ஓர் உருண்டை சாப்பிடுவாராம். சிஷ்யர்கள் இதைப் பிரஸாதமெனக் கருதிப் பெற்றுக் கொண்டு மகிழ்வது இயல்புதானே? ஆனால் பகவான் தான் பிரஸாதமாக அனுகரணிப்பதாகவோ முன்பு எப் பொழுதேனும் அவ்வாறு அனுகரணித்ததாகவோ சொல்லி நான் கேட்டதில்லை.

இதுபோன்ற சில ஸம்பவங்களைப் பற்றிக் கேட்ட ஒரு பக்தர், “நீங்கள் ஒருவருக்கு ஹஸ்தமஸ்தக ஸம்யோகம் பண்ணினது பற்றிக் கேள்விப்பட்டேனே? அது பண்ணினது வாஸ்தவம் தானா?” என்று பகவானிடமே கேட்டார். “அது எப்படி நடந்திருக்க முடியும்? நான் ஸோஃபாவிலிருந்து எழுந்திருக்கும் போதோ அல்லது ஸோஃபா மீது உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் போதோ, பேசும் போதோ, அங்குமிங்கும் போகும் போதோ, பக்கத்தில் யாராவது இருந்து என் கை அவர்கள் தலைமீது தற்செயலாகப் பட்டிருக்கலாம். அவர்கள் அதையே ஹஸ்த தீக்ஷையாக நினைத்துக் கொண்டார்களோ என்னமோ. ரொம்பப் பழக்கமுள்ளவர்களாக இருந்திருந்தால் “என்ன ஓம்?” என்று கையில் தட்டிக் கொடுத்தாலும் கொடுத்திருக்கக் கூடும். அவ்வளவுதானே தவிர நானாக ஒரு போதும் எவர்க்கும் ஹஸ்தமஸ்தக ஸம்யோகம் செய்த தில்லையே? எல்லோருடனும் ஸஹஜமாகவிருப்பது எனக்கு இஷ்டம். அதிலே எப்போதாவது கை ஸ்பர்சமேற்பட்டு அதையே அனுகரஹதீக்ஷை என்று எடுத்துக் கொண்டார்களோ என்னமோ?” என்றார் பகவான்.

பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு ஸாது இங்கு வந்து சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அவர் ஒருநாள் பகவானிடம் “ஸ்வாமி! தாங்கள் சாப்பிடும் முன், ஒரு கவளம் எனக்குப் பிரஸாதமாகக் கொடுத்து அனுகரணிக்க வேண்டும்” என்று பவ்யமாகச் சொன்னார். “சரியாப் போச்சு, சாப்பிடுவதெல்லாம் பகவான் பிரஸாதமாகவே நினைத்துச் சாப்பிடுங்கள். அதுவே பகவத் பிரஸாதமாகி விடும். நாம் சாப்பிடுவதெல்லாம் பகவத் பிரஸாதமில்லையா என்ன? உண்பவன் யார்? அவன் எங்கிருந்து வந்தான்? என்று

விசாரித்து மூலத்தைத் தெரிந்து கொண்டால் அனைத்தும் பகவத் பிரஸாதமே” என்றார் பகவான்.

131. ‘விசாரமணி மாலா’

10.07.47

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு பகவான் தமிழில் எழுதிய “விசாரஸாகர ஸாரஸங்கிரஹம்” என்ற ஒரு சிறு நூலை, அருணாசல முதலியார் என்பவர் அச்சிட்டிருந்தாராம். ஆனால் அதில் பகவான் பெயர் போடாததால் அந்த நூலைப்பற்றி யாருக்கும் தெரியாமலிருந்தது. ஸமீபத்தில், மலையாளத்திலிருந்த “விசாரஸாகர”த்தை ஒருவர் ஆச்ரம நூல் நிலையத்திலிருந்து எடுத்து வந்து படித்துவிட்டுத் திருப்பிக் கொடுக்க இருக்கும் பொழுது அதைப் பகவான் பார்த்தார். அப் பொழுது தாம் எழுதின “விசாரஸாகர ஸாரஸங்கிரஹம்” நினைவுக்கு வந்து “அச்சிட்ட புஸ்தகம் இங்கே எங்காவது இருக்கணும்” என்றார். தேடினதில் நைந்து போன அந்தச் சின்ன புஸ்தகத்தின் பிரதி ஒன்று கிடைத்தது. திரும்பவும் அச்சிடலாமென்று ஒரு பக்தர் அதை நகலெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது “வைராக்கியத்தைப் பற்றிய கொடி உபமானத்தையும் அதில் சேருங்கள்” என்றார் பகவான். இந்த உபமானத்தின் அர்த்தத்தை அந்த பக்தர் கேட்டார். பகவான் புன்சிரிப்புடன், “ஞானிக்கு வைராக்கியம் (பற்றின்மை) என்னும் கொடியும், அஞ்ஞானிக்கு ராகம் (விருப்பு) என்னும் கொடியும் எதிரில் கட்டியிருப்பது போல் தெரியும். அதைப் பார்த்தே, ஞானி அஞ்ஞானி எவரெவர் என்று இனம் கண்டு விடலாம். அஞ்ஞானிக்கு ஒரு சமயம் வியாதி வந்து அதனால் வைராக்கியம் வந்தாலும் அது கணப்பொழுதுதான் நிலைக்கும். ராகம் என்னும் கொடிதான் முன்னால் வந்து நிற்கும். வைராக்கியம் எனப்படும் கொடி இருக்கிறதே அது அசையவே அசையாது. ஞானிகளுக்கு இதைவிடப் பெரிய அடையாளம் என்ன இருக்கிறது?” என்றார்.

“பகவான் இந்தப் புஸ்தகம் எழுதின காரணமென்ன?” என்று மற்றொரு பக்தர் கேட்டார். “ஸாது நிச்சலதாஸ் என்பவர் பல தர்க்க வாதங்கள் நிறைந்த ‘விசாரஸாகர’த்தை ஹிந்தியில் எழுதினார்.” அதைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டார்கள். அருணாசல முதலியார் அதைக் கொண்டு வந்து “இது மிக விரிவாக இருக்கு, இதில் முக்கியமாக உள்ள விஷயங்களைப் பகவான் சிறு நூலாக எழுதனும் என்றார். சரி, ஜிக்ஞாஸுகளுக்கு உபயோகமாக விருக்குமென்று நான் எழுதினேன். அவர் உடனே அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இது நடந்தது முப்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி” என்றார் பகவான்.

பகவானின் பெயர் அதில் ஏன் போடவில்லையென்று பக்தர் கேட்க, “பெயரைப் போட்டால் எல்லோரும் ஒவ்வொரு நூலைக் கொண்டு வந்து சுருக்கமாக எழுதச் சொல்வார்களோ என்று நான்தான் போடவேண்டாம் என்றேன்” என்றார் பகவான். “இதுபோல் யாருக்கும் தெரியாமல் பகவானருளிய புத்தகங்கள் இன்னும் எத்தனை இருக்கோ? கிருபை கூர்ந்து சொன்னால் நன்றாகயிருக்குமே” என்றேன் நான். “சரியாப் போச்சு. உங்களுக்கு வேறு ஜோலி இல்லையா?” என்று கூறிப் பகவான் மௌனமானார்.

அந்தப் புத்தகத்திற்கு இதுவரை இருந்த பெயர் சரியில்லை என்று “விசார மணி மாலா” என்று மாற்றினார் பகவான். இந்த முறை பகவான் பெயரை போட்டு அச்சுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்தார்கள். தெலுங்கிலும் பகவான் இதை எழுதினால் நன்றாக இருக்குமென்று என் மனதில் தோன்றினாலும், பகவான் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டாரோ என்று சும்மா இருந்துவிட்டேன். மௌனி (ஸ்ரீனிவாஸா ராவ்) “தெலுங்கிலும் பகவானே எழுதினால் நன்றாக இருக்கும். இரண்டையும் சேர்த்தே அச்சுக்கு அனுப்பலாம்” என்று ராஜகோபாலய்யரைக் கொண்டு பகவானிடம் கேட்டு வைத்து, “நாகம்மா, நீயும் வேண்டிக்கொள்ளக் கூடாதா?” என்று என்னையும் உற்சாகப்படுத்தியதால் நானும் பகவானைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அதற்குப் பகவான் “நான் தெலுங்கில் பண்டிதனா என்ன? நீங்களே எழுதலாமே!” என்று சற்று நேரம்

வாதம் செய்தார். ஆனால், கருணாமூர்த்தியாதலால் கடைசியில் எங்கள் பிரார்த்தனைக்கிணங்கித் தாமே தெலுங்கில் மொழிபெயர்த்தார். அது இரண்டு மொழிகளிலும் விரைவிலேயே வசன காவ்யமாக வெளியிடப்படும். * அதில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸூத்ரம் போல் இருக்கிறது.

★ ★ ★

132. வெளிநாடுகள் போயிருப்பவர்கள்

12.7.47

வெகு நாளைப் பகவான் பக்தராகிய அரவிந்த போஸுக்கு பிறந்தது ஒரு பிள்ளையும், ஒரு பெண்ணும். நன்றாக வளர்ந்திருந்த பிள்ளை பதினெட்டு வயது முடியுமுன் இறந்து விட்டான். இதனால் மிகவும் துக்கமடைந்த போஸ் மனச் சாந்திக்காக பகவானிடம் நடுநடுவில் ஏதாவது கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார். இன்றுகூட ஏதோ கேள்வி கேட்டார். அதிலும் அவருடைய ஆறுத் துயரம் வெளிப்பட்டது. பகவான் வழக்கம் போலவே “உன்னை நீ அறிந்து கொள்” என்று போதித்தார். ஆனாலும் அவர் சமாதான மடையவில்லை. “‘விசார ஸாகரத்தில்’ ஒரு கதை இருக்கிறது. சொல்கிறேன் கேளுங்கள்” என்று பகவான் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“ராமன், கிருஷ்ணன் என்று இரு இளைஞர்கள் வெளி தேசத்துக்குப் போய் வித்யாப்பாஸம் செய்து, பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருகிறோம் என்று தத்தம் பெற்றோர்களிடம் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிப் போனார்கள். சில நாட்களில் அவர்களில் ஒருவன் (ராமன்) திடீரென்று இறந்து விட்டான். மற்றவன் (கிருஷ்ணன்) நன்றாகப் படித்து முடித்து நிறையப் பணம் சம்பாதித்துக்கொண்டு சுகமாக இருந்தான். சில வருஷங்களான பிறகு அங்குள்ள ஒரு வியாபாரி, இந்த

* ‘விசாரமணிமாலை’ அப்பொழுதே இரு மொழிகளிலும் வெளியாயிற்று.

வாலிபர்களுடைய சொந்த ஊருக்குப் புறப்பட்டான். உயிரோடிருந்த கிருஷ்ணன் அவனிடம் தான் சுகமாகப் பணவசதியுடன் இருப்பதாகவும் தன்னுடன் 'வந்த ராமன் இறந்துவிட்டதாகவும் ஊருக்குச் சொல்லியனுப்பினான். வியாபாரி பெயர்களை மாற்றிச் சொல்லிவிட்டான். அதனால் இறந்துவிட்ட ராமனின் பெற்றோர்கள் பிள்ளை வருவான் என்று ஸந்தோஷித்தார்கள். உயிரோடிருந்த கிருஷ்ணனின் பெற்றோர்கள் பிள்ளை போய்விட்டானே என்று துக்கமடைந்தார்கள். உண்மை எது என்று இவர்களுக்குத் தெரியாது. ஒரு தாய்-தந்தையர் தமது பிள்ளை எங்கேயோ இருக்கிறுன்னென்றும், இன்னொரு தாய்-தந்தையார் தமது பிள்ளை இறந்துவிட்டா நென்றும், ஏறுமாறாக ஸந்தோஷம்-துக்கம் அனுபவித்தார்கள். அந்தத் தேசத்தில் போய்ப் பார்த்தால் தானே உண்மை தெரியும்? நாமும் அப்படித்தான். மனம் என்னென்னமோ சொல்கிறதைக் கேட்டு நம்பி இருப்பதை இல்லாததாகவும், இல்லாததை இருப்பதாகவும் நினைத்து மயங்குகிறோம். மனதை நம்பாமல், இதயத்துள்ளே புகுந்து என்றுமிருக்கும் 'பிள்ளை'யைக் கண்டால், புறப்பிள்ளையைப் பற்றி விசனமிருக்காது" என்றார் பகவான்.

ஒரு வருடத்துக்கு முன் பம்பாயிலிருந்து ஒரு ராணி வந்திருந்தார். நல்ல மனுஷி, பிள்ளைகுட்டிக்காரி, அவள் அகத்துக்காரர். வெளிநாட்டிலிருந்தார். எவ்வளவு தைரிய சாலியானாலும், அகத்துக்காரர் அருகில் இல்லாத குறை மனதிலிருக்காதா? பகவான் தரிசனத்தினாலும், போதனைகளிலும் மனஅமைதி கிடைக்குமென்று வந்திருக்கிறாள் என்று எல்லோரும் நினைத்தோம். முருகனார் பகவானைப்பற்றித் தமிழில் நிறையக் கவிதைகளும், பாட்டுக்களும் எழுதியிருக்கிறாரென்றுகேள்விப்பட்டு அதில் பகவான் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கச் செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு தோழியின் மூலம் கோரிக்கை விடுத்தார்.

பகவான் "எனக்கு என்ன தெரியும்? முருகனாரையே கேட்பது நல்லது" என்று வேடிக்கையாக முதலில்

சொன்னாலும், பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்கு நான் போன ஸமயம் முருகனாரின் புஸ்தகத்துப் பக்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டு, அங்கங்கே அடையாளம் வைத்து, சுந்தரேசய்யருக்கு காட்டிக்கொண்டு இருந்தார். பகவானின் கருணையை வியந்தவாறு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். பகவான் என்னைப் பார்த்து, “அந்த ராணி முருகனார் பாட்டுக்களில் சிறந்தவைகளை எடுத்து ஆங்கிலத்தில் சொல்லச் சொல்லுங்க ளென்று கேட்டுக்கொண்டாள். அவர் எழுதின “ஸன்னிதி முறை” என்னும் இந்தப் புத்தகத்தில் “வண்டுவிடு தூது” என்று ஒரு பாடல் இருக்கிறது. அதில் சில அடிகளைக் குறித்து வைத்திருக்கிறேன். இதில் நாயக-நாயிகா பாவம். மனம்தான் நாயகி, ஆத்மவான் ரமணன் நாயகன், வண்டு என்கிற நிச்சல புத்தி தோழி. நான் குறித்திருக்கும் இந்த அடிகளின் ஸார மென்னவென்றால், நாயகி தன் வண்டுத் தொழியிடம், “என் ரமணன் எங்கேயோ மாயமாகிவிட்டான். தேடிக்கொண்டு வர்டி” என்கிறாள். அது அவளிடம், “அம்மா, உன் ரமணன், உன் னிடமே இருக்கிறானே! என்னை எங்கு போய்த் தேடச் சொல்கிறாய்? நீ எப்போதாவது யாராவது துடாக ஆஹாரம் கொடுத்தால், “ஐயோ, என் ரமணன், என் நாதன் ஹிருதயத் திலிருக்கிறானே அவனைச் சுட்டுவிடுமே! என்று சொல்லுவாயே, இப்பொழுது என்னைத் தேடச் சொல்கிறாயே! அவன் உன் உள்ளத்திலேயே இருக்கும் பொழுது நான் எங்கு சென்று தேடுவது? இந்தப் பிரமையை விட்டுவிட்டு உன்னுள்ளேயே இருக்கும் உன் நாதனுடன் கலந்து சாந்திபெறு என்று சொன்னதாம். இந்தப் பகுதி அவளுக்கு ஆறுதலாகப் பயன்படுமென்று குறித்துவைத்திருக்கிறேன். பாவம், அவள் அகத்துக்காரர் எங்கேயோ இருக்கிறார். அதனால் மனோவியாசம். அவரவர்களின் மனநிலக்கேற்றாற்போல் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? அதற்கு இது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நினைத்தேன்” என்றார் பகவான்.

இதற்குள் ராணி வந்தாள். பகவான் லோகம்மாவை முருகனாரின் பாட்டுக்களைப் பாடச் சொல்லி, ராமச்சந்திர அய்யரை ஆங்கிலத்தில் அர்த்தம் சொல்லச் சொன்னார். அந்த

அம்மாளுக்குச் சிறிது ஆறுதல் ஏற்பட்டது. தூர தேசத்திலிருக்கும் கணவருக்காக விசனப்படாமல் மனத்தை அந்தர்முகம் செய்தால், ஆத்மநாயகன் எப்போதும் அருகிலேயே இருப்பானென்று பகவான் இந்த வாய்ப்பின் மூலமாக போதித்தாரென்று நாங்கள் கருதினோம்.

★ ★ ★

133. அக்ஷயலோகம்

18.7.47

முந்தாநாள் பிற்பகலில் தமிழ் இளைஞர் ஒருவர் பகவானிடம் வந்து “ஸ்வாமி! நான் தியானம் செய்தபடியே படுத்துக் கொண்டு அப்படியே தூங்கிவிட்டேன். கனவில் ஒருவர் வந்தார். யாரென்று இப்பொழுது நினைவில்லை. அவர் என்னைப் பார்த்து உரத்த குரலில், “கடவுள் பதினாலு தலை களுடன் கல்கி அவதாரமெடுத்துக்கொண்டு ஓரிடத்தில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்” என்று சொல்லி மறைந்து விட்டார். அந்த கல்கி மூர்த்தி எங்கிருக்கிறார் என்று பகவானைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று வந்தேன் என்றார். “ஸரிதான், கனவில் வந்தவரையே கேள்வி கேட்காமல் விட்டீரா? இப்போது மாத்திரம் என்ன குறைஞ்சு போச்சு? அவரே திரும்பி வந்து சொல்லும் வரை தியானம் செய்யும்” என்றார் பகவான். அந்த வாலிபன் இச் சொற்களின் நகைச்சுவையை புரிந்து கொள்ளாமல் “தியானம் செய்தால் அவர் திரும்பவும், வருவாரா? கல்கி உண்மையாகவே எங்கிருக்கிறாரென்பதைச் சொல்லுவாரா?” என்று கேட்டான். “கல்கி அவதாரம் எங்கே ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொன்னாலும் சரி, சொல்லாமல் போனாலும் சரி, தியானத்தை மட்டும் விடாமல் செய்து கொண்டேயிருந்தால் ஸத்வஸ்து என்னவென்று விளங்கிவிடும். அப்புறம் எந்த ஸந்தேஹத்திற்கும் இடமிருக்காது” என்றார் பகவான்.

இதுதான் ஸமயமென்று இன்னொருவர் தொடர்ந்து “கடவுள் அக்ஷய லோகத்தில் (அழியாத ஓர் உலகில்)

இருப்பாரென்கிறார்களே நிஜம்தானோ?” என்றார். “நாம் ஸூயமாகும் (அழிகின்ற) உலகத்தில் இருந்தால், அவர் அஃசூய லோகத்திலிருக்கிறார். ஸூயமாகும் உலகில் நாமிருக்கிறோமா இல்லையா? இது நிஜமானால் அது நிஜம்தான், நாம் இருந்தா லொழிய லோகம் ஏது? காலம் ஏது” என்றார் பகவான்.

அப்பொழுது நான்கு வயதுப் பையனொருவன் ஒரு மோட்டார் பொம்மையைக் கையில் வைத்து விளையாடிக் கொண்டே ஹாலுக்குள் வந்தான். பகவான் அவனைப் பார்த்து, “அட மோட்டார் நம்மை சுமப்பதற்குப் பதிலாக நாமே மோட்டாரை சுமந்து கொண்டிருக்கிறோமே. பேஷ் நன்றாக இருக்கிறதடா” என்று சிரித்துக் கொண்டே எல்லோரையும் ஒன்று சேர்த்து நோக்கி “இதோ பாருங்கள், இதைக்கூட ஒரு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம் மோட்டாரில் நாம் உட்கார்ந்திருக்கிறோம் என்றும் மோட்டார் நம்மைச் சுமக்கிறதென்றும் அழைத்துப் போகிறது என்றும் நினைக்கிறோம். காரை நாம் ஒட்டாவிட்டால் ஜடமான அது தானாக ஓடுமா? ஓடாது. ஓட வைப்பது யார்? நாம்தான் அப்படித்தான் இந்த உலகமும். நாமின்றேல் உலகமெங்கே? பார்க்கிறவன் இருந்தால்தானே சிருஷ்டியிலிருக்கும் விசித்திரங்களும், அழகுகளும் தெரியும்? பார்ப்பது யார்? தானே. தானே எங்கும் நிறைந்திருப்பது அப்புறம் ஸூயலோகமேது? அஃசூயலோகமேது? தான் யாரென்பதை விசாரணை செய்து அறிந்து கொண்டால் ஒரு கஷ்டமும் இராது” என்றார்.

“உள்ளது நாற்பதில்” பகவான் இதையே ஸுத்ரம் போல் எழுதியிருக்கிறார். 16-ம் பாடல்.

நாமன்றி நாளேது நாடேது நாடுங்கால்
நாமுடம்பேல் நாள்நாட்டுள் நாம்படுவம் — நாமுடம்போ
நாமின்றன்றென்றுமொன்று நாடிங்கங்கெங்கு மொன்றும்
நாமுண்டு நாள்நாடில் நாம்

134. ஞானதிருஷ்டி

20.7.47

பகவான் தமக்கு அவ்வப்பொழுது தோன்றியும், யாராவது கேட்டதன் மீது எழுதியதுமாக உள்ள செய்யுள்கள், வசனங்களை யெல்லாம் எதற்கும் உதவாத துண்டுக் காகிதங்களில் எழுதுவார். காணாமல் போனவை போகப் பாக்கியுள்ளவை களைச் சேகரித்து வைத்தோம். வெள்ளைக் காகிதத்தில் ஒரு நோட்டுப் புத்தகம் தைத்து, அதில் இவைகளை ஒட்டி வைக் கலாமென்று அடிக்கடி நான் பகவானிடம் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தேன். “உம், எதுக்கு இது?” என்று பகவான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

நேற்று மத்யானம் இன்று தவறாமல் நோட்டில் ஒட்டிவிட வேண்டுமென்று நினைத்து வந்து பகவானிடம் வேண்டிக் கொண்டேன். பகவான், “எதற்கு, எல்லாம் ஒரே இடத்திலிருந்தால் ஸ்வாமி எழுதினது போலிருக்கிறதே என்று யாராவது ஒருத்தர் எடுத்துக்கொண்டு போகட்டுமா என்பார். நாம் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது. ஸ்வாமி எல்லோருக்கும் பொது இல்லையா? அதனால் இப்படித் துண்டு துண்டாக இருந்தால்தான் நல்லது” என்றார்.

பகவான் சம்மதிக்காததற்கு இதுதான் காரணமோ என்று அத்துடன் விட்டுவிட்டேன். இதற்குள் ஒரு இளைஞன் தட்புடலாக வந்து, “ஸ்வாமி, ஞானிகளுக்கு இந்த வெளி திருஷ்டியோடு கூட ஞானதிருஷ்டி வேறு இருக்கிறதாமே, அந்த திருஷ்டி எனக்கு வரும்படி அநுக்ரஹிக்கிறீர்களா? இல்லாது போனால் அதை அநுக்ரஹிக்கக் கூடியவர்களிருக்கும் இடத்தைச் சொல்வீர்களா?” என்றான்.

“ஞானதிருஷ்டியைத் தனக்குத் தானே சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர வேறு ஒருவரால் கொடுக்க முடியாது” என்றார் பகவான்.

“குருவே எல்லாம் அநுக்ரஹிப்பார் என்கிறார்களே?” என்றானவன்.

“இந்த வழியில் போனால் ஞானதிருஷ்டி வருமென்று குரு சொல்வார். போனால்தானே ஞானம் ஏற்படும்? ஞானியான குரு வழி காட்டுவாரே தவிர அந்த வழியில் நடக்க வேண்டியவர் நாம்தான்” என்றார் பகவான்.

அவன் வியப்புடன் “அவ்வளவுதானா?” என்றவாறே எழுந்து போய்விட்டான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ரமண நகர வாசியான ஒரு பக்தரின் ஐந்தாறு வயசுப் பெண் தன் வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து இரண்டு கொய்யாப் பழங்களைக் கொண்டு வந்து பகவானிடம் கொடுத்தாள். அடிக்கடி அவள் பசுணங்கள், பழங்கள் கொண்டு வந்து கொடுப்பதுண்டு. ஒவ்வொரு தரமும் “எதற்கம்மா இதெல்லாம்?” என்பார் பகவான். ஆனாலும் சாப்பிடுவார். நேற்று பழங்களைச் சாப்பிடாமல் பழங்களை அவளிடமே திருப்பித் தந்து “இதோ பார்! பழத்தை வீட்டுக்கே கொண்டுபோய் இது பகவானுக்கு, இது பகவானுக்கு என்று எல்லோருக்கும் கொடுத்து நீயும் சாப்பிடம்மா. எல்லோருக்குள்ளேயும் பகவான் இருக்கிறார். தினமும் ஏன் கொண்டுவருகிறாய்? வேண்டாமென்று சொன்னேனில்லையா? எல்லோருக்கும் அங்கேயே கொடு. போ அம்மா” என்று சொல்லியனுப்பினார். அந்தக் குழந்தைக்கு முகம் சுணங்கிவிட்டது. போய்விட்டாள். பகவான் என்னைப் பார்த்து “குழந்தைகளுக்கு இதில் ரொம்ப ஸந்தோஷம். ஏனென்றால் ஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கிறேன் என்றால் தனக்கும் கிடைக்கிறதே என்கிற ஆசை. நான் மலை மீதிருந்த போது லீவ் நாள் வந்ததென்றால் போதும். ஆண் குழந்தைகளும், பெண் குழந்தைகளுமாக என்னிடம் வந்து விடுவார்கள். வீட்டில் பணம் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு இங்கு வரும்போது மிட்டாய்ப் பொட்டலங்கள், பிஸ்கட்டுகள் எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு வருவார்கள். நான் எல்லோருடனும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொள்வேன். பசுணங்களில் எனக்கு ஒரு பங்கு உண்டு” என்றார் பகவான்.

“அப்போ பாலகோபாலன் போல் பகவான் அவர் களைவிட்டு விருந்து சாப்பிட்டேன்” என்றேன் நான். பகவான் சிரித்தவாறே, “ஸ்வாமிக்குக் கொண்டு போவதாகச்

சொன்னால், தங்களுக்கும் கிடைக்குமென்று அவர்களுக்குத் தெரியும். எப்பொதாவது ஒரு தடவை என்றால் சரி, தினமும் எதற்கு? அவர்களெல்லோரும் சாப்பிட்டால் நான் சாப்பிட்டது போலில்லையா என்ன?” என்றார். எல்லோரிலும் தானிருப்பதாக பகவான் எவ்வளவு தெளிவாக உறுதிப்படுத்துகிறார் என்று எனக்கு ஒரே ஆனந்தமாகவிருந்தது. ஒரு பத்து நாட்களுக்கு முன்பு காலை டிஃபன் நேரத்தில் பரிமாறுபவர் சாத்துக்குடி சுளைகளைப் பகவான் இலையில் சற்று அதிகமாகவும், மற்றவர்களின் இலைகளில் சற்றுக் குறைவாகவும் போட்டுவிட்டாராம். பகவான் அதைப் பார்த்து, “நான் இனிமேல் சாத்துக்குடி சாப்பிடவே மாட்டேன்” என்று நிறுத்திவிட்டார். நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்பு மறுபடியும் சாப்பிடவேண்டுமென்று பக்தர்கள் எல்லோரும் பகவானை வேண்டிக்கொண்டபொழுது “நீங்களெல்லோரும் சாப்பிட்டால் போறதா? எனக்கெதுக்கு?” என்றார் பகவான். “நாங்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டு பகவான் சாப்பிடாதிருந்தால் எங்களுக்குச் சங்கடமாயிருதா? அதற்காகத்தான் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம். எங்களை மன்னித்து அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்” என்றார்கள் பக்தர்கள். “மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கு ஐயா? அது எனக்கு இஷ்டமானதில்லை, சாப்பிடலை” என்றார் பகவான். “பகவான் தேஹ ஆரோக்கியத்திற்கு அது நல்லது எங்களுக்காகச் சாப்பிடுங்கள் என்று அவர்கள் கூறவும் பகவான், “இதோ பாருங்கள், இப்போ இங்கே பலகாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறவர்கள் நூறு பேருக்கு மேலே இருப்பார்களில்லையா? இத்தனை வாய்களாலும் நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த வாயில் சாப்பிட்டால்தான் சாப்பிட்டமாதிரியா என்ன?” என்றார் பகவான்.

அதல்லவா ஞானதிருஷ்டி? அது யார் கொடுத்து வரும் சொல்லு.

135. சிரவண மனஞாதிகள்

19.07.47

நேற்று கும்பகோணத்திலிருந்து இரண்டு பண்டிதர்கள் வந்திருந்தார்கள் அவர்கள் இன்று காலை பகவானைத் தரிசித்து, “ஸ்வாமி, சொல்லிக்கொண்டு போகவந்தோம். மனச் சாந்தியடைய அனுக்ரஹிக்க வேணுமாய்ப் பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்” என்றார்கள். பகவான் சம்மதத்திற் கடையாளமாக தலையசைத்தார் அவர்கள் சென்றதும் அருகிலிருந்த ராமச்சந்திர அய்யரிடம் “சாந்தியே ஸ்வரூபம். மேற்படியாக வருகிறதையெல்லாம் தள்ளி விட்டால் இருப்பது சாந்திதான். அப்புறம் அடையவேண்டு வதற்கு என்ன இருக்கு? மனம் பக்குவம் அடைந்தவர்களாக இருந்தால் “சாந்தியே ஸ்வரூபம் அப்பா” என்று சொன்னாலே ஞானம் ஏற்பட்டுவிடும். பக்குவமடையாதவர் களுக்குத்தான் சிரவண மனஞாதிகள் சொல்லியிருக் கிறார்களே தவிர, பக்குவ மனமுள்ளவர்களுக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். வெகு தூரத்திலிருப்பவர்கள், ரமண மகரிஷி யிடம் எப்படிப் போவதென்று கேட்டால், எந்த ரயிலில் ஏற வேண்டும், எந்த ஸ்டேஷனில் இறங்கவேண்டும், அங்கிருந்து எந்த வழி போக வேண்டும் என்று சொல்ல வேண்டும். திருவண்ணாமலைக்கு வந்து ரமணச்ரமம் போய்ச் சேர்ந்து, ஹாலில் அடி வைத்ததும், “இதோ இவர்தான் அவர்” என்றால் போறும். பிறகு நகர வேண்டிய அவசியமில்லை” என்றார் பகவான்.

“சிரவண மனஞாதிகள் என்றால், வேதாந்த நூல்களைப் படிப்பதிலும், குரு வசனங்களைக் கேட்பதும்தானா?” என்று கேட்டாரொருவர். “ஆமாம், ஆனால் ஒன்று இந்தச் சிரவண மனஞாதிகள் பாஹ்யம் (வெளி), ஆந்தரம் (உள்) என்று இரு வகைகள். ஆந்தர சிரவண மனனங்கள் மனம் பரிபக்குவ மடைந்து ஸ்புரிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஸந்தேஹங்கள் ஏதும் இருக்காது” என்றார் பகவான்.

ஆந்திர சிரவணாதிகள் என்றால் என்னவென்று கேட்ட போதெல்லாம் பகவான் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். “எப்பொழுதும் ஹ்ருதய குகையில் “அஹம் அஹம்” என்று பிரகாசிக்கும் ஆத்மஸ்புரணையை அறிவதே ஆந்தரசிரவணம். அதிலேயே நிலையாக நிற்கப் பழகிக்கொள்வது ஆந்தர மனனம். “தான்” தானாக நிற்பது நிதித்யாஸம்.

பகவான் அருளிச் செய்த “ஹ்ருதய குஹர மத்யே” என்கிற சுலோகத்தில் ஆத்மஸ்புரணையைப் பற்றி மட்டுமின்றி, அதைப் பெறும் வழியையும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். “பெறுவது” என்றால் தன் உண்மை நிலையில் நிற்பதே யல்லவா?.

ஹ்ருதய குஹர மத்யே கேவலம் ப்ரஹ்ம மாத்ரம்
ஹ்யஹ மஹமிதி ஸாக்ஷாத் ஆத்ம ரூபேண பாதி
ஹ்ருதி விசு மனஸா ஸ்வம் சின்வதா மஜ்ஜதா வா,
பவனசலன ரோதாத் ஆத்மநிஷ்டோபவ த்வம்.

(இதயமாம் குகையின் நடுவில் ஏகப் பொருளாகப் பிரம்மம் “நான்-நான்” என ஆத்மரூபமாக ஒளிர்கிறது. மனதினால் தன்னையெண்ணி இதயத்துள் சென்றோ, மூச்சை யடக்கி அதனால் மனத்தை இதயத்தினுள் சூழ்ந்திடச் செய்தோ, இதயத்தினுள் புகுந்து ஆன்மாவில் நிஷ்டனாவாய்.)

முதல் பாகம் முற்றும்

